

Mê trước cưới sau

Contents

Mê trước cưới sau	2
1. Chương 01 + 02	2
2. Chương 03	8
3. Chương 04+05	12
4. Chương 06 + 07	18
5. Chương 08 + 09 Part 1	23
6. Chương 09 Part 2+ 10 Part 1	26
7. Chương 10 Part 2 + 11 Part 1	32
8. Chương 11 Part 2 - 13 Part 1	36
9. Chương 13 Part 2 +15	43
10. Chương 16 + 17 Part 1	49
11. Chương 17 Part 2 + 18 Part 1	56
12. Chương 18 Part 2 +19	62
13. Chương 20 +21 Part 1	66
14. Chương 21 Part 2 + 22 Part 1	72
15. Chương 22 Part 2 + 23	78
16. Chương 24+25 Part 1	84
17. Chương 25 Part 2 +26	91
18. Chương 27 + 28	95
19. Chương 29	101
20. Chương 30	105
21. Chương 31	111
22. Chương 32	115
23. Chương 33	118
24. Chương 34	123
25. Chương 35	127
26. Chương 36	131
27. Chương 37	137
28. Chương 38	142
29. Chương 39	147
30. Chương 40	151
31. Chương 41	153
32. Chương 42	156
33. Chương 43	160
34. Chương 44	163
35. Chương 45	166
36. Chương 46	169
37. Chương 47 + 48	172
38. Chương 49 + 50	178
39. Chương 51 + 52 Part 1	183
40. Chương 52 Part 2 [Hoàn Chính Văn]	189

Mê trước cưới sau

Giới thiệu

Ngày 5 tháng 4 là một ngày rất đặc biệt, thường được gọi là tiết Thanh Minh. Theo truyền thống Tr

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/me-truoc-cuoi-sau>

1. Chương 01 + 02

Chương 1: Hai năm, quá hạn chờ đợi

“Thần Xuyên, anh định đi nước ngoài bao lâu?”

“Chỉ hai năm thôi, nhanh lắm, em thật sự không đi với anh sao?”

“Không đi. Trăng ở Trung Quốc tròn hơn, đồ ăn Trung Quốc cũng ngon hơn, người Trung Quốc cũng thân thiện hơn nữa.”

“..... Vậy em chờ anh nhé, hai năm sau, nhất định anh sẽ quay về cưới em.”

“Thấm Thần Xuyên, không cho phép anh nói mấy lời yêu thương, hứa hẹn đầu môi chót lưỡi dễ dàng con gái đó nha!”

“Không đâu, anh lại thích nghe con gái nói ‘Con mẹ nó’.....”

“Con mẹ nó! Vậy thì anh hãy nhớ những lời này đó, lão nương đây chờ anh, đừng nói hai năm, em cũng muốn thử làm Vương Bảo Xuyên* thứ hai!” (Sun: * Trước đây có một cô gái tên là Vương Bảo Xuyên rất giỏi chờ đợi. Mười tám năm sống một mình trong căn nhà lá để chờ đợi người yêu. Thế mà gã đàn ông đó lại không chết mà quay về, nhưng trước đó đã nằm trong vòng tay một cô nàng khác mơ giấc mộng xuân thu, không còn nhớ gì đến Vương Bảo Xuyên. Yu: hu hu, khổ hơn cả hòn vọng phu nhà mình.)

Khi đó Thấm Thần Xuyên cùng Trình Tiểu Lộc, hai đứa vừa mới tốt nghiệp đại học.

Cả hai còn rất nhiều thứ chưa cùng nhau làm vậy mà đã kết thúc, thật chẳng khác nào đôi tình nhân bị thất tình, chia cắt, cách xa trùng dương, từ nay về sau cắt đứt quan hệ.....

Hai năm, bảy trăm ba mươi ngày đêm, Thấm Thần Xuyên không hề trở về.

Hai năm rưỡi, trên dưới chín trăm mười hai ngày đêm, rất nhanh, nhanh đến nỗi khiến cho Trình Tiểu Lộc trở tay không kịp, anh ta đã trở lại.

Lúc này là cuối tuần, Tiểu Lộc lười nhác, đáng điệu uể oải ôm máy vi tính ngồi trên sô-pha, tập trung nghiền ngẫm những ảnh chụp trên màn hình máy vi tính, bốn phía, là những phương án ý tưởng bày bừa tán loạn. Khoảng thời gian còn học ở trường, cô đã từng nghe các anh chị lớp trên nói qua, con gái không thích học ngành ý tưởng quảng cáo, đó là một công việc không có ngày nghỉ.

Làm việc lâu như vậy, cuối cùng cô cũng hiểu rõ được ý của câu này, đúng là một công việc vất vả, khó khăn.

“Khuru Sinh, tại sao mà mấy tấm của anh chụp lại đẹp như vậy hả?” Ngáp một cái, cô ngẩng đầu lên hỏi. Đôi mắt đen láy lướt khắp phòng nhìn quanh một vòng, mới phát hiện phòng khách trống không, không có bóng dáng Khuru Sinh.

Ngạc nhiên một hồi lâu, đột nhiên một chiếc áo khoác từ sau lưng của cô bay về tới, chính xác không sai một ly rơi ngay trên sô-pha.

“Mặc vào.” Tiếp theo là một giọng ra lệnh lạnh lùng vang lên.

Tiểu Lộc khẽ xoay người, thấy Khuru Sinh đứng tựa người vào cửa phòng bếp, gương mặt rắn rỏi không có chút biểu lộ gì, môi khẽ nhếch lên đầy quyến rũ, đôi mắt hơi nheo lại tản mát ánh nhìn lơ lửng, tay còn cầm tách cà phê. Màu trắng từ cái tách thật xứng với những ngón tay thon dài đang cầm giữ tách của anh, rất hài hòa.

“Làm gì? Tôi không thấy lạnh gì cả.” Tiểu Lộc lấy lại tinh thần, sờ sờ cái áo khoác mà Khuru Sinh vừa ném lên sô-pha, tức giận nói.

“Mặc vào.” Anh ta lặp lại một lần nữa.

Tiểu Lộc nhận ra mùi nguy hiểm, lập tức ngoan ngoãn nghe theo lời Khuru Sinh mặc áo khoác vào. Vì công việc mà cô quen biết với gã con trai này, mới đó mà đã được nửa năm rồi, cũng đã quen thuộc với cá tính của anh ta, trầm mặc không nhiều lời, luôn lạnh lùng, cứ như đối với chuyện gì cũng thờ ơ lạnh nhạt, không hề quan tâm. Nhưng mà, khi một câu nói được anh ta lặp lại lần thứ ba, thì hậu quả sẽ trở nên rất nghiêm trọng. Thật đúng là người khó ở chung, Tiểu Lộc luôn cảm thấy những người làm nghệ thuật nói chung đều là những người có tính tình kỳ quái kiểu vậy, dẫu sao chụp ảnh gia cũng miễn cưỡng xem như là một loại nghệ thuật gia đi.

Những ngày đầu tháng tư, thời tiết vẫn khá lạnh, trông thấy Tiểu Lộc ngoan ngoãn nghe lời mặc vào áo khoác xong, vẻ mặt Khuru Sinh mới lộ ra một chút hài lòng, “Tôi đói bụng, đi nấu cơm đi.”

“Hả! Tôi chỉ là người công tác chung với anh thôi, không phải nô lệ, anh cũng thật hay nha, anh đói thì liên quan gì tôi?”

“Cô cảm thấy nếu tôi chết đói, một mình cô có thể hoàn thành công việc này sao?” Khuru Sinh thuận thế ngồi xuống sô-pha, gác hai chân lên, miệng nhâm nhi thưởng thức tách cà phê, khẽ nhếch mép cười nhạt một tiếng, kèm theo một câu nói thờ ơ.

“.....” Cam chịu số phận, Tiểu Lộc phát cáu thở hổn hển, để máy vi tính qua một bên, vừa nguýt mắt lườm hắn, vừa đi vào bếp.

Người nào đó còn cố tình được nước làm tới, “Nhớ tắm luôn cho con mèo của tôi.”

“Bộ kiếp trước tôi thiếu nợ anh sao? Phải không?” Hết nhịn nổi nữa, Tiểu Lộc tức giận gào lên.

“Sao tôi biết được.” Khuru Sinh vẫn bình tĩnh, cầm lấy máy tính của Tiểu Lộc, bắt đầu nghiên cứu mấy tấm ảnh chụp làm quảng cáo.

Được thôi! Anh ta không biết, nhưng Tiểu Lộc biết!

Không phải ứng với câu kia sao ‘Sai một bước thua cả bàn cờ’.

Tất cả mọi chuyện, người bắt đầu chính là Tiểu Lộc. Cô dành trọn thời gian rảnh rỗi đi làm thêm, tích cóp từng đồng, mãi mới mua được chiếc kính viễn vọng đắt tiền. Đúng ra cô phải biết giữ khoảng cách với Khuru Sinh, có gặp hắn trên đường cũng dừng nên dừng lại chào hỏi. Tính tò mò có thể hại chết con mèo nha. Nhớ ngày đó cô vô tình thấy được Khuru Sinh ở đối diện nhà mình, hơn nữa đó lại là phòng làm việc của chuyên gia trang điểm hàng đầu Cổ Húc Nghiêu.

Cho nên, Tiểu Lộc, một ‘hủ nữ’ (Yu: chú thích cho các nàng ko rõ từ chuyên môn này. Hủ nữ là chỉ các nàng rất có hứng thú với tình yêu namxnam) thuộc hàng sơ cấp, đã rất hào hứng dùng kính viễn vọng theo dõi hành tung của bọn họ. Cô hi vọng thiên thời địa lợi sẽ giúp cô nhìn được tiến trình ‘xuất nhập bình an’ của hai mỹ nam này.

Kết quả, mọi hy vọng đều tan biến, hóa ra hai gã kia chỉ là bạn bè đơn thuần, không thấy chút gì gọi là kịch tính.

Kế tiếp, kết cục của Tiểu Lộc chính là tiền mất tật mang, mãi đến một ngày, Khuru Sinh mang theo một con mèo tên là ‘Bò sữa’, hiên ngang đi vào nhà cô, cô mới nhớ tới

—— trên thế giới này còn có một loại gọi là [Kế phản gián]!

“Cô gái hai năm rưỡi sao rồi?”

Tiểu Lộc còn đang hồi tưởng chuyện khổ năm xưa, ngoài phòng bếp đã văng tới giọng nói trêu chọc của Khuru Sinh.

Nghe vậy, động tác của Tiểu Lộc bỗng chốc cứng đờ, trong phòng nhất thời yên ắng, chỉ nghe tiếng nước sôi sùng sục phát ra từ nồi nước đang nấu trên bếp.

“Không phải nói chỉ hai năm, quá hạn thì không chờ nữa sao?”

“Liên, liên quan gì đến anh? Tôi thích chờ, tôi yêu chờ, không được à.” Tiểu Lộc nặng nề mở nắp nồi đang sôi trào trên bếp lên, ném qua một bên, bấu môi, cố chấp hét lại.

Ngoài phòng bếp một lúc lâu sau vẫn không có tiếng động, đột nhiên thanh âm Khuru Sinh lộ vẻ cau kính lại truyền đến :“Ra đây.”

“..... Là anh nói đã đói bụng mà.” Tên này sao đột nhiên lại thay đổi nhanh như vậy?

“Đói quá, giờ cũng thấy hết đói rồi, nhanh ra đây làm tiếp.”

“Hả..... Nhưng mà tôi đói, sữa mấy thứ kia xong cũng quá trưa rồi, tiện thể nghỉ một chút đi.” Cô thật nghi ngờ không biết công ty có trả tiền cho Khuru Sinh đến đây giám sát công việc của cô không nữa, ngay cả hai ngày nghỉ cuối tuần cũng không tha cho cô, lại còn vui buồn bất chợt.

“Không thể.”

“Tại sao chứ? Chả lẽ nghỉ ngơi một chút xíu cũng không được à.”

“Tôi không thích người cộng tác của tôi lúc làm việc lại nghĩ tới đàn ông.”

“.....” Con mẹ nó, cô nghĩ tới đàn ông thì làm sao nào, sợ hấn sao, cũng đâu phải nghĩ đến hấn, nghĩ tới đàn ông của mình cũng phạm tội sao! Thói đời này không phải cũng quá lạ thường sao, chẳng lẽ người cộng tác còn muốn giam cầm tư tưởng của người ta sao? Nói như hấn không lẽ cả đến lúc ăn uống đi vệ sinh tất tần tật phải báo cáo lại sao.

Càng nghĩ càng tức, Tiểu Lộc quả thực không chịu thua thiệt, nhanh chóng khóa van bếp ga lại, chạy ra phòng ngoài, còn chưa kịp ngồi xuống sofa, chuông cửa bỗng vang lên. Dựa vào kinh nghiệm làm việc chung với Khuru Sinh trước đây, Tiểu Lộc e ngại đưa mắt nhìn anh, ngập ngừng nói: “Tôi có thể ra mở cửa không?”

“Cô có thể mở cửa sổ rồi nhảy xuống luôn cũng được.” Khuru Sinh nheo mắt, nửa cười nửa không nhìn cô.

Tiểu Lộc thầm oán đưa mắt lườm Khuru Sinh, rất tức giận nhưng lại không dám xả, tiếng chuông cửa vẫn còn vang lên liên tục.

Cảm thấy cứ mãi giằng co như vậy thực vô nghĩa, Khuru Sinh quay người đứng lên, bước ra mở cửa .

Ngay lúc cửa vừa mở ra, dấu chấm cho bức tranh chờ đợi hai năm rưỡi qua của Tiểu Lộc cũng đứng đó.

Nhìn người đàn ông xa lạ đứng ngoài cửa, Khuru Sinh hơi nghiêng người nhìn Tiểu Lộc. Cô lơ đãng ngẩng đầu, đờ người , tròn miệng, mắt long lanh rạng rỡ.

“Thảm Thần Xuyên.....” Cô thì thào tự nói, sợ đây chính là một giấc mộng nên không dám cử động mạnh.

Cứ ngỡ là không đợi được, cứ để nó trôi đi, cô cũng muốn buông tay thì đột nhiên người ấy lại trở về.

“Thẩm Thần Xuyên?” Sau khi nghe Tiểu Lộc lầm bầm, Khuru Sinh một lần nữa đánh giá lại người đàn ông đối diện, kiểu tóc chỉnh tề, khóe miệng mang theo nụ cười ảm áp, dáng vẻ nhã nhặn, mặc âu phục, toát lên vẻ nho nhã, nhìn từ đầu đến chân, là một người đàn ông rất phong độ

Rất nhanh sau đó, ánh mắt Khuru Sinh lập tức rời đi, ngừng lại ở cô gái đứng cạnh Thẩm Thần Xuyên.

Theo trực giác đàn ông, Khuru Sinh vô thức đứng chắn ngang che tầm mắt Tiểu Lộc, không để cô nhìn thấy người con gái kia. Anh có thể cảm nhận được, kiểu xuất hiện này của Thẩm Thần Xuyên nhất định sẽ không phải là vì lời hứa hẹn lúc xưa với Tiểu Lộc, sau tiết mục xuất hiện này cũng sẽ không có cảnh tình nhân tương phùng, ôm nhau thắm thiết sau nhiều năm xa cách.

“Anh là?”

Không đợi Tiểu Lộc lên tiếng, Thẩm Thần Xuyên đã nhíu mày nhìn về phía Khuru Sinh, dò hỏi.

“.....”Bàn bè. Hai chữ này nghẹn ngay cổ Tiểu Lộc, thiếu chút nữa đã bật ra, thế nhưng khi ánh mắt vừa chạm đến mười ngón tay đan vào nhau của Thẩm Thần Xuyên và cô gái đứng cạnh anh ta, tự dừng cô bị á khẩu.

Bốn người, hai nam hai nữ, quan hệ mập mờ rối rắm, đối mặt nhìn nhau, khung cảnh chợt như bị đóng băng.

“Tiểu Lộc! Mình nhớ cậu muốn chết!” Người đầu tiên phá vỡ không khí trầm lặng là cô gái kia, đẩy Thẩm Thần Xuyên ra sau, cô ta lao tới, ôm chầm lấy Tiểu Lộc, cười rạng rỡ.

“Cậu muốn mình chết sớm sao?” Tiểu Lộc dờ ra, đôi mắt bình tĩnh khóa chặt vào Thẩm Thần Xuyên, đầu không ngừng hồi tưởng lại cảnh vừa xảy ra cách đây vài giây, hai người kia tay trong tay, như một đôi thiên duyên tiền định..... Một người là bạn thân của cô, người kia là người đàn ông cô chờ đợi những hai năm rưỡi.

Chương 2

Phòng khách tĩnh lặng, Khuru Sinh thoải mái ngồi một bên, tiếp tục vùi đầu vào công việc xem như mọi chuyện không liên quan đến mình.

Bên kia, trên sô-pha, ba người có mối quan hệ kỳ quái ngồi đối mặt nhau. Tầm mắt Tiểu Lộc trước sau vẫn dừng lại ở cái nắm tay của Thẩm Thần Xuyên và cô gái kia.

Cô gái kia, tên là Nguyễn Linh, là bạn từ thuở nhỏ của Tiểu Lộc, thân như người nhà. Một năm trước, do bị điều động công tác, nên ra nước ngoài làm việc. Suốt một năm nay, cả hai vẫn duy trì liên lạc, đến tận lúc này Tiểu Lộc vẫn không hề biết cô ấy và Thẩm Thần Xuyên có liên hệ với nhau.

Đây nhất định là trò đùa giỡn làm cho cô vừa kinh ngạc lại vừa vui mừng khi gặp lại, Thẩm Thần Xuyên và Nguyễn Linh làm như vừa rồi không có chuyện gì, mỉm cười mở đầu câu chuyện, lời dạo đầu của Thẩm Thần Xuyên là câu: “Bọn anh tới là để đưa thiệp mời cho em”

Tiếp theo, một chiếc thiệp mời được đưa tới trước mặt Tiểu Lộc.

Chữ ‘Hy’ thật to với màu đỏ vô cùng chói mắt.

Tân lang: Thẩm Thần Xuyên

Tân nương:..... Nguyễn Linh.....

Tiểu Lộc cứ như kẻ ngốc, cố hết sức đè nén bản thân mình, hi vọng đây chỉ là giấc mộng hoang đường, chờ khi tỉnh lại, Thẩm Thần Xuyên sẽ trở về, trở về thực hiện lại lời hẹn năm đó, hẹn sẽ cưới cô.

Kết quả, đau thương đến ngay cả nước mắt cũng phải rơi, thiệp mời vẫn còn ở đó, hai người kia vẫn còn ung dung ngồi trên sô-pha trong phòng khách nhà cô, chờ phản ứng của cô. Thật không thể hình dung rõ tâm trạng này là loại tâm trạng gì nữa, Tiểu Lộc chỉ có thể mở miệng, một mớ hỗn độn lên một câu hỏi hoàn toàn tối nghĩa:“Tại sao?”

Cô muốn được nghe thật nhiều lời giải thích, vì sao bọn họ lại kết hôn? Rồi vì sao đợi mãi cho đến lúc trước đêm kết hôn mới chịu gặp cô? Vì sao lại hứa hẹn nhưng vừa xoay lưng đi đã vội quên? Nhưng kết quả nhận

được chỉ là Nguyễn Linh mỉm cười nhẹ nhàng, hơi hột trả lời: “Mình mang thai, nên ba mẹ muốn chúng mình mau chóng làm lễ.”

Đối với đáp án có lẽ như vậy, Tiểu Lộc quả thật bất ngờ, cô vẫn nhìn chăm chăm vào Thẩm Thần Xuyên, chờ anh mở miệng. Cuối cùng thật quá thất vọng, anh ta vẫn cúi đầu, gương mặt đăm đăm, không nói được lời nào.

“Chúc mừng.”

Câu nói chúc phúc được phát ra thật to này xuất phát từ Khuư Sinh, người vẫn im lặng ngồi cạnh đó này giờ. Tiểu Lộc quay đầu lại, nén cơn ghen ngào nhìn anh, gã đàn ông này luôn bắt nạt cô, giờ lại khiến cô cảm thấy thật ấm áp, anh đã giải vây cho cô, ít nhất anh cũng đã cho cô bậc thang để leo xuống.

Khuư Sinh đứng dậy, đi đến cạnh Tiểu Lộc, thật tự nhiên nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng kéo cô vào lòng, thân nhiên cầm thiệp mời lên mở ra xem, khẽ nhướn mày, cười nhạt nhìn Thẩm Thần Xuyên: “Kiểu dáng rất tầm thường, xem ra khẩu vị của anh không được tốt lắm.”

Một lời hai nghĩa khiến mọi người đều lâm vào trạng thái xấu hổ, không ai rõ anh đang nói về kiểu dáng của chiếc thiệp mời kia, hay đang nói về Nguyễn Linh.

Tiểu Lộc hiểu rõ Khuư Sinh là loại người dù cho khiến bầu không khí trở nên lạnh băng, lạnh đến nỗi có thể nuôi được cả con gấu Bắc cực, anh cũng sẽ tìm ra cách để cứu nguy cho cô. Giống như lúc này, khi mọi người không ai biết phải mở lời như thế nào thì anh lại lần nữa lên tiếng: “Nếu hôm đó Tiểu Lộc có thời gian rảnh, sẽ đến tham dự hôn lễ hai người đứng giờ, quà mừng tất nhiên sẽ chuẩn bị chu đáo. Thật ngại quá, bọn này còn nhiều việc phải làm, không tiễn hai người được, xin thứ lỗi.”

“Không cần khách sáo, chúng tôi đi trước.”

Tuy không rõ thân thân của người đàn ông này, nhưng đối phương đã rõ ràng muốn dùng thân phận chủ nhà lên tiếng đuổi khách, Thẩm Thần Xuyên cũng là người biết điều, đứng dậy mỉm cười, lịch sự nhã nhặn cáo từ.

Trước khi đi, có người dường như cảm thấy còn chưa đủ. Nguyễn Linh đứng lại, trong khoảnh khắc trước khi cánh cửa khép chặt, với vào một câu: “Tiểu Lộc, cậu sẽ đến chứ?”

“.....” Đến để làm gì? Phá hỏng lễ cưới à?

“Tở hý vọng cậu có thể đến, chúng mình muốn có lời chúc phúc của cậu.”

Cửa phòng bị đóng chặt lại trong nháy mắt, lời nói cuối cùng của Nguyễn Linh cũng qua đó truyền vào tai Tiểu Lộc, cô ghen hòng nhìn trần trời, ngồi ngây ngốc ở trên sô-pha, hận không thể dùng mắt bắn thủng cửa phòng. Đôi mắt vẫn còn đang ngân ngấn lệ, cô cố chấp không muốn để cho lệ tràn mi, cố chịu đựng, nhẫn nhịn đến muốn vỡ tung, nhưng làm như không có gì mà miễn cưỡng cười vui, “Anh nhìn tôi làm gì, lại còn ôm tôi nữa.”

Nhớ đến Khuư Sinh vẫn còn ở đó, lại nhận thấy tay anh vẫn còn khoác trên vai cô, Tiểu Lộc mắt tự nhiên, khẽ nhún vai để tay anh trượt ra, buông thõng xuống. Cô nén lệ, cười ngây ngô nhưng trong giọng cười lại không dấu được sự run rẩy.

Khuư Sinh khẽ nhướn mày, liếc mắt nhìn cô, lặng lẽ không lên tiếng.

“Tôi chém! Anh nói thử xem, hai người kia, con mẹ nó có phải là quá hay rồi không?” Nàng vờ như không có gì, chữi âm lên, kèm theo là trận cười khan nức nở, “Ha.....Cười chết mất, ha ha, lại còn, lại còn đi mời tôi dự hôn lễ.....”

“Cô muốn khóc thì cứ khóc ra đi, được không? Nhìn như vậy xấu quá.” Khuư Sinh không nể tình mà phang ra một câu đã lột bỏ lớp mặt nạ của cô.

“Nếu khóc thì có dễ chịu hơn chút nào không?” Tiểu Lộc gần như không nén nổi nữa, giọng nói càng lúc càng run rẩy, hỏi.

“Làm sao tôi biết được, tôi chưa từng bị bạn thân phản bội, cũng chưa từng bị ai bỏ rơi.”

“Oa.....” Một câu nói quá hàm súc cũng thật quá tàn nhẫn, khiến Tiểu Lộc phải cất tiếng rống lên, nước mắt nước mũi thì nhau chảy không ngừng, “Anh rốt cuộc ... là, có phải con người không vậy, không an ủi tôi thì thôi Còn, còn đi nói như vậy nữa.... Anh thích làm người chỉ biết cười trên nỗi đau của người khác thôi phải không? Đều là do anh xấu xa, cứ hay nói.... Nói cái gì mà cứ chờ đi, chờ... chờ đến một lúc nào đó bị con anh ta gọi tôi là dì, giờ thì đúng như ý nguyện của anh rồi, anh nhất định rất..... rất vui có đúng không?”

“A, cô nghĩ vậy sao?” Khưu Sinh hỏi lại, nhưng đáp án cứ như khắc trên mặt anh.

Nụ cười sáng lạng kia cho thấy tâm tình hiện giờ của anh là vô cùng tốt, khiến Tiểu Lộc hết sức chướng mắt, tự nhiên càng kích thích tuyến lệ của cô, khiến nước mắt cô càng không ngừng tuôn rơi.

Tiểu Lộc khóc thật lâu, khóc đến sức cùng lực kiệt nhưng vẫn không thấy dễ chịu hơn chút nào, cô đành lúi Khưu Sinh rời trận địa, đi mua rất nhiều bia, sau đó đến phòng tối* của Khưu Sinh càng không ngừng uống, càng không ngừng oán giận. (Yu: phòng tối* là phòng để rửa ảnh đó mí nàng.)

“Này, anh biết không? Tôi vốn dĩ rất chán ghét cái thành phố này, không khí ô nhiễm, vật giá đắt đỏ, con người chỉ biết buôn bán lọc lừa, thật không thể nào so sánh được với quê tôi. Chỉ vì Nguyễn Linh tôi mới thi vào đại học ở chỗ này, vì Thẩm Thần Xuyên tôi mới yêu thích nơi này..... Hai năm rưỡi, tôi khẳng khái không chuyển nhà, cho dù chủ nhà không ngừng tăng tiền thuê; Tôi chết cũng không đổi điện thoại, dù nó có rớt lên rớt xuống mấy lần, lần nào cũng lượm lại đem đi sửa rồi xài tiếp, anh biết không, thủ tục sửa điện thoại rắc rối phiền hà biết bao. Ờ, còn nữa nha.... Tôi còn mòn mỏi chờ hắn, aaa, nghĩ thế nào cũng không ra....”

Lúc đầu, Khưu Sinh còn im lặng làm đúng vai trò một thánh giả, nhưng dần dần, anh không nén được nữa, “Trước đây cô nói không chuyển nhà là vì có tôi ở đối diện.”

“Ồ...” Tiểu Lộc đắc ý, rung đùi làm vỡ ly rượu, “Nói vậy mà anh cũng tin sao, đúng là đồ ngốc mà.”

Ngốc? A, quả là một câu làm bưng tỉnh người trong mộng. Khưu Sinh chau mày, cảm thấy mình không nên tiếp tục ngốc nghếch ngồi đây nhìn cô cô khóc lóc om sòm.

Vừa nghĩ vậy, anh lập tức đẩy Tiểu Lộc ra, động tác không hề có chút nào gọi là thương hương tiếc ngọc. Đứng dậy, cương quyết bỏ đi. Lúc đó, bỗng nhiên có một đôi tay trắng nõn mềm mại vươn ra nắm chặt ống quần anh, giọng nói của chủ nhân đôi tay này cũng tràn đầy thương tâm, kêu lên: “Chẳng lẽ ngay cả anh cũng không cần tôi sao? Tôi cũng thăm lắm rồi nha, không phải người ta thường nói nhân gian đâu đâu cũng có chân tình sao? Anh lại nhẫn tâm đứng nhìn một cô gái bị tình bạn và tình yêu đồng thời cùng nhau vứt bỏ một lần sao? Anh nhẫn tâm vậy sao?”

Nhẫn tâm, rất nhẫn tâm.

Khưu Sinh dùng hành động trả lời vấn đề của cô. Hiển nhiên, đối với những lời làm như một đoạn tự thoại trong mấy bộ phim thần tượng của Tiểu Lộc, anh không hề thấy cảm động tí nào.

Nhìn thấy anh đi đến cửa phòng, tay cũng đặt trên nắm tay cửa, sau lưng lại có tiếng hứ nhẹ khó chịu của Tiểu Lộc, sau đó lại nghe thấy một câu lầm rầm có vài phần thương cảm, “Chúng ta đi kết hôn đi, đừng yêu, đau khổ lắm.”

Đừng yêu, rất đau.

Lời này nếu là người khác nói, Khưu Sinh sẽ xem như vô can, không chút bận tâm mà cười cho qua.

Thế nhưng, lại xuất phát từ một cô gái ngốc nghếch, mọi việc đều lơ đãng, mỗi lần cười thì lộ cả hàm răng mà nói lại khiến người ta cảm thấy trong lòng có một chút cảm nhận sâu sắc, có chút gì đau đớn.

Khưu Sinh dừng bước lại, xoay người, quan sát dáng vẻ say túy lúy, ngã nghiêng gật gù không mấy đẹp đẽ gì của Tiểu Lộc, nghe cô lầm nhảm không ngừng ba chữ “Thẩm Thần Xuyên”. Lúc ấy, anh chợt tỉnh ngộ, nhắm mắt lại, ngồi xổm xuống, vỗ nhẹ hai má cô.

Không có phản ứng.

Cuối cùng, Khưu Sinh dứt khoát đỡ cô từ dưới đất lên, bế cô rời khỏi phòng tối.

“Đi, đi kết hôn.”

2. Chương 03

Chương 3: Thực sự bị bao dưỡng

Ngày 5 tháng 4, là một ngày đặc biệt, tục xưng là tiết thanh minh.

Theo truyền thống Trung Quốc thì đây là ngày tảo mộ, kị kết hôn.

Bình thường vào ngày này ở cực dân chính thường không có người đến đăng ký kết hôn, đương nhiên cũng sẽ có ngoại lệ, người điên có hành vi cực đoan luôn luôn tồn tại, tỷ như hôm nay.

Nhân viên công tác đang ngồi nhàn hạ, tựa lưng vào ghế đu đưa hai chân, tay cầm cây bút nhíp nhíp liên tục trên mặt bàn, để giết thời gian nhàm chán.

Khuru Sinh và Trình Tiểu Lộc cứ nghiêng ngả, lảo đảo xông vào, choàng vai sát nhau, bước đi uốn éo như rắn bò. Tiểu Lộc lại còn rất phóng khoáng mà cầm vỏ chai rượu trên tay, mặt lộ vẻ ‘chạm vào nó lão nương này nhất định lấy thân báo đáp’. Vài nhân viên công tác đang sắp xếp lại hồ sơ không hẹn mà cùng trừng to mắt, há học miệng, chăm chăm nhìn cái cách mà họ đang bước vào. Theo nguyên tắc mà nói, người có dáng vẻ biểu hiện kiểu này, khi mở miệng, câu đầu tiên hẳn là ‘Cho thêm một chai rượu’....

Thế nhưng ‘nguyên tắc’ này quả thực biến hóa vô thường.

Tiểu Lộc cố sức ngồi xuống ghế, ‘cốp’ một tiếng, dằn chai rượu lên bàn, câu đầu tiên nói ra: “Kết hôn, tôi phải kết hôn với người đàn ông này!”

“Á?!” Sau khi bị cô làm cho kinh ngạc, nhân viên công tác chỉ có thể phản ứng theo phản xạ tự nhiên. Hóa ra không phải vì quá say mà đến lâm chỗ, vậy mà lúc này cô còn tỉnh nói với bọn họ ra ngoài cửa quẹo qua bên trái có một quán lẩu cũng không tệ, được uống rượu miễn phí.

“Ưc ... Kết hôn thì cần làm gì?” Tiểu Lộc lấy một đồng giấy chứng nhận trong túi ra, ợ một cái, sau đó lại cố sức tìm kiếm.

Nhân viên công tác cúi đầu quét mắt nhìn đồng giấy chứng nhận trên bàn kia, mắt húng lật lật xem. Hả, không tồi nha, lần đầu tiên cô thấy có người mang theo mấy thứ giấy tờ này đi đăng ký kết hôn. Nào là giấy khai sinh, giấy chứng nhận con một, thẻ đoàn viên, giấy chứng nhận hội viên của Hội Hồng Thập Tự, giấy chứng nhận là hội viên cao cấp của hội nào đó..... Con gái mà cũng đi hội nhóm tìm kiếm con gái sao?!

“Thật ngại quá, giấy chứng nhận hội viên kia là của tôi.” Khuru Sinh cười cười, cầm lấy giấy chứng nhận hội viên lên, nhét vào ví tiền.

Nụ cười thật khiến người ta điên đảo hồn phách nha, sao lại đến đây đăng ký kết hôn với cô gái điên khùng này?

“Thật ra kết hôn thì cần giấy tờ gì?” Tiểu Lộc điềm nhiên tiếp tục lục lợi mở giấy tờ trên bàn.

“Hộ khẩu, chứng minh thư, đem qua bên kia photo, sau đó lại đến bên đó chụp ảnh. Nhưng mà tôi đề nghị hai người chờ khi nào tỉnh rượu lại hãy đến đăng ký, nếu không ngày mai lại chạy tới đòi ly hôn, làm tăng thêm gánh nặng cho công việc của chúng tôi thì thật là không phải.” Nhân viên công tác chán ghét trừng mắt nhìn cô, miệng mồm thực ác liệt, lại còn có ý muốn cứu người đàn ông đang bị quỷ ám kia.

Nhưng người đàn ông kia không hề cảm kích nào, lại bĩu môi, dùng ánh mắt bất đắc dĩ nói: “Không cần. Cô ấy không muốn yêu, quá đau khổ, kết hôn sớm một chút thì tốt hơn.”

Nắng sớm vừa hé, bầu trời ngoài cửa sổ đã sáng hơn nữa, bức màn dày ngăn không cho ánh sáng lọt vào phòng, phòng ngủ vẫn tối đen như mực, chỉ có ánh sáng yếu ớt từ màn hình vi tính hắt ra, cùng với tiếng ‘lách cách’ từ chiếc bàn phím đang được ai đó gõ hòa vào bầu không khí tĩnh lặng lúc sáng sớm.

“Sớm biết không tránh khỏi đau lòng, vào lúc bình tĩnh giấc mộng, có một số việc em đừng hỏi đến, có một số người, em mãi mãi không cần chờ...”

Một hồi oán thán tựa như oán phụ kêu oan đột nhiên xuất hiện trong đầu khiến cô đem những tâm sự sâu kín tận đáy lòng hát lên.

Khiến Khuru Sinh đang chuyên tâm vào công việc vô thức mà run rẩy, lập tức quay đầu lại hướng nhìn về phía giường ngủ.

Cô gái trên giường khẽ chuyển động, nhưng hai mắt vẫn nhắm chặt, tiếng ca từ đôi môi cô khe khẽ phát ra, hình ảnh trông càng quỷ dị.

“Có một số người em vĩnh viễn không cần chờ, vĩnh viễn không cần chờ, không cần chờ.....”

Tiếng ca khàn khàn vẫn còn tiếp tục, càng ca càng giống như rên rỉ nỉ non, khiến Khuru Sinh khó phân biệt thật ra là cô đang nằm mơ hay là đã tỉnh giấc.

Ngay lúc anh định bước tới tìm kết quả, thì Tiểu Lộc ôm gối trở mình một cái, vẫn tiếp tục ngâm nga, từ từ mở mắt, ngơ ngàng nhìn Khuru Sinh cách đó không xa.

“Ai, đau quá.....” Say rượu, đầu đau như búa bổ, cô cảm thấy hai bên huyết thái dương đau buốt như bị ai gõ vào, Tiểu Lộc không kịp nhớ lại ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì, chỉ lo than đau.

“Ngủ tiếp đi.” Khuru Sinh lên tiếng, sau đó tiếp tục làm việc.

Tiểu Lộc bất mãn bĩu môi, thật là biết cách làm người ta đau lòng mà, giọng nói không có chút gì gọi là có thành ý, có quan tâm đến người ta. Cứ như là sợ bị cô làm phiền, ước gì cô tiếp tục ngủ, tốt nhất là ngủ say như chết, chỉ cần không quấy rầy hấn mình làm việc là tốt rồi.

Công việc?!

“Thảm rồi, đề án, bản vẽ sửa chữa mặt bằng quảng cáo.....Tiêu rồi, tiêu rồi! Hôm nay phải nộp rồi.” Mới nghĩ đến lão sếp khó chịu, nguyên tắc, cứng nhắc, giọng điệu lúc nào cũng nghiêm túc, đã nói gì thì khẳng khẳng không chịu thay đổi bao giờ, Tiểu Lộc còn cảm thấy càng đau đầu hơn.

“Cô cho rằng tôi đang làm cái gì?” Khuru Sinh tức giận nói.

“Làm sao tôi biết được anh đang làm gì.....” Tiểu Lộc không chút suy nghĩ buột miệng nói ra, nghĩ lại lời vừa nói của Khuru Sinh, cô bỗng ngẩn người, “Chờ một chút, anh..... Anh không phải là đang giúp tôi chuẩn bị ảnh chụp, chỉnh sửa lại bố cục và cho ý kiến đó chứ?”

“Xem ra tâm trạng cô hôm nay không tệ.” Khuru Sinh không trả lời cô, động tác trên tay vẫn không hề dừng lại. Đối với phản ứng của Tiểu Lộc sau khi tỉnh dậy, anh có phần dở khóc dở cười, không biết là nên khen cô chuyên nghiệp, hay là nên nói cô rất vô tâm.

“.....” Chỉ một câu vô cùng đơn giản, nhưng lại khiến trí nhớ Tiểu Lộc dần dần quay về.

Cô có vẻ hoang mang, đưa mắt nhìn chung quanh, đến lúc này cũng còn không biết chuyện xảy ra ngày hôm qua thật ra có phải là sự thật hay không nữa, đoạn đối thoại, đoạn tự bạch, thấy thế nào cũng đều như là cảnh tượng trong mơ. Nguyễn Linh là cô bạn thân tốt nhất của cô nha, sao có thể kết hôn cùng Thân Xuyên cơ chứ, càng miễn bàn đến chuyện mang thai Tiểu Lộc không ngừng yên lặng an ủi bản thân, nhưng mà, toàn bộ công đoạn tự kỷ này đều là công cốc, tất cả đều uổng phí, khi cô vô tình thoáng nhìn thấy tấm thiệp cưới đỏ tươi để ở trên tủ đầu giường kia.

“Thì ra tất cả đều là sự thật” Cho dù lòng không muốn tiếp nhận, nhưng Tiểu Lộc phủ nhận cũng không xong.

“Chuyện cô có thể nhớ lại, chỉ có chuyện về Thẩm Thần Xuyên thôi sao?” Cuối cùng, Khuru Sinh tạm thời buông công việc đang làm xuống, đứng dậy đi đến bên giường, dừng lại trước mặt Tiểu Lộc.

“Tôi thà rằng không nhớ lại chuyện này.” Tiểu Lộc ôm chần, mắt nhìn xuống, thì thào nói.

“Chuyện sau khi uống rượu thì sao? Cũng không nhớ rõ gì à?” Khuru Sinh không để ý đến tình cảnh ‘thương xuân thu buồn’ của cô, tiếp tục hùng hổ hỏi.

“Lúc uống say à?” Huyết thái dương đau nhức từng cơn khiến cho Tiểu Lộc quên không được chuyện mình có uống qua rượu, còn uống đến say như chết, nhưng mà sau khi uống rượu say, chuyện sau đó ai mà có thể nhớ rõ chứ, chẳng lẽ..... Sau khi say rượu cô lại loạn tính? Càng nghĩ, sắc mặt Tiểu Lộc càng trắng bệch, nhanh chóng xốc chần, nhìn thấy rõ mình không có bị gì, mới thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng mà rất nhanh cô liền phát hiện, mình vui mừng quá sớm, chuyện này càng nghiêm trọng hơn so với loạn tính sau khi uống rượu, chuyện này hiện rõ mồn một trong đầu cô, “Tôi, tôi... tôi... Chúng ta kết hôn ?!”

Đúng vậy, chuyện sau khi say rượu thật sự rất khó nhớ rõ, nhưng mà chuyện trọng đại như vậy, ngay cả Tiểu Lộc tưởng chừng như quên, cũng thật khó khăn. Cô mong mọi chuyện chỉ là mình phán đoán lung tung, chờ Khuru Sinh lắc đầu phủ nhận, thậm chí chấp nhận cứ như trước đây để anh cười lạnh nhạt báng cô, nói cô ngu ngốc nói mơ.

Nhưng thật đáng tiếc, khóe miệng Khuru Sinh lại hơi cong lên, mỉm cười một chút, khẽ gật đầu, chứng minh tất cả đều là sự thật.

Bọn họ thật sự kết hôn!

“Sao có thể chứ?!” Tiểu Lộc không dám tin gào to, “Anh đúng là không phải con người, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.....”

Cô chuẩn bị tiếp tục xả ra những lời phẫn nộ, nhưng Khuru Sinh không cho cô cơ hội nói tiếp, “Kết hôn là do cô đề nghị.”

“Hả, nhưng mà tôi đang say rượu nha!” Có người bình thường nào lại lấy những lời người say nói mà làm thật chứ?

“Không phải người ta thường nói những lời nói sau khi say là những lời nói thật sao?”

“Cái gì chứ, cho dù những lời nói sau khi say là những lời nói thật đi nữa, thì những lời kia cũng là vì lúc đó tôi xem anh là Thẩm Thần Xuyên”

“Tôi mặc kệ lúc ấy cô xem tôi là ai đi nữa, chúng ta kết hôn, đây là sự thật. Cô yên tâm, tôi cũng không có hứng thú gì với cô, chỉ là cần một cuộc hôn nhân, chỉ là tình cờ thôi không có ý gì khác, một năm sau, cô có thể ly hôn bất cứ lúc nào, tôi sẽ cho cô tự do.” Mặt Khuru Sinh hiện lên vẻ cương quyết, sắc mặt không hề thay đổi, nói át cả Tiểu Lộc, châu mày giận dữ.

“Cần một cuộc hôn nhân.” Tiểu Lộc hoang mang, sao anh ta lại có thể thần nhiên nói được như vậy.

“Cô muốn bồi thường thứ gì, tôi đều có thể cho cô.”

“Bồi thường?” Cô cố né giận, nâng cao giọng, khẽ gay gắt, “Đàn ông các người thật ra xem phụ nữ chúng tôi là cái gì chứ. Chẳng lẽ các người cho rằng loại tổn thương nào cũng có thể đơn giản mà giải quyết hậu quả như vậy sao? Các người có bận tâm mà nghĩ đến cảm nhận của tôi hay không?”

“Cảm nhận của cô cần đến tôi lo lắng sao?” Hắn khẽ cười lạnh, lòng nổi lên một tia chua xót, rất mờ nhạt, mờ nhạt đến độ khó mà phát hiện, “Đừng có giận chó cắn mèo, đem tôi ra làm đối tượng trút giận. Hai năm rưỡi, người đàn ông cô chờ không phải tôi.”

“.....” Tuy rằng từng câu từng chữ kia đều không sai, nhưng lại nói thẳng vào chuyện mà Tiểu Lộc không muốn đối mặt. Cô suy sụp tinh thần, hai vai rũ xuống, chán nản, không nói lại câu nào. Quả thật, cô muốn Thẩm Thần Xuyên có thể lo lắng quan tâm đến cảm nhận của cô, có thể cho cô một câu công đạo. Trong hai năm rưỡi qua người mà trong lòng cô luôn tâm tâm niệm niệm cũng chính là anh. Toàn bộ mọi chuyện, đều không liên quan gì đến Khuru Sinh.

“Nếu cô còn không rời giường sẽ bị muộn.” Lại tiếp tục nói chuyện, bọn họ vừa nãy chấm dứt câu chuyện trong tâm trạng không vui, Khuru Sinh rất có mực, đổi đề tài để cứu vãn tình thế.

Ngược lại Tiểu Lộc vẫn thờ ơ, vẫn ngồi trên giường, ngẫm nghĩ, anh ta nói rất đúng, cô và anh ta đã kết hôn, đó là sự thật, cũng do cô đầu tiên đưa ra ý cầu quá dị này, giờ muốn đổi cũng không được. Cô chỉ có thể làm mọi chuyện để chịu hơn chút thôi, “Khư Sinh, anh sẽ rất tốt với tôi sao?”

Không nghĩ rằng cô sẽ đón nhận cuộc hôn nhân này nhanh như vậy, Khư Sinh sửng sốt, nhìn cô nở nụ cười nhàn nhạt: “Cô cảm thấy tôi sẽ tốt với cô sao?”

Tiểu Lộc gật đầu thật mạnh, tuy rằng không quá hiểu rõ vấn đề khác thường này của Khư Sinh, nhưng cô nhận định bản thân không phải là kẻ ngốc vô tâm, có người đối tốt với cô, sao cô lại không cảm nhận được.

“Đồ ngốc.” Nhìn thấy bộ dáng thờ người ra của cô, Khư Sinh cười nhạo, đưa tay véo véo vào hai má của cô, “Ông xã sao lại đối xử không tốt với bà xã chứ.” Chỉ sợ cô không nhìn ra mà thôi.

“Thật ư?” Lời nói thân mật này nghe thật không quen, thật khiến người ta buồn nôn, làm hại mặt Tiểu Lộc chợt đỏ ửng.

“Điều kiện đầu tiên là, cô phải nuôi tôi.” Tâm trạng không tệ, Khư Sinh vừa sửa sang lại này nọ vừa nói lời bông đùa.

Thật không ngờ, Tiểu Lộc lại có thể tin là thật, nghiêm túc cân nhắc, nét mặt hết sức rối rắm. Nhớ ngày đó, khi còn trẻ, cô vẫn thường hy vọng có người con trai có thể chăm sóc cô, nuôi cô, vì có gì hiện thật lại thành ra như vậy chứ, cứ như tình tiết đột phá trong vở hài kịch vậy. Người ta nói, tiền không thể mua được tất cả, hóa ra là sai. Nhìn xem, giờ chỉ cần có tiền, có thể mua được ông chồng đối xử tốt với cô, yêu cô, cưng chiều cô.

Càng nghĩ Tiểu Lộc càng cảm thấy không có cách nào khác, cuối cùng đành dồn hết cảm phần trong lòng mà thét to: “Được! Tôi nuôi anh!”

“.....” Khư Sinh lâm vào sự trầm mặc vô biên, rất muốn nói với cô một câu cũng tràn đầy khí thế như vậy..... Nuôi mẹ cô đi!

Hai mắt Tiểu Lộc sưng húp như trái hạch đào, buồn bã ỉu xiu đi vào văn phòng, uể oải bước dọc trên đường đi là nhóm bạn đồng nghiệp chào hỏi bất chuyện. Vừa mới trải qua hai ngày nghỉ cuối tuần thôi mà cô có cảm giác như thể đã trải qua mấy đời, thất tình, kết hôn..... Tất cả đều đồng thời phát sinh, quả là một cuộc tương ngộ phi thường nha.

“Oa! Mắt cậu bị người ta đánh hay sao vậy?” Ngay quây tiếp tân, Tiểu Bát đang ngồi ăn bánh trứng, vừa ngẩng đầu lên, thì thấy Tiểu Lộc đang từ cửa chính của công ty bước vào, bị đôi mắt sưng húp kia của cô dọa hết hồn.

“Cậu mới là bị người ta đánh ấy, cả nhà đều bị người đánh!” Tiểu Lộc rất lưu loát phản pháo lại ngay. Có ai mà mới sáng sớm lại chào hỏi như vậy không, lại ngại bạn mình còn chưa đủ thẩm, nên trù cô lại hai câu.

“Woa..., lại ăn nhầm thuốc nổ.” Tiểu Bát làm ra vẻ hiểu rõ mọi chuyện, nhìn quanh cô đầy mùi thuốc súng, liền trêu chọc nói.

“Cậu mới ăn nhầm thuốc nổ ấy, cả nhà đều ăn!”

“Ê ê! Trình Tiểu Lộc, đủ rồi nha, tớ điên người rồi nha, cậu đổi lời kịch được không!”

“Tớ kết hôn.” Như cô mong muốn, Tiểu Lộc thay đổi lời kịch, không còn chút sức lực nào, uể oải dựa vào quầy tiếp tân, dùng điệu bộ giống như đưa đám miêu tả sự kiện vốn dĩ ra là chuyện rất vui mừng.

Tiểu Bát lâm vào trạng thái trầm mặc, chẳng qua chỉ là muốn cô ấy đổi lời kịch, thật không nghĩ tới Tiểu Lộc khi không lại phán ra một câu chấn động như thế. Thật lâu sau, cô tiếp tục ăn phần bánh trứng, cười gượng: “Hahaha..... Hahaha, lời đùa của cậu nghe qua so với lãnh phu nhân còn lạnh hơn.”

Lãnh phu nhân là tổ viên trong tổ quảng cáo của Tiểu Lộc, do lúc nào cũng lạnh nhạt nói cười lại am hiểu tiểu thuyết nên mới được đặt biệt danh này.

Đối với phản ứng của Tiểu Bát, Tiểu Lộc một chút cũng không cảm thấy lạ lẫm gì, ngay cả bản thân cô cũng hiểu được chuyện này rất khó tin. Tuy rằng không có áo cưới, không có hôn lễ, cũng không có ảnh cưới, thế nhưng Tiểu Lộc vẫn nhận định loại tin tức này cần phải chia sẻ cùng với bạn bè. Vì thế, không

để ý tới sự thờ ơ, không thèm đếm xỉa của Tiểu Bát, cô tự nói tiếp: “Tớ kết hôn với Khuu Sinh. Là thật, không phải đùa!”

“Khuu Sinh?” Nếu đổi nam nhân vật chính, Tiểu Bát tuyệt đối sẽ không quan tâm đến lời của cô, nhưng mà người mà cô nói đến kia là Khuu Sinh à, theo sự hiểu biết của Tiểu Bát đối với cô mà nói, cho dù cho Tiểu Lộc mượn mười túi mật gấu, cô cũng không bao giờ dám lấy Khuu Sinh ra đùa, trừ phi Khuu Sinh này chỉ là người trùng tên trùng họ mà thôi, bởi vậy Tiểu Bát cảm thấy cần phải xác nhận qua một chút: “Anh chàng họ Tưởng nhiếp ảnh gia nổi tiếng Khuu Sinh kia đó hả?!”

Tiểu Lộc chẳng hề nề hà, có chút phiền não khẽ gật đầu, cứ như là hận không thể lắc đầu phủ nhận.

“Ôi mẹ ơi, sao có thể như vậy được? Sao lại có thể!” Tiểu Bát không dám tin gào to kêu loạn, đứng hẳn lên, nhìn sát vào Tiểu Lộc, tính đổi góc độ đối thoại để đánh giá lại nàng.

Nhưng mà dù cho nhìn thế nào, Trình Tiểu Lộc đều thuộc loại ‘người qua đường’ điển hình, là loại người dù cho có nhét vào trong đám đông cũng không thể bị chú ý đến. Tóc tai lò xo, lười biếng cẩu thả cột thành một cái đuôi dềng sau. Gương mặt cũng xem như thanh tú nhưng ánh mắt lúc nào cũng ủ rũ; được mỗi làn da mịn như trẻ con. Tóm lại nhìn ngang nhìn dọc, cũng không thể nào là mỹ nữ theo chuẩn mực được. Dem so với soái ca Khuu Sinh, thật không thấy có gì có thể liên hệ với nhau được.

Không thể, như thế nào thì hai người này cũng không thể có loại quan hệ như vậy được..... Kết hôn!

“Tớ không tin, không tin.” Không thể trách Tiểu Bát, tuy rằng là bạn bè thân thiết Tiểu Lộc, hoài nghi bạn bè là làm xúc phạm đến danh dự bạn, nhưng mà việc này thật sự không thể nào tưởng tượng nổi, “Thiếp mời đâu? Hôn lễ cử hành lúc nào?”

“Không có hôn lễ.”

“..... Như vậy sao được.”

“Chính là như vậy thôi.....” Tiểu Lộc cũng rất giận, vì sao mà mọi chuyện lại phát triển thành ra như vậy chứ?

“Kia.....”

Tiểu Bát còn đang muốn hỏi lại rõ ràng thêm một chút, từ trong văn phòng liền truyền đến một tiếng kêu to: “Tiểu Lộc, Trình Tiểu Lộc, Lê Nhược Lâm gọi cô vào văn phòng kia.”

“Sớm vậy sao?” Tiểu Lộc hoang mang nhíu mày, mới sáng sớm, chỗ ngồi còn chưa kịp nóng, sếp đã kêu vào văn phòng rồi, có nhiều việc lắm à, có cần khẩn trương vậy không?

“À, hôm nay công ty có nhân viên mới tới, cũng ở tổ ý tưởng. Nghe nói từ nước ngoài về, phỏng chừng rất có năng lực, tổ trưởng tổ ý tưởng này trước sau gì cũng phải từ chức thôi, cô ta mới tới liền được phân làm tổ trưởng, đại khái là Lê Nhược Lâm muốn cho toàn bộ nhân viên ở tổ ý tưởng gặp mặt tổ trưởng mới, để làm quen nhau một chút.”

“Vậy sao, sao mới đây mà tình hình nhân sự lại biến động như vậy.” Tiểu Lộc hiểu rõ nguyên do, vừa lắm bầm, vừa đi đến văn phòng Lê Nhược Lâm.

3. Chương 04+05

Chương 4: Vợ chồng cùng trông nom việc nhà

Theo như lời của Tiểu Bát mới rồi, Lê Nhược Lâm thật sự muốn giới thiệu nhân viên mới, lúc Tiểu Lộc vừa tới văn phòng của sếp, đã có vài nhân viên tổ ý tưởng và tổ trưởng mới đều ở đó rồi.

Quy mô của công ty quảng cáo này cũng khá lớn, tổ ý tưởng cũng có đến năm tổ, nhưng không hiểu sao mà tổ của Tiểu Lộc lại luôn là tân binh, bình thường cũng không phải phải phụ trách những hạng mục to tát gì, cho nên cũng có rất ít cơ hội tiếp xúc với Lê Nhược Lâm. Lê Nhược Lâm, hai mươi tám tuổi đã làm giám đốc quản lý năm tổ ý tưởng, quả là một phụ nữ mạnh mẽ, trước nay, đối với cô ta, Tiểu Lộc vẫn là vừa kính vừa sợ.

“Đến đây.” Vừa nhìn thấy Tiểu Lộc đẩy cửa ra bước vào, Lê Nhược Lâm ngẩng đầu, mặt vẫn không chút thay đổi lập tức hỏi, “Hạng mục kia làm được đến đâu rồi?”

“Cũng gần xong rồi, một lát nữa em sẽ trình cho chị xem qua, nếu không có vấn đề gì, có thể tiến hành hậu kỳ.” Tiểu Lộc tìm chỗ trống ngồi xuống, mỉm cười, giọng vẫn duy trì vẻ kính cẩn.

“Ừ, cũng không vội. Trước hết để chị giới thiệu em với tổ trưởng mới đã, đây là tổ trưởng mới tới của tổ ý tưởng số hai, đối với công ty còn chút ngỡ ngàng, chưa quen thuộc, cho nên trước mắt chị phải hợp hai tổ lại làm một, cùng nhau làm một hạng mục lớn...”

“Không cần giới thiệu, em và Tiểu Lộc đã quen thân rồi.” Nhân viên mới trong truyền thuyết kia chậm rãi từ xoay vòng chiếc ghế dựa, đối mặt với Tiểu Lộc, khóe miệng cong lên phác họa lên một nụ cười diễm lệ.

Đúng là một tư thái mỉa mai, khiến các tổ trưởng nam nhin không được đều lo hai mắt nhìn.

Trong đám bạn bè của Tiểu Lộc, có thể duyên dáng xinh đẹp, hấp dẫn người khác đến như vậy chỉ có mỗi Nguyễn Linh mà thôi. Oan gia ngõ hẹp, thành ngữ này thật sự là rất đúng nha.

“Hai người quen biết nhau?” Lê Nhược Lâm xoay xoay cây bút trong tay, không để ý tới Nguyễn Linh, chăm chú đánh giá nét mặt Tiểu Lộc. Mặc dù là một câu hỏi, nhưng phản ứng của Tiểu Lộc đã cho cô đáp án, xem ra không chỉ đơn giản là quen biết mà thôi, hẳn là còn có chút khúc mắc ân oán tình cừu gì đây, “Chị không quan tâm quan hệ giữa hai người là gì, chỉ cần không ảnh hưởng đến công việc thì sao cũng được, hiểu chưa?”

“Dạ” Tiểu Lộc thuận theo khe gập đầu, “Vậy nếu không còn gì dặn dò, em xin phép ra ngoài.”

Tiếp tục ở lại đây thêm nữa cô sợ rằng mình không thể khống chế cảm xúc, đến lúc đó ngay cả Tiểu Lộc cũng không biết bản thân mình sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Trình Tiểu Lộc hiểu rất rõ, trong lòng bị thương tổn sâu sắc thì cần phải có đủ thời gian, mới có thể từ từ hồi phục trở lại.

Thế nhưng, nếu cứ đem dao cứa vào miệng vết thương, loại đau đớn này không thể nào bình phục được, cũng không thể nào có thể quên đi được.

Tình huống hiện tại của cô chính là như vậy, thật vất vả chịu đựng cho đến giờ tan tầm, Tiểu Lộc không nói hai lời, lưng đeo ba lô, nhanh chóng phóng ra khỏi văn phòng đi như chạy, cố hết sức tránh mọi khả năng chạm mặt với Nguyễn Linh. Không thể rước lấy phiền phức, ít nhất cô vẫn còn lẩn trốn. Cô thà dùng cách yếu đuối này để giải quyết vấn đề, còn hơn khơi lên chuyện khó chịu thể này.

Nhưng lại không ngờ, lại có người còn sớm hơn cô một bước.

“Ah, Tiểu Lộc, hôm nay cậu không tăng ca sao?”

Bởi vì lao đi rất vội vàng, cô đâm sầm vào Nguyễn Linh ngay trước cửa công ty, Tiểu Lộc vội lui về phía sau mấy bước, vừa ngẩng đầu lên, liền ngây ngấn cả người. Ngay trước mặt, Nguyễn Linh ngược lại rất khéo léo, chủ động đưa bước tới bắt chuyện.

Toàn cảnh này làm cho Tiểu Lộc không chế không được cười lạnh, thật đúng là bội phục, dường như không có việc gì là cô ta không làm được.

“Mình đang đợi Thần Xuyên, có cần chúng mình cho cậu quá giang về nhà không?”

“Không cần.” Tiểu Lộc không chút suy nghĩ liền cự tuyệt “ý tốt” của cô ta.

“Giờ này tàu điện ngầm rất đông.” Nói xong, cô cúi đầu nhìn xuống đồng hồ, tiếp tục nín kén.

“..... Tôi quen rồi.”

“Xem ra cậu cũng đã quen với việc sống mà không có Thẩm Thần Xuyên bên cạnh rồi, vậy cũng tốt.” Nguyễn Linh mỉm cười càng bước lại gần. (oki: mẹ này đáng ghét! –Yu: yeah, baby.)

“.....” Cô còn có thể nói gì nữa đây? Cho dù không có cách gì quen được, thì phải làm thế nào đây?

“Đúng rồi, cậu quyết định sao? Có tới tham dự hôn lễ của chúng mình không? Mình dành cho cậu một chỗ ở bàn khách vip.”

Nguyễn Linh đưa ra câu hỏi làm cho Tiểu Lộc lâm vào cảnh xấu hổ, sau một lúc lâu, mới có thể mở miệng trả lời: “Có thể mình không rảnh.”

“Không phải cậu vẫn còn yêu Thẩm Xuyên đó chứ?” (oki: ôi con mẹ này sao vô liêm sỉ vậy, thật đáng ghét)

“Mình.....” Tiểu Lộc bỗng nhiên cảm thấy có miệng nhưng lại khó trả lời, ngay cả một câu vô cùng đơn giản ‘không yêu’ cũng không thể thốt ra miệng. Lúc nào cũng như vậy, chuyện trái lương tâm, cô không thể làm được.

“Nếu không chịu nổi, vậy cũng không cần đến làm gì. Có lẽ..... Cậu cũng đã không xem mình là bạn bè nữa rồi, nhưng dù sao tình cảm của chúng ta từng tốt như vậy, mình cũng không muốn cậu phải khó xử,.....” (oki: ôi cái đồ vô liêm sỉ, không biết mắc cỡ)

“Mình sẽ đến!” Nhất thời xúc động, Tiểu Lộc có chút dỗi cáng ngang lời của cô ta. Dựa vào cái gì mà nói cô sẽ ‘không chịu nổi’, hai năm rưỡi chờ đợi cô đều có thể kiên cường vượt qua, giờ nói cho cùng cũng chỉ là kết thúc, có gì mà ‘không chịu nổi’.

“À.” Nghe vậy, nét mặt Nguyễn Linh thoáng biến sắc, đưa tay gạt lọn tóc dài gọn sóng ra sau vai, nhún vai cười khê. Không nói thêm nữa lời, xoay người, đôi giày cao gót giẫm trên nền nhà, bước đi uyển chuyển tao nhã rời khỏi văn phòng.

Tiểu Lộc nắm chặt tay thành hai nắm, hung hăng giẫm lên cái bóng của cô ta, cố gắng ngăn đầu ưỡn ngực duy trì khí thế.

Từ phía sau lưng truyền đến tiếng nói trong trẻo của Tiểu Bát: “Gì chứ..... Thì ra là tình địch à, vẫn là cái kiểu người yêu kết hôn, nhân vật chính – cô dâu lại không phải là mình, chắc chắn, cậu thật sự muốn đi tham dự hôn lễ sao? Đùng nha, mất mặt lắm.”

“Ai?” Khí thế này giờ của Tiểu Lộc trong nháy mắt sụp đổ, xìu xuống, lúc này mới ý thức được mình vừa mới trúng kế khích tướng.

“Cậu nhìn xem vẻ mặt của cô ấy đi, cậu mà đi, nhất định sẽ bị cô ấy chơi đến chết!”

“Hả, Vậy, vậy..... Làm thế nào bây giờ?”

“Ồ, cô ta thế nào cũng chơi chết cậu, vậy cậu chọc cô ấy chết trước” Đây là kiến nghị duy nhất mà Tiểu Bát có thể nghĩ ra.

Nghe thật rất đơn giản, nhưng mà đối với Tiểu Lộc mà nói quả thật còn khó hơn lên trời, phải chọc thế nào đây? Lấy tình cảnh bây giờ của cô mà nói, không bị Khưu Sinh đùa chết mới là lạ.

Tiểu Lộc không ngờ nhất chính là, ông chồng mới của cô lại thay đổi, chẳng những không giống như trước đây, đối xử xa cách với cô, mà còn đồng ý cùng cô đến tham dự hôn lễ. Như vậy ít nhất, lúc bị Thẩm Thần Xuyên và Nguyễn Linh kích động, còn có người bên cạnh để cô dựa vào.

Mà càng ngoài dự liệu của Tiểu Lộc, ông chồng mới của cô lại còn lấy dáng vẻ lạnh lùng, phong cách lịch lãm, nét mặt hút hồn trăm phần trăm..... Giúp cô nghĩ ra kế hoạch tác chiến.

Trước đây, Tiểu Lộc từng nghĩ qua rất nhiều lần cảnh tượng cô gặp lại Thẩm Thần Xuyên, kết quả thì sao, những kế hoạch định trước lại không thể theo kịp hiện thực, cô thật không ngờ có ngày mình lại có thể chuẩn bị một phần đại lễ như vậy tới gặp Thẩm Thần Xuyên.

Đây là lần đầu tiên từ lúc chào đời tới nay, Tiểu Lộc tự mình đi chọn lựa áo liệm, cũng là lần đầu tiên cô chọn lựa tốc hành như vậy, lại cũng là lần đầu tiên cô dùng mấy thứ kiểu này làm quà cưới tặng người ta. Lần đầu tiên.....A, cô quả nhiên thật có quá nhiều “Lần đầu tiên” hiến cho Thẩm Thần Xuyên.

Đáng được ăn mừng, đối với Tiểu Lộc mà nói, mùi vị “Lần đầu tiên” này rất tuyệt vời.

Để cô ngồi ở hàng đầu, chỗ ngồi được bố trí trong hội trường đám cưới trang trí tựa như thế giới cổ tích, tường tượng chú rể Thẩm Thần Xuyên sắc mặt xanh mét trừng mắt khi nhìn thấy trước mặt hai bộ áo liệm kia, nhin không được tuôn ra một tiếng cười to can rở. Mãi cho đến khi người đàn ông bên cạnh đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn, cô mới thoáng kìm lại cổ nín cười.

“Khuru Sinh, Khuru Sinh, chẳng lẽ anh không cảm thấy rất hả lòng hả dạ sao?” Mặc dù tiếng cười chẳng phải khoa trương, cô vẫn khó nén nổi hưng phấn mà kéo chặt gấu áo gã đàn ông bên cạnh, muốn tìm một người nào đó chia xẻ một chút với cô giờ phút kích động tâm tình này.

Nét mặt Khuru Sinh không chút thay đổi, đánh giá đồ ăn trước mắt, môi hơi bĩu xuống, không mang theo chút cảm tình nào thốt ra hai chữ: “Nhàm chán.”

“Thiệt không nhiệt tình chút nào nha, sự trả thù của bà đồng Tiểu Lộc chuẩn bị bắt đầu!” Thiệt đáng yêu quá đi. Càng chờ càng thấy hứng thú, ai da ai da, mới nghĩ đến thôi mà đã thấy hưng phấn hết sức rồi.” Tiểu Lộc lắc lắc người, ánh mắt sáng ngời rạng rỡ tràn ngập chờ mong.

“Hư.....” Khuru Sinh từ trong cổ họng phát ra một tiếng cười nhạt, ngay cả khóe miệng cũng chỉ lười nhác nhếch lên một chút.

“Đồ động vật giống đực máu lạnh, chẳng thèm nói với anh nữa, hừ!” Tiểu Lộc giận dỗi quay qua chỗ khác, tiếp tục quan sát động tĩnh lối vào trong hội trường.

Không bao lâu, một màn mà cô chờ mong kia đã xảy ra.

Một đám hòa thượng đột nhiên hướng vào hội trường đi tới, khiến cho đám nhân viên phục vụ hết sức khó xử, đã vậy còn có hai bộ áo liệm, Thẩm Thần Xuyên nhăn mặt nhíu mày, chặn đường đi của bọn họ, lộ vẻ khó chịu, đơn giản hỏi: “Các vị đến làm gì?”

“Tổ pháp sự.” Lão hòa thượng dẫn đầu đội ngũ trả lời như đây là việc hiển nhiên.

“Cúng bái hành lễ?!” Giọng nói gay gắt của cô dâu vang lên, cổ nén sự tức giận.

Một đám hòa thượng đứng ở cửa hội trường hôn lễ, thật sự rất bất ngờ, hơn nữa lại có tiếng la lớn của cô dâu, khó mà không khiến người khác mới chú ý, vì thế.... Toàn bộ hội trường thoáng chốc im lặng, nhờ vậy Tiểu Lộc càng dễ dàng nghe thấy đoạn đối thoại giữa hòa thượng kia với cô dâu chú rể.

“Đúng vậy. Là các vị mời chúng tôi đến tụng tụng kinh siêu độ vong linh, địa chỉ đúng vậy mà. Ai da..... Cách mà thanh niên bây giờ kết hôn càng ngày càng cổ quái. Tiết kiệm tiền bạc cũng không thể tổ chức tang lễ cùng lúc với cưới xin chứ, thật là điềm xấu, điềm xấu mà.” Lão hòa thượng lấy tờ giấy có ghi rõ địa chỉ ra, đưa cho Thẩm Thần Xuyên xác nhận, lại tiếp tục thao thao bất tuyệt nói.

“Mấy người là mù hay là quá ngu dốt? Siêu độ vong linh gì chứ? Làm gì có tang lễ ở đây ?!” Nguyễn Linh trong y phục lụa trắng rớt cuộc không thể duy trì được bình tĩnh nữa, bắt chập hình tượng, chửi ầm lên.

“Bình tĩnh một chút, em muốn để cho khách khứa chê cười à?” Thẩm Thần Xuyên còn có lý trí giữ chặt Nguyễn Linh lại, đưa mắt nhìn cô nói: “Để anh xử lý”, tiếp theo liền kéo Nguyễn Linh ra phía sau, bản thân mình cố gắng duy trì nụ cười, bắt đầu cùng lão hòa thượng nói chuyện: “Đại khái là có người nhầm lẫn mời các vị đến đây, chúng tôi không có tang lễ, mà đang tổ chức hôn lễ. Tôi cũng không muốn làm ầm ĩ chuyện khó xử này, mời các vị về cho.”

Lão hòa thượng cũng thật cố chấp, “Vậy không được, chúng tôi từ xa xôi tới đây, lặn lội đường xa, cho dù không tụng kinh, thì số tiền còn lại cũng cần phải thanh toán, trêu chọc hòa thượng có phải là vui lắm không?”

“Bao nhiêu tiền? Tôi đưa cho các vị.”

Thần Xuyên lấy tiền từ trong ví ra, lúc đang định trả thù lao, lão hòa thượng lại lên tiếng: “Cậu nói cho đệ tử Phật gia chúng tôi dùng cơm chay, đến trước giờ hẹn còn có bao cơm chiều, cơm đâu?”

“.....” Bọn họ có điểm nào là giống đi khất thực không?! Thẩm Thần Xuyên cố nhẫn nại, hít một hơi thật sâu, thật sự không ngờ tới chuyện bất nháo này có thể xảy ra, đành lựa chọn nhân nhượng, dàn xếp ổn thỏa,

nói nhỏ với người bạn làm rể phụ đứng cạnh: “Không phải còn một bàn dự trù cho trường hợp khẩn cấp sao? Cậu giúp tớ dẫn họ qua đó đi.”

“Được.....” Người bạn kia bất đắc dĩ khẽ gật đầu, xem ra không để họ ăn no, họ sẽ không từ bỏ ý định, hẳn lịch sự dẫn một đám hòa thượng, ở trước mắt bao nhiêu người đi vào hội trường, khí thế kia..... Thật sự là như muốn giết người nha!

“Làm gì vậy, thật ra anh đã đắc tội với người nào?” Đợi các hòa thượng đi xa, Nguyễn Linh mới bùng phát.

Thẩm Thần Xuyên nghiêng chặt răng, đánh mặt, hướng nhẹ mắt nhìn Tiểu Lộc cách đó không xa, ngay lúc Nguyễn Linh còn chưa phát hiện, liền thu hồi ánh mắt lái, giọng bình tĩnh nói nhỏ: “Chẳng qua, chỉ là mấy đứa nhỏ tính tình còn con nít trêu chọc thôi, em lớn như vậy chấp nhất ba cái trò con nít làm chi? Nhiều khách khứa như vậy, gây nháo chuyện này lên, làm ồn ã không giải quyết êm thấm được, chẳng phải người mất mặt vẫn là hai chúng ta sao.”

“Tính tình con nít, chơi đùa trêu chọc thôi sao? Anh thật còn không chịu nói cho em biết, người nào con nít như thế này tính tình đùa giỡn như vậy chứ?!” Nguyễn Linh không thể không kích động, kết hôn là đại sự, ai lại muốn bị như vậy chứ!

“Em còn có thể ở đó gào thét lớn tiếng, MC ở kia có microphone kia, em cứ việc đến hỏi mượn.” Thẩm Thần Xuyên cũng không khá hơn được bao nhiêu so với cô, anh thật sự sắp mất hết kiên nhẫn, nhịn không nổi nữa rồi.

Nhìn thấy hai người sắp cãi nhau ồn ã lên, cô phù dâu đứng kế bên vừa định lên tiếng khuyên can, thì lại có chuyện xảy ra nữa.

Lần này trước mặt đi tới là một đám đạo sĩ, xác thực mà nói vốn hẳn là vừa nhảy những điệu vũ kỳ quái vừa hướng về phía hội trường đi tới, miệng còn lầm bầm phát ra một đồng âm thanh làm cho người ta nghe không hiểu gì cả.

“Này..... Này lại là gì nữa đây?” Lúc này đến phiên phù dâu thất thanh hô to, chuyện này nhất định là một hôn lễ kinh hồn bạt vía mà từ trước tới nay cô từng tham gia, có thể nói chính xác là thay phiên nhau xuất hiện, tìm nào không có năng lực chịu đựng thì nhất định là không thể chịu nổi rồi.

Đạo sĩ không để ý tới cô ta, tiếp tục nhảy múa, từ từ quay xung quanh bên người Nguyễn Linh, vẻ mặt hung thần ác sát lấy từ trong người ra tấm phù chú, làm như có chuyện lạ ở trên không trung đưa tay lên vung vẩy vài cái, sau đó phun vào tấm phù chú, dùng sức hướng tới trên người Nguyễn Linh dán tấm phù chú lên. Tiếp theo vị đạo sĩ kia tựa như trúng tà, cứ như bị động kinh, vịn vào người vài cái, thất thanh hét thật lớn: “Yêu súc, mau mau hiện ra nguyên hình!” (Yu: =)) haha)

“Đi, tránh ra! Đừng có chạm vào người tôi!” Tinh thần Nguyễn Linh đúng là hết chịu đựng nổi nữa, không thể nhịn bất cứ thứ gì nữa, nổi giận hét lớn, trừng to mắt nhìn vị đạo sĩ đang múa may trước mặt.

Thẩm Thần Xuyên theo bản năng ôm lấy Nguyễn Linh, vừa dịu dàng trấn an cô, vừa chất vấn: “Các người làm cái trò gì vậy hả?”

“Yêu súc! Ta trên đường đi ngửi thấy mùi hồ ly quá nhiều liền tìm tới nơi này, hồ ly tinh đáng chết, đừng tưởng rằng ngươi bám vào trên người vị cô nương này, là có thể tránh được pháp nhãn của ta!” (Yu: nó ko bám vào, nó dịch dung thôi, vẫn là nó. Đạo pháp chú còn kém lắm.)

Vị đạo sĩ rất cương quyết đòi tước nã ‘Hồ yêu’, cương quyết cho rằng Nguyễn Linh bị hồ ly tinh bám vào người. Mặc kệ mọi người xung quanh lôi kéo thế nào, ông ta kiên trì không chịu buông tha ‘Yêu súc’ này. Khung cảnh bắt đầu lâm vào tình trạng hỗn loạn, nhân viên phục vụ nhà hàng cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, liền nhớ ra phải đi tìm bảo an, những người có mặt trong hội trường cũng bắt đầu ào ào lao ra xem náo nhiệt.

Cô dâu lâm vào tình cảnh gần như mất khống chế, chú rể cũng dần dần không thể tiếp tục duy trì được trấn định.

“Há há.... Ôi chao, sao lại có thể chấn động như vậy? Khưu Sinh, anh tìm diễn viên tạm thời mà cũng quá chuyên nghiệp đi, ha ha ha ha..... Không được, em đau bụng quá, ha ha ha.....” Trình Tiểu Lộc rốt cục cũng

không nín được nữa, để không làm mọi người hoài nghi, cô đơn giản trốn ở dưới bàn, cúi gập người gần sát đất mà cười ha ha.

Tiểu Lộc đã lâu lắm rồi không có được cảm giác vui sướng tràn trề như vậy, trước đây cũng có một lần gần giống đó là khi cô dùng giàn ná bắn bể kính cửa sổ của nhà cậu chàng hàng xóm, bởi vì cậu ta thật không có đạo đức công cộng lại dùng nước tiểu bắn vào người cô. Lần này thật ra cũng không giống lắm, cô bị thương tuyệt đối so với bị người dùng nước tiểu bắn vào mình còn nghiêm trọng hơn gấp trăm ngàn lần. Đáng tiếc, cô vẫn còn chưa thích đủ, cảm xúc đã bị một giọng nói u ám lạnh lẽo phá hỏng.

“Cô dù sao cũng là bạn bè với nhau, làm vậy có tuyệt tình lắm không, như vậy thì thấy hay lắm sao?”

“.....” tiếng cười ngắt nghéo của Tiểu Lộc đột nhiên im bật, trầm mặc mãi một lúc lâu sau, dưới bàn mới lại truyền đến giọng của cô: “Bọn họ làm vậy với tôi, không phải càng tuyệt tình hơn sao?”

Chương 5: Tiểu Lộc, hần không xứng

Cô lập kế hoạch lâu như vậy, “cuộc báo thù của bà đồng Tiểu Lộc” đã muốn thành công, vốn là thật sự rất vui vẻ, nhưng mà câu nói kia của Khuru Sinh đột nhiên kéo cô trở lại hiện thực, trong đầu Tiểu Lộc dòng hồi ức từ từ tuôn ra, vòng tay ôm lấy đầu gối, ngồi cuộn mình co ro, giống như chú đà điểu trốn dưới găm bàn, thật lâu thật lâu sau, mới nhẹ giọng hỏi: “Khuru Sinh, tôi làm như vậy thật sự rất quá đáng sao?”

“Thật nhảm chán.” Khuru Sinh suy nghĩ một lát, mới thốt ra ba chữ.

“Nhưng thật sự rất khó chịu, trong lòng khó chịu đương nhiên phải tìm chỗ trút hết ra, chẳng lẽ muốn tôi nghẹn mà chết sao?” Tiểu Lộc thật chịu không nổi tính khí quái gở của Khuru Sinh, khó lắm cô mới thấy bình tâm, thì lại một lần nữa sôi trào: “Anh đã nói em cứ trông cậy vào anh, anh có thể giúp em lấy lại chút mặt mũi? Thôi đi, may mắn là tôi có sắp xếp trước những người đó, trông cậy vào anh sẽ chết thảm. Tôi mời anh ăn khuya nhiều như vậy, là vì để anh giúp tôi chọc cho họ giận đến phải gào thét, chứ không phải để anh đến đây ăn. Anh chỉ biết ăn thôi, ha ha, lúc này ở ngoài cửa, tôi bị Nguyễn Linh cười nhạo, anh cũng không biết thay tôi nói được câu nào. Thật ra anh có phải đàn ông không hả.....”

“Ra đây.” Khuru Sinh cười giễu cợt, ngón tay gõ gõ lên mặt bàn, đột nhiên nói ra một câu như vậy.

“Ai?” Làm gì, cô vẫn còn chưa có mắng xong mà.

“Không sợ chết thì ra đây.” Vẫn không hề nhúc nhích, Khuru Sinh nhẩn nại lập lại lần nữa.

Đứng dậy, anh ta tựa hồ gần như mất hết kiên nhẫn, Tiểu Lộc méo máo, ngoan ngoãn đứng lên bước ra, “Không phải tối nay anh lại muốn tôi tắm con mèo giúp anh nữa đó chứ? Ngay cả tắm cho mình tôi còn không có sức.....”

Khuru Sinh không nói nói tiếng nào, lặng thinh kéo cô, nhắm thẳng vào giữa đám đông hỗn loạn mà bước tới.

Anh ta, anh ta không phải là muốn vạch trần âm mưu phá bĩnh của cô trước mặt đôi vợ chồng kia chứ? Nghĩ đến hậu quả sắp xảy ra, Tiểu Lộc cố sức dựa chống lại, muốn thoát khỏi gọng kềm của anh ta, thừa dịp mọi chuyện còn chưa bị phanh phui, nhanh chóng chạy khỏi hiện trường mới được.

Khuru Sinh hoàn toàn không cho cô cơ hội như ý nguyện, sau khi bảo an vừa đem mấy vị đạo sĩ kia đi, anh cũng kéo tay Tiểu Lộc dẫn đến trước mặt Thẩm Thần Xuyên và Nguyễn Linh. Bốn người bỗng nhiên cứ như vậy đứng căng thẳng nhìn nhau được một lúc, Tiểu Lộc rất muốn tỏ vẻ thần nhiên, nhưng mà cô không làm được, ngay khi vừa chạm mặt Thẩm Xuyên, những hồi ức trong cô lũ lượt tràn về, trong đầu óc đều là những hình ảnh khi bọn họ ở bên nhau. Người đứng đó, vẫn là Thẩm Thần Xuyên mà cô rất quen thuộc, đúng là so với trước kia có vẻ điềm tĩnh hơn, nhưng mà cô dâu của anh ta..... lại là người bạn tốt thân thiết nhất đã cùng cô chơi với nhau từ nhỏ đến lớn. Hiện thực luôn luôn đối lập với mộng, luôn luôn là vẻ trào phúng, mỉa mai.

“Những chuyện này không phải đều là cậu sắp xếp chứ?” Đôi mắt Nguyễn Linh có chút tia máu nhỏ, sau khi nhìn thấy Tiểu Lộc, lập tức liên tưởng đến sự việc vừa rồi. Trong lòng nảy lên sự ngờ vực, có vẻ người có khả năng làm như vậy, dường như cũng chỉ có mình Trình Tiểu Lộc.

“Mình.....” Tiểu Lộc quả thật là người không biết nói dối, mỗi lần nói dối đều bị nói lấp. Từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, Nguyễn Linh vốn là người hiểu rõ cô nhất, cho nên cô không dám nói lời nào, sợ vừa mở miệng thì chẳng khác nào đã thừa nhận.

“Thật ngại quá, để cho hai người chê cười.” Thần Xuyên mở miệng rất đúng lúc, thay Tiểu Lộc giải vây. Khó khăn lắm mới dời ánh mắt mình rời khỏi Tiểu Lộc, cười lễ độ, xoay sang nhìn Khuru Sinh, “Đây là bạn em sao?”

Vấn đề này, lần trước khi đến nhà đưa thiệp mời cho Tiểu Lộc đã muốn hỏi. Nhưng mà lúc ấy sợ Nguyễn Linh suy nghĩ nhiều, hơn nữa dù sao cũng đã hai năm không gặp, có chút xa cách cũng là tự nhiên, nên anh cũng nín lại không hỏi. Thế nhưng, sự quan tâm của anh dành cho Tiểu Lộc, gần như đã thành thói quen, khi nhìn thấy người đàn ông này thân mật nắm tay cô, Thần Xuyên đứng là không thể nín nhịn được nữa.

Người đàn ông này dáng người rất cao, trẻ trung lịch lãm, âu phục phẳng phiu, khoe miệng hơi nhếch lên, vẻ mặt lạnh lùng, gương mặt không có chút biểu cảm. Đôi mắt sâu thăm thẳm, khiến người khác không nhìn ra anh ta đang suy nghĩ gì. Chỉ khi đôi mắt ấy nhìn Tiểu Lộc, mới toát ra vẻ yêu thương cưng chiều. Thoạt nhìn, đó là một người đàn ông có năng lực. điềm tĩnh ít lời, nhìn bề ngoài, xem ra quả là không chê vào đâu được.

“Là.....” Tiểu Lộc đang lo lắng có nên theo kế hoạch ban đầu mà giới thiệu Khuru Sinh hay không.

Vẫn còn phân vân, Khuru Sinh chợt quay đầu, đôi mắt thâm trầm hơi nhíu lại, hôn lên môi cô.

Đang làm gì vậy? Tiểu Lộc trợn to mắt, như khúc gỗ chộp mắt vài cái, hoàn toàn bị hành động này của anh ta làm chấn động, ngay cả bản năng phản ứng cũng bị đánh mất.

Thấy cô không hợp tác, Khuru Sinh khẽ cau mày, nhỏ giọng thì thầm, chỉ có Tiểu Lộc mới có thể nghe thấy thanh âm líu ríu bên tai: “Mở miệng ra, không phải muốn chọc giận bọn họ sao?”

“A?” Có cần dùng cái giọng mất hồn như vậy để quyến rũ cô không vậy, phụ nữ thường không chống cự nổi cảm dỗ đâu nha.

Thừa dịp Tiểu Lộc vừa há miệng, Khuru Sinh đưa lưỡi vào trong miệng cô, quấn lấy lưỡi của cô, làm vậy rõ ràng càng khiến cho nụ hôn càng thêm sâu, càng day dưa. Những người đứng xem bên cạnh, nhìn thấy chỉ nghĩ đây là đôi tình nhân yêu nhau đang hôn nhau nồng nhiệt. Thậm chí, Khuru Sinh còn nhập tâm, khẽ rên rỉ, tay đỡ lấy gáy cô, ngang ngược không cho cô lui về phía sau.

Chờ khi Tiểu Lộc ý thức được mình đang bị con trai gặm nhắm, thì Khuru Sinh đã buông cô ra, vẻ mặt thoải mái cười cười, dường như là lúc này mới vừa nhớ tới bên cạnh còn có người đang đứng nhìn, xoay người phang ra một câu: “Tôi là chồng của cô ấy.”

4. Chương 06 + 07

“Chồng?!”

Thì ra là vợ chồng, Thắm Thần Xuyên và Nguyễn Linh gần như đồng loạt thất thanh kinh hoảng kêu lên.

“Hai người gọi tôi như thế, có vẻ như không thích hợp.” Khuru Sinh trêu tức nói, bộ dáng uể oải. (Yu: ý Khuru Sinh là hai ng kia sao tự dưng gọi anh í là ‘chồng’)

Ngay sau đó, khi Thắm Thần Xuyên và Nguyễn Linh còn chưa kịp có phản ứng gì, anh liền lôi Tiểu Lộc bỏ đi, thậm chí ngay cả một tiếng ‘chào tạm biệt’ cũng lười nói. Khuru Sinh xem như người đã hoàn thành xong nhiệm vụ, hoàn toàn không cần phải có nhiệm vụ giải thích nhiều lời với hai người kia.

“Anh..... Anh vừa rồi cắn miệng của tôi!” Tiểu Lộc cuối cùng cũng hoàn hồn. Anh ta sao có thể cắn miệng cô, hoàn toàn không phù hợp với lô-gíc của cô gì cả. Người thích hợp để anh ta ‘gặm’ phải là người hợp

tác ăn ý, hơn nữa lại cùng ở chung với anh ta, Cổ Húc Nghiêu kia mới đúng chứ. Tuy Khuê Sinh và Cổ Húc Nghiêu chưa bao giờ thừa nhận giữa bọn họ đã vượt qua tình cảm bạn bè, nhưng Tiểu Lộc luôn cho rằng, họ phải là một đôi. Dưới tình huống này, sao anh ta có thể ‘gặm’ cô, một người phụ nữ?!

“Vừa lòng chưa?” Khuê Sinh không hề dừng chân, tiện miệng hỏi.

“Vừa lòng cái gì?” Không vừa lòng nha, một chút cũng không vừa lòng. Nhưng mà, nghĩ lại điều vừa nói, cô dường như hiểu sơ sơ Khuê Sinh đang nói cái gì, “Aaa, anh là hỏi tôi hài lòng hay không ý là biểu hiện vừa rồi của anh hả? Đúng vậy, quả là có làm cho họ phải bực bội, nhưng mà, anh không cần giống như mấy người diễn viên tạm thời tôi mời đến, diễn chuyên nghiệp như vậy đâu. Tôi không cần anh phải hy sinh thân thể mình.....”

“Được rồi, cảm miệng.” Đúng là khúc gỗ mục, mục nát vô dụng đến nỗi anh cũng lười nói chuyện thêm câu nào với cô.

Ai để ý có chọc giận đến hai người kia được không? Ai để ý cô có hài lòng biểu hiện của anh hôm nay không?

“Anh sao vậy.....” Là ai nói phụ nữ dễ dàng hay thay đổi? Người nào nói lời này nhất định cũng xem Khuê Sinh như phụ nữ rồi!

“Sau khi về đến nhà không được ngủ, phải tắm cho mèo.” (Yu: ác gần = mụ dì ghẻ)

“.....” Lại tắm cho mèo, vì sao cô phải sống trong cảnh ngộ bất hạnh như vậy hả.

Tuy rằng bụng đầy ắp những câu oán hận, nhưng Tiểu Lộc vẫn rất sợ Khuê Sinh, đành phải đem tất cả những khó chịu nuốt vào bụng, thất thểu bước theo sau anh. Đời cô, từ nửa năm trước, vào cái ngày đầu tiên quen biết Khuê Sinh đã bị phá hủy, hay chính xác hơn, là do chính cô tự tay hủy diệt, đúng là tự tạo nghiệp chướng mà!

Chương 6: Chúng ta...thật sự là vợ chồng sao?

Sau khi dùng xong một chén cơm Khuê Sinh không có biểu hiện gì muốn ăn thêm nữa, Tiểu Lộc liền chú tâm tập trung tinh thần vào việc tắm rửa con mèo.

Tiểu Lộc từ lâu đã quen biết với con mèo tên là ‘Bò sữa’ này rồi, thậm chí còn quen trước cả Khuê Sinh.

Đó là lúc cô phát hiện Khuê Sinh và Cổ Húc Nghiêu “ở chung” trong căn phòng ở tòa nhà kia, trong suốt một tháng trời theo dõi toàn diện, vào mỗi lúc chàng vạng tối, cô tan ca về nhà, nhìn thấy một con mèo có bộ lông hai màu trắng đen không đều đang cuộn mình nằm ở trước cửa, lòng bỗng dậy lên cảm giác đồng cảm. Lẽo đẽo đi theo Tiểu Lộc tựa như một đứa ngốc làm cho cô mũi lòng chuẩn bị cho nó một chút bữa tối phong phú..... Sau đó, bắt đầu rơi vào sự hối hận vô biên vô hạn, bởi vì sau đó mỗi ngày ‘bò sữa’ đều đến chực chờ đòi ăn.

Ngay lúc cô thầm quyết tâm đem con mèo này đưa đến Sở thú y nơi chuyên thu dụng những con mèo lưu lạc, thì chủ nhân của nó xuất hiện.

Ngày đó, Khuê Sinh ngang nhiên xông vào nhà cô, đi thẳng vào sô-pha, ngồi xuống, thoải mái tựa vào lưng ghế, đánh giá phòng của cô, không chút ngại ngần phang ra một câu: “Cảm ơn cô đã giúp tôi chăm sóc bò sữa, đi nấu vài món tôi ăn thử, xem như báo đáp việc tôi cho cô miễn phí thưởng thức lâu như vậy.”

Bỗng chốc, Tiểu Lộc như hóa đá, nghẹn họng trân trối nhìn con mèo ăn dầm nằm dề nhà mình bao lâu này đang cọ cọ thân mình vào chân Khuê Sinh làm nũng.

Cuối cùng cũng lĩnh hội ra ý tứ câu nói kia..... “Lúc cô đứng ngoài ban công ngắm phong cảnh, tiện thể phong cảnh cũng ngắm lại cô.” Ý Khuê Sinh là cô dùng kính viễn vọng ngắm phong cảnh là hắn, không thể nghi ngờ gì nữa, cô cũng chính là phong cảnh của Khuê Sinh.

Kể từ đó, ngôi nhà yên tĩnh, lúc nào cũng chỉ có mình cô bỗng trở nên náo nhiệt khác thường, kể đến ăn chực không chỉ có ‘bò sữa’, còn có Khuê Sinh và Cổ Húc Nghiêu, đại hủ nữ Tiểu Lộc thì bị trầm luân thành kiếp nô tỳ..... cũng bởi quá trình tạo nên thời khắc trầm luân đó của mình, cho nên Tiểu Lộc đem ngày này xem là ngày kỷ niệm quen biết cùng Khuê Sinh.

“Chết xong chưa”

Ngay lúc Tiểu Lộc đang hoàn toàn chìm đắm trong hồi ức bị thương, tiếng gầm nhẹ lạnh lẽo của Khuru Sinh bỗng nhiên truyền đến, mang theo hương vị khởi binh vẫn tồn tại.

“Làm sao vậy?” Cô đã quen với vẻ lạnh nhạt của Khuru Sinh, nhưng vẫn khó có thể quen với tính khí như bom hẹn giờ của anh.

Khuru Sinh miễn cưỡng hạ khoe miệng xuống, tiện tay cầm lấy khăn tắm vừa rồi bị chính mình quăng trên sofa, ném về phía Tiểu Lộc, “Tự lau khô mình mau đi, sau đó..... cho tôi lời giải thích.”

Nói xong, anh cầm lấy laptop đưa hướng về phía cô để cô có thể nhìn thấy bản ghi chú hiển thị trên màn hình, khẽ nheo mắt, lấy tay gõ gõ vào màn hình laptop.

Lúc này Tiểu Lộc còn đang đứng ở chỗ hơi xa, mang tiếng là vừa mới tắm cho con “Bò sữa” xong nhưng thật ra là bị nó quậy phá, ngược lại làm cô toàn thân đều ẩm ướt. Vừa dùng khăn tắm lau lưng tung tóe khắp người, cô vừa tiến lại gần, tò mò nhìn vào màn hình laptop, kinh ngạc kêu lên: “Ài da, anh lại dám tự tiện tám chuyện với Tiểu Bát à, hai người không lẽ có gian tình gì sao? Xem ra anh thật sự không thích đàn ông nha...”

Cô lại còn có tâm trạng đi biểu hiện cho anh thấy đáng vẻ vô cùng thất vọng? Thật đúng là người không biết nắm bắt trọng tâm câu chuyện, “Cái tôi cho cô xem chính là nội dung cuộc trò chuyện.”

“Oa vậy sao, Tiểu Bát quả nhiên bà bói tài ba nha! Hôm qua tôi mới vừa từ chức, hôm nay cô ấy đã biết rồi.”

“Tiền trăm hậu tấu?” Hay lắm, chuyện từ chức lớn như vậy, lại không hề báo cho hắn biết dù chỉ một tiếng? Bọn họ tốt xấu gì vẫn là vợ chồng mà!

“Cái gì?” Tiểu Lộc mở to mắt tròn trĩnh, nhìn Khuru Sinh không chớp mắt, cố tỏ vẻ không dễ bị khuất phục. Tuy rằng cô thật sự vô dụng, nhưng trên nguyên tắc nếu cô muốn làm việc gì cô sẽ kiên trì đến cùng, “Tôi đã trưởng thành, đã có thể kết hôn sinh con, có quyền quyết định bản thân sau này nên đi con đường như thế nào? Loại chuyện như thế này không nhất thiết phải thông báo với người ngoài.....”

“Tôi là chồng cô.” Không phải người ngoài.

“.....Thì..., cho dù là chồng, cũng không nên can thiệp vào quyết định của tôi chứ.” Ngay từ thời còn Trung học, Tiểu Lộc tự mình đi học, tự mình chăm sóc bản thân, ba mẹ vẫn ở lại quê nhà, trông coi ngôi nhà tổ, đắm chìm vào trong ân ái, tóm lại là bản thân cũng không muốn để cho Tiểu Lộc quấy rầy thế giới riêng của hai người bọn họ. Cho nên Tiểu Lộc luyện thành thói quen độc lập, việc lớn việc nhỏ gì cũng tự mình quyết định lấy.

“Phải đi cũng chỉ có thể là Nguyễn Linh đi, không tới phiên cô.” Anh nhướn đôi chân mày, nhắc nhở nàng.

Đối với việc Tiểu Lộc từ chức, Khuru Sinh cũng không cảm thấy bất ngờ lắm, lý do cũng không khó đoán. Lý do này, hợp tình hợp lý, chỉ là rất buồn cười.

“Vậy anh nói tôi phải gì bây giờ đây?” Khó khăn lắm mới có thể bỏ lại tất cả rồi đi, đã cướp đoạt người yêu, lại còn tranh giành công trạng?

“Ngày mai đi lấy lại thư từ chức.”

“Đừng lấy mấy chuyện này ra nói chơi được không?” Tiểu Lộc tức giận trả lời.

“Hử?” Khuru Sinh hừ một tiếng, mang theo ý cảnh cáo đầy hàm xúc.

“Ồ..... Ý của tôi là, Lê Nhược Lâm sao có thể để cho tôi đến lấy lại bức thư từ chức chứ, nói không chừng cô ta đã giao nó cho cấp trên rồi.” Người như Lê Nhược Lâm, sao có thể cho phép cô muốn đi thì đi, muốn ở thì ở chứ.

Khuru Sinh muốn nói lại thôi, cuối cùng chuyển đề tài, “Chưa thử qua làm sao cô lại biết là không thể? Tóm lại, sáng mai phải đi gặp cô ấy.”

“Đáng ghét! Anh rõ ràng biết tôi không có cách nào tiếp tục làm việc cùng một công ty với Nguyễn Linh, huống chi chúng tôi lại cùng chung một tổ, nay lại phải hợp lại cùng làm chung một dự án. Ngay từ đầu vốn đã đối địch nhau, cứ giằng co tiếp thì chỉ càng thêm căng thẳng. Nhìn thấy cô ấy, tôi còn ăn không vô, lại còn khiến cuộc sống của tôi càng thêm nặng nề sa sút. Anh còn ở đó mà ép tôi đi làm tiếp, thật ra anh có chút nào thông cảm cho tâm trạng của tôi không. Anh không cần phải lo lắng rằng tôi không có việc làm, sẽ không có tiền lo chuyện ăn uống, lo cuộc sống thoải mái cho anh. Anh sao có thể ích kỷ như vậy được chứ!” Bị dồn đến phát cáu, Tiểu Lộc nói năng có chút lộn xộn, càng nói càng tổn thương người khác.

“Là chính cô nói muốn nuôi tôi, giờ lại muốn đổi ý sao?” Nhìn sơ, Khưu Sinh như không hề tức giận, khóe miệng thậm chí còn hơi nhếch lên như có ý cười, như thể tốt bụng, trong mắt Tiểu Lộc thật sự rất khó ưa.

Sống dựa vào phụ nữ? Anh thật sự khó phân định đây là cô đang khen ngợi bề ngoài của anh hay hạ thấp giá trị của anh.

“Đồ đàn ông chết bầm! Anh, anh lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, thừa thắng mà tiếp tục truy kích, nhân cơ hội cắt xén ăn bớt! Tôi chiến tranh lạnh với anh!” Sau khi rống lớn một loạt câu chữ bới, Tiểu Lộc xoay người bỏ chạy.

Khưu Sinh bắt đầu đi, trở mắt nhìn cô bỏ đi, cũng lười đuổi theo ngăn cản. Dù sao chiến tranh lạnh với mình cũng không phải lần đầu tiên, lần trước hình như cũng đã kéo dài đâu được ba giờ đồng hồ? Chỉ mong lần này có thể phá vỡ kỷ lục.

Nhớ tới, anh cười khổ, ánh mắt lại dừng ở trên màn hình laptop, nhìn vào hình ảnh Tiểu Bát gửi đến. Tưởng rằng còn được cùng hỗ trợ nhau làm quảng cáo, Khưu Sinh nhấn phím xem hình tiếp theo, tiến độ cũng sắp hoàn tất, anh mở tiếp những hình ảnh khác, nụ cười chợt đông cứng.

Đây là một loạt hình ảnh về sơ đồ quan hệ vô cùng phức tạp, đoán chừng bên trên còn nữa, anh rê chuột kéo lên, phía trên quả thực còn rất nhiều tên, bên cạnh một số tên còn có ảnh chân dung vẽ tay, khách quan mà nói, bức tranh thật sự rất sinh động. Những tên trên bức ảnh, có một số anh đã từng nghe qua, liên hệ xuống dưới có thể đoán được, đều là các đồng nghiệp trong công ty của Tiểu Lộc.

Rõ ràng tên con trai, bên cạnh dấu hiệu ‘Công’, ‘Thụ’, ở giữa là hàng loạt dấu mũi tên rắc rối phức tạp. Thế nhưng ngay cả những khách hàng trung niên cô cũng không buông tha, cạnh tên ông chú kia còn có ký hiệu ‘thụ’?! Sau đó, mũi tên liên tiếp chỉ tới bộ truyền thông nơi có thực tập sinh còn dùng ký hiệu “Công kế thừa”!

“.....” Sắc mặt xanh mét như người vừa khỏi bệnh, nhưng Khưu Sinh vẫn còn cố hết sức nhẫn nại, tuy rằng sở thích của người nào đó hơi khác lạ một chút, nhưng anh vẫn thử đón nhận. Nghẹn hơn nửa ngày, anh lạnh lùng đứng lên, cầm lấy áo khoác, không thèm đóng laptop lại, xoay người, đi ra cửa, sau đó đem tất cả những tức giận ngấm ngấm chịu đựng này giờ trút vào động tác dập cửa.

*Yu:

Đây là chương trình phụ đạo hủ nữ. (Hủ nữ là gì ở các chương trước đã giải thích.)

- Công: Là anh số 1. Chủ động, động tác thường làm: đẩy.

- Thụ: Là anh số 0. Bị động, động tác thường làm: đưa mông chịu đòn.

Chương 7: Luyến tiếc trinh tiết, không đảm đương nổi vai trò làm mẹ

(Yu: thật sự ko hiểu ý tên chương muốn nói gì cho lắm)

Tiểu Lộc có thói quen viết nhật ký, nhật ký của cô tên là ‘Tập hồi ký của Tiểu Lộc’, bởi vì năm nay cô trải qua nhiều sự kiện có vẻ “thần bí”, cho nên nhật ký năm 2008 cũng được gọi là ‘08 – Sự kiện thần bí’.

Trong đó, điều thứ nhất ghi lại, chính là cảnh tượng khi Khưu Sinh lần đầu tiên xông vào nhà cô.

Điều cuối cùng ghi lại..... chính là kỷ niệm cô cùng Khưu đang sống trong chiến tranh lạnh, vượt qua hơn ba giờ đồng hồ. Cụ thể đã qua hơn bao nhiêu giờ cô cũng chẳng muốn tính rõ nữa, tóm lại từ ngày hôm qua sau khi cô chạy khỏi nhà Khưu Sinh, thì bọn họ cũng không gặp mặt nhau nữa, từ lúc đó cho đến bây giờ, cũng đã trôi qua một ngày, cũng đã lâu, lâu lắm rồi.

Nhưng mà, so ra, có thể gặp phải tình trạng này, cũng đáng để Tiểu Lộc ghi lại vào nhật ký.

“À..... Thật ngại quá, phiền chị lập lại câu vừa rồi lần nữa được không?” Tiểu Lộc thật sự không cách gì chấp nhận những gì mình vừa nghe thấy là sự thật, bất chấp lên tiếng cẩn thận kiểm chứng lại lần nữa, yêu cầu Lê Nhược Lâm lập lại câu nói một lần nữa, để chứng minh rằng không phải cô đã ảo tưởng quá mức.

Ngồi sau bàn làm việc, Lê Nhược Lâm nhăm nháp tách cà phê, sững người một chút, nhưng vẫn nói lại một lần nữa, “Tôi đã để đâu lạc thư từ chúc của cô đâu mất rồi, nếu cô vẫn còn muốn muốn từ chúc, vậy hãy viết lại một thư khác. Nếu cảm thấy hối hận, vậy cứ coi như giữa chúng ta cũng chưa từng có chuyện gì xảy ra.”

“Vậy tôi có thể khỏi phải thất nghiệp rồi?” Ai da, không phải nghe lầm chứ, Lê Nhược Lâm lại có thể thật sự đổi tính.

“Tôi không thể cam đoan, chuyện ngoài ý muốn luôn có thể xảy ra, nếu công ty không vừa lòng đối với biểu hiện của cô cũng, chủ động sa thải cô, vậy cô vẫn có thể thất nghiệp, chỉ có điều là cô sẽ nhận được một số tiền bồi thường khá quan.” Lê Nhược Lâm cười cười, lại tiếp tục nói: “Thoạt nhìn, dường như cô cũng không phải có ý muốn từ chúc, có thể giải thích một chút về nguyên nhân do đâu cô đưa thư từ chúc cho tôi không?”

“Tôi..... Chỉ là nhất thời xúc động thôi.” Đúng cái cố ngớ ngẩn, nhưng mà miễn cưỡng vẫn còn có chút công dụng.

“Là vì Nguyễn Linh sao?” Lê Nhược Lâm cũng không cần vòng vo nữa, thẳng thắn hỏi.

“.....” Tiểu Lộc rốt cục bị buộc đến á khẩu không nói được lời nào. Cô rất ngạc nhiên, sao Lê Nhược Lâm lại có thể nhìn ra được, muốn hỏi, nhưng vẫn là nhịn xuống, có một số việc vẫn không thích hợp để lật bài ngửa.

“Tôi hiểu rồi, hi vọng là chuyện như thế này không được có lần thứ hai, hành động theo cảm tính không thể liên tục lấy ra làm cớ dùng, cũng hi vọng cô công tư phân minh. Còn nữa, không cần vì những chuyện không đáng mà vứt bỏ tiền đồ. Hiện giờ trong tay cô còn hạng mục quảng cáo ô tô đúng không? Đợi cô chỉnh lý lại tư liệu quảng cáo kia xong, đưa cho Tiểu Bát, bảo cô ấy giao lại cho Nguyễn Linh. Sau này cứ để Nguyễn Linh tiếp tục theo dõi.” Có một số việc dừng lại được thì nên dừng, Lê Nhược Lâm cũng không muốn công khai phơi bày mâu thuẫn của cấp dưới, rất bất lợi.

Nghe vậy, sắc mặt Tiểu Lộc trở nên trắng nhợt, tưởng rằng số phận bản thân đã sắp đến ngày tàn, “Giao cho Nguyễn Linh?”

“Hôm trước, tôi đã nói rõ trước nhân viên hai tổ ý tưởng, hi vọng cô và Nguyễn Linh có thể cộng tác cùng làm chung một hạng mục lớn, chẳng qua xét đến tình huống hiện tại, tôi cảm thấy hai người không thể nào hợp tác tốt được. Mà dù sao Nguyễn Linh cũng chỉ vừa mới đến, kinh nghiệm còn chưa vững, cho nên để cô ấy làm quen thêm một thời gian, như vậy cũng tránh cho việc hai người phải cùng nhau hợp tác, vậy cô còn không hài lòng sao? Hay cô thực sự muốn cộng tác với cô ấy.”

“Vậy thì em làm gì?”

“Có hạng mục khác cần cô làm, là một vài mẫu quảng cáo hình, nghe nói cô có quan hệ mật thiết với Khuu Sinh, biết đâu anh ta có thể cho cô chút ý kiến chuyên nghiệp. Tôi cảm thấy quảng cáo này càng thích hợp cho cô làm hơn, bởi vì đôi hồi phải đi công tác, vả lại thời gian khách hàng đưa ra cũng tương đối gấp rút, cho nên nếu cô làm tốt, tiền thưởng cũng tăng gấp hai lần, nếu như không có vấn đề gì cần bàn thêm, cô có thể qua bên Lưu Trình bàn bạc tiến hành làm ngay.”

Tiểu Lộc thật không ngờ, ngay cả chuyện cô có quan hệ mật thiết cùng với Khuu Sinh mà Lê Nhược Lâm cũng đã biết! Không chừng thực ra cô ta rất có khả năng tiên đoán hay hơn nhiều so với Tiểu Bát.

“Còn có vấn đề gì sao?” Không đợi được Tiểu Lộc ngập ngừng, Lê Nhược Lâm lại lên tiếng hỏi.

“Dạ? Không có gì, em còn chờ sắp xếp xong mới liên hệ với bên Lưu Trình”

“Này, còn nữa.....” Ngay khi Tiểu Lộc đứng dậy, vừa tính rời khỏi văn phòng, Lê Nhược Lâm lại kêu cô. Về mặt như muốn nói lại thôi, do dự một hồi lâu, mới có chút không được tự nhiên nói: “Một lát cô thu xếp

vật dụng, bàn làm việc của cô đã chuyển đến vị trí khác.”

“Chuyển đi đâu ạ?” Cô là nhân viên tổ ý tưởng mà, ngồi làm ở phòng ý tưởng cũng là chuyện bình thường mà, sao lại phải chuyển đi chứ?

“Chuyển đến bên ngoài văn phòng của tôi, chính là nơi bàn làm việc của trợ lý của tôi trước đây.....”

Tiểu Lộc chán nản rũ hai vai, lại không dám kháng nghị. Vị trí kia quả thực giống như bức tường ngăn cách, tuy rằng bình thường cô cũng không thích trao đổi tán gẫu với người khác, nhưng mà, chỗ mới này, ngay cả một người đàn ông cũng không nhìn thấy, ôi, cô hoàn toàn mất đi mục tiêu ảo tưởng rồi!

“Đi ra ngoài mau đi.” Lê Nhược Lâm lấy lại tinh thần, thần sắc gượng gạo, không được tự nhiên ho khan một tiếng, thậm chí còn có chút thô bạo cầm lấy điện thoại, nhấn chuỗi số điện thoại di động quen thuộc.

Mất đi không gian để YY* (Yu: * ý râm đó mùa), nhưng công việc vẫn cứ phải tiếp tục. Tiểu Lộc thu dọn vật dụng, đổi sang bàn làm việc mới, bởi đổi mặt với hiện thực thật sự là quá khó khăn, vì thế, Tiểu Lộc lập tức chạy qua bên Lưu Trình, dự định dùng sự bẽ bộn của công việc làm tê dại người đi mà quên đi nỗi đau khổ thực tại.

Nhìn theo bóng Tiểu Lộc rời đi, xác định cô sẽ không lại đột nhiên vòng trở lại, Lê Nhược Lâm mới khẽ lên tiếng thở dài, cuối cùng cũng không thể duy trì được vẻ bình tĩnh, nói năng thận trọng thường ngày nữa, thậm chí còn có chút thô bạo cầm lấy điện thoại, nhấn chuỗi số điện thoại di động quen thuộc.

Quay số điện thoại, một lát sau một giọng nói vang lên, đối phương rất nhanh liền tiếp máy lên tiếng: “Hử? Có việc gì?”

“Cậu nghĩ sao?” Vừa nghe giọng nói thờ ơ kia truyền đến qua ống nghe điện thoại, Lê Nhược Lâm càng nghĩ càng cảm thấy rất uất ức, “Khư Sinh, tôi cảnh cáo cậu, sau này đừng bắt tôi phải phối hợp với cậu làm ra chuyện nhảm chán thế này.”

“Nhảm chán sao? Tôi không cảm thấy.”

“Nếu cậu sợ vợ mình chịu oan ức, thì cứ nhốt ở trong nhà, ngày ngày nuôi dưỡng, ôm ấp hay che chở đi. Nếu cậu sợ cô ấy vẽ cậu vào bức sơ đồ qua hệ kia thì cứ trực tiếp chặt tay cô ấy, móc mắt cô ấy đi!”

“Không tồi, tôi sẽ cân nhắc đề nghị này.”

“.....”

5. Chương 08 + 09 Part 1

Chương 8: Tiểu Lộc tự chuốc họa

Bên kia, Tiểu Lộc đã hoàn toàn nhập thần vào trạng thái ngựa không dừng vó* (Oki: *tiến tới không ngừng, ví với không ngừng tiến bộ) .

Theo như Lê Nhược Lâm nói thì thời gian khách hàng đưa ra để hoàn thành hạng mục này có vẻ rất gấp.

Cô cũng khó thoát thác, tạm thời giữ lại để từ từ xử lý, cố gắng ‘ra về’ phải tranh thủ, rõ ràng là hết sức vội vàng tranh thủ thời gian.

Lúc thảo luận xong với người bên phía Lưu Trình, ngay cả thời gian để Tiểu Lộc về nhà thu dọn hành lý cũng không có, nhân viên phòng hành chính chỉ kịp đem vé máy bay nhét vào tay cô. Chuyến bay buổi chiều lúc năm giờ, nói cách khác cô lập tức phải ra sân bay, đến tối còn có cuộc hẹn với khách hàng.

Trước khi bước lên máy bay, cô cầm di động, do dự thật lâu, cân nhắc xem có cần gọi điện thoại báo cho Khuu Sinh biết qua một tiếng hay không, nhưng mà bọn họ còn đang ở trong tình trạng chiến tranh lạnh mà. Hơn nữa, cho dù đột nhiên cô biến mất, hẳn là anh ta cũng không quá để ý đến đâu?

Sau một hồi đấu tranh tư tưởng kịch liệt, làm cho ruột gan phèo phổi đều co thắt đến suýt mắc phải chứng táo bón, Tiểu Lộc vẫn không gọi điện thoại cho anh ta, nắm lấy tay nắm cửa của máy bay đóng sập lại.

Đến lúc Tiểu Lộc đến nơi, lại không có người nào đến bàn chuyện, khách hàng nói tạm thời có việc, ngày mai bàn lại.....

Đối với thành phố phương bắc còn xa lạ này, Tiểu Lộc đành phải lựa chọn phương án lên mạng ở khách sạn để giết thời gian cho đỡ nhàm chán.

Nếu biết trước vì lên mạng vào ngày hôm nay sẽ tạo thêm một vài nét bút trong ‘08 – Sự kiện thần bí’, thì có đánh chết Tiểu Lộc cũng không dám mở MSN.

Mới đầu mọi chuyện rất bình thường yên ổn, chỉ có cô và Cổ Húc Nghiêu tám nhảm vài ba câu, còn trộm hỏi anh ta về một số bộ anime BL* (Yu: *Hoạt hình Nhật về boy love). Duy chỉ có một tin chấn động nhất chính là nghe đâu có một vị đại tiểu thư lắm tiền, chỉ đích danh Khuu Sinh, muốn anh chụp ảnh chân dung cho cô, giá cả rất cao, Khuu Sinh cũng đã đi đàm phán cụ thể công việc. Từ lời của Cổ Húc Nghiêu mà suy ra..... nói trắng ra, chính là một vị thiên kim tiểu thư lắm tiền nhiều của muốn bao Khuu Sinh!

“Con mẹ nó, cũng tinh mắt quá đi, ngay cả đàn ông có vợ cũng nhầm trúng.” Tiểu Lộc phun ra câu này theo bản năng.

Tâm trạng cũng không bị ảnh hưởng quá lớn, nếu Khuu Sinh đã đồng ý, cô cũng không cảm thấy quá bất ngờ, chỉ có chút thất vọng. Dù sao, cuộc hôn nhân của họ vốn đã rất hoang đường, thậm chí, đến tận bây giờ, cô còn cảm thấy như không phải là sự thật, sao cô lại có thể mất trí mà tự bán mình đi chứ?

Đến khi trên màn hình xuất hiện thông báo Tiểu Bát đã login vào, cảm xúc của Tiểu Lộc mới bắt đầu kịch liệt nhấp nhô.

Sau một hồi hàn huyên xong, Tiểu Bát đúng là không làm thất vọng ngoại hiệu của mình, hoàn toàn phát huy tinh thần bát quái, nóng vội đi thẳng vào đề tài chính: “Tiểu Lộc, cậu biết vì sao Lê Nhược Lâm lại đem hạng mục quan trọng như vậy giao cho cậu không? Nói nhỏ cho cậu nghe nha, nghe nói là vì không ai chịu tiếp nhận, bởi vì công ty kia vốn là một khách sạn không sạch sẽ, nghe đồn vẫn thường có chuyện ma quái. Tường Phiêu nói khi cô ấy nghĩ ở đó thường xuyên bị thấy ác mộng, người trọ chung cùng cô còn tận mắt chứng kiến. Lời Tường Phiêu nói có thể không tin, nhưng Lãnh phu nhân nói thì khác. Cả Lãnh phu nhân cũng nói, khi cô ấy đi tắm, rõ ràng chỉ mang một đôi dép lê đi vào, sau khi tắm xong thì phát hiện ngoài cửa lại có thêm một đôi.”

Tường Phiêu là khách trọ, có điều chỉ như cây cỏ đầu tường, gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ, cho nên được giang hồ gọi là ‘Tường Phiêu’* (Yu: *Tường thối, ý nói chị Tường này gió thối chiều nào chị í ngã theo chiều í) Lời cô ấy nói, quả thật không đáng tin, luôn sao y lời người khác. Có điều Lãnh phu nhân lại không như vậy, cô ấy là một người nghiêm cẩn nhất công ty.

Có chứng cứ thuyết phục từ Lãnh phu nhân, Tiểu Lộc không muốn tin cũng khó.

Trước khi Tiểu Bát logout, vất lại cho Tiểu Lộc một câu: “Tự giải quyết cho tốt đi”.

Cho tới giờ, Tiểu Lộc không hề biết sợ trời sợ đất, thế nhưng lại có hai thứ có thể uy hiếp được cô, đó chính là quỷ và Khuu Sinh. Nhất là mấy hôm trước cô đã lợi dụng hòa thượng và đạo sĩ, lại còn tróc yêu trừ ma, rủi dắc tội với quỷ thần thì làm sao bây giờ? Có khi nào cô bị lôi xuống địa ngục làm thiết kế quảng cáo, vĩnh viễn không được đầu thai không? Nhưng nếu được hậu đãi thì cũng không sao, nhưng không biết có được lên mạng hay không nữa, cô mà không được xem BL là cô chết liền. (Yu: lúc đó chết rồi, sợ zì nữa =3=)

Không thì dùng điện thoại cũng được nha, cho dù địa ngục không có China Mobile thì cũng có thể có Hell Mobile chứ? Nếu trang thiết bị kỹ thuật không đủ, thì chúng thần quốc tế hợp lại, làm một cái Satan Mobile cũng rất tốt lắm chứ, tên gọi tắt là Nói’. Câu nói quảng cáo thì cứ đạo văn đi, ‘Đất của ta, Nói — theo cách

của ta' Ai da, đáng yêu làm sao, cho dù có phải đầu thai lần nữa, cô cũng chấp nhận, giao cơ hội này cho người cô quý trọng mà thôi.

Cứ nghĩ ngợi tưởng tượng, thoáng chốc Tiểu Lộc đã quên bèn sự kiện thần quái kia, vừa khe khẽ ngâm nga Quốc ca, vừa tắm.

Chỉ là, có một số chuyện, cho dù có quên đi, nó vẫn theo lẽ thường mà xảy ra. Lúc Tiểu Lộc vừa tắm xong, điềm nhiên như không có việc gì kéo màn cửa ra, lấy khăn lau người, rồi lau sạch nước trên mặt, lúc tầm mắt trở nên rõ ràng, cô lơ đãng liếc mắt sang chỗ khác, nhất thời..... trợn tròn mắt.

Tại sao lại có hai đôi dép lê? Rõ ràng cô chỉ mang một đôi vào đây thôi mà!

Những lời Tiểu Bát vừa chat lúc nãy bắt đầu 'rì rầm' ào đến tập trung trong đầu Tiểu Lộc, cô theo bản năng hét thốt thanh, mang chân không chạy ra khỏi phòng tắm, phóng lên giường, dùng chăn phủ kín khắp người. Cũng không rõ là vì lạnh, hay là vì sợ hãi, tóm lại cô không ngừng run rẩy. Rất muốn lập tức thu dọn đồ đạc rời khỏi khách sạn này ngay, nhưng mà cô lại không dám động đây, sợ quay người lại sẽ vĩnh biệt với thế giới này.

Không nhớ rõ là đã run trong bao lâu, lần này cho dù Tiểu Lộc cố sức buộc mình suy nghĩ đến những chuyện khác nhằm phân tán sự chú ý, cũng không có ích gì, tâm trí cứ luẩn quẩn, suy nghĩ của cô chung quy vẫn cứ luẩn quẩn cái chuyện kia. Đâu đó trong phòng, tiếng chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, Tiểu Lộc giật nảy mình, thót cả tim, tiếng kêu khẽ đầy hoảng sợ bật ra từ cổ họng.

Nghĩ tới 'Tiếng chuông lúc nửa đêm', cô do dự thật lâu cũng chưa dám tiếp điện thoại, không thể làm gì khác hơn, đành bước lại gần, liếc mắt nhìn xem trên màn hình của điện thoại di động hiển thị cái gì. Khi cái tên Khưu Sinh trên màn hình đập vào mắt, cô chợt nhẹ nhõm thở dài một hơi, ngay lập tức cầm lấy điện thoại lên, ấn phím trả lời: "A lô....."

"Còn chiến tranh lạnh sao?" Trước sau, Khưu Sinh vẫn dùng giọng nói tuy trong trẻo nhưng lại lạnh lùng.

Thế nhưng giờ khắc này lại có thể khiến Tiểu Lộc cảm thấy cảm thấy vô cùng ấm áp, giọng nói cô nghe ngào gần như nức nở, thật không có chút chí khí, nhận thua: "Chúng ta không chiến tranh lạnh, không chiến tranh lạnh! Chỗ này đúng thật dọa người, anh trò chuyện với tôi đi, oa, đừng..... Nếu như chẳng muốn nói chuyện với tôi, vậy cũng đừng tắt điện thoại, nghe thấy hơi thở của anh cũng tốt rồi..... Dù sao chỗ này cũng rất dọa người."

"Làm sao vậy? Hả?" Đầu điện thoại bên kia, Khưu Sinh có vẻ rất trấn tĩnh, không chút gì gọi là bị Tiểu Lộc ảnh hưởng, thậm chí còn mang theo chút ý cười.

Đáng ghét, tâm trạng anh ta đang tốt, định khuấy động cô phải không? Lúc có việc nhờ người ta thì đành chịu vậy, dù sao nghe được giọng anh ta cũng thấy yên tâm hơn một chút, mặc kệ anh ta đang cười, cô vẫn cứ khóc, "Hu hu, anh nói chuyện với tôi đi, chỗ này có mấy thứ không sạch sẽ đó nha, có khi nào chúng giết tôi chết không hả?"

y 08 iếp tục theo dõi." Có một số việc dừng lại được thì nên dừng, Lê Nhược Lâm cũng không muốn công khai phơi bày mâu thuẫn của cấp dưới, rất bất lợi.

Nghe vậy, sắc mặt Tiểu Lộc trở nên trắng nhợt, tưởng rằng số phận bản thân đã sắp đến ngày tàn, "Giao cho Nguyễn Linh?"

"Hôm trước, tôi đã nói rõ trước nhân viên hai tổ ý tưởng, hi vọng cô và Nguyễn Linh có thể cộng tác cùng làm chung một hạng mục lớn, chẳng qua xét đến tình huống hiện tại, tôi cảm thấy hai người không thể nào hợp tác tốt được. Mà dù sao Nguyễn Linh cũng chỉ vừa mới đến, kinh nghiệm còn chưa vững, cho nên để cô ấy làm quen thêm một thời gian, như vậy cũng tránh cho việc hai người phải cùng nhau hợp tác, vậy cô còn không hài lòng sao? Hay cô thực sự muốn cộng tác với cô ấy."

"Vậy thì em làm gì?"

"Có hạng mục khác cần cô làm, là một vài mẫu quảng cáo hình, nghe nói cô có quan hệ mật thiết với Khưu Sinh, biết đâu anh ta có thể cho cô chút ý kiến chuyên nghiệp. Tôi cảm thấy quảng cáo này càng thích hợp cho cô làm hơn, bởi vì đòi hỏi phải đi công tác, và lại thời gian khách hàng đưa ra cũng tương đối gấp rút,

cho nên nếu cô làm tốt, tiền thưởng cũng tăng gấp hai lần, nếu như không có vấn đề gì cần bàn thêm, cô có thể qua bên Lưu Trình bàn bạc tiến hành làm ngay.”

Tiểu Lộc thật không ngờ, ngay cả chuyện cô có quan hệ mật thiết cùng với Khưu Sinh mà Lê Nhược Lâm cũng đã biết! Không chừng thực ra cô ta rất có khả năng tiên đoán hay hơn nhiều so với Tiểu Bát.

“Còn có vấn đề gì sao?” Không đợi được Tiểu Lộc ngập ngừng, Lê Nhược Lâm lại lên tiếng hỏi.

“Dạ? Không có gì, em còn chờ sắp dọn đồ xong mới liên hệ với bên Lưu Trình”

“Này, còn nữa.....” Ngay khi Tiểu Lộc đứng dậy, vừa tính rời khỏi văn phòng, Lê Nhược Lâm lại kêu cô. Về mặt như muốn nói lại thôi, do dự một hồi lâu, mới có chút không được tự nhiên nói: “Một lát cô thu xếp vật dụng, bàn làm việc của cô đã chuyển đến vị trí khác.”

“Chuyển đi đâu ạ?” Cô là nhân viên tổ ý tưởng mà, ngồi làm ở phòng ý tưởng cũng là chuyện bình thường mà, sao lại phải chuyển đi chứ?

“Chuyển đến bên ngoài văn phòng của tôi, chính là nơi bàn làm việc của trợ lý của tôi trước đây.....”

Tiểu Lộc chán nản rũ hai vai, lại không dám kháng nghị. Vị trí kia quả thực giống như bức tường ngăn cách, tuy rằng bình thường cô cũng không thích trao đổi tán gẫu với người khác, nhưng mà, chỗ mới này, ngay cả một người đàn ông cũng không nhìn thấy, ôi, cô hoàn toàn mất đi mục tiêu ảo tưởng rồi!

“Đi ra ngoài mau đi.” Lê Nhược Lâm lấy lại tinh thần, thần sắc gượng gạo, không được tự nhiên ho khan một tiếng, thậm chí muốn lập tức chấm dứt lần nói chuyện này.

Mất đi không gian để YY* (Yu: * ý râm đó mùa), nhưng công việc vẫn cứ phải tiếp tục. Tiểu Lộc thu dọn vật dụng, đổi sang bàn làm việc mới, bởi đối mặt với hiện thực thật sự là quá khó khăn, vì thế, Tiểu Lộc lập tức chạy qua bên Lưu Trình, dự định dùng sự bẽ bộn của công việc làm tê dại người đi mà quên đi nỗi đau khổ thực tại.

Nhìn theo bóng Tiểu Lộc rời đi, xác định cô sẽ không lại đột nhiên vòng trở lại, Lê Nhược Lâm mới khẽ lên tiếng thở dài, cuối cùng cũng không thể duy trì được vẻ bình tĩnh, nói năng thận trọng thường ngày nữa, thậm chí còn có chút thô bạo cầm lấy điện thoại, nhấn chuỗi số điện thoại di động quen thuộc.

Quay số điện thoại, một lát sau một giọng nói vang lên, đối phương rất nhanh liền tiếp máy lên tiếng: “Hử? Có việc gì?”

“Cậu nghĩ sao?” Vừa nghe giọng nói thờ ơ kia truyền đến qua ống nghe điện thoại, Lê Nhược Lâm càng nghĩ càng cảm thấy rất uất ức, “Khưu Sinh, tôi cảnh cáo cậu, sau này đừng bắt tôi phải phối hợp với cậu làm ra chuyện nhảm chán thế này.”

“Nhảm chán sao? Tôi không cảm thấy.”

“Nếu cậu sợ vợ mình chịu oan ức, thì cứ nhốt ở trong nhà, ngày ngày nuôi dưỡng, ôm ấp hay che chở đi. Nếu cậu sợ cô ấy về cậu vào bức sơ đồ qua hệ kia thì cứ trực tiếp chặt tay cô ấy, móc mắt cô ấy đi!”

“Không tồi, tôi sẽ cân nhắc đề nghị này.”

“.....”

6. Chương 09 Part 2+ 10 Part 1

“Hắn là có thể, nói cho tôi biết cô đang ở phòng số mấy, rồi sao đang nói điện thoại nữa chừng thì cô bị giết chết, tôi cũng còn biết chỗ mà đến nhặt xác.”

“316..... Cái gì chứ! Sao anh có thể nói như vậy chứ, tôi thật sự rất sợ mà, anh không thể an ủi tôi một hai câu sao?” Tuy biết rằng muốn Khuru Sinh an ủi còn khó hơn làm cô không mê BL, nhưng Tiểu Lộc vẫn không nén được oán giận nói.

“Câu vừa rồi không tính là an ủi sao?”

“Làm gì có, hức...., anh ở đó mà trù tôi chết hử. Anh cho rằng tôi không dám trù anh có phải không, tôi nguyên rửa anh, nguyên rửa, nguyên rửa anh đời này mua mì ăn liền thì nhằm gói không có gia vị ở trong! Nguyên rửa anh không mua được sữa bột, cho dù mua được cũng đều là sữa Tam Lộc* (Yu: sữa của hãng này có chứa melamine, đây là hãng sữa lớn thứ 3 TQ, đã bị phá sản sau vụ này.) Còn.... Còn nữa..... Ôi alô, cái gì, hử, sao không lên tiếng, huhuhu.....” Tiểu Lộc còn đang hào hứng mắng chửi thì tiếng chuông của đột ngột vang lên.

Cô sợ tới mức giật bắn người, sau đó không dám nhúc nhích động đậy lấy một chút .

Thế nhưng tiếng chuông cửa vẫn cứ kiên trì không ngừng liên tục vang lên, sắc mặt Tiểu Lộc càng lúc càng trắng bệch, run run đưa tay cầm lấy điện thoại di động lần nữa, chuẩn bị nhấn lại di ngôn : “Có người..... A, không đúng, không biết cái gì đang nhấn chuông cửa, tôi nói ngắn gọn. Tôi không có tài sản gì, hức, chỉ có một đồng tiểu thuyết BL, tranh châm biếm..... Những cái này cũng không tính để lại cho anh, toàn bộ phải thiêu đốt cho tôi. Còn nữa nha, MSN, QQ của tôi, còn có một vài diễn đàn đều có chung mật mã thống nhất, được ghi vào trong nhật ký của tôi ở đầu trang thứ nhất, cái này cũng không tính cho anh, anh giúp tôi đưa cho Tiểu Bát, anh bảo cô ấy dùng cách thức nhanh nhất thông báo cho toàn bộ các bạn thân giao của tôi, Trình Tiểu Lộc khả ái, thuần khiết, lương thiện đã bất hạnh qua đời, còn nữa..... Còn hại anh ở góa, có cơ hội, nếu có cơ hội lại đầu thai, tôi bồi thường cho anh. Để tôi nghĩ xem tôi còn muốn làm gì không nữa nha.....”

“Mở cửa.” Khuru Sinh rốt cục hết kiên nhẫn nổi, nén giận khẽ gầm lên.

“Mở cái gì mà mở chứ, con mẹ nó một lần sau cùng, để cho lão nương nói xong một lần có được không hử.”

“Tôi không muốn phá cửa, lập tức ra đây mở cửa cho tôi.”

“Ai?” Tiểu Lộc bình tĩnh, lập tức hết sức thực nữ, kéo chặn quần quanh mình, vọt ra cửa, từ mắt mèo của cửa nhìn ra ngoài.

Quả nhiên gặp được khuôn mặt quen thuộc của Khuru Sinh đang giương lên, trong nháy mắt, Tiểu Lộc cảm thấy anh thật sự là đẹp trai đến khác thường, cả người đột nhiên tỏa hào quang rực rỡ chói lọi, tuyệt vời đến nỗi khiến cô lập tức mở rộng cửa, nước mắt cũng theo đó mà tuôn trào cuộn cuộn như bão táp.

Chương 9

“Người cứ như bà hốt rác. Cầm khóc, xấu hoắc, ai nhìn thấy cũng ăn không vô.”

Sau khi Khuru Sinh cất tiếng thì hình tượng chói lọi rực rỡ kia cũng mất tăm trong nháy mắt.

Tiểu Lộc rũ vai, vừa ghen ngào vừa len lén liếc nhìn, lúc nhìn thấy trong tay Khuru Sinh có xách theo cái gà-mên (Yu: T^T Yu hém bít tên chính xác của nó là zì, làm theo Oki là để phiên âm lun ha), ánh mắt như lóe hào quang, “Là đồ ăn khuya à?”

“Muốn ăn?” Khóe miệng Khuru Sinh khẽ nhếch lên, thần nhiên lộ ý cười nhàn nhạt, lúm đồng tiền trên má trái như ẩn như hiện. Vừa nói, vừa thuận thể dùng chân giơ lên giữ cánh cửa lại.

“Muốn” Tiểu Lộc nuốt nước miếng cái ực, đối đến nỗi không còn chút chí khí nào, hướng chỉ từ trước đến giờ, cô chưa bao giờ làm ra vẻ thực nữ trước mặt Khuru Sinh.

“Vậy sau này tôi mua mì ăn liền có đồ gia vị trong bao mì hay không?”

“Có! Nếu không có thì tự tôi sẽ chuẩn bị cho anh.”

Khuru Sinh hài lòng, khẽ vỗ vỗ lên đầu cô, như đang khen thưởng con vật cưng của mình, “Mua sữa bột thì sao? Tôi bị sỏi thận đối với cô mà nói quả đúng là bị kịch.”

“Không đâu! Anh tuyệt đối sẽ không mua trứng Tam Lộc*, anh có Bò sữa mà.” Tiểu Lộc bĩu môi, gượng ép nói. (tam lộc*: tập đoàn sữa Tam Lộc ở Trung Quốc liên quan đến vụ bê bối sữa năm 2008 nhiễm chất melamine – oki: hehehe giờ mới hiểu)

“Hử, lập tức gỡ bỏ trang đầu bản nhật ký xuống ngay cho tôi.”

“Đừng nha, xâm phạm quyền riêng tư của người khác là phạm tội đó nha.” Đàn ông gì mà thù dai.

“Xem ra cô không phải rất đỗi bụng.” Nói xong, Khưu Sinh mở gà-mên ra, mùi mì xào thơm ngào ngạt nhẹ nhàng bay ra, anh lại hoàn toàn không có ý muốn cùng chia sẻ với Tiểu Lộc, còn cố ý ngồi xuống chuẩn bị nhấm nháp.

“Được rồi được rồi, theo anh theo anh, tất cả đều làm theo ý anh.” Dù sao đi nữa, cuộc sống của cô có đoạn thời gian hai năm rưỡi bị gián đoạn vô ích cũng thế thôi. Ngoại trừ Tiểu Bát ra, cô cũng không có bạn bè thân thiết nào khác, rồi ngoại trừ Thẩm Thần Xuyên cô càng không có bạn trai nào khác. Nói sâu xa hơn là càng không có việc riêng tư gì cần bàn cãi.

Khưu Sinh đang hứng chí bỗng chốc cụt hứng, khoe miệng hạ xuống, ngay cả khi gian kế vừa thực hiện được mà trên vẻ mặt cũng không có chút biểu lộ tình cảm gì. Thậm chí Tiểu Lộc còn hoài nghi mặt anh ta rốt cuộc có phải đang trong giai đoạn bị chuột rút hàng năm hay không nữa. Nhưng mà cũng may, lương tâm anh ta cũng không hoàn toàn bị mất sạch, vẫn còn biết điều, đưa tay vỗ vỗ lên ghế chỗ bên cạnh anh, ý bảo cô ngồi xuống, sau đó rất đàng hoàng đưa phần mì xào qua cho cô.

Tiểu Lộc vô cùng hứng thú, cầm lấy đôi đũa, hướng mắt nhìn vào phần mì xào, thêm chút cay nhưng không có nhiều thịt băm. Quá tốt, hoàn toàn đúng với khẩu vị của cô.

“Ôi trời ơi không đúng, sao anh lại đến đây? Húc Nghiêu nói anh đi gặp khách hàng quan trọng mà.” Chính là cô gái có âm mưu bao dưỡng anh ta, không phải là....đi thẳng đến khách sạn chứ? Cũng không đúng, khách sạn thôi mà, ở đâu chẳng có, đâu cần phải ngồi máy bay đến phía Bắc xa xôi này làm gì. Nhưng mà, sở thích của người lăm lăm tiền cũng khó nói lắm, có lẽ mấy chuyện vận động yêu đương này cũng phải chú ý đến địa lý không chừng.

“Lê.....” Lê Nhược Lâm nói. Lời này vừa mới nói được có một nửa, liền bị Khưu Sinh đột nhiên cắt ngang, sau đó khề ho khan vài tiếng, anh miễn cưỡng chuyển sang đề tài khác, “Gặp khách hàng quan trọng gì?”

“Chính là cái kia.....” Tiểu Lộc phát hiện ra sắc mặt Khưu Sinh càng lúc càng lạnh, liền ý thức được những lời này không thể tiếp tục nói ra: “Cái quảng cáo ô tô kia không phải vẫn còn chưa làm xong sao?”

“Chỉ còn lại việc xử lý hậu kỳ ảnh chụp, việc này do công ty cô phụ trách, hôm nay tôi đi giao tiếp được rồi.”

Là sao nhỉ? Anh vẫn chưa trả lời vấn đề của cô mà. Nhưng mà Tiểu Lộc cũng không dám tiếp tục hỏi, huống chi cũng không có khả năng sẽ truy ra được kết quả.

Ngay lúc cô vừa quyết định buông tha cho vấn đề này, Khưu Sinh đột nhiên mở miệng: “Cô có mang theo laptop không? Chán quá, tìm chút phim nào cho tôi xem đỡ đi, nhưng phải là phim hài mới được.”

“Phim hài sao?” Xem phim thì không có gì kỳ quái, nhưng mà Khưu Sinh muốn xem phim hài thì có vẻ khó lý giải, hơn nữa anh cũng thật sự hiếm khi chủ động nói chuyện với cô. Thật sự là chuyện thần kỳ hiếm có hàng năm, năm nay đặc biệt hơi nhiều nha. Suy nghĩ qua một chút, Tiểu Lộc tạm dừng lại động tác ăn mì xào, chạy tới bên kia bên laptop trở lại chỗ ngồi, “Xem phim hài Chi Vương đi, tôi rất thích bộ đó, chắc anh đã từng xem qua, cùng tôi xem lại cho đỡ nhàm chán thôi.”

Trên thực tế, bộ phim kia chỉ ít Tiểu Lộc cũng đã xem qua không dưới mười lần, ngay cả những câu đối thoại trong phim đều có thể vanh vách nói ra.

Xem qua rồi còn xem lại? Khưu Sinh không có chút cự tuyệt, tùy ý cô loay hoay, nhưng vẫn tò mò hỏi qua một câu, “Có ý nghĩa gì đặc biệt sao?”

“Không, không có gì hết á, chỉ là thích thôi. Nếu anh không muốn xem, có thể đổi phim khác.....”

“Không cần đổi, tôi cũng chưa từng xem qua.” Khưu Sinh từ trước đến nay đều cảm thấy phim hài thực rất nhàm chán, căn bản là không muốn đem thời gian lãng phí vào những phim vô bổ như vậy.

“Anh chưa xem qua sao?! Thực khác thường nha, anh không phải là người từ hỏa tinh đến chứ.” Thật báii phục nha, rốt cuộc anh ta có phải là người của thời đại này hay không nữa, quả thật có sự khác biệt quá lớn.

Khuru Sinh không lên tiếng, trừng mắt nhìn cô. Đối với một số người thật đúng là không nên động lòng trắc ẩn, Tiểu Lộc chính là người như thế, anh khó khăn lắm mới có được hảo tâm, muốn dùng phim hài làm tan đi nỗi sợ hãi vừa rồi của cô. Vậy mà, không cảm kích còn chưa tính, lại còn ở đó dám nghi ngờ anh là người hành tinh nữa.

Ánh mặt thật đáng sợ quá, chẳng lẽ anh ta luôn muốn luyện thành ‘ánh mắt sát nhân’ sao, mới vừa sợ ý đã bị Khuru Sinh nắm thóp. Tiểu Lộc len lén lè lưỡi, khẽ rụt cổ, đặt laptop trước mặt Khuru Sinh, làm động tác tay cung kính ‘thỉnh’. Ý bảo xin mời anh hãy cứ xem phim đi, không cần so đo với tiểu nhân vật như cô nữa.

Vì vậy, bầu không khí trong gian phòng bắt đầu rơi vào trạng thái im lặng kéo dài, đó chính xác hoàn toàn không phải là trạng thái cần phải có khi đang xem phim hài. Bởi vì Tiểu Lộc đã xem qua rất nhiều lần, cho nên mới có khả năng miễn dịch với sự hài hước trong phim, nhưng mà không hiểu tại sao gã đàn ông này lại có biểu hiện cứng đờ như người chết vậy, nét mặt lại có thể rất giống như đang ngồi xem phim nghệ thuật vậy a, wow sắc mặt có cần nghiêm túc vậy không? Làm hại cô đột nhiên còn có ý tốt đưa cho anh ta xem BL Anime*, tốt nhất là cho anh ta xem loại mê tình ướt át nhất, thử xem anh ta còn có thể lộ ra vẻ mặt điềm tĩnh thản nhiên như vậy nữa không. (Yu: * là boy love anime, hoạt hình về tình yêu giữa boyxboy)

“Thoa son môi như thế cũng không tệ.”

“Sao?” Ngay khi trong đầu của Tiểu Lộc nổi lên hàng loạt các kế hoạch tà ác của cô, thì Khuru Sinh đột nhiên tuôn ra một câu hoàn toàn không liên hệ gì, khiến cho vẻ mặt cô trở nên mờ mịt.

Khuru Sinh hất cằm về phía màn hình laptop.

Tiểu Lộc lúc này mới chú ý tới đoạn phim đang diễn ra một màn, đó là cảnh Liễu Phiêu Phiêu cùng Doãn Thiên Cừu đang dùng miệng thoa son môi. Nhớ ngày đó, khi lần đầu tiên cô xem qua, thì cảm thấy làm như vậy rất hay rất có ý tưởng, cho nên nhin không được liền phụ họa :“Đúng là rất hay, rất tiếc kiệem.”

“Hôm nào thử xem.”

“.....” Với ai chứ? Tiểu Lộc vẫn không dám đem ba chữ này hỏi ra.

Trước kia, đã từng có người con trai cũng nói qua như vậy, cô cũng từng ngây ngốc hỏi qua như vậy, nếu lúc trước không hỏi ra miệng, có lẽ..... Cô và Thẩm Thần Xuyên cũng sẽ không bắt đầu, lại càng sẽ không có ngày hôm nay.

Tiểu Lộc hoảng hốt nhìn màn hình máy vi tính, khẽ thở dài thành tiếng, trước kia vẫn thường nghe người ta nói ‘Cảnh còn người mất’, cô luôn không hiểu, bây giờ mới hiểu được loại cảm giác này, thật hết sức thê lương. Hai năm rưỡi, mỗi khi cô nhớ tới Thần Xuyên, đều liên tục xem phim hài Chi Vương, không hề cảm thấy chán. Còn nhớ rõ giữa phim có một đoạn, hai người bọn họ không ngừng ấn nút tua lại, xem đi xem lại nhiều lần đoạn phim đó.

Doãn Thiên Cừu đứng ở trong phòng ngây ngô cười, đối diện với Liễu Phiêu Phiêu ở dưới lầu kêu lớn: “Không đi làm không được sao?”

“Không đi làm anh nuôi em sao?” Liễu Phiêu Phiêu đáp lại rất rành mạch.

Sau đó Doãn Thiên Cừu trầm mặc, đối với người đàn ông mà ngay cả ba bữa ăn no cũng thành vấn đề, hẳn là sợ nhất bị người khác hỏi câu này.

Liên sau đó, cắt cảnh, màn hình chuyển qua cảnh một người con trai tràn đầy nhiệt huyết sôi nổi chạy xuống lầu, lại một lần nữa kêu to lên: “Anh nuôi em nhé!”

Đoạn phim rất đơn giản, cơ hồ không có lời kịch gì nhiều, thế nhưng câu nói “Anh nuôi em nhé!” ngay lúc đó lại làm cho Tiểu Lộc cảm động đến khóc.

“Đồ ngốc, khóc cái gì, sau này anh cũng sẽ nuôi em mà.” Khi đó, Thẩm Thần Xuyên thay cô lau nước mắt, dùng giọng điệu nửa đùa nửa thật hứa hẹn với cô.

Tiểu Lộc đang đắm chìm vào trong dòng hồi ức, tựa như đang bị tẩu hỏa nhập ma, không ngừng click chuột quay tới quay lui lại đoạn phim, nhìn đoạn phim ngắn chạy tới chạy lui này như nhìn vào những hồi tưởng trong ký ức. Ánh mắt có chút mơ hồ, nhưng cô vẫn không hề dừng lại động tác tay.

Khuru Sinh nhúu mày, không hờn giận nhìn cô.

“Này.....” Anh thử lên tiếng kêu cô, song không có đáp lại.

Chỉ nhìn thấy trong đôi mắt cô, những giọt nước mắt đang dần dần tràn ra.

“Xem phim hài mà cũng có thể khóc, cô cũng thật quá lạ thường.” Cô luôn luôn có khả năng làm cho anh mất hết kiên nhẫn.

“Anh thì biết gì chứ, nhìn xem người ta..... Đều cũng vì nghèo khó mà thành như vậy, nhưng vẫn còn có dũng khí nói ra như vậy, còn anh thì sao?” Tiểu Lộc không chút khách khí vừa hét toáng lên vừa lấy tay chỉ thẳng vào anh. Kỳ thật, cô cũng không trông chờ vào Khuru Sinh như thế nào, ngay từ đầu vốn cũng không có quá nhiều kỳ vọng, tự nhiên cũng sẽ không có thất vọng, Tiểu Lộc chỉ là muốn ngăn lại trọng tâm câu chuyện, làm bộ dường như không có việc gì.

“Ngay cả bản thân mình cũng không nuôi sống nổi, có tư cách gì đi liên lụy phụ nữ.” Khuru Sinh khinh thường gạt tay của cô ra, đứng lên, hướng về phía khác trong phòng, đi đến nơi có đặt chiếc giường, “Ngày mai tôi còn có việc phải làm, đi ngủ trước đây, đừng có ồn ào làm phiền tôi.”

“Này, cái gã đàn ông chết tiệt.....” Đây là phòng của cô mà!

“Câm miệng!”

Tiểu Lộc mặc kệ, trừng mắt nhìn vào cái người đang nằm ở trên giường, hoàn toàn không có cách nào chấp nhận được sự thật là mình đã cùng gã đàn ông kia kết hôn. Mặc dù theo thỏa thuận thì thời hạn hiệu lực của cuộc hôn nhân giữa họ cũng chỉ có một năm, nhưng cô hoàn toàn không rõ vì sao Khuru Sinh lại đưa ra yêu cầu này? Càng nghĩ lại càng không rõ..... Ngay chính bản thân mình vì sao cũng quá bốc đồng đáp ứng anh ta? Càng nghĩ cô càng cảm thấy toàn bộ chuyện này thật sự rất hoang đường, hoang đường đến nỗi cô không còn mặt mũi nào giải thích với ba mẹ, “Khuru Sinh, chúng ta thật sự kết hôn sao? Nhưng mà dường như anh vẫn còn chưa cho tôi xem qua hôn thú?”

Đáp lại cô là sự im lặng như tờ.

Ngay lúc Tiểu Lộc cảm thấy sẽ không nhận được sự trả lời, Khuru Sinh bỗng nhiên lên tiếng, “Lúc về sẽ cho cô xem, đi ngủ sớm đi.”

“Được rồi được rồi.” Tiểu Lộc rất nghe lời, tắt laptop, leo lên một chiếc giường khác. Sau khi cố gắng hơn nửa tháng, rốt cục cô cũng có thể nhìn thấy tấm giấy hôn thú trong truyền thuyết.

Chương 10

Lúc Tiểu Lộc tỉnh giấc, căn phòng bị rèm cửa kéo kín trông tối đen, cũng không phân rõ bây giờ là mấy giờ.

“Khuru Sinh.....” Cô đưa tay dụi dụi đôi mắt ngái ngủ còn đang nhập nhèm chưa tỉnh táo, bắt giác gọi vài tiếng, nhưng không có ai trả lời cô.

Tiểu Lộc khẽ chuyển mình, sờ soạng xung quanh, dần dần mới thích ứng với ánh sáng lờ mờ trong phòng, lúc này mới phát hiện giường bên cạnh đã trống không, bóng dáng Khuru Sinh đã không thấy đâu nữa. Đúng là cứ như tiểu thư vô óc* đột ngột xuất hiện với hộp mì xào, lại đột nhiên biến mất, thật sự anh ta chỉ đơn giản muốn qua đêm chỗ này thôi sao? (Yu: * như cô tằm quả thị nhà mình đó, giải thích cho zui thôi chứ bít các nàng đoán đc mà)

“Oái!” Lướt mắt sang chiếc đồng hồ bên cạnh, Tiểu Lộc bật người nhảy dựng lên, “Giữa trưa rồi hả.”

Cô vốn đã định ra một đồng kế hoạch, nói gì thì nói từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến giờ cô cũng chưa đến phương Bắc này bao giờ, như thế nào đi nữa cũng phải đi dạo khắp nơi cho biết, còn chụp ảnh gửi về cho ba mẹ

nữa chứ, để chứng tỏ cô sống rất thoải mái. Xem ra, toàn bộ kế hoạch đều xôi hồng hồng không hết rồi à. Tiểu Lộc đành rửa mặt chải đầu qua loa, thay bộ quần áo chỉnh tề, thu xếp hành lý cho ngăn nắp, sau đó gọi điện thoại cho khách hàng, hẹn cùng nhau dùng bữa tối.

Mới vừa ra khỏi khách sạn, tính tìm nơi nào có quán ăn tốt một chút để giải quyết bữa trưa, dù sao cũng có công tác phí mà, đương nhiên cần phải kiếm một quán ăn nào coi cho được chứ. Kết quả lại đột nhiên nhận được đoạn tin nhắn của ‘tiểu thư vô ốc’.

“Hà?” Tiểu Lộc ngạc nhiên, trợn tròn mắt nhìn màn hình điện thoại di động.

Khư Sinh mà lại gửi tin nhắn cho cô không phải rất kỳ quái sao, đúng là rất kỳ quái nha, lại còn là tin nhắn có ý tốt nữa chứ..... “Tôi có để lại tấm bản đồ trong túi xách của cô, đón taxi đến nơi mà tôi có đánh dấu khoanh tròn, nơi đó có đồ ăn ngon.”

Sau khi lấy lại tinh thần, Tiểu Lộc cau mày, cảnh giác nhìn khắp bốn phía. Thậm chí cô còn hoài nghi không biết Khư Sinh có phải đang trốn ở góc nào đó rình xem cô hay không, nếu không sao lại biết cô vừa rời khỏi khách sạn?

Không hề tìm thấy Khư Sinh, nhưng ngược lại Tiểu Lộc dễ dàng tìm đến được nhà hàng mà Khư Sinh khoanh tròn trên tấm bản đồ kia. Trên đường đi, tài xế taxi còn hết sức nhiệt tình giới thiệu cho cô một số địa điểm thú vị ở gần đó. Làm cho Tiểu Lộc sau khi dùng xong bữa trưa, đi dạo xung quanh một mình, mới phát hiện ra nơi này rất gần với nơi mà cô đã hẹn dùng bữa tối với khách hàng.

Cho nên chưa tới 5 giờ chiều, Tiểu Lộc đã đi tới nơi hẹn ở nhà hàng Thái Lan kia.

Nhìn bảng thực đơn rồi rảo hỏi lâu, cuối cùng chỉ gọi một 1 ly cocacola. Vốn tính xem lại tư liệu lần nữa, thế nhưng đã xảy ra chút chuyện ngoài dự liệu.

Cô rõ ràng..... rõ ràng là nhìn thấy Khư Sinh!

Đang ngồi ở chỗ bên góc kia, cách chỗ cô hai bàn, nhưng bởi vì ở giữa có cây cột ngăn cách nên cũng khó phát hiện. . Vấn đề ở đây là, anh ta không phải đi một mình, mà ngồi đối diện còn có một cô gái trang điểm rất rạng rỡ. Mái tóc dài thẳng mượt, trang sức tinh xảo trang nhã, nụ cười dịu dàng, nhìn còn đẹp hơn cả Nguyễn Linh, quần áo kia hẳn là đắt tiền, tóm lại vừa nhìn đã biết đúng là kiểu tiểu thư khuê các con nhà danh giá, ngay cả kiểu cách ăn cũng là từ tốn khoan thai, từng chút từng chút một.

Không phải có câu người phân theo đàn sao? Khư Sinh hẳn là không có loại bạn bè này. Hay là, anh ta thật sự bị bao dưỡng? Chẳng lẽ anh ta đồng ý rồi?!

..... Đột nhiên, lại có cảm giác khó thở như bị hen suyễn, Tiểu Lộc cầm lấy túi xách, len lén cúi thấp người, di chuyển qua bên cạnh cây cột ngồi xổm xuống, ý đồ muốn nghe rõ nội dung cuộc nói chuyện của bọn họ. Nhưng ngay lập tức liền thấy hối hận, thật là tự mình tìm ngược* mà. Khư Sinh đang cười, không phải cười nhạo cũng không phải cười lạnh, là nụ cười thành thật! Lại còn đồng ý dành thời gian cùng đi dạo phố với cô gái kia. (Yu: *ngược: nói tắt của ngược đãi, cách nói thông dụng để diễn tả thể loại truyện của ngôn tình và đam mỹ, vd: ngược thân, ngược tâm, ngược luyện tàn tâm.)

“Thưa cô, cô.....” Nhân viên phục vụ nhà hàng này giờ vẫn chú ý đến Tiểu Lộc, cuối cùng đành lên tiếng muốn ngăn lại hành động của cô.

Ngồi xổm kế cây cột thì không tính, coi như là sở thích đặc biệt của một số người đi, nhưng mà! Nhưng mà sao lại muốn cướp cái khay của mình chứ, mình còn muốn làm việc mà. (Yu: ta đã cứu oki, tks ta đi nàng kia)

“Suyt!” Tiểu Lộc dùng cái khay vừa cướp được đưa lên che mặt mình, lại cúi người thấp xuống thêm một chút, còn giơ ngón tay trở lên đặt trước miệng làm động tác ra hiệu chớ có lên tiếng với nhân viên phục vụ nhà hàng.

“.....” Suyt suyt cái gì chứ, bệnh thần kinh sao.

Đối mặt với bệnh thần kinh, nhân viên phục vụ nhà hàng rất có kinh nghiệm xử lý. Đó chính là, không cần dây dưa, lập tức báo cảnh sát.

Nhìn thấy nhân viên phục vụ nhà hàng vừa đi khỏi, Tiểu Lộc lấy điện thoại di động ra, nhấn dãy số điện thoại rất quen thuộc kia, sau đó hạ thấp giọng, đi thẳng vào vấn đề: “Anh đang ở đâu vậy? Khi nào thì về nhà hả?”

“Đang bận, đêm nay về.” Đầu dây điện thoại bên kia im lặng một lúc lâu, mới vang lên giọng nói của Khuu Sinh.

“VẬY Ờ, VẬY ĐÊM NAY ANH CÓ THỂ ĐẾN CHỖ TÔI KHÔNG? TÔI CÒN MUỐN Ở ĐÂY THÊM MỘT NGÀY NỮA, VỪA NẤY KHÁCH HÀNG CÓ GỌI ĐIỆN BẢO NGÀY MAI CÒN CÓ CUỘC TRIỂN LÃM CÁ NHÂN MUỐN TÔI CÙNG THAM GIA, NÓI LÀ ĐỂ HIỂU RÕ HƠN SẢN PHẨM. THẬT SỰ KHÔNG THỂ Ở LẠI THÊM MỘT NGÀY SAO?” ĐỘT NHIÊN TIỂU LỘC CẢM THẤY, BẢN THÂN MÌNH THẬT GIỐNG NHƯ NGƯỜI PHỤ NỮ THÔ KIỆT ĐI BẮT KỂ THÔNG DÂM.

“Muốn tôi đến sao?” Lại một lúc lặng im thật lâu, đột nhiên anh thốt lên một câu như vậy.

“HẢ?” Nhất thời, Tiểu Lộc không biết nên ứng đối như thế nào, cái này không hợp lẽ thường nha, lúc này chẳng phải anh ta nên cảm thấy bối rối hoang mang, sau đó tiếp tục nói dối sao?

“CÔNG VIỆC CÓ CHÚT VẤN ĐỀ, TÔI PHẢI NHANH CHÓNG TRỞ VỀ, CÔ NGOAN NGOÃN MỘT CHÚT. SÁNG NAY TÔI ĐÃ HỎI QUA, KHÁCH SẠN NÀY TRƯỚC NAY VẪN ĐỂ MỘT ĐÔI DÉP SẴN TRƯỚC CỬA PHÒNG TẮM, ĐỪNG Ở ĐÓ SUY NGHĨ BẬY BẠ. NẾU THẬT SỰ CẢM THẤY SỢ, TRÊN BÀN ĐỒ CÓ MỘT KHÁCH SẠN NHỎ KHÁC NÀM KẾ KHÁCH SẠN CÔ ĐANG Ở, TÔI ĐÃ ĐẶT GIÚP CÔ MỘT PHÒNG.”

“CÁI GÌ, ĐẶT PHÒNG?” Gì chứ, chẳng lẽ khi đàn ông làm sai, sợ bị phát hiện, chột dạ nên có cử chỉ hành động khác thường sao? Cô đổi phòng làm gì chứ, cơ bản là khách hàng có cần cô tham gia cái triển lãm chó má gì đó đâu, vé máy bay trở về là đêm nay nè. Khó lắm mới nói dối, cũng không cần vạch trần cô sao?

“LẠI NÓI, CÔ CHỈ MUỐN TÔI ĐI CÙNG THÔI SAO?”

“KHÔNG, KHÔNG CẦN, ANH ĐANG BẬN MÀ, ANH TIẾP TỤC BẬN RỘN ĐI.” TIỂU LỘC THẤT VỌNG NGẮT ĐIỆN THOẠI. RÕ RÀNG LÀ CHỒNG CÔ SAI ĐƯỜNG LẠC LỐI, CHÚA ƠI, VÌ LẼ GÌ NGƯỜI RƠI VÀO TÌNH THẾ BẤT LỢI LUÔN LÀ CÔ CHỨ?

Tiểu Lộc vẫn còn đang suy nghĩ chưa ra, thì có một chú cảnh sát thái độ rất nhã nhặn đến gần, ngồi xổm trước mặt cô, nhếch môi, cười vô cùng thân thiết, còn hòa nhã đưa tay lên xoa xoa đầu cô, “Cô gái, cô đang giả thành cái nấm sao?”

7. Chương 10 Part 2 + 11 Part 1

“GIẢ CÁI ĐẦU ÔNG ĐÓ, TÔI CHỖ NÀO GIỐNG CÁI NẤM, ÔNG BỊ BỆNH THẦN KINH HẢ.” TIỂU LỘC DỪNG CÁI KHAY GẠT TAY ÔNG TA RA, ĐỀ PHÒNG NHÌN ÔNG TA. . KHÔNG PHẢI XUI XẾO NHƯ VẬY CHỨ, GẤP PHẢI TÊN ĐÀN ÔNG BÍ ỒI THÍCH MẶC ĐỒNG PHỤC SAO?

“CÓ CHÚT PHIÊN PHỨC RỒI, KHÔNG NGỜ LÀ MỘT NGƯỜI ĐIÊN VŨ LỰC.” Sau khi nói xong câu này, chú cảnh sát đưa tay lên sờ sờ cằm, dăm chiêu tìm cách xử lý. Tiếp đó, động tác đặc biệt nhanh nhạy, quả thực hoàn toàn không phù hợp với tuổi tác đã cao của ông ta, phất chốc liền túm chặt lấy cổ áo Tiểu Lộc, dùng sức lôi cô ra ngoài, , miệng còn lẩm bẩm, “Không sao, người điên vũ lực mình cũng không sợ, ba đời nhà mình đều là đầy tớ của nhân dân, đối phó với những người như thế là sở trường của mình. Không cần phải âm ỉ, không cần náo loạn, bệnh viện gần nhất thức ăn cải thiện, ngoan ngoan trở về đi.....”

“CON MẸ NÓ, ÔNG MỚI LÀ ĐỒ ĐIÊN. BUÔNG TAY, BUÔNG TAY, BUÔNG TAY!” SỨC LỰC THỰC SỰ CHÊNH LỆCH RẤT NHIỀU, MẶC DÙ TIỂU LỘC VỪA GÀO VỪA NHẢY, VẪN KHÔNG CÓ CÁCH NÀO THOÁT KHỎI SỰ KIỂM CHẾ CỦA ÔNG, SUY CHO CÙNG QUẢ THẬT ĐÚNG LÀ NGƯỜI ĐẦY TỚ CỦA NHÂN DÂN CHA TRUYỀN CON NÓI NHA.

XEM RA CHỈ CÓ THỂ LỰA CHỌN BẢO TOÀN LẠI CHÚT THỂ DIỆN CÒN SÓT LẠI CỦA BẢN THÂN, BẤT CỨ GIÁ NÀO CŨNG KHÔNG THỂ ĐỂ KHUU SINH PHÁT HIỆN RA MÌNH. VÌ THẾ TIỂU LỘC NHANH TAY GIỜ CÁI KHAY LÊN CHE KHUẤT MẶT, TAY KIA THÌ CẢM LẤY CÁI TÚI XÁCH CHE KHUẤT ĐẦU, CHE ĐẬY HOÀN TOÀN.

PHÍA SAU, TRUYỀN ĐẾN MỘT TIẾNG THAN THỞ YẾU ỚT: “AI DA, CÒN NÓI KHÔNG PHẢI GIẢ THÀNH CÁI NẤM.”

“Giả thành mẹ mày, giả thành bà ngoại mày, giả thành cả nhà mày!!” (Yu: thật ra Yu thích chữ mày hơn chữ khác, có thể các bạn sẽ nói TL nhà mình dữ, nhưng xét cho cùng, ngay từ đầu đã nói TL là cô gái ăn nói hơi thô bỉ T^T các bạn thấy sao?)

Bất chợt có xôn xao nên đã thu hút ánh mắt tò mò của rất nhiều người, Khuru Sinh chau mày, lập tức xoay người lại. Cho dù hoàn toàn không nhìn thấy khuôn mặt kia, thì anh cũng đại khái có thể đoán được cô gái đang bị cảnh sát kéo ra ngoài kia là ai.

“Hình như là người điên thì phải?” Cô gái ngồi đối diện nhìn xong, bình luận.

“.....” Quả thực anh cũng thấy Trình Tiểu Lộc đúng là người điên, thế nhưng chỉ có anh mới có thể nghĩ như thế.

“Anh.... Không phải là anh biết cô ta chứ?” Cảm giác ánh mắt của Khuru Sinh có chút không hài lòng, cô gái kia nuốt nước miếng, cẩn thận, dè dặt hỏi.

“Bà xã.”

“Hả?”

“Người điên kia, là bà xã tôi.”

“.....”

Cô gái kia hoàn toàn bị chấn động rơi vào tình trạng bị sốc, Khuru Sinh nhún vai cười khê, rút từ ví một khoản tiền vừa đủ trả cho bữa ăn này, sau đó đứng lên, không kịp lên tiếng gọi, chỉ cầm lấy điện thoại để trên bàn rồi lao ra cửa. Mãi đến lúc này, Khuru Sinh mới bắt đầu hối hận, rốt cuộc vì sao phải tìm đến nhà hàng Thái Lan lớn như vậy dùng bữa chứ?!

“Ồ! Anh.....” Thật sự kết hôn rồi sao?

Cô gái kia cũng không có cơ hội nói cho đầy câu, thì đã không còn nhìn thấy bóng dáng Khuru Sinh rồi. Đúng là có nghe qua tin Khuru Sinh đã kết hôn, nhưng họ đều cho đó chỉ là cái cớ anh ta dùng để trốn tránh. Giờ xem ra, mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Tiểu Lộc dùng ánh mắt ai oán trừng mắt nhìn về phía Khuru Sinh, nhìn thấy anh trả tiền, nhìn thấy anh đứng dậy, nhìn thấy anh đuổi theo..... Thế nhưng cô lại không hề thấy có chút cảm động nào cả, còn cảm thấy tức giận, hết sức tức giận! Anh ta lại đi mời người khác dùng bữa à, mỗi lần cả hai ra ngoài ăn, đều là do cô chi nha!

“Ày, ánh mắt dịu lại chút đi, đừng tràn ngập oán khí như vậy, cô còn trẻ, không nên oán trời trách đất như vậy, con đường tương lai còn rất dài mà. Ngoan, tôi đưa cô đi chữa bệnh.....” Giọng nói chú cảnh sát rất đầm ấm mềm mỏng, nhưng động tác lại rất thô bạo, dùng sức nắm chặt vào cổ của cô đè về phía trước ép dẫn đi.

“Tôi cảm thấy tôi sắp nghẹt thở rồi.....” Tiểu Lộc khó khăn thốt lên một câu, muốn thoát ra khỏi bàn tay của cảnh sát. Giờ cô có chút hiểu được tâm trạng của ‘Mã giáo chủ gào thét’* khi nói những lời này rồi. Không có chỗ cho cô dây dưa, Tiểu Lộc bị áp vào ghế sau xe cảnh sát, chỉ có thể trơ mắt oán trách nhìn Khuru Sinh vừa chạy ra khỏi cửa nhà hàng, sau đó lại nghĩ tới chuyện anh mời người khác dùng bữa, “Cao xanh ơi, đất dày ơi, chuyện này thật ra là vì sao? Vì sao anh ta chưa bao giờ mời tôi đi ăn món Thái chứ, thật ra là vì sao?!” (Yu: giải thích cho bạn oki * chính là diễn viên Mã Cảnh Đào, anh này khi đóng phim thường diễn tả rất thống khổ, rất thích gào thét, Yu đã từng giải thích trong tr BSVGPT, nhắc thêm 1 lần cho các bạn nào chưa rõ :>)

Hóa ra là vì món ăn Thái Lan mà nổi điên? Viên cảnh sát lắc đầu, lòng cảm khái: “Tiểu cô nương à, cô chấp nhất như vậy làm cái gì chứ? Đồ ăn Trung Quốc trong bệnh viện so với chỗ này cũng giống nhau thôi à.”

Tiểu Lộc không để ý tới ông ta, xe cảnh sát khởi động chạy về phía trước, hai mắt cô đắm lệ ghé sát vào cửa kính xe, hàm dưới run rẩy, vô cùng đáng thương nhìn Khuru Sinh đang từ từ lùi xa dần ở đằng sau. Ánh mắt cứ như vậy, thầm nghĩ nhẩn nhủ một thông tin..... Cô không trách anh gì cả, cần anh có thể chứng minh cô

là người bình thường, có thể cứu cô ra ngoài, cô sẽ không so đo tính toán những hiềm nghi đã qua!: “Đang bận, đêm nay về.” Đầu dây điện thoại bên kia im lặng một lúc lâu, mới vang lên giọng nói của Khứu Sinh.

“VẬY Ờ, VẬY ĐÊM NAY ANH CÓ THỂ ĐẾN CHỖ TÔI KHÔNG? TÔI CÒN MUỐN Ở ĐÂY THÊM MỘT NGÀY NỮA, VỪA NẤY KHÁCH HÀNG CÓ GỌI ĐIỆN BẢO NGÀY MAI CÒN CÓ CUỘC TRIỂN LÃM CÁ NHÂN MUỐN TÔI CÙNG THAM GIA, NÓI LÀ ĐỂ HIỂU RÕ HƠN SẢN PHẨM. THẬT SỰ KHÔNG THỂ Ở LẠI THÊM MỘT NGÀY SAO?” Đột nhiên Tiểu Lộc cảm thấy, bản thân mình thật giống như người phụ nữ thô kệch đi bắt kẻ thông dâm.

“Muốn tôi đến sao?” Lại một lúc lặng im thật lâu, đột nhiên anh thốt lên một câu như vậy.

“HẢ?” Nhất thời, Tiểu Lộc không biết nên ứng đối như thế nào, cái này không hợp lẽ thường nha, lúc này chẳng phải anh ta nên cảm thấy bối rối hoang mang, sau đó tiếp tục nói đối sao?

“CÔNG VIỆC CÓ CHÚT VẤN ĐỀ, TÔI PHẢI NHANH CHÓNG TRỞ VỀ, CÔ NGOAN NGOÃN MỘT CHÚT. SÁNG NAY TÔI ĐÃ HỎI QUA, KHÁCH SẠN NÀY TRƯỚC NAY VẪN ĐỂ MỘT ĐÔI DÉP SẴN TRƯỚC CỬA PHÒNG TẮM, ĐỪNG Ở ĐÓ SUY NGHĨ BẬY BẠ. NẾU THẬT SỰ CẢM THẤY SỢ, TRÊN BÀN ĐỒ CÓ MỘT KHÁCH SẠN NHỎ KHÁC NÀM KẾ KHÁCH SẠN CÔ ĐANG Ở, TÔI ĐÃ ĐẶT GIÚP CÔ MỘT PHÒNG.”

“CÁI GÌ, ĐẶT PHÒNG?” Gì chứ, chẳng lẽ khi đàn ông làm sai, sợ bị phát hiện, chột dạ nên có cử chỉ hành động khác thường sao? Cô đổi phòng làm gì chứ, cơ bản là khách sạn có cần cô tham gia cái triển lãm chó má gì đó đâu, vé máy bay trở về là đêm nay nè. Khó lắm mới nói dối, cũng không cần vạch trần cô sao?

“LẠI NÓI, CÔ CHỈ MUỐN TÔI ĐI CÙNG THÔI SAO?”

“KHÔNG, KHÔNG CẦN, ANH ĐANG BẬN MÀ, ANH TIẾP TỤC BẬN RỘN ĐI.” Tiểu Lộc thất vọng ngắt điện thoại. Rõ ràng là chồng cô sai đường lạc lối, chúa ơi, vì lẽ gì người rơi vào tình thế bất lợi luôn là cô chứ?

Tiểu Lộc vẫn còn đang suy nghĩ chưa ra, thì có một chú cảnh sát thái độ rất nhã nhặn đến gần, ngồi xổm trước mặt cô, nhếch môi, cười vô cùng thân thiết, còn hòa nhã đưa tay lên xoa xoa đầu cô, “Cô gái, cô đang giả thành cái nấm sao?”

Chương 11

May mắn là tư duy của Khứu Sinh không giống như Tiểu Lộc, anh nhanh chóng bắt taxi, đuổi theo xe cảnh sát, không bao lâu cũng đuổi kịp Tiểu Lộc.

Chỉ là, anh giải thích suốt cả một đêm, nhưng ông chú cảnh sát kia vẫn không muốn tin Tiểu Lộc là bình thường. Cuối cùng, đành phải đưa đến bệnh viện khoa tâm thần kiểm tra, thật là có chút phiền toái, nhưng mà tốt xấu gì cũng đã trả lại cho Tiểu Lộc một công đạo.

“Ồ? THÌ RA LÀ CÔ KHÔNG PHẢI NGƯỜI ĐIÊN HẢ.”

“.....”

“NGƯỜI GIÁM HỘ, ÔNG XÃ CỦA CÔ RẤT TUẦN TÚ NHA, CÓ THỂ CHỊU ĐƯỢC CÔ CŨNG KHÔNG DỄ DÀNG, CÔ BÉ, CÔ PHẢI QUÝ TRỌNG ĐẤY.”

“.....”

“NÀY, NGƯỜI GIÁM HỘ Ờ..... ỪM, NGÀI KHỨU, SAU NÀY DÀNH NHIỀU THỜI GIAN BÊN BÀ XÃ MỘT CHÚT, ĐỪNG ĐỂ CHO BÀ NHÀ GIẢ THÀNH NGƯỜI ĐIÊN Ở NƠI CÔNG CỘNG NỮA, LÀM TĂNG THÊM GÁNH NẶNG CHO CHÚNG TÔI. NÓI ĐI, HAI NGƯỜI SỐNG Ở ĐÂU, TÔI PHẢI NGƯỜI ĐƯA CẢ HAI VỀ, NHÀ TÔI BA ĐỜI ĐỀU LÀ VIÊN CHỨC CHO DÂN, TUYỆT ĐỐI KHÔNG BẮT BỪA NGƯỜI VÔ TỘI.”

“.....”

Được lắm, Trình Tiểu Lộc nhớ kỹ, khắc sâu nhớ kỹ. Ở phương bắc Trung Quốc, trong cái thành thị nào đó, có một viên cảnh sát ba đời đều là viên chức phục vụ nhân dân! Ông ta tuyệt đối không bắt người bừa bãi, nhiều lắm cũng chỉ là hại cô không gặp được khách hàng, không bắt kịp chuyến bay, bị sắp mắng..... Còn bị hạ tội hậu thư, làm không xong hạng mục này thì cứ việc về nhà mà tự xử.

Xem tình huống như bây giờ, có phải là cô đã bị thất nghiệp rồi không?

“Ồ..... Tôi gây ra nghiệt gì cơ chứ.....” Tiểu Lộc ngồi xuống bên bồn hoa ven đường, khế nước nở, tâm trạng rối bời, dùng bàn phím điện thoại làm nơi phát tiết.

Suy nghĩ trong đầu gần như hỗn loạn, không ngừng lập đi lập lại câu nói vừa rồi của khách hàng, cũng không ngừng lý giải ý nghĩa của nó..... “Khỏi cần nói nữa, tôi không rãnh rỗi như vậy.” Là thế nào đây? Không phải cô ta cũng rãnh sao, hôm đầu tiên chẳng phải cô ta đã tự hủy cuộc hẹn đó thôi! Là do ông đây tư của dân kia không phân biệt tốt xấu mà!

“Đi.”Ồn ào muốn chết, Khuê Sinh không thể nhịn được nữa .

“Đi đâu hả?” Tiểu Lộc đang ngỡ ngàng thì bị anh kéo đứng lên, lúng búng chạy đuổi theo cho kịp bước chân anh.

“Ăn cơm.” Trả lời một cách vô cùng nhàn nhã, vô cùng bất cần.

“Bọn họ nói không muốn nói chuyện với tôi, tôi sắp thất nghiệp rồi, còn ăn cơm cái gì nữa chứ!” Anh có biết như vậy là sắp không có cơm ăn, là sắp đói nhăn răng hay không hả? Nếu thật sự vượt mất công việc này, cô lại phải đi tìm việc, tìm không thấy phải về nhà. Về nhà cũng không phải là không tốt, chỉ là, con mẹ nó phải thừa kế sự nghiệp, mà sự nghiệp kia Thật phiền lưu nha!

“Thất nghiệp cũng phải ăn cơm.” Anh bắt đầu cau mày lại, không để ý tới cô, tiếp tục bước đi.

“Con mẹ nó.....” Đờ mắt trắng, thật ra anh có biết tình huống bây giờ nghiêm trọng biết chừng nào không? Khuê Sinh dừng bước, tròn mắt se lại, nhìn sát vào cô, “Đừng để tôi nghe thấy mấy câu thô tục này lần nữa.”

“Tôi đã nói như vậy bao nhiêu năm rồi, giờ lại bắt sửa, anh thích nghe hay không kệ xác anh. Hứ, đồ chủ nghĩa đàn ông, không biết thưởng thức, ngay cả Thần Xuyên trước kia còn nói thích tôi nói ‘Con mẹ nó’.....” Tiểu Lộc nói không chút suy nghĩ, cứ theo phản xạ mà phản bác lại. Mới nói được một nửa, cô đột nhiên ngậm miệng lại. Không phải bởi do ánh mắt Khuê Sinh càng lúc càng làm cho người ta sợ hãi, mà lúc này, cái tên ‘Thần Xuyên’ càng khiến cô kinh hãi gập bội.

Hóa ra, có một số ký ức đã khắc cốt ghi tâm, trở thành thói quen. Giống như một bộ phận trong cơ thể cô, cho dù không cố ý, nó vẫn tự nhiên khiến cô nhớ đến.

“Nói thích cô, thì sẽ phải có trách nhiệm với tương lai của cô, còn cứ thích như vậy thì có ích lợi gì?” Im lặng một lúc, anh thử dụ dằng nhìn cô, tuy sắc mặt không chút đổi nhưng lại chủ động nắm tay cô dắt đi.

Tiểu Lộc chớp chớp đôi mắt còn chút ướt ướt, khẽ trộm nhìn anh, cảm nhận sự ám áp từ bàn tay anh. Gương mặt thì lạnh lùng như vậy lại có thể dụ dằng thế này sao? Cô há miệng, muốn nói gì đó, nhưng lại không biết nên nói gì. Cuối cùng, chỉ biết im lặng suy nghĩ, thích như vậy cũng không phải không có tác dụng. Chứ ít, cũng khiến cô hiểu, tình yêu hay tình bạn đều không đáng tin cậy.

Bữa cơm trưa này đột nhiên ở một nơi rất kỳ quái, là nơi nào đó trong một nhà hàng sang trọng tráng lệ Phòng bếp!

Nhưng nghe Khuê Sinh nói bữa này anh mời, cho nên Tiểu Lộc đành im lặng không lên tiếng, đương nhiên là người nào trả tiền người đó chọn chỗ. Cô chỉ có thể âm thầm oán trách, tại sao anh mời cô gái khác ăn đồ Thái mà lúc mời cô lại chạy đến nhà bếp ồn ào đầy dầu mỡ chán ghét này?! Tuy cô thật sự cũng thích đồ ăn Trung Hoa, thế nhưng loại đãi ngộ khác biệt này thật dễ làm băng giá trái tim người ta nha.

“Kể xong vào nhà bếp đòi ăn chỉ có mình cậu.” Trang phục đầu bếp, đội mũ trắng cao phồng to thì đích xác là đầu bếp rồi. Anh ta đẩy đến một chiếc xe chứa đầy thức ăn, tất cả đều còn đang bốc khói nghi ngút, “Nè, tất cả đều chiếu theo khẩu vị của cậu mà làm đó, phần ăn cũng tuyệt đối nhiều hơn với bên ngoài nha.”

“Wow...” Đây gọi là vào bếp luồng cửa sau kiếm chỗ ăn tốt sao? Tiểu Lộc liếm môi, tròn mắt nhìn chiếc mâm đầy thức ăn, nhìn sơ cũng biết là không phải tầm thường rồi.

“Đừng có mà nói nhiều, không để người khác ăn à?” Khuê Sinh nhìn thấy ánh mắt Tiểu Lộc, rồi tức giận quát đầu bếp.

“Cậu xem tôi là đầu bếp chuyên dụng à? Nấu cho cậu ăn, chưa gì đã muốn đuổi tôi đi sao? Đã lâu không gặp rồi, tâm sự chút đi.” Nói xong, đầu bếp móc gói thuốc lá từ trong túi áo ra, quen tay ném sang cho Khuê Sinh.

“Nhấn”

Anh đầu bếp không tin vào mắt mình, trợn tròn mắt, nhìn sang Tiểu Lộc lúc này cũng đứng cạnh đó mà không nói thêm lời nào, “Nghe nói cậu kết hôn?”

“Hử” Tin tức lan truyền quả là nhanh chóng, anh quả là không nhìn lầm, tên lấm mồm kia đúng là huynh đệ tốt.

“Vẫn còn chơi nhiếp ảnh?” Chuyện này cũng do lần họp mặt bạn bè cùng lớp có nghe tên anh em bảo bối của Khuê Sinh nói lại.

“Cứ cho là vậy đi.” Khuê Sinh trả lời mơ hồ, như là thế nào cũng được, so ra, trước kia mới gọi là chơi, còn giờ thì.....Anh dựa vào thứ này để kiếm sống. So với mộng tưởng ban đầu thì đã nhuộm rất nhiều mùi phàm tục, nhưng anh biết, anh hiểu có được sẽ mất được.

“Vẫn là chụp ba cái hình cây cỏ hoa lá nhảm chán, sông nước núi non?”

“.....” Không nói gì chống đỡ. Cái đẹp mà đến miệng cậu ta đều trở nên không đáng một đồng.

“Chán chết, chụp người đi, bà xã cậu xinh đẹp như vậy, người mẫu tự nhiên, đừng có mà phung phí của trời. Thật là.....” Vừa nói, anh đầu bếp vừa nháy mắt cười với Tiểu Lộc, đang nói nửa chừng, thì có tiếng gọi cách đó không xa, “Bạn rồi, không quấy rầy vợ chồng son hai người nữa, đám cưới nhớ đưa thiệp cho tôi.”

“Phì, xinh đẹp?” Mẹ ơi, Trình Tiểu Lộc sống hơn hai mươi năm, thật đúng đây là lần đầu tiên được nghe người ta khen như vậy, thật là làm cho cô phải nở hoa trong lòng, ngây ngất con tim.

Ngay cả chính cha mẹ của cô cũng đều nói: “Bề ngoài bình thường

không xinh đẹp, chúng ta sẽ khen nó thanh tú; Không thanh tú, chúng ta khen nó có khí chất; Về phần con, ha ha..., coi như thuần khiết lương thiện”. (Yu: hiểu lun, ha ha =)))

8. Chương 11 Part 2 - 13 Part 1

“A..... Cậu ta gặp mẹ tôi cũng nói xinh đẹp, thấy Bò sữa không ngờ cũng nói xinh đẹp.” Có nước lạnh thì nhất định phải tạt. Có một số người, vừa được tặng bốc chút đỉnh đã không đỡ nổi.

“Mẹ anh?” Tiểu Lộc nhìn không ra, trong trí nhớ cô, đây là lần đầu tiên Khuê Sinh nhắc đến người nha anh với cô.

Đáng tiếc, anh lại không tiếp tục đề tài này, “Hôm qua cô trốn sau cây cột ở nhà hàng là để bắt gian à?”

“Làm, làm gì có, anh cho anh là ai hả, tôi làm gì rảnh rỗi như vậy chứ. Tôi chỉ là đứng phải lúc đau bụng, đứng dựa vào cột rồi ngồi xồm xuống thôi, ai biết ông cảnh sát ngớ ngẩn kia lại cho rằng tôi giả thành cây nấm chứ....” Giọng Tiểu Lộc càng lúc càng mỏng, ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy không có điểm nào có thể đáng tin được, “Cô gái kia là ai?”

“Bạn học cũ.” Khuê Sinh cười cười, quăng ra một câu trả lời thiệt gọn.

Không chỉ là gọn, mà còn khiến người ta miên mang bất định. Ở ngoài cũng có quá nhiều câu chuyện đều bắt đầu là bạn học cũ, xa cách nhiều năm, phát hiện đối phương đã thay đổi, trở nên đẹp trai hay xinh gái. Lúc đầu chỉ là tán gẫu, cùng nhau nhắc lại chuyện trước kia ở trường, sau lại khó tránh khỏi chuyện thao thao bất tuyệt, tiếp đó là không thể vãn hồi, cảm lòng không đặt. Tiểu Lộc nhăn mặt nhíu mày, vờ bày ra vẻ mặt không có gì, “Tôi nói cho anh biết nha, tôi ghét nhất là đàn ông bắt cá hai tay. Đừng nghĩ đến chuyện ‘Bên ngoài cờ màu phiêu phiêu, trong nhà hồng kỳ không ngả’* với tôi, nếu anh mà củi khô lừa

bốc với cô bạn học cũ kia thì chúng ta lập tức ly hôn, đừng làm lỡ thanh xuân của tôi, để tôi còn tranh thủ đi tìm chỗ tốt” (Yu: * bên ngoài ông bướm, nhưng trong nhà vẫn giữ được vợ mình.)

“Cô nói cái gì?” Miệng anh nhếch lên đầy khiêu khích, đôi mày nhíu lại, lời nói mang ý cảnh cáo.

“Tôi..... Tôi nói sẽ tác thành cho hai người mà.....”

“Chờ tới lúc tôi muốn rời khỏi, tự nhiên sẽ ly hôn, cô không cần gấp rút như vậy.” Anh thích cảm giác nắm quyền chủ động trong tay.

“Vậy sao.....” Tiểu Lộc không che dấu được cảm xúc thất vọng. Đột nhiên phát hiện bản thân rất bỉ ổi, thậm chí còn hy vọng Khưu Sinh sẽ giống như nam diễn viên chính trong phim truyền hình, khi gặp phải loại tình huống này ít nhất nên cầm lấy tay cô, sau đó dùng lời đường mật dỗ ngon dỗ ngọt, tỷ như nói [Anh không cần em thành toàn, trừ em ra, anh sẽ không cưới người nào khác] đại loại như thế.

Mặc dù không phải thật sự thích anh, nhưng mà dù gì cả hai cũng là vợ chồng, đã thành kết cục đã định. Kết hôn thì cũng kết hôn rồi, cũng không cần anh đại phú đại quý, có người phụ nữ nào lại hy vọng mình gặp phải ông chồng lừa dối lằng nhằng chứ.

Khưu Sinh không phải không hiểu thần sắc trong mắt Tiểu Lộc, nhưng anh chỉ bủi môi xem như không có việc gì, chuyển đề tài: “Chờ đã, đưa hợp đồng cho tôi.”

“Cái gì hợp đồng hả?” Không phải là bữa say hôm đó cô đã ký hợp đồng bán thân gì đó chứ?

“Hợp đồng quảng cáo máy chụp hình.” Khưu Sinh trừng mắt, bắt đắ dĩ giải thích.

“Anh cần nó làm gì?”

“A.....” Lại cười lạnh, “Tôi cần cô nuôi tôi, sao có thể để cô thất nghiệp?”

Dáng tươi cười tà ma hết sức quyến rũ, mê hoặc lòng người nha, Tiểu Lộc nhanh chóng dùng hết tâm trí đè nén sự cảm dỗ nảy sinh trong lòng, cảm thấy anh chỉ tùy tiện cười, đã có thể làm cho tim của cô đập loạn muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Càng lúc càng lún sâu vào, Tiểu Lộc vẫn còn rất lý trí, dù sao cũng cảm thấy bất an. Cứ như vậy đem hợp đồng quan trọng của công ty đưa cho anh? Giống như không có lý do gì không thể đưa cho, anh là chồng của cô mà, chẳng lẽ lại còn hại cô phải không?

Nụ cười tà ma quyến rũ, vô cùng mê hoặc lòng người. Tiểu Lộc nhanh chóng vận hết công lực đè nén cảm dỗ nảy sinh trong lòng, nhận ra anh chỉ là tùy tiện cười đã khiến tim cô đập loạn như muốn nhảy khỏi lồng ngực. Càng lúc càng lún sâu, tuy giờ Tiểu Lộc còn rất lý trí nhưng cũng cảm thấy khá bất an. Cứ thế mà đưa hợp đồng quan trọng của công ty giao cho anh? Cũng không có lý do gì mà không đưa, anh là chồng cô mà, chẳng lẽ lại hại cô sao?

Chương 12

Trưa hôm sau, ở một quán cà phê trong bầu không khí thật khác thường, Khưu Sinh mặc một bộ âu phục màu xám tro, thường xuyên đưa tay lên đẩy vào mép kính mắt đang nằm trên cái mũi, tựa hồ đang rất chăm chú lắng nghe người đàn ông đối diện nói huyền thuyên, trên thực tế..... Có quỷ mới biết anh ta rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì.

Tiểu Lộc ngồi đợi một bên, kiên trì giữ nguyên tình trạng im miệng không nói, cảm như hén, Khưu Sinh đã căn dặn, trừ khi thật cần thiết, còn không thì cô không cần phải lên tiếng.

Cho dù mở miệng, cũng phải gọi anh một tiếng ‘Sếp’, bởi vì hôm nay thân phận của anh khá khác biệt, là giả mạo người công ty mới phái tới để đàm phán ký kết hợp đồng, cũng là lãnh đạo trực tiếp của Trình Tiểu Lộc. Muốn Tiểu Lộc không nói lời nào cũng không khó, nhưng mà, cô là một người bình thường nha! Nghe thấy gã đàn ông diện mạo hèn mọn, biểu tình khoa trương kia đang không ngừng quở trách cô, sao cô có thể nhẫn nhịn được chứ?!

“Khưu tiên sinh, anh nói xem, cô nhân viên này có phải rất quá đáng không. Tôi đã hẹn với một cô gái suốt hai tháng, hôm đó cô ấy cuối cùng cũng đồng ý rồi, kết quả vì phải đến chỗ hẹn để bàn bạc chuyện hợp tác với công ty các người, nên tôi đành hủy cuộc hẹn với cô ấy, nhưng mà người của anh ở đâu? Cô nhân viên của anh lại cho tôi leo cây! Leo cây, ôi chao, anh có biết hành vi này nghiêm trọng thế nào không, là quá

mức tồi tệ, đó chẳng phải là vô đạo đức sao? Đối với loại nhân viên có tư cách thế này tôi đề nghị anh cứ đuổi thẳng đi, đúng là tội ác tày trời...”

“Lão.....” Mẹ nó!

Tiểu Lộc nắm chặt hai tay lại thành hai nắm đấm, ưỡn ngực, theo bản năng muốn mắng người. Cái gì chứ, không phải chỉ là lỡ hẹn thôi sao, có cần biến cô thành thứ sát mẫu gian phụ, bán nước cầu vinh không, cái thứ gì vậy hả. Cũng không chịu tự xét lại bản thân mình, người ta sao không thêm đồng ý hẹn hò với lão chứ, miệng xúc xích, mũi cóc, đầu phân, mắt chuột! (Yu: thô bỉ, quá sức thô bỉ.)

Thật muốn chọt thẳng vào mắt lão, lại đá cho một đá. Nhưng mà ánh mắt sắc bén của Khưu Sinh đang chăm chú nhìn, Tiểu Lộc đành phải sờ sờ cái mũi, nhịn xuống.

“Lưu tiên sinh, nhân viên của tôi, tôi sẽ xử lý, trước tiên chúng ta bàn vào chuyện chính có được không? Không phải anh nói còn có việc phải làm, chỉ có một giờ đồng hồ thôi sao?” Khưu Sinh mỉm cười, dẫn dắt đề tài vào chuyện chính.

Cuối cùng, Tiểu Lộc cũng hiểu vì sao hôm nay anh lại đột nhiên đeo kính. Bởi vì, có như thế, nhìn anh mới giống mấy kẻ gian thương, cũng hoàn toàn khiến người nhìn không đoán được cảm xúc của anh đằng sau cặp kính ấy.

“Về bảng hợp đồng, công ty chúng tôi cũng không khó kiếm được khách hàng, nhưng thương hiệu công ty chúng tôi lại rất có tiếng trên thương trường. Cho nên, tôi cũng không thể tùy tiện giao việc quảng cáo cho một công ty không có kinh nghiệm được. Vì thế, tôi hi vọng, qua mẫu quảng cáo, sản phẩm công ty chúng tôi phải có được sự nổi bật”

“Chẳng hạn như thế nào?” Khưu Sinh nhẫn nại cắt ngang lời kẻ đang thao thao bất tuyệt.

Gã kia suy nghĩ thật lâu, rốt cục vắt hết óc nói ra vài thứ “Chẳng hạn như độ cảm quang của sản phẩm công ty chúng tôi là dùng công nghệ CCD lắp ráp, độ phân giải, độ tương phản, mọi phương diện khác đều ưu việt hơn so với một số sản phẩm cũng sử dụng công nghệ CMOS. Chính xác là dùng màu gốc CCD, so với một số sử dụng các sản phẩm bổ sung màu CCD, hình ảnh chụp màu sắc gốc sẽ càng dễ dàng hơn cho việc chế tác hậu kỳ, màu sắc cũng thêm sống động hơn. Quên đi, nói những cái này ngài cũng sẽ không biết, tóm lại chính là.....”

“Theo tôi được biết có một số máy ảnh kỹ thuật số Canon là sử dụng công nghệ CMOS*, kết quả hình ảnh cũng chẳng hề thua kém gì so với sử dụng công nghệ CCD*. Còn nữa, so với màu gốc CCD mà nói, màu sắc bổ sung gam màu rộng hơn, độ mềm mại cũng cao hơn. Cho nên, những thứ anh vừa nói thật sự được xem là ưu thế của sản phẩm sao? Cho dù là vậy, anh cảm thấy những thuật ngữ chuyên môn này đặt trong mẫu quảng cáo có thể thu hút người khác sao?” Rốt cuộc, Khưu Sinh cũng không còn kiên nhẫn, không ngừng gõ gõ ngón tay lên mặt bàn, giọng nói tuy nhẹ nhàng nhưng lại cho thấy anh đang bắt nạt. (Yu: là chip cảm biến trong máy ảnh)

“.....”

“.....”

Tiểu Lộc cùng vị Lưu tiên sinh kia đồng thời đều rơi vào trạng thái trầm mặc.

Trong ấn tượng của Tiểu Lộc, đây là lần duy nhất anh nói chuyện nhiều như vậy, đúng là không nói thì thôi, vừa nói đã có thể khiến người ta ghen hòng đến á khẩu không nói lại được lời nào.

“Thứ người tiêu thụ quan tâm chẳng qua chỉ là giá cả, kiểu dáng, màu sắc ảnh, bộ nhớ máy. Có lẽ, cũng có một số người quan tâm đến hình ảnh chụp ban đêm sẽ như thế nào. Tôi chỉ muốn hỏi anh muốn làm nổi bật điểm gì của những phương diện này?”

“..... Cái này, bên anh quyết định là được rồi.” Lưu tiên sinh xấu hổ, kho khan vài tiếng, lấy lại tinh thần.

“Ồ? Vậy phong cách quảng cáo thì sao?” Khưu Sinh cười cười, rất hài lòng với phản ứng của lão, tiếp tục hỏi.

“Quảng, quảng cáo là chuyên môn của các anh, các anh tự quyết định là được rồi.....”

“Tương tự như mẫu quảng cáo ‘Hàng Nguyên Tường mười hai con giáp’ cũng có thể?”

“Có thể có thể.” Đó là cái gì vậy?

Trong phòng làm việc im ắng.

Lê Nhược Lâm nhíu mày nhìn bản hợp đồng trong tay, lại ngẩng đầu đánh giá hai người đang ngồi ở đối diện..... Sắc mặt khấn trương của Trình Tiểu Lộc cùng với dáng vẻ hài lòng thỏa mãn của Khuê Sinh.

“Thật ra là thế nào? Tôi không nhớ công ty có phải nhân viên cấp cao nào đi đàm phán hạng mục này.” Hợp đồng đàm phán tuy thành công, nhưng Lê Nhược Lâm lại cười không nổi.

“Chuyện đó Là do em không tốt, bởi có chuyện xảy ra ngoài ý muốn nên đã làm lỡ hẹn, tình thế quá cấp bách nên mới nhờ Khuê Sinh giúp em. Hơn nữa Hơn nữa cũng do chị nói thôi, anh ta có chút hiểu biết về máy ảnh, có kiến thức chuyên nghiệp đến đàm phán cũng dễ dàng hơn một chút” Do bị Lê Nhược Lâm nhìn chăm chăm mình không chớp mắt, giọng Tiểu Lộc càng lúc càng yếu đi, cuối cùng cũng dứt khoát ngậm miệng lại.

Khuê Sinh nhấp nháp tách cà phê, mắt liếc nhìn người nào đó bên cạnh đang khiếp đảm, khinh thường, hừ một tiếng, “Quan trọng là kết quả, không phải quá trình.” (Yu: trính soát.)

“Con người luôn luôn quan tâm đến quá trình.” Nhược Lâm bất đắc dĩ đưa tay xoa nhẹ đôi mày đang nhíu chặt lại, đem mũi nhọn chuyển hướng sang Tiểu Lộc: “Cô có biết bản thân mình vẫn đang là tổ trưởng thực tập hay không? Lúc trước tôi cũng có nói qua với cô hạng mục này rất gấp, nếu có thể hoàn thành mà được khách hàng hài lòng, tiền thưởng sẽ tăng gấp đôi, cô cũng có thể lập tức thành tổ trưởng chính thức. Đã nói đến như vậy rồi mà chẳng lẽ cô còn không hiểu công ty coi trọng hạng mục này bao nhiêu sao? Cô có biết bộ phận ý tưởng có bao nhiêu người muốn tiếp nhận hạng mục này không? Cô lại còn có thể sai hẹn với khách hàng.... Trình Tiểu Lộc, đây là nơi làm việc, không phải trường học. Dù chỉ cần phạm một sai lầm nhỏ thôi, thì đều có thể bị bắt cứ ai đó phóng đại lên, làm cho to chuyện.” (Yu: mình rất đồng cảm với khúc này, đau đớn quá, đi tự kỷ đây)

~~~)

“Có ai đó làm to chuyện sao?” Nghe ra ý tứ trong lời nói của Lê Nhược Lâm, Khuê Sinh nhướn mày hỏi.

Khuê Sinh vừa mở miệng, lại khiến cho Nhược Lâm nhớ tới một người có vấn đề còn nghiêm trọng hơn, “Còn anh nữa. Tại sao lại tắt máy di động hả? Địa điểm thuê tốt lắm, đạo cụ cũng chuẩn bị xong, mọi thứ đều sẵn sàng, giờ toàn bộ tiến độ đều vì chuyện anh mất tích mà phải tạm dừng. Tôi đã nói với anh qua điện thoại, nhóm ảnh chụp kia yêu cầu rất phức tạp, khách hàng muốn phải nhanh chóng hoàn thành, mẫu quảng cáo ô tô này công ty đang để mắt tới cũng rất gấp rút, anh làm như thế là có ý gì? Cho dù không lo lắng cho công ty chúng ta, anh cũng phải lo lắng cho anh Hạ Tương.....”

“Tôi không phải đã trở lại sao? Ảnh chụp tôi sẽ đúng giờ giao ra đây.” Khuê Sinh nhún vai, giọng nói có chút mềm mại. Anh Tương là ông chủ

Anh Tương là ông chủ chỗ Khuê Sinh làm việc, cũng là điểm yếu của Khuê Sinh, nếu không có anh Tương giúp đỡ, giờ chắc hẳn là anh còn đang lằm vào cảnh mờ mịt.

“Ah? Không phải anh nói mẫu quảng cáo ô tô kia chỉ còn công tác hậu kỳ thôi sao?” Tiểu Lộc nhin không được chen miệng vào.

Chẳng lẽ là gạt người ? Anh ta bỏ lại công tác đến tìm cô? Có cần làm người ta cảm động như vậy không hả?

“Có một nhóm ảnh chụp khách hàng không hài lòng, nói là hy vọng có thể đổi bối cảnh sang mùa thu, như vậy khung cảnh mới có vẻ lãng mạn, cũng có vẻ tương xứng với tên gọi của dòng xe này. Lúc trước chúng tôi có hậu kỳ chế tác thành khung cảnh mùa thu, nhưng mà họ nói muốn phải là khung cảnh thiên nhiên thuần túy.” Về điểm này, Nhược Lâm cũng hiểu được thực sự rất phiền toái, “Đúng rồi, Khuê Sinh. Phiền anh giúp tôi chuyển lời cho Cố Húc Nghiêu, là chính khách hàng yêu cầu cảnh thiên nhiên thuần túy mùa thu, không phải tôi! Để hẳn không cần phải nổi trận tam bành, chạy đôn chạy đáo, đến công ty tìm tôi cãi nhau, bộ phận bảo an của chúng ta cũng đã bẻ bộn nhiều việc lắm rồi!”

“Oh, được.” Khuru Sinh cười khê, xem ra Cổ Húc Nghiêu lại đến đây tìm Lê Nhược Lâm gây phiền toái không ít lần rồi. Hắn rất ít khi thấy Lê Nhược Lâm không đối đó được với ai, cũng rất ít khi thấy Cổ Húc Nghiêu nho nhã mắng chửi người khác, nhưng không hiểu sao, chỉ cần đụng mặt là hai người họ không hẹn mà cùng trở nên khác thường.

Tiếp theo, yên lặng hồi lâu, ai cũng không nói chuyện, cuối cùng là Lê Nhược Lâm lên tiếng trước.

“Hai người dường như cũng còn nhiều việc gấp mà, ngồi đây làm gì nữa?”

“.....” Tiểu Lộc bắt đầu dĩ.

“.....” Khuru Sinh mặt mày u ám trừng mắt nhìn cô.

Chương 13

Tuy rằng sau đó có rất nhiều việc phải bận rộn, nhưng Tiểu Lộc vẫn kiên quyết đưa Khuru Sinh đến trước cửa thang máy. Cô tự nhủ với bản thân, cô làm vậy là do áy náy, tuyệt đối không phải lưu luyến không muốn rời anh.

“Cô có thể quay lại được rồi.” Nhấn nút thang máy, không thềm đoái hoài đến Tiểu Bát đứng sau quầy tiếp tân đang cố sức rướn cổ nhìn theo, Khuru Sinh lộ vẻ cau kinh nói.

“Chuyện đó..... Thật ngại quá, đều là do tôi điên không phải lúc, hại anh trễ nãi công việc.” Đấu tranh tư tưởng cả nửa ngày trời, cuối cùng Tiểu Lộc mới có thể nói ra miệng lời xin lỗi. Cô rất không cam tâm, dù sao sở dĩ cô bị nghĩ lầm là kẻ điên, tất cả cũng đều bởi vì Khuru Sinh. Nhưng mà, anh lại có thể bỏ hết công việc để đến giúp cô đàm phán được hợp đồng, xem như..... Huê nhau đi.

“Cái này xem như xin lỗi?” Khóe miệng anh hơi có chút trễ xuống, cũng không quay đầu lại hỏi.

“Đúng là..., anh nghe mà không hiểu thì cứ xem như tôi chưa nói gì đi.”

“Không đủ.”

“Hả?” Bệnh à, không phải anh ta muốn kiếm thêm lời chứ?

“Lát nữa tôi sẽ gọi cho cô, sau giờ tan tầm thì đến chỗ chụp ngoại cảnh tìm tôi, nhớ là không được để tôi chết đói.”

“..... Không cần đâu.” Cô cũng bận rộn mà!

“Cần chứ, cô là bà xã của tôi, chúng ta cần phải cùng chung hoạn nạn.”

Cửa thang máy mở ra rất đúng lúc, anh mỉm cười vỗ vỗ vào hai má của cô, xoay người đi vào thang máy.
[caocaolatire.wordpress@]

Mãi đến lúc cửa thang máy đóng lại, anh vẫn còn giữ nguyên nụ cười ấy. Dáng vẻ tươi cười kia..... thật là mê người, thật tiêu hồn, nhưng lại khiến Tiểu Lộc sợ đến nổi da gà.

Suốt cả buổi chiều, toàn bộ thời gian Tiểu Lộc đều chôn mình ở trong phòng hội nghị nhỏ, cà phê liên tiếp hết ly này đến ly khác.

Bị khói thuốc lá xông lên như sương khói tràn ngập khắp trong phòng hội nghị, cả tổ của Tiểu Lộc đều tập trung vào công việc, hơn nữa còn có Tiểu Bát liên tục làm gián đoạn đi ra đi vào, cứ như cún tuần cho người chết???, tựa như cái chợ.

“Phiền muốn chết, rõ ràng chỉ cần tìm ngôi sao cầm cái máy chụp hình đi qua lại một chút là xong rồi.” Tiểu Lang đưa ra ý kiến không chút gì gọi là có tính xây dựng, bị cả tập thể nhìn với ánh mắt khinh bỉ, lập tức ảo não cúi đầu.

“Vậy nếu không thì giống như ipod đi, đầu tiên cho phát bài hát nền, sau đó không ngừng cho đặc tả máy chụp ảnh là được rồi. Dù sao, mấy cái máy chụp ảnh đó không phải có rất nhiều màu sắc lắm sao, liên tục chuyển cảnh nha.”

“Sao chép đáng xấu hổ!”

“Ồ.....”

Đủ loại ý kiến không ngừng đưa ra, không ngừng lại bị bác bỏ, suốt cả buổi chiều, một cái gần như gập đầu cũng chưa có.

Tiểu Lộc đã quá lười nhác không muốn nói chuyện, lơ đãng đưa tay chơi đùa máy chụp hình, bất tri bất giác nhớ tới Khuru Sinh. Đã sáu giờ rồi, ngoài cửa sổ bầu trời dần dần bao phủ một tầng mây xanh thăm thẳm, không biết có phải anh vẫn còn đang làm việc không? Có ăn cơm hay không? Hạng mục kia sau lại giao cho Nguyễn Linh phụ trách, hai người bọn họ gặp mặt có thể cảm thấy ngại ngần hay không?

“Tiểu Lộc, cậu có ý kiến gì không?” Nói ra thì toàn bộ các nhân viên thực tập trong cùng tổ với Tiểu Lộc đều có quan hệ rất tốt, mọi người đều có thói quen gọi cô là Tiểu Dương, bởi vì khoan dung như tên gọi Tiểu Dương.

Bởi vậy Tiểu Lộc lại có thêm cái tên Tiểu Dương, thêm vào đó trong tổ của Tiểu Lộc còn có một đồng nghiệp nam mê gái rất thích cười mà bị đùa giỡn xưng là Tiểu Lang, cho nên tổ của Tiểu Lộc vẫn bị người trong công ty coi là vườn bách thú.

“A? Tôi sao?” Đang suy nghĩ đến mê mẩn, đột nhiên bị cắt ngang, Tiểu Lộc ngây người, cười cười xấu hổ, “Thoáng cái nghĩ không ra cái gì thích hợp, cậu cũng biết..... Cái gì cũng nói theo ý khách hàng, thật đúng là khó tìm ra cách.”

“Ha ha, đừng hỏi Tiểu Lộc, tôi thấy hôn của cậu ấy đã sớm bay mất rồi. Người vừa mới kết hôn mà, nhất định là nhớ tới ông xã rồi.”

“.....” Bị người khác nói toạc ra tâm sự trong lòng, mặt Tiểu Lộc bỗng chốc đỏ ửng lên, không thể thốt lên lời nào phủ nhận.

“Tôi vốn nghĩ đàn ông làm nghề nhiếp ảnh đều không đáng tin cậy, hôm nay ở ngoài cửa thang máy thấy bọn họ vợ chồng son, ôi chao, thật ân ái muốn chết, hệt như tách không ra. Khó trách cậu ấy không có tâm tư làm việc, hễ rảnh rỗi là muốn dành nhiều thời gian ở cạnh chồng, muốn làm phụ nữ độc lập cũng không được rồi.”

Trọng tâm câu chuyện, chẳng hiểu tại sao lại cuốn quanh Tiểu Lộc. Đường như mọi người đều đã quên cái gì là chính sự, bắt đầu phát biểu ý kiến riêng của mình, dạy Tiểu Lộc cách nắm giữ trái tim đàn ông, cuối cùng...lại diễn biến thành phản ánh người đàn ông sau khi thay lòng đổi dạ.

Tiểu Lộc nghe thế nào cũng đều cảm thấy những phản ánh này đều rất giống với Khuru Sinh, nào là lạnh lùng, không kiên nhẫn, thiếu đời sống tình dục, càng nghe cô càng cảm thấy cuộc hôn nhân của mình đang đi đến hồi kết thúc.

“Ai nha! Bấy giờ rồi, tôi quên bèn là ông xã đi công tác, tôi phải đến nhà trẻ đón con gái tôi đây!”

Sau tiếng hét lớn của Lãnh phu nhân, cuộc hội nghị không ra hội nghị xem như được chấm dứt, cuối cùng cũng không ai đưa ra được ý tưởng gì gọi là sáng ý. Tiểu Lộc chạy một mạch ra khỏi phòng họp, lấy di động ra gọi cho Khuru Sinh, cô quyết định tiếp thu ý kiến của những người từng trải, cứu lại hôn nhân của mình.

“Còn chưa hết giờ làm?” Qua thật lâu, Khuru Sinh mới nhận điện thoại, mở đầu lại là một câu chần vãn với thái độ không tốt.

“Hả..... Đúng vậy, vừa mới họp xong, anh còn đang làm việc à? Ăn cơm chưa?” Vừa nghe đến giọng điệu này, Tiểu Lộc liền vứt bỏ ý tưởng cứu vớt hôn nhân, mặc kệ cô có làm gì đi chăng nữa thì cũng phí công, hoàn toàn không ý nghĩa gì hết.

“Chưa.” Lại là câu trả lời thực ngắn gọn.

“Bấy giờ rồi, mau kết thúc công việc đi, làm cái gì giờ này còn chưa ăn nữa.....”

“Chờ cô.”

“.....” Anh, anh lại có thể cố chấp mà chờ cô đưa đi ăn cơm sao chứ? Vẫn là cô bỏ tiền mời à?! Tiểu Lộc càng lúc càng cảm thấy bản thân mình căn bản không giống bà xã của anh, là bảo mẫu, tuyệt đối chính xác!

Tiểu Lộc vừa định nổi nóng, chợt nghe thanh âm truyền đến điện thoại bắt đầu hỗn loạn. Đầu tiên là một nhân viên nào đó hét to thất thanh “Khuru Sinh cẩn thận”, sau đó là tiếng một vật nặng rơi xuống đất, bùm bùm, một trận hỗn loạn, cuối cùng..... là tiếng nói quen thuộc của Khuru Sinh, trầm thấp lâu bầu mắng câu: “Con mẹ nó.....”

Anh, mà lại mắng thô tục?!

Vừa thoáng kinh ngạc, rất nhanh sau đó Tiểu Lộc lập tức hoàn hồn, nhận thấy đây không phải là lúc để cô quan tâm đến chuyện này, chuyện quan trọng là thật ra bên kia đã xảy ra chuyện gì.

Điện thoại bị ngắt ngang, Tiểu Lộc lập tức vội vã nhấn lại dây số điện thoại của Khuru Sinh, bên kia lại phát ra tiếng báo hiệu tắt máy.

Không phải Khuru Sinh bị gì chứ? Không phải sẽ chết chứ? Phim Hàn quốc không phải đều diễn ra như vậy sao?

Chết sao, cô vừa mới kết hôn, chưa gì đã làm quả phụ?!

Lúc gần như lâm vào tình trạng tuyệt vọng, Tiểu Lộc chợt nhớ tới Cổ Húc Nghiêu, anh ta hẳn là cũng ở đó.

May mắn lần này cô không có thất vọng, Cổ Húc Nghiêu đã tiếp điện thoại rất nhanh.

Chỉ là, lời nói kia hoàn toàn có thể làm cho lòng người khác lạnh ngắt, “Tôi đang muốn gọi điện thoại tìm cô nè.”

“Khuru Sinh có chuyện?” Tiểu Lộc lúc này mới phát hiện, không phải chuyện chơi, giọng nói của cô thật sự tràn ngập sợ hãi cùng lo lắng.

“Ai, đúng vậy.....”

Thở dài, thở dài, thở dài! Đây là lúc nào, anh ta còn có tâm tư để thở dài, “Chuyện đó..... tình huống bây giờ thế nào rồi?”

“Đưa đến bệnh viện thành phố rồi, cô kêu xe nhanh đến đó đi, tốt nhất nhanh lên. À, cô cũng biết đó, bác sĩ thường hỏi ai là người nhà của bệnh nhân, cô có ở đó thì tốt hơn. Huống chi có tin dữ gì thì tôi cũng không cần phải là người truyền đạt, tuy tình cảm giữa hai người cũng không ra sao, nhưng dù gì cũng nên gặp mặt nhau lần cuối....”

Bệnh viện thành phố, bệnh viện thành phố!

Tiểu Lộc cấp tốc phóng đi, cảm giác muốn khóc chỉ chực trào ra.

Đến bệnh viện rồi mới nhớ tới, chỉ biết mỗi cái tên bệnh viện thì làm được cái rắm gì chứ, cô hoàn toàn không hiểu đã xảy ra chuyện gì, gọi điện thoại cho Cổ Húc Nghiêu lại không được. [caocaolat.re.wordpress@]Biết đi đâu mà tìm đây? Nhà xác, phì, phì, phì, không thể có suy nghĩ không tốt như vậy được, thường thì nhân vật chính trong TV đều đến hồi y tá.

Cho nên Tiểu Lộc thật lạnh trí kéo một cô y tá lại, ““Thật ngại quá, cho tôi hỏi một chút...”

“Hỏi cái gì? Phiền muốn chết, không thấy tôi đang vội sao? Tôi bận rồi!” Cô y tá như ngời nổi quơ quơ cái PSP trong tay, “Có phải muốn hỏi chừng nào thì có giường nằm không, mau thôi. Có mấy người vừa chết, chút nữa là đến phiên cô có giường nằm thôi.”

“Anh, anh, anh.....” Lời này làm cho Tiểu Lộc sắc mặt trắng bệch, ngay cả một câu đầy đủ ‘Con mẹ nó’ cũng rỗng không ra .

“Anh anh cái gì, tôi còn rất nhiều việc bề bộn đây!” Vì thế, lại lần nữa quơ quơ cái PSP.

Người nhằn nại có hạn độ, nhất là ở thời điểm nóng, bất cứ lúc nào cũng có thể chó cùng rứt giậu, cho dù là từ trước đến nay tự nhận lương thiện hiền lành cũng giống như Tiểu Lộc bây giờ vậy, “Đi chết đi con mẹ nó, thấy lão nương ta dễ khi dễ lắm phải không? Không chửi vài ba câu thì miệng bị kéo da non hã! Có đạo không luyện đi luyện đi luyện tiện, thượng kiếm* không luyện đi luyện hạ lưu, kim kiếm** không luyện đi luyện đâm tiện, chúc mừng cô nha! Luyện thành cảnh giới cuối cùng, nhân tiện hợp nhất, tên gọi tắt tiện nhân! Đi ‘Tiện hiệp hội’ lĩnh thưởng đi, cô thành công rồi đó, tiện thánh.”

9. Chương 13 Part 2 +15

“Bà xã, mang cơm tối sao? Anh đói quá.” Trong phòng, tiếng của Khuru Sinh vọng ra.

Cũng giống như lần cùng anh ta nói chuyện qua điện thoại ở nhà hàng ăn Thái Lan, loại cảm giác tự nhiên này vô cùng thân thiết, khiến Tiểu Lộc hoài nghi là anh ta không phải gãy xương mà là đầu óc có vấn đề?

“Không mang gì cả, về nhà mà ăn! Đều do tên chết bầm Húc Nghiêu gạt tôi. Hắn dám trù anh chết, còn bảo tôi nhanh chân đến gặp anh lần cuối. Tôi nghĩ, anh sắp chết rồi, hẳn là không cần ăn gì ...” Tiểu Lộc vừa trừng mắt nhìn Cổ Húc Nghiêu, vừa oán giận, định khai hết những ý đồ tàn ác của anh ta vạch trần trước mặt Khuru Sinh.

Nhưng mà, khi cô vừa vào phòng, đóng cửa quay người lại, sau khi nhìn thấy người ở bên trong, rốt cuộc, một chữ cũng không thốt nên lời.

Bầu không khí bắt đầu căng thẳng, đông đặc lại, trong phòng bốn người đưa mắt nhìn nhau, một lúc lâu sau.

Mãi đến khi Khuru Sinh khê ho khan, mới phá vỡ cục diện bế tắc.

“Đã lâu không gặp.” Thẩm Thần Xuyên cũng theo đó lấy lại tinh thần, nhìn Tiểu Lộc, nhợt nhạt mỉm cười, ân cần thăm hỏi.

Tiểu Lộc khê nhếch môi, thốt không nên lời. Đột nhiên, cô rất bội phục gã đàn ông này, có thể tự nhiên như vậy, như thể bọn họ chỉ là bạn bè lâu năm mới vừa gặp lại. Cô có phải cũng nên mỉm cười hay không?

Nhưng mà thật khó khăn, Tiểu Lộc cảm thấy mặt mình tựa như đông cứng lại, không nặn ra được bất kỳ biểu cảm nào.

Có lẽ, thật là bởi vì ‘Đã lâu không gặp’, lâu đến nỗi làm cô cảm thấy lần cuối cô gặp gã đàn ông này là cả thế kỷ rồi.

Chương 14

Khuru Sinh phải nằm viện, theo lời điều trị của bác sĩ cấp cứu, anh cần phải được quan sát một thời gian. Xem ra cô y tá kia thật sự rất khó ưa, giường nằm cũng không phải còn trống tất nhiều sao!

Cổ Húc Nghiêu về nhà nấu canh hầm xương.

Trong phòng bệnh trắng toát im ắng, chỉ có tiếng hít thở đều đều như đợt sóng luân phiên vang lên.

Tiểu Lộc ngồi bên mép giường, không được tự nhiên dùng đưa hai chân. Khuru Sinh nằm trên giường nhắm mắt để đó hay là đang ngủ, thật làm cho người ta rất khó đoán.

Bên cạnh, còn có đôi vợ chồng thật chướng mắt.

Tiểu Lộc tính không để ý tới bọn họ, có lẽ ngồi một lúc lâu, khi cảm thấy đủ, họ sẽ tự rời đi .

Đáng tiếc dường như Tiểu Lộc đã sai lầm, ngồi một lúc lâu sau, Nguyễn Linh cảm thấy nhàm chán, liền tìm lời trò chuyện, “Tiểu Lộc, thật ngại quá, đều do mình. Nếu mình không vội vã leo lên điều chỉnh ánh sáng, nó cũng sẽ không ngã xuống, cũng..... cũng sẽ không ngã đè lên Khuru Sinh hại anh ấy bị gãy xương nằm viện.”

“Khuru Sinh không muốn truy cứu trách nhiệm bất cứ ai hết.” Nếu thật cảm thấy áy náy, không bằng mau biến đi, đối với Tiểu Lộc mà nói, căn bản chính là nhắm mắt làm ngơ.

“Nói là nói như vậy, nhưng mà tớ sợ chậm trễ tiến độ, cậu có thể nói với Khuru Sinh giúp mình nói vài lời với Nhược Lâm....”

“Khuru Sinh không quen Lê Nhược Lâm.” Tiểu Lộc từ chối không cần nghĩ ngợi, đừng nói là không quen, cho dù có quen, cô cũng không để Khuru Sinh đi nói, cô cũng không phải thánh mẫu.

“Sao thế được, tớ nghe Tiểu Bát nói, hôm đó tăng ca rõ ràng thấy anh ta lao tới văn phòng Nhược Lâm, cũng phải rất lâu sau mới đi khỏi, Nhược Lâm còn có căn dặn không cho bất cứ ai vào quấy rầy, có chuyện gì ngày mai nói.” Nguyễn Linh chớp chớp mắt, ra vẻ rất vô tội.

Tiểu Lộc chấn động, hoàn toàn nhớ không nổi Khưu Sinh có quen biết với Nhược Lâm, đã từng nói chuyện riêng với chị ấy, cho đến giờ anh cũng chưa từng đề cập qua chuyện này với cô, “Khi nào?”

“Ah..... Chính là đêm hôn lễ của tớ, nghe nói ngày hôm sau Nhược Lâm còn đem thư từ chúc cậu nộp lên trả lại cho cậu, mọi người đều đoán là do Khưu Sinh đã làm cái gì đó.....”

Mặc dù Nguyễn Linh nói thật kín đáo, thế nhưng chỉ cần người có đầu óc hơi có chút suy nghĩ, đều có thể đoán được câu nói từ miệng cô ‘làm cái gì đó’ là loại hàm ý gì rồi. Tiểu Lộc chau mày, không muốn suy nghĩ lung tung hoài nghi Khưu Sinh, lại càng không thích nghe thấy bất kỳ bình luận gì về anh từ một người không liên quan. Đang lúc lo lắng, cân nhắc như thế nào để cho cô ta cảm miệng, thì đột nhiên Thẩm Thần Xuyên lên tiếng, “Nguyễn Linh, đừng đem mấy lời đồn thổi nói lung tung, Tiểu Lộc và Khưu Sinh vừa mới kết hôn.....”

“Chính là bởi vì vừa mới kết hôn, Tiểu Lộc lại không biết, em sợ Tiểu Lộc bị lừa.” Giọng Nguyễn Linh ra vẻ rõ ràng không hề không giận, lại trừng mắt liếc Thẩm Thần Xuyên, nhận thấy đến tận lúc này anh vẫn không ngừng che chở cho Tiểu Lộc.

“Tôi không cần một người đã lừa gạt tôi lại lo lắng cho tôi, tôi sẽ không lại bị lừa lần nữa đâu.” Tiểu Lộc tức giận trả lời, vẫn là không có thói quen nín nhịn ở trong lòng, không chịu nổi bộ dạng giả dối kia của cô ấy, “Tay cô không phải cũng bị thương sao? Nếu không còn gì để nói, cô có thể về, tôi cũng không muốn gặp lại các người nữa.”

“Tiểu Lộc, tớ biết cậu còn đang rất giận chuyện tớ với Thần Xuyên, chúng tớ cũng chỉ biết thật lòng xin lỗi cậu thôi, nhưng mà..... Tớ không muốn từ bỏ tình bạn giữa chúng ta.....”

“Tôi lại muốn vứt đi, các người biến đi vui vẻ, cứ việc để tôi nhìn thấy hai người chung sống đến đầu bạc răng long.” Tiểu Lộc tưởng là mình thật sự đã nói ra những lời hết sức chó má rồi, nhưng không ngờ lại có người còn có thể nói ra những lời còn chó má hơn. Họ là tình yêu thiêng liêng, gạt bỏ muôn vàn khó khăn và gian nan, cuối cùng cũng hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, được rồi, cô thừa nhận! Sau này cùng chung sống hạnh phúc, cô cũng không gây rối gì, họ còn muốn cô thế nào nữa?

Đã nói đến như vậy rồi, Nguyễn Linh cũng chỉ có thể cảm miệng, vẻ mặt bất đắc dĩ, “Thật xin lỗi, nếu cậu muốn nói chuyện với tớ, bất cứ lúc nào cũng có thể tới tìm tớ, cậu vẫn là bạn tốt của tớ.”

Sau khi nói những lời này xong, cô đứng lên, đi ra khỏi phòng bệnh.

Ngược lại, Thần Xuyên có chút lúng túng nhìn nhìn Tiểu Lộc, trước khi đi, vẫn còn lo lắng hỏi một câu: “Em..... Không sao chứ?”

“Tôi có thể có chuyện gì?” Tiểu Lộc cắn răng, hỏi anh ta. Câu quan tâm này, đã trễ quá rồi, vết thương lòng giờ cũng đã mau chóng khép lại, bây giờ anh ta mới hỏi đến đau hay không đau. Cho dù là đau thì như thế nào, có thể xóa sạch vết sẹo kia sao?

“Những lời Nguyễn Linh vừa nói em đừng để trong lòng.” Thần Xuyên than nhẹ, quay đầu đưa mắt nhìn Khưu Sinh đang ngủ say trên giường bệnh, “Anh ta thoát nhìn cũng không tệ lắm, em vui là tốt rồi, bảo trọng.”

Mãi đến khi bóng Thần Xuyên biến mất khỏi phòng bệnh, Tiểu Lộc mới thở một hơi thật dài, cảm môi nhìn ra phía ngoài cửa sổ, đột nhiên không nén nổi nữa, òa khóc nức nở.

Nhớ lại hồi đại học năm nhất, vô cùng nhốn nháo, cũng vào giờ này, tình hình trước cửa phòng cấp cứu ở tầng trệt cũng tương tự thế này. Một đám đám tân sinh xách theo bao lớn bao nhỏ, cùng với người nhà, ngồi trên xe lửa nói chuyện rôm rả.

Chỉ có Tiểu Lộc lẻ loi một mình, bởi vì nơi này có Nguyễn Linh, các nàng có ước hẹn với nhau, phải dự thi cùng một trường đại học. Cô trước đến thăm dò hoàn cảnh, Tiểu Lộc theo sát bước chân cô.

Tiểu Lộc năm thứ nhất, Nguyễn Linh năm thứ hai.

Lúc Tiểu Lộc yêu Thẩm Thần Xuyên, Nguyễn Linh có nói: “Tớ là sư tử, nghe tớ đi, tớ không có yêu đương, đợi bốn năm đại học qua nhanh như gió. Nam sinh ở trường đại học đều rất khó coi, mời cậu ăn một bữa cơm thôi mà muốn lật túi quần ra bươi, nhưng nếu cậu nói cậu mời hần, hần lại không vui, cảm thấy cậu đang xem thường hần. Sinh nhật cậu, nhiều lần hần ta bỏ ra hơn mười đồng mua một đồng nến, đợi lúc nửa đêm trời tối, khung cảnh yên tĩnh, lấy nến xếp thành hình trái tim châm hết một lượt, hướng về phía ký túc xá của cậu hô to lên yêu yêu yêu, nói cho đẹp một chút gọi là lãng mạn, chứ kỳ thật nghe mà ớn lạnh, quê mùa.”

Tiểu Lộc nói: “Anh ấy không giống vậy.”

Lúc yêu đến phát điên, cô gái nào cũng cảm thấy người con trai mình yêu đều là không giống người thường. Sau khi đợi cho Tiểu Lộc cùng Thẩm Thần Xuyên chính thức xác định quan hệ, cô thực thẹn thùng đưa ra yêu cầu đầu tiên, “Có thể mời bạn tốt của em ăn bữa cơm hay không, như vậy cô ấy mới có thể chúc phúc cho chúng ta.”

“Được, em vui là tốt rồi.” Anh đáp ứng ngay, không hề phản đối.

Giống như Nguyễn Linh hình dung, Thần Xuyên cơ hồ tiêu hết một tháng tiền tiêu vặt, thiếu chút nữa thì đem bóc vét túi quần, hào phóng mời Tiểu Lộc cùng Nguyễn Linh đến một nhà hàng tốt nhất gần đó dùng bữa ăn ngon một chút.

Chuyện xưa bắt đầu, là “Em vui là tốt rồi”.

Tiểu Lộc như thế nào cũng không nghĩ tới, lúc kết cục vẫn là những lời này, rốt cuộc tiếng Trung của con trai Trung Quốc, đem đầu đuôi phối hợp chặt chẽ học được như vậy vô cùng nhuần nhuyễn.

Nếu hai năm trước không cần phải kiên trì như vậy, theo anh ra nước ngoài du học, có thể sẽ không giống như bây giờ không?

Lại nữa, nếu lúc trước, khi Nguyễn Linh ra nước ngoài, cô cũng có một người ở lại chờ đợi, có thể cũng không giống nhau không?

Có lẽ quá trình cuối cùng chắc cũng có chút khác biệt, nhưng kết cục dường như không có gì thay đổi. Vậy cô cần gì phải hao phí tinh thần như vậy đi để phòng ái tình, cuối cùng cũng chẳng thể để phòng được thời gian.

“Tiểu Lộc.”

Phía sau, tiếng nói Khưu Sinh đột nhiên bay tới, kéo Tiểu Lộc về thực tại. Giọng nói cũng không giống như những lần gọi trước đây, thật cẩn thận dè dặt, càng giống như đang thăm dò.

“Hả?” Tiểu Lộc cả kinh, lập tức lấy tay lau bữa nước mắt, sau đó miễn cưỡng tươi cười, quay đầu lại, cố ý giả bộ bày ra dáng vẻ như không có gì, như thể vừa rồi cô chỉ đang thưởng thức phong cảnh ngoài cửa sổ: “Anh không ngủ sao?”

“Lại đây.” Anh trầm ngâm nhìn cô, thật lâu sau, nhích người qua, vỗ vỗ vào mép giường.

Thái độ như chào đón vật cứng, nhưng ngay lúc này Tiểu Lộc lại không hề kháng cự, ngược lại cảm giác như một luồng hơi ấm dâng lên trong lòng. Vậy cũng tốt, có gì phải nhất định yêu nhau, chỉ cần quay đầu đầu phát hiện phía sau còn có người chờ đợi, cũng không tệ lắm.

Tiểu Lộc nghe lời đi đến bên giường, từ từ ngồi xuống, nhớ tới lời nói của anh lúc trước, liền hỏi: “Không phải anh đói bụng sao? Có muốn tôi đi mua chút gì cho anh ăn không? Nhưng mà Húc Nghiêu chắc là sẽ mang canh hầm xương đến cho anh ngay thôi, hay là chịu khó nhịn thêm chút nữa đi.”

“Khóc?” Anh không để ý đến lời cô nói, tự ý kéo cô đến bên cạnh, đưa tay xoa xoa hai má của cô, không có ướt, chỉ là hơi lạnh lạnh.

Cô cúi đầu, né tránh bàn tay anh, không trả lời, dù sao cũng không cần trả lời. Khưu Sinh thông minh như vậy, gì cũng có thể đoán được, vậy không cần lãng phí tâm trí giấu đầu hở đuôi.

“Sau này đừng khóc nữa.”

“Ah.....” Không phải anh muốn nói cô khóc lên trông thật xấu sao? Tiểu Lộc cũng biết như vậy trông rất xấu, nhưng mà cảm xúc ào đến, mấy ai còn tâm tình lấy gương ra, vừa soi vừa khóc chứ. (Yu: thằng cháu nhà nhờ Yu chỉ bảo mà cứ mỗi lần khóc là đứng trước gương soi, Tiểu Lộc sau này nên theo cháu Yu học hỏi. *khữa khữa*)

“Anh ta không xứng.” Khuê Sinh lấy tay về, khinh thường khẽ cười giễu cợt, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng thực không thoải mái, rất muốn đem khuôn mặt của cô ra nghiền nát.

“Ai?” Không xứng cái gì?

“Vì anh ta khóc, anh ta không xứng. Không bằng cười cho tôi xem.” Nói chuyện với kẻ ngốc thể này, Khuê Sinh cảm thấy chỉ số thông minh của mình đột nhiên vượt trội, cảm giác về sự ưu việt tự nhiên nảy sinh.

“..... Ha ha ha.” Ý câu này thế nào cô cũng không hiểu lắm, thế nhưng nghe xong lại cảm giác rất ngọt ngào trong lòng, Tiểu Lộc liền cười ngây ngô.

“Đừng cười .....” Khuê Sinh đưa mắt dò xét cô.

Cái kiểu tươi cười thể này..... Con mẹ nó thực khó coi!

Chương 15

Sau khi rời khỏi bệnh viện, Thẩm Thần Xuyên không nói lời nào, sải chân bước dài, mặt đanh lại.

“Thẩm Thần Xuyên, thật ra ý anh là sao?!” Nguyễn Linh cố sức đuổi kịp bước chân anh, tiếc rằng đang mang giày cao gót, không đi nhanh được, cuối cùng chỉ có thể nổi giận ngừng lại, hét về phía Thẩm Thần Xuyên.

Nghe vậy, Thẩm Thần Xuyên dừng bước, hơi ngoảnh đầu lại, liếc nhìn cô, “Những lời này hẳn là tôi hỏi cô mới đúng.”

“Nhìn thấy Tiểu Lộc khó chịu, anh cũng thấy khó chịu phải không?” Nguyễn Linh cười lạnh, giọng nói cay nghiệt.

“Không liên quan gì đến chuyện Tiểu Lộc, giờ là chuyện giữa hai chúng ta! Vì sao phải gạt tôi? Cô không hề mang thai!” Nếu không vì nghe nói cô bị té ngã, sợ ảnh hưởng đến đứa nhỏ, đến gặp riêng bác sĩ để hỏi, Thẩm Thần Xuyên thật không biết cô còn định giấu đến khi nào.

Hiển nhiên, lời này khiến Nguyễn vô cùng kinh ngạc, im lặng thật lâu, cô mới khẽ bối rối tránh né ánh mắt Thẩm Thần Xuyên.

“Tôi đã làm việc gì thì tôi sẽ chịu trách nhiệm, nhưng tôi không rõ vì sao cô lại muốn dùng cái cách thức này để bức tôi.”

“Đúng! Quả thật em không nên gạt anh nói em có thai. Anh nghĩ em muốn vậy sao? Em cũng muốn có người đàn ông cam tâm tình nguyện muốn cưới em, vì yêu em nên muốn sống với em cả đời! Nhưng sự thật thì sao, anh để tay lên ngực mà tự hỏi xem có phải anh đã thật sự quên Trình Tiểu Lộc rồi không. Nếu không phải vì chúng ta đã kết hôn, không chừng anh còn hận sao không thể cùng cô ấy tái tục tiền duyên. Ai, đúng là một lòng si mê, nhưng mà, anh nhìn xem người ta kia, còn kết hôn sớm hơn cả anh, hai năm ước hẹn đó, chỉ có tên ngốc như anh mới để trong lòng thôi.” Nóng lòng muốn lấp liếm mọi chuyện, Nguyễn Linh bất chấp tất cả, xả ra hết những câu tức giận trong lòng.

Rống hết một hơi, đâm thẳng vào nơi yếu đuối nhất của Thẩm Thần Xuyên, khiến anh á khẩu không đáp lại được lời nào. Một lát say, anh xoay người lại, nói nhỏ: “Sau này chúng ta không bàn đến chuyện cô ấy nữa được không?”

“Ừ.....” Giọng anh thật mềm mại, Nguyễn Linh cũng thu lại vẻ kiêu căng, không âm ỉ nữa, nhẹ nhàng đồng ý. Chỉ là, không nói về một người nào đó, thì họ sẽ trở thành không tồn tại sao?

Ngày hôm sau, còn chưa đến giờ tan sở, Tiểu Lộc liền ôm một đồng hồ quả hoa tươi đi đến bệnh viện.

Không phải cá nhân, mà là quang minh chính đại thay mặt công ty đến thăm hỏi đồng nghiệp Khuê Sinh, tuy rằng anh không phải lừng lẫy hy sinh, nhưng cấp trên trong công ty vẫn thông cảm một cách hết sức

sâu sắc với anh, muốn dùng chút lễ vật nho nhỏ để bày tỏ sự ân cần thăm hỏi. À, cũng tiện thể chuyển lời quan tâm với anh là: Không chết được cũng đừng chậm trễ công việc.

Tiểu Lộc vừa đi về phía phòng bệnh, vừa lo lắng làm thế nào để uyển chuyển truyền đạt lại đầy đủ ý của lãnh đạo trong công ty.

Phòng bệnh ngay tại trước mắt, tiếng Cổ Húc Nghiêu nhẹ nhàng bay ra, “Xuất viện?”

Tiếp theo là tiếng la hét, chửi bới của một nữ y tá nào đó: “Thế nào? Có chút xíu chuyện anh lại muốn ở thêm vài ngày làm cái rắm gì? Anh có biết cái gì là vì dân phục vụ không? Bao nhiêu người kiễ chân ngóng trông cái giường này, chỉ có bó bột mà cứ muốn chiếm cái hầm xí không chịu ỉ* ra. Còn biết bao bệnh nhân bị nghiêm trọng hơn anh ta, có người bán thân bất toại, người đó mới là người hợp lý để sử dụng hầm cầu tài nguyên, vì khi thải phân cũng có thể ghi nhập phân vào sổ sách, truyền nó qua một ngàn năm, gần như được xem như là ‘phân kỷ’*. Anh ta không phải chỉ bị gãy xương thôi sao, ở đó mà còn già mồm cãi láo cái gì nữa? Ai nha ....đến giờ uống thuốc rồi.”

“Ôi trời, bệnh viện này thật là khủng khiếp.” bất chợt toàn thân Tiểu Lộc run rẩy, vị y tá kia mắng chửi người thật lưu loát, không vấp xú nào.

Chỉ là, giọng nói này sao nghe vẫn cứ thấy quen quen?

Ắt là Cổ Húc Nghiêu bị mắng chửi nên đang buồn bực, nửa buổi trời cũng không nghe tiếng.

Khó khăn lắm mới có người đàn ông nào đó lên tiếng, đáng tiếc không phải hấn, giọng nói kia càng khiến người ta học máu: “y da, đoạn xương này sao giống như bị nổi lẹo vậy?”

Đoán chừng giọng nói kia hấn là của một bác sĩ trẻ tuổi.

“..... Vậy, vậy làm sao bây giờ?” Thoảng nghe cũng không phải giọng Khuru Sinh, đại khái là của một bệnh nhân mới vào, khiếp đảm run rẩy hỏi.

“Đánh gãy, nối tiếp?”

Sau một lúc yên lặng như tờ, bệnh nhân mới rống thật to: “Nối mẹ mày!”

“Sao anh có thể nhục mạ nhân viên y tế đang làm việc chứ, cũng không phải lẹo gì nhiều lắm, xương anh trước đây đã bị dị dạng rồi. Quên đi, bỏ qua nó đi, này....cầm lấy nó rồi đi đóng tiền đặt cọc nằm viện đi.”

“Không có tiền!!”

“Không có tiền vậy anh đến bệnh viện làm gì, xem trò à?”

Không có tiếng động nào tiếp theo, lại là một hồi yên tĩnh, ngay sau đó, “Phanh” một tiếng nổ truyền đến, đến cả cửa sổ cũng bị lay động .

Muốn giết người à!

Tiểu Lộc nhanh chân chạy như bay đến phòng bệnh, lén nhìn vào trong, nhìn thấy Cổ Húc Nghiêu đang kinh ngạc đứng một bên, bệnh nhân trên giường thì đang run lẩy bẩy vì phẫn nộ, vị bác sĩ trẻ tuổi kia vẻ mặt nhàn nhã đứng sừng sững.

“Cô là người nhà của anh ta à? Vừa đúng lúc, đi đóng tiền nhập viện, còn nữa.....” Nhìn thấy Tiểu Lộc đang lấp ló ngoài phòng bệnh, vị bác sĩ kia lập tức nở nụ cười, tựa như nhìn thấy thần tài, nói xong, anh vươn ngón tay thon dài, chỉ chỉ góc mép xe lăn bị phá thành mảnh nhỏ, “Cái xe lăn kia cũng phải bồi thường, tính cô nữa giá, một giá một, không thương lượng.”

..... Tiếp tục ‘Phanh’.

Lần này là cái bình thủy, từ bên trong phòng bệnh bay vèo ra ngoài, vừa văng bay ngang qua người nhà của vị bệnh nhân kia, vừa ném, người nọ còn vừa bổ sung thêm một câu, “Bố mày đã sớm muốn đập chết nó, lần trước khâu vết thương cho em tao còn dám nói: ‘Ai nha, không cẩn thận làm to thêm miệng vết thương rồi, không sao, tôi may thêm hai mũi, lãng phí thêm chút chỉ thôi, không thu thêm tiền mấy người.’ ”

Phòng bệnh tang hoang.....

Tiểu Lộc lập tức tỉnh táo, núp vào chỗ an toàn, ló đầu ra, âm thầm chờ mong cảnh sau.

.....Sân cảnh, nhân vật đều có cả rồi, tiếp theo chắc là có thể trực tiếp coi cảnh GV ha?

“Thế giới dịu êm như thế, anh lại nóng nảy gắt gỏng như vậy, thế là không tốt, không tốt.”

Tiểu Lộc phải thất vọng rồi, vị bác sĩ trẻ tuổi chỉ cau mày, vỗ vỗ áo blue trắng để phủi bụi bặm, sắc mặt nghiêm túc, lắc đầu than thở. Giống như đang tràn ngập hi vọng với thế giới nhưng với con người lại đầy tuyệt vọng.

Là ai nói mất một mí thì mặt không đẹp? Vị bác sĩ này mất một mí cũng rất cá tính nha, mắt phượng hoa đào, lúc cười lớn còn có đường nét cong cong như vành trăng khuyết thật quyến rũ, khô ngô chết người. Cái miệng nhỏ nhắn cân xứng như của trẻ con, thật khiến người ta hận không thể cắn một cái. Nói chuyện ác độc cũng không sao, y thuật thoit nát cũng không quan trọng, Tiểu Lộc vẫn muốn lập tức đập gãy hai chân mình để chạy tới đây nằm viện.

“Oh? Cô.....” Lúc rời khỏi phòng bệnh, vị bác sĩ trẻ kia đột nhiên dừng lại trước mặt Tiểu Lộc, chỉ vào cô, muốn nói gì nhưng lại thôi.

“Hả?” Nhìn trúng cô sao? Thật là hợp tình hợp lý nha, nhưng mà, không phải là nhất kiến chung tình chứ, hơi có cảm giác không chân thật lắm nha.

Anh chàng bác sĩ lại buông tay xuống, lắc đầu, thu lại ánh mắt. Vừa lấy ống nghe bệnh cầm trong tay lên choàng qua cổ, vừa quay đầu về phía một y tá bên cạnh, nói: “Nhìn thấy cô gái vừa rồi không? Đã nhiều lần nói với các cô, nhất định phải quy định quần áo không chỉnh tề không cho phép thăm bệnh rồi, nhìn trang phục kia xem, quê mùa muốn chết, ảnh hưởng đến sự phục hồi của bệnh nhân nha”

“Tôi.....” Tiểu Lộc lúng túng kéo kéo lại trang phục trên người, mặt mày ửng đỏ quay về phía Cổ Húc Nghiêu hỏi ý kiến: “Tôi quê mùa lắm sao?”

“Hả, ha ha ha.” Y tá cười gượng, túm tóc đuôi ngựa vung lên, nhìn chằm chằm vào Tiểu Lộc, hai tay nắm chặt kêu răng rắc, nói “Không nhân ra tôi? Còn một giờ nữa thì tôi xuống ca, đến khi đó tôi với cô cùng uống rượu bàn chuyện ‘tiên’”

Ai nha! Tiểu Lộc rốt cục cũng nhận ra cô ta, khó trách lại cảm thấy giọng cô ta quen thuộc, thì ra..... Đúng là oan gia ngõ hẹp mà. Chỉ tại hôm nay cô ta không có cầm PSP, nếu không nhất định là Tiểu Lộc chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra ngay, sau đó sẽ trốn đi thật xa.

“Cô biết cô ấy?” Nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Tiểu Lộc, Cổ Húc Nghiêu nhướn mắt đánh giá, cô gái không phải là có tình địch khắp thiên hạ đó chứ.

Tiểu Lộc mím chặt môi, sợ mình nói lắp, dùng hết sức mà lắc đầu.

“Đến thăm Khuru Sinh chứ? Bác sĩ nói sáng sớm cậu ta đã làm thủ tục xuất viện rồi, tôi vừa rời từ nhà đến đây, không thấy cậu ta về nhà, chắc là đi thẳng đến chỗ ngoại cảnh rồi.”

“Cái quảng cáo kia gấp lắm sao.....” Tiểu Lộc mếu máo. Tên nam nhân chết tiệt, tốt xấu gì thì xuất viện cũng phải gọi điện thoại thông báo cho cô một tiếng chứ? Ờ, cô chỉ là đau lòng cho chuyện đi công cốc của mình mà thôi, nhất quyết không phải là đang so đo anh có gọi điện báo cho cô hay không đâu đó nha!

“Đúng là rất rút, đàm phán hợp đồng với cô làm trễ vài ngày.....” Cổ Húc Nghiêu vốn chuẩn bị một đồng lời quở trách cô, nhưng nhìn thấy dáng vẻ ủ rũ của Tiểu Lộc, cũng liền từ bỏ, chuyển đề tài, ““Cô về nhà sao? Tôi lấy xe công ty đưa cô về, vừa lúc tôi cũng đi ngoại cảnh.”

“Kia..... Tôi có thể đi cùng không? Muốn gặp Khuru Sinh.” Tiểu Lộc chớp chớp hai mắt, rất là chờ đợi.

Sau một lúc do dự, Cổ Húc Nghiêu mới gật đầu. Không phải anh không chào đón Tiểu Lộc, mà là lo lắng Nguyễn Linh nhất định cũng sẽ ở đó, gặp mặt có lẽ lại thấy lúng túng khó xử. Huống hồ, may rủi tình địch gặp mặt, lúc không khống chế được, Khuru Sinh lại sẽ phân tâm, lần này không phải chỉ không may là gây xương đùi thôi, ai cũng nói lòng đổ kỵ của phụ nữ mà chảy lên cũng đủ để tự thiêu.

Thấy Cổ Húc Nghiêu đồng ý, Tiểu Lộc rất vui vẻ, lập tức lấy bó hoa và một đồng hoa quả từ trong tay, đưa hết cho bệnh nhân mới tới, sau đó hí hửng theo Cổ Húc Nghiêu xuống lầu .

Nhưng mà, có chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra.

Ngay lúc bọn họ vừa xuống lầu, Tiểu Lộc bỗng nhiên cảm thấy có một dòng nước âm ẩm bắt đầu lưu chuyển ngay bắp đùi của cô, đang dùng một loại thể thực hung mãnh phá tan hết thủy mà từ từ chảy ra. Đối với con gái mà nói, loại cảm giác này đúng là rất quen thuộc hết sức, Tiểu Lộc lập tức như hóa đá, động tác như đứng hình, xấu hổ nhìn về phía Cổ Húc Nghiêu.

“Sao vậy?”

“Tôi.....” Phút chốc, hai má Tiểu Lộc đỏ bừng. Chuyện này phải nói như thế nào đây? Bà mẹ nó, thật thẹn nha, “Tôi không đi ngoại cảnh, anh cũng không cần đưa tôi về nhà, đột nhiên tôi nhớ tới có việc quan trọng, tạm biệt.”

Nói xong, cô “vèo” một cái, thoáng chốc liền chuồn mất, đi thẳng đến WC bệnh viện. Dù sao cảm giác sai lầm đôi lúc vẫn phải có, trước mắt xác nhận cái đã, không sao còn có thể lập tức phóng ra bãi đỗ xe gần xe Cổ Húc Nghiêu lại, tiếp tục đi ngoại cảnh. Cho nên, động tác Tiểu Lộc rất nhanh, không bỏ lỡ một phút một giây nào.

Ngược lại khiến cho Cổ Húc Nghiêu không hiểu ra sao cả, phụ nữ đều phiền toái như vậy sao? Thật đúng là thủ trưởng thế nào thì dạy dỗ ra cấp dưới thế đó, có tố chất thần kinh giống nhau

10. Chương 16 + 17 Part 1

Sự thật chứng minh, Tiểu Lộc đoán đúng, may mắn là còn chưa làm bẩn quần, lại may mắn nữa là trong bệnh viện có siêu thị.

Vì để tránh rắc rối sau này, Tiểu Lộc mua thiệt nhiều ‘Sophie’, ôm một túi plastic thật to, cô cúi đầu, thông thả đi về hướng WC. Không dám chạy quá nhanh vì sợ vận động quá sức, tốc độ tuần hoàn máu sẽ tăng lên. Đi thật chậm, thế nên dọc trên đường đi cô suy nghĩ rất nhiều, tỷ như có nên gọi điện thoại cho Khưu Sinh không? Nếu gọi không chừng sẽ ảnh hưởng đến công việc của anh thì sao; vậy rõ ràng chỉ cần gửi tin nhắn là được rồi, nhưng mà, nên nhắn cái gì thì tốt đây? Hình như không có gì để nói nha. Chẳng lẽ nói: Cố gắng làm việc, tôi sẽ sát cánh phấn đấu cùng anh sao?

“Trình Tiểu Lộc!”

Đột nhiên, một tiếng kêu to hung dữ truyền đến, cắt ngang dòng suy nghĩ miên man của Tiểu Lộc.

Tiểu Lộc từ từ quay đầu lại, “Bác sĩ ca ca?”

Không phải là đến để phê bình quần áo của cô nữa chứ, có cần phải cố chấp như vậy không?

“Ôi, không tệ nha, miệng còn ngọt hơn trước kia nữa.” Bác sĩ ca ca vừa cười vừa bước tới, hai tay thọc vào túi áo blue trắng, cười hì hì, đánh giá Tiểu Lộc. “Không nhận ra tôi sao? Đả kích người ta rồi lại vờ như không quen sao?”

“Đả kích? Làm ơn đi, rốt cuộc là ai đả kích ai vậy.....”

“Năm ngoái, ngày 6 tháng 10, cô đã nói: Nếu anh có thể trở thành bác sĩ, tôi họ Trình tên Tiểu Lộc đời này sẽ không gả đi được.” Anh ta đúng là tên thù dai, vì để khiến cô không gả đi được, , liều sống liều chết nhất quyết phải làm bác sĩ. Mặc dù, bây giờ anh chỉ có một ý niệm duy nhất là bỏ đi cái danh xưng này.

“.....” Đúng là cô đã từng nói qua câu này, nhưng mà, người này với người khi đó cô hoàn toàn không có chút gì giống nhau nha. Tiểu Lộc kinh ngạc, há hốc miệng, cả nửa ngày mới thốt ra một cái tên: “Ô Phi?”

Vừa dứt lời, Tiểu Lộc lôi cái túi ‘sophie’ to dùng từ trong túi xách lên, cũng theo tiếng ‘cách cách cách cách’ rớt ra lộp bộp, văng khắp nơi.

Trên đầu như có một đám quạ đen bay qua, sau lưng dường như lại có một luồng khí lạnh vô cùng mạnh mẽ thổi về phía cô, cảm giác ớn lạnh khiến cô rùng mình.

Tình trạng trong nhà ăn bệnh viện không phải tốt lắm, khung cảnh cũng rất ồn ào.

Nhưng mà, tất cả đều không quan trọng, Tiểu Lộc không quan tâm, cô chỉ có một thứ muốn chứng thực: “Anh thật là Tô Phi?”

Đã thay bộ đồng phục bác sĩ, Tô Phi nghe vậy, miệng hút cocacola, môi khẽ cười, khẽ gật đầu, xem như thừa nhận.

“Con mẹ nó.....” Thừa dịp Khưu Sinh không ở đây, không có ai quản cô, Tiểu Lộc thừa dịp chửi ầm lên, “Anh đi phẫu thuật thẩm mỹ hả hả? Làm ở đâu vậy? Ai giới thiệu sao.”

Nếu không phải phẫu thuật thẩm mỹ, thì không biết gọi là gì nữa. Tuy cô và Tô Phi không tính là quen biết, nhưng cũng tuyệt đối không quên được dáng vẻ trước kia khó nhìn đến mức nào nha. Cặp mắt kính đó, còn to hơn cái của Harry Potter nữa; còn kiểu tóc hả, y chang Altman, phải dùng thật nhiều gel mà cố định, nhìn sơ thì thấy vừa bóng loáng vừa đen thui, chính giữa lại dựng thẳng thành một hàng dài; còn nữa nha, trước kia mặt anh ta còn có rất nhiều mụn, vuốt một cái, sần sùi y tay áo da. (Yu: hên là em nó ko bị nói là cái mặt như cái mền =)))

“Hoàn toàn tự nhiên.”

“Hả?” Lừa ai chứ, làm như cô là con nít ba tuổi không bằng?

“Kính mắt có thể bỏ ra, mang kính sát tròng là được rồi; Kiểu tóc có thể thay đổi, chỉ cần nhà tạo mẫu tóc là đủ.....” Tô Phi thật nhẫn nại, không nề phiền hà giải thích, cha mẹ đã dạy, hễ làm việc gì thì phải tận tình, không thể qua loa.

“Cái rắm nè, vậy đám mụn trước kia trên mặt anh đâu? Chí ít cũng phải có vài mụn chứ.” Tiểu Lộc vẫn kiên trì cho rằng đây chính là kết quả của việc phẫu thuật thẩm mỹ.

“Cái này thì, tôi có thể giới thiệu nhà chuyên môn về chăm sóc da ở bệnh viện chúng tôi cho cô, dùng tốt lắm nha.”

Tiểu Lộc há hốc miệng, cố gắng nhìn kỹ mặt anh ta để tìm chút sơ hở, , nhưng mà..... đúng là nhìn không thấy có dấu của phẫu thuật. Người ta thường nói sau khi bị kích động con người thường hay thay đổi triết để, không lẽ anh ta bị cái gì kích động đến sao. Nghĩ nghĩ, Lộc cúi đầu tự ngắm bản thân mình rồi thầm hỏi, có phải cô cũng nên điểm tô cho đẹp bản thân mình không?

“Dạo này cô khỏe không?”

Đột nhiên, chẳng hiểu ra làm sao, Tô Phi lại thốt lên một câu nói không đầu không đuôi như vậy.

Tiểu Lộc chớp mắt, không hiểu được ý trong lời anh nói.

“Tôi nghe nói..... Nguyễn Linh và Thẩm Thần Xuyên đã kết hôn.” Tô Phi cười cười, cố sức dùng cách thức uyển chuyển để giải thích.

“Ah.....” Tiểu Lộc cười cười, dùng ngón tay xoay xoay đùa nghịch ống hút trong ly coca, “Anh cũng có nghe nói sao? Vậy anh và Nguyễn Linh.....”

Cô còn nhớ rõ, trước kia lúc nhìn thấy Tô Phi, thân phận của anh là bạn trai của Nguyễn Linh, sau này cũng không có nghe tin tức nói bọn họ chia tay. Tô Phi đã biết chuyện Nguyễn Linh kết hôn, vậy hẳn là có liên lạc với cô ấy rồi.

“Tôi còn mang máng nhớ được ít nhất có nói với cô nói hơn 242 lần, cũng không ngại mà lặp lại thêm một lần nữa, tôi và Nguyễn Linh chỉ là bạn bè!” Tô Phi không ngại phiền, nén giọng rít lên.

“Ai nha, anh cũng đừng xem tôi như người ngoài làm gì, cái gì ‘Chúng tôi chỉ là bạn bè hả’, loại lý do này các mình tình thường dùng thoái thác, để ứng phó với đám paparazzi, anh cũng đừng lấy cớ đó trả lời cho có lệ với tôi, lúc trước rõ ràng Nguyễn Linh có nói cho tôi biết anh là bạn trai của cô ấy.” Tiểu Lộc còn nhớ rõ, lúc ấy khi Nguyễn Linh nói những lời này, trong giọng nói còn mang theo vài phần ngượng ngùng, rõ

rằng là con gái đang yêu mới có biểu tình như vậy. Huống chi, Nguyễn Linh còn nói giữa hai người bọn họ đã phát sinh qua loại quan hệ kia, có cô gái nào dám lấy loại chuyện này ra nói dối chứ.

“Xem ra dù tôi có giải thích thế nào, cô cũng không nghe lọt lỗ tai?”

“Nghe cái gì hả..... Anh, anh không cần thiết phải giải thích với tôi nha, tôi cũng không phải là gì của anh.”

“Cũng đúng.” Tô Phi cắn răng, gật đầu, vừa chuyển đề tài, ra vẻ lơ đãng hỏi tới, “VẬY còn cô? Thẩm Thần Xuyên kết hôn, cô cũng không cần phải tiếp tục chờ đợi nữa, chẳng lẽ tính sống cô độc suốt quãng đời còn lại sao?”

“Anh có ý thế hả, chẳng lẽ ngoại trừ Thẩm Thần Xuyên thì không còn ai cưới tôi sao?”

“Có ah, chỉ sợ cô nhìn không thấy.”

“Tôi cũng không phải người mù!”

“.....” Chỉ là không khác người mù là mấy mà thôi. Tô Phi cũng không muốn nói tiếp, đối với loại con gái phản ứng chậm chạp mà nói, cho dù có nói trắng ra, cô ta cũng không hẳn sẽ thay đổi suy nghĩ. “Đi thôi, đi uống rượu ôn chuyện, có thể gặp lại nhau cũng đáng để cụng ly.”

“Uống rượu!” Tiểu Lộc hoảng sợ, hét to thất thanh, cô nhớ thật kỹ, nhớ thật sâu sắc, cũng chính vì rượu, cô mới tự đem mình bán đi, “Không cần, tôi không muốn uống rượu!”

“Ai quản cô muốn hay không.”

Trình Tiểu Lộc và Tô Phi có thể nói lâu ngày xa cách gặp lại, cho nên một khi gặp gỡ, đương nhiên nhất định phải nâng cốc vui mừng ôn lại chuyện cũ năm đó.

Năm đó bọn họ đều cho rằng yêu một người chính là suốt đời suốt kiếp, bây giờ mới biết được, đây là một thế giới hiện thực, không có câu chuyện tình yêu cổ tích.

Tiểu Lộc thật dè dặt, thận trọng mong muốn rời xa rượu, nhưng cuối cùng vẫn là không khống chế được bản thân lại uống rượu.

Cô nghĩ, cứ say lúy túy một trận đi, sau đó nói lời tạm biệt với quá khứ.

Thời gian qua, cô cũng nghĩ như vậy, kết quả bị kịch đã xảy ra.

Lần này, vẫn là không thể may mắn thoát khỏi.

Tiếng chuông điện thoại di động chói tai vang lên cắt ngang sự yên tĩnh, cũng làm cho Tiểu Lộc đang trong trạng thái mê mang thoáng chốc giật mình tỉnh lại một chút, cô rên rỉ vài tiếng, khó chịu nhướn mày, đưa tay sờ soạng nhấn vào bàn phím điện thoại di động nhận cuộc gọi.

“Cô đang ở đâu?” Bên kia điện thoại là giọng nói không hồn không giận của Khuê Sinh.

“Tôi.....” Tinh thần Tiểu Lộc vẫn còn trong tình trạng đờ đẫn, hoàn toàn nghĩ không ra cô đang ở đâu.

“Đến quán lẩu ở tầng dưới công ty cô.”

“Làm cái gì hả, tôi mệt mỏi quá rồi.” Tiểu Lộc ngáp một cái, xoay người muốn tiếp tục ngủ.

“Bọn tôi chụp ảnh xong rồi, giờ đi ăn khuya chúc mừng, họ nói muốn cô đến. Cô muốn tôi tới đón cô, hay là tự mình lại đây?”

Cái này nghe qua như là quan tâm, nhưng trên thực tế ngụ ý rõ ràng là cô không muốn đi cũng phải đi!

“Thật đáng ghét, mấy người chúc mừng thì liên quan gì tới chứ! Ép tôi tới đó làm gì, hơn nữa đêm rồi chẳng lẽ tôi không cần ngủ sao, mệt quá.....”

“Ồ ào quá.....” Cô đang mắng rất hăng say, bên cạnh bỗng nhiên có người bắt mồm lẩm bẩm lên tiếng.

“Ai đang bên cạnh cô?” Tiếng phàn nàn này thông qua ống nghe điện thoại di động, rất rõ ràng lọt vào trong tai Khuê Sinh.

Tiểu Lộc khó hiểu quay đầu lại, sau khi nghe xong cũng bất giác hỏi theo: “Ai ở bên cạnh tôi?”

Nhưng mà rất nhanh, cô đã nhớ tới một việc, cũng hoàn toàn tỉnh hẳn rượu.

Tiểu Lộc lập tức gượng thân mình dậy, xoay mở ngọn đèn nơi đầu giường. Hoàn cảnh chung quanh làm cho cô vừa liếc mắt liền nhận ra mình đang ở đâu? Là khách sạn! Mà gã đàn ông đang nằm ngủ bên cạnh cô là Tô Phi. Thật may mắn! May mắn là nhìn sơ qua thì thấy giữa họ chưa xảy ra chuyện gì, quần áo cũng không bị không chỉnh tề. Mặc dù như vậy, đầu đó bên trong Tiểu Lộc vẫn dâng lên một cảm giác tràn đầy tội lỗi, chột dạ trả lời qua di động: “Ồ .... Tôi tới đó ngay đây.”

Sau khi nói xong, cô lập tức tắt điện thoại, sợ Khuê Sinh phát hiện ra chút manh mối gì.

Sau đó, rón ra rón rén xốc chăn lên, lăn xuống giường, bắt đầu tìm kiếm giày của mình.

“Thật đáng ghét, đã biết không thể uống rượu, vậy mà!” Vừa trốn vào trên ghế dựa vừa cố sức mang giày vào, cô vừa tròng mắt ngó gã đàn ông đang nằm ngủ say sưa ở trên giường, âm thầm oán giận.

Cuối cùng cũng mang xong giày, lúc vừa tính rời đi, phía sau liền bay tới một tiếng kêu yếu ớt.

“Trình Tiểu Lộc.”

“.....” Đi chết đi, hơn nửa đêm còn phát ra loại tiếng kêu như tiếng rên của ma quỷ là có ý gì hả.

“Cô cũng vô trách nhiệm quá nha, ngủ xong liền muốn bỏ đi?” Tô Phi híp mắt, ngáp một cái, miễn cưỡng nằm ở trên giường, cười nhìn Tiểu Lộc.

Khoát lên người dáng vẻ tên vô lại, Tiểu Lộc xoay người, tiện tay cầm lấy cái remote bên cạnh ném vào người Tô Phi, “Ngủ cái đầu anh, giữa chúng ta không có xảy ra chuyện gì hết, nói cái kiểu mờ ám đó làm gì.”

“Cô đi đâu đó?” Anh nhanh nhẹn né cái remote, hỏi.

“Ăn mừng hoàn công, đi ăn khuya.”

“Tôi đưa cô đi.”

“..... Không cần đâu.” Tiểu Lộc cũng không phải là bài xích anh ta, chỉ là Khuê Sinh nói ăn mừng, vậy hẳn là Nguyễn Linh cũng sẽ đi cùng.

“Nguyễn Linh?” Rất nhanh, Tô Phi liền nhận ra sự băn khoăn của cô, thấy Tiểu Lộc gật đầu, anh cười cười như không có gì, “Không sao đâu, cô ấy không nhận ra tôi đâu, vừa lúc đói bụng, coi như đi ăn chực được rồi.”

Nhận không ra nhưng đó là sự thật, nếu Tô Phi không nhắc lại với cô chuyện trước kia cô nói anh không thể nào thành bác sĩ, Tiểu Lộc cũng tuyệt đối cũng không nhận ra anh.

Nhưng mà..... Cô phải giải thích như thế nào với Khuê Sinh về sự có mặt của người này đây?!

Cái này đúng là không phải quá nhàn rồi, không có việc gì làm rồi tự tìm chuyện gây phiền phức cho mình sao, Tiểu Lộc cũng không phải ngốc, “Không cần, tôi tự đi một mình.”

“Đi thôi.” Chỉ trong chớp mắt, anh đã rời khỏi giường, tự mình sửa sang lại tư trang, không nói nhiều mà kéo cô đi ra ngoài.

“Anh.....” Ngồi ở trong xe, Tiểu Lộc có chút không tự nhiên xê dịch thân mình, quay đầu nhìn Tô Phi đang ngồi chỗ tài xế điều khiển xe. Sau chút do dự, cô mới nói: “Không phải là anh muốn đi gặp Nguyễn Linh đó chứ?”

Chí ít cô cũng phải lý giải theo kiểu này, giống như lúc trước cô dẫn Khuê Sinh tham dự hôn lễ như dự tình bạn đầu thì cũng không khác biệt gì mấy.

Cầm dưới Tô Phi khẽ run run, không thềm để ý đến cô, tay cầm lái tập trung vào con đường phía trước, tay còn mở nút vặn radio.

Thấy thế, Tiểu Lộc biết điều ngậm miệng lại, bối rối nhún loạn xạ vào điện thoại di động cho đỡ nhàm chán.

Một lúc sau, ra đến giao lộ, Tô Phi lại chủ động lên tiếng bắt chuyện, “Cô thật sự không tin tôi cùng Nguyễn Linh chỉ là bạn bè?”

“Không tin.” Tiểu Lộc hoàn toàn tin tưởng vào sự phán đoán của mình.

“Đối với phụ nữ đã kết hôn tôi hoàn toàn không có hứng thú.” Chuyện cũ trước kia, cũng không muốn giải thích, ít nhất hiện tại anh tuyệt nhiên không có hứng thú đối với Nguyễn Linh.

“Ah, vậy đối với tôi anh cũng sẽ không có hứng thú?” Quả nhiên không có duyên phận, cô thật đúng là đã bỏ lỡ một người tốt rồi.

“Cô đã kết hôn ?!”

Một cái thoáng gập, Tiểu Lộc theo đà lao thẳng người ngã về phía trước, vẫn đang định xác nhận câu hỏi kỳ quái của Tô Phi. Vất vả ổn định lại chỗ ngồi, cô xoa xoa lên cái mũi hơi đau của mình, ai oán liếc mắt nhìn anh, “Đúng vậy, kết hôn rồi. Để lát nữa giới thiệu cho anh biết, nhưng mà nhất định không được ăn nói lung tung đó nha, nhớ đó..... Nói là, nói là anh tình cờ gặp tôi ở trên đường đi, nhân tiện cùng đi dùng bữa .....”

“Không phải nói, nếu tôi trở thành bác sĩ, Trình Tiểu Lộc sẽ không gả đi sao?”

“Hả..... Đó chỉ là do tôi uống say tùy tiện nói ra thôi, tôi cũng không phải có ý xem thường năng lực của anh, anh có chứng bệnh sợ máu đấy thôi, cho nên tôi mới có thể nói như vậy, chỉ là đùa vui thôi, nói giỡn thôi mà.”

“Cô còn nhớ rõ tôi có chứng bệnh sợ máu?” Tô Phi khóe miệng cong lên, bỗng nhiên bật ra một tiếng cười khê.

“Đương nhiên nhớ chứ, không phải tôi còn tìm rất nhiều tư liệu gửi cho anh sao, tất cả đều là phương pháp vượt qua chứng sợ máu nha, những tư liệu này tôi tra trên mạng thật sự rất vất vả đấy.”

“Ha ha, vậy cô có còn nhớ hay không, cô đã nói chờ tôi hết chứng bệnh sợ máu, dẫn tôi về quê cô ở Cổ Trạch chơi?”

“Tôi từng có nói như vậy sao?” Tiểu Lộc kinh ngạc nhìn anh, sao mình không nhớ đã từng nói thế vậy?

“Sao hả, cô nói ở quê cô thiếu bác sĩ, muốn tôi đến chữa bệnh từ thiện, tiện thể chữa bệnh trĩ cho ba cô.”

“..... Tôi còn nói gì nữa không?” Thật dọa người a, không phải họ chỉ mới gặp qua có hai lần thôi sao, vì sao cả chuyện ba mình bị bệnh trĩ cô cũng nói?

“Cô còn nói, ba cô là một người thích lớn tiếng, lúc nào cũng luôn thích kêu ca chuyện của cô, như chuyện cô vứt băng vệ sinh ở đâu cũng rộng to lên, hại cô không còn mặt mũi gặp người khác.”

“.....” Tiểu Lộc ghen ngào, hai tay bịt mắt, hận không thể lập tức nhảy ra khỏi xe.

“Trình Tiểu Lộc.” anh dừng xe lại, cười cười nhìn cô, “Tôi có từng nói qua, lúc cô say, trông rất đáng yêu.”

“Hình như..... hình như là có nói qua.....” Nói khi nào, Tiểu Lộc cũng thể nghĩ ra, chỉ là cảm thấy dường như có người đã từng nói qua những lời này với cô.

“Đến rồi, xuống xe đi, tôi không vào đâu, băng qua đường nhớ cẩn thận.” Tô Phi nhẹ háy mắt về phía nhà hàng lẩu bên kia, trong nhà hàng có rất ít khách hàng, người đi đường có thể nhìn thấy cái bàn bên cửa sổ kia, không nhìn thấy Nguyễn Linh, cũng không nhìn thấy Thẩm Thần Xuyên, Tiểu Lộc cũng sẽ không cảm thấy khó xử, phải không?

Tiểu Lộc nghi ngờ, nheo mắt lại, “Sao? Không phải anh nói muốn ăn ké sao?”

“Giờ cô mời tôi vào, sau đó kể lại tường tận mọi chuyện xảy ra đêm nay cho ông chồng của cô biết sao?” Nếu có thể cùng vào đó dùng bữa, anh cần gì phải đi, trường hợp khó xử như vậy còn chui vào sao? Thật sự là chưa thấy qua cô gái nào ngớ ngẩn như vậy, chẳng qua chỉ vì anh lo lắng đã hơn nửa đêm, để cô thân gái một mình ra ngoài đón xe.

“..... Không cần, tôi đi trước đây, anh lái xe cẩn thận một chút nha.” Tiểu Lộc lại một lần nữa xem lời anh nói là thật sao, nhanh chóng cầm lấy túi xách, mở cửa xe, bước đi ra ngoài. Lúc gần đi, còn không quên dặn dò.

Tô Phi gật đầu, mỉm cười nhìn theo bóng cô rời đi, nhìn cô băng qua đường, anh mới khởi động xe. Đang định đi, tầm mắt lại lơ đãng phớt qua nhìn thấy ở phía bàn kia trong nhà hàng lẩu, dáng vẻ Nguyễn Linh đang chuyện trò vui vẻ, anh ngẩn ngơ trong chốc lát. Tiếp theo, như là nhớ tới chuyện gì đó, bỗng nhiên quay cửa kính xe xuống, hướng về phía bên đường đối diện kêu lớn, “Trình Tiểu Lộc.”

“Hả?!” Tiểu Lộc theo bản năng xoay mình ngoảnh đầu lại, tiện thể kiểm tra lại đồ đạc mang theo bên mình, muốn nhìn lại một chút xem còn để quên cái gì ở trên xe của Tô Phi không.

“Chờng nào thì cô ly hôn?”

“Con mẹ nó.....” Nói cái gì kỳ vậy chứ, không chúc phúc cô còn chưa tính, lại còn ở đó trừ cô ly hôn.

“Không có gì, ly hôn nhớ cho tôi biết.”

“.....”

Tô Phi căn bản không trông đợi Tiểu Lộc trả lời, sau khi nói xong, liền quay kính cửa xe lên nghênh ngang vọt đi.

Tiểu Lộc vẫn còn đang trong trạng thái bị chấn động, nhưng không phải bởi câu nói không đầu không đuôi của Tô Phi, mà là bởi vì cách đó không xa bên vạch phân cách Nguyễn Linh đang đứng đó, lạnh lùng nhìn chằm chằm về hướng cô.

Chương 17

“Khuru Sinh đi lại bất tiện, tớ đi mua thuốc lá hộ anh ấy.” Sau một lúc trầm mặc nhìn nhau, Nguyễn Linh là người lên tiếng trước, phất phất gói thuốc là trong tay, cười cười phá vỡ bầu không khí trầm mặc.

“Thuốc lá? Không phải anh ấy đã sớm bỏ thuốc rồi sao?” Trong ấn tượng của Tiểu Lộc, chỉ có ở lần gặp mặt đầu tiên, có thấy qua Khuru Sinh hút thuốc, sau này chính anh nói mình đã cai.

“Tớ cũng không rõ lắm, khi làm việc anh ấy vẫn hay hút thuốc.” Nguyễn Linh tùy ý nói qua một câu, liền đó chuyển qua hỏi thắc mắc này giờ vẫn lẫn lộn trong tâm trí cô, “Người vừa rồi.....”

Nói xong, cô thuận tay chỉ về hướng Tô Phi vừa biến mất, đôi chân mày khẽ nhíu lên.

“Là bạn cũ, tình cờ gặp rồi tiện đường đưa tôi đến đây.” thái độ Tiểu Lộc hơi khác thường, thật hiếm khi nào cô nói dối mà không bị nói lấp nha.

Dù sao, quan hệ giữa Tô Phi với Nguyễn Linh cũng không phải nói hai ba câu là có thể nói rõ, nếu nhắc tới chung quy cũng có chút gượng gạo, khó xử.

Hiển nhiên là Tiểu Lộc nghĩ đến nhiều lắm, trái lại Nguyễn Linh lại thản nhiên hơn, “Là Tô Phi sao?”

Sắc mặt Tiểu Lộc cứng đờ, không nghĩ tới Tô Phi thay đổi nhiều như vậy mà Nguyễn Linh vẫn có thể nhận ra được, mà lại còn cách cả một con phố. Nếu, không phải từng thực sự yêu thương đối phương, có thể biết rõ như vậy sao? Nhưng một khi đã như vậy, tại sao Tô Phi cứ muốn nói chỉ là bạn bè mà thôi chứ? Trong hai người họ, hẳn là có một người đang nói dối.

Tuy đã trải qua nhiều việc như vậy, Tiểu Lộc vẫn là cảm thấy có vẻ tin tưởng cách nói của Nguyễn Linh.

“Ha ha, không ngờ rằng anh ta lại có thể liên lạc được với cô.” Nguyễn Linh cười lạnh, trong lời nói lộ ra vẻ kinh ngạc.

Cô quả thật không ngờ thời gian trôi qua lâu như vậy, mà mà Tô Phi còn có thể tìm được Trình Tiểu Lộc. Ngược lại trong lòng lại cảm thấy, anh ta vẫn luôn là một người đàn ông rất nghị lực, chỉ cần anh ta muốn làm thì dường như chưa có việc gì là không làm được.

“Hả, chỉ là vừa đúng lúc thôi.” Tiểu Lộc nhún vai, không định kể lại chuyện tình cờ gặp Tô Phi. Nói trắng ra, là cô không muốn nói nhiều với Nguyễn Linh.

“Tiểu Lộc, anh ấy..... có hỏi đến tớ hay không ?”

“Sao, có, nhưng chỉ là nhắc qua một chút.” Trong khoảnh khắc, Tiểu Lộc chợt thấy ngẩn ngơ, Nguyễn Linh như thế này, khiến cô cảm có một loại cảm giác rất quen thuộc, rất thân thiết. Như khi còn học năm hai đại học, khi Nguyễn Linh mô tả dáng vẻ Tô Phi. Khi đó, Tiểu Lộc vẫn chưa thấy qua tên nam sinh kia, cũng chỉ từ miệng Nguyễn Linh mà nghe cô nhắc đến tên anh ta vô số lần.

Cũng đến tận khi đó, Tiểu Lộc mới biết, hóa ra, Nguyễn Linh tùy tiện như vậy nhưng tâm tư lại rất tỉ mỉ tinh tế. Thì ra, tất cả những cô gái khi đang yêu đều giống nhau, đều cảm thấy rất bồn và lo sợ, luôn đoán xem mỗi câu nói của đối phương có ẩn giấu ý tứ của người đó hay không.

“Anh ấy nói gì về tớ?” Nguyễn Linh có vẻ rất khẩn thiết.

“Anh ta nói.....” Tiểu Lộc lại có điều cố kỵ nên có chút do dự, dù sao những lời này chỉ là những lời nói phiến diện, rốt cuộc người nào đúng người nào sai cô cũng không thể nói được, cứ như vậy mà thuật lại, tựa hồ như không tốt lắm.

“Quên đi, nhìn sơ thấy anh ấy sống cũng chắc không tệ, nghe nói đã trở thành bác sĩ, lần sau nếu cậu có gặp lại anh ấy, thay tớ chúc mừng anh ấy..... Rốt cục nguyện vọng đã được thỏa mãn.”

Tiểu Lộc gật đầu, dù sao cũng cảm thấy trong lời này của Nguyễn Linh tựa hồ còn có ý tứ gì khác, nhưng cô cũng không có tâm tư suy đoán thêm, bởi vì trong chớp mắt đã đi vào trong nhà hàng. Thấy Tiểu Lộc và Nguyễn Linh cùng nhau đi vào, bầu không khí bàn tiệc bỗng nhiên trở nên yên tĩnh hẳn. Mọi người ai nấy đều không nói chuyện, ngẩng ngốc nhìn hai đương sự kia.

Mãi đến lúc Khưu Sinh ngẩng đầu, phá vỡ bầu không khí trầm mặc: “Tối rồi à, ngồi bên này.”

Nói xong, anh ta vỗ vỗ vào vị trí còn trống bên cạnh, khéo miệng mang theo dáng vẻ tươi cười thản nhiên, làm cho người ta đoán không ra cảm xúc.

“Di động hết pin rồi sao? Sao lại tắt máy?”

Anh vẫn mang theo vẻ tươi cười như cũ, thoát nhìn hình như là đang quan tâm cô, nhưng mà Tiểu Lộc lại cảm thấy lạnh giá. Cô cứng nhắc lấy điện thoại cầm tay ra đưa lên nhìn, dùng sức nhấn vài cái vào phím khởi động máy, nhưng cũng không có phản ứng: “Đúng là hết pin.”

“Về nhà lúc nào sao không sạc pin.”

“Quên, đã quên.....” Bất gặp ánh mắt Khưu Sinh tựa như cười như không, Tiểu Lộc bắt đầu cảm thấy chột dạ.

“Hử?” Khưu Sinh hơi nhíu mày, nhấm nháp lon coca, “Tôi bảo Húc Nghiêu đi đón cô, lúc đi cô không gặp hẳn sao?”

“.....” Tiểu Lộc mím môi, không nói gì, nhìn anh cười lạnh, đành phải cúi đầu, duy trì trạng thái im lặng.

Tiểu Lộc, đúng là anh ta biết hết rồi, thấy hết rồi, hỏi nhiều như vậy cũng chỉ là muốn đánh tan tâm lý phòng ngự không cần thiết vốn có của cô mà thôi. Đúng là gã đàn ông nham hiểm thâm độc, Khưu Sinh càng cười càng sáng lạn, Tiểu Lộc lại càng lúc càng muốn đến bóp chết anh ta. Đáng tiếc hiện thực cùng giấc mộng luôn khác biệt rất xa, cô chỉ dám âm thầm tận trong đáy lòng mắng anh ta, thậm chí nhìn anh, thấy thế nào cũng đều giống như là bộ dáng bị bắt gian trên giường.....

“Ah, Tiểu Lộc, cô đã đến rồi sao?”

Đúng là, vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã đến. Thanh âm Cổ Húc Nghiêu từ phía sau Tiểu Lộc nhẹ nhàng truyền đến.

Cô vẻ mặt xám đen, xấu hổ cười gượng gạo: “Ừ, đúng vậy..... đã đến.....”

“Đón taxi đến sao? Tôi ở nhà cô đợi cô thật lâu, cô đi ra lúc nào vậy, sao lại lâu như vậy, hại tôi còn lo lắng cô gặp phải chuyện gì nữa chứ.”

“Đúng..... Đúng vậy, đón taxi đến.” Chuyện tới này, cô chỉ có thể kiên trì đến cùng, tiếp tục nói dối tiếp. Vừa nói, Tiểu Lộc còn vừa bắt an ngo chừng Nguyễn Linh, sợ cô ta sẽ vạch trần mình.

Ngoài dự kiến của cô, Nguyễn Linh chẳng những không nhiều chuyện, còn giải vây giúp cô, “Tôi mới vừa gặp Tiểu Lộc ở cửa, tài xế xe taxi kia còn rất tốt bụng, giảm giá cho Tiểu Lộc nữa chứ.”

“.....” Tiểu Lộc khẽ cắn môi, chỉ im lặng nhìn Nguyễn Linh.

“Lần sau, đón taxi vào buổi tối, nhớ ghi lại biển số xe, gửi tin nhắn cho tôi.” Phối hợp không chỉ có mình Nguyễn Linh, còn có Khuru Sinh, vừa không ngừng thay Tiểu Lộc gấp đồ ăn, vừa lên tiếng dặn dò.

“Uh” Tiểu Lộc bất an trả lời. Mới phát hiện cái chén trước mặt lúc đầu còn đang trống không, hiện tại đồ ăn đã chất đầy cao như toà núi nhỏ, làm cho cô nhịn không được lẩm bẩm nói: “Có thể không cần gấp thức ăn cho tôi hay không vậy, tôi không đói bụng mà.”

11. Chương 17 Part 2 + 18 Part 1

“Ăn nhiều một chút.” Khuru Sinh hoàn toàn xem nhẹ lời của cô, tiếp tục gấp.

“Hai người các người có cần phải ân ái như vậy không hả, làm phiền suy nghĩ một chút cho nam nữ đồng nghiệp còn độc thân đang ngồi ở đây một chút được không, đừng có làm người ta ớn lạnh quá đi.” Nhìn không được bọn họ người này ta một câu người một câu đưa đẩy, Cổ Húc Nghiêu lớn tiếng reu chọc.

“Người mới vừa kết hôn đều là như vậy, chiều nay không có anh ở đây, anh Tường vừa cho biết tổ quảng cáo máy chụp ảnh kia của Tiểu Lộc đang chờ xếp lịch sắp xếp chụp studio, anh ta lại có thể tiếp nhận còn những công việc khác đều từ chối, lại còn liều mạng bán sống bán chết nhất định trong đêm nay phải làm xong mẫu quảng cáo ô tô này nữa chứ.” Những người khác trong Studio cũng đều theo nhau phụ họa hẳn lên, thật khó có được cơ hội để chọc phá Khuru Sinh, sao lại có thể buông tha.

“Ah, hóa ra anh là vì tôi mới liều mạng như vậy hả.” Đột nhiên Tiểu Lộc thảm oán giận bản thân không biết quan tâm anh, trước đó còn giận anh vì chuyện anh xuất viện mà không báo với cô, kết quả, người ta là vì cô mà không thể nghỉ ngơi.

Môi Khuru Sinh mím chặt, khẽ trừng mắt nhìn đám đồng nghiệp nhiều chuyện kia, buông đũa xuống, quay qua phía Tiểu Lộc, tựa như đang đùa, khẽ véo vào chóp mũi cô: “Anh ta đánh rắm, không cần nghe, thực thối.”

“Phì..... Khuru Sinh, cậu rất ấu trĩ nha.” Người nọ không cam lòng bị trêu tức, bật lên một tràng cười lớn, phản bác lại. Anh ta rõ ràng chỉ là đang thuật lại tình hình thực tế mà thôi, có thể nào một câu là nói sai rồi .

“Theo như tôi thấy hả, tiến độ chụp ảnh đêm nay có thể thuận lợi vậy, lão đại của chúng ta cũng có công lao nha, nếu không phải cô ấy cùng Khuru Sinh phối hợp ăn ý, chúng ta sao có thể hoàn thành nhanh như vậy, ít nhất còn phải kéo thêm vài ngày.” Đột nhiên lên tiếng là tổ viên trong tổ của Nguyễn Linh, cũng do ở khác tổ, trước mắt còn đang tranh chấp lợi ích chưa phân thắng bại, cho nên, trước giờ cô ta cũng không có thiện ý gì với tổ Tiểu Lộc.

“Ăn ý?” Cổ Húc Nghiêu lên cao giọng, lời nói mang theo chút châm biếm: “Ăn ý đến nỗi ép Khuru Sinh đến gãy xương?”

“Thực xin lỗi, tôi không phải cố ý, chỉ là bởi vì vừa mới vào công ty, rất nhiều việc còn chưa quen thuộc, cho nên có chút nôn nóng.” Nguyễn Linh chủ động giải thích, ánh mắt trách cứ nhìn vào tổ viên mới phát biểu vừa rồi, lên tiếng khiển trách, “Sau này đừng có nói kiểu như vậy nữa, Khuru Sinh chỉ bảo tôi rất nhiều, nếu không phải anh ấy giúp tôi, Lê Nhược Lâm cũng sẽ không để cho chúng ta tiếp tục theo dõi hạng mục này. Còn có nha, tuy rằng chúng ta cùng Tiểu Lộc không cùng chung một tổ, nhưng nói như thế nào đi nữa cũng đều chung một công ty, cứ như vậy tranh đến tranh lui thật có ý nghĩa sao?”

Sau khi nói xong, Nguyễn Linh giống như hoàn toàn không có chút gì xích mích với Tiểu Lộc.

Tiểu Lộc khẽ nhú mày, cảm giác Nguyễn Linh cô ý nói không rõ ràng, hại cô tò mò. Mục đích hẳn là muốn cô chủ động hỏi cho rõ ràng mà thôi, cô không hỏi đâu, hừ!

Đáng tiếc, Tiểu Lộc không hỏi, không có nghĩa là những người khác cũng không hỏi, cô đã quên ở đây còn có rất nhiều tổ viên trong tổ Nguyễn Linh: “Thế nào, hóa ra Lê Nhược Lâm muốn đem hạng mục này chuyển cho tổ của cô ấy sao?”

“Đúng vậy, ha ha, đều do tôi, rõ ràng làm không xong cũng không nên phô trương làm tàng, khiến Khưu Sinh bị thương. Lê Nhược Lâm thực sự rất tức giận, sáng hôm đó không chỉ đơn giản gọi tôi vào văn phòng thôi, mà còn giáo huấn một lúc lâu. Nhưng mà, cũng may Khưu Sinh giúp tôi nói tốt vài lời.”

Khưu Sinh nói tốt giúp Nguyễn Linh? Tiểu Lộc kinh ngạc nhìn về phía Khưu Sinh, chuyện này bản thân cô đã thấy rất kỳ quái, càng kỳ quái hơn là Lê Nhược Lâm lại có thể nghe theo lời của anh ta? Lơ đãng, Tiểu Lộc liền nghĩ đến những lời Nguyễn Linh đã nói trước đây ở trong bệnh viện..... Khưu Sinh cùng Lê Nhược Lâm thật sự quen thân đến như vậy sao?

Mà nãy giờ, toàn bộ sự việc, nam nhân vật chính lại không hề lên tiếng, chỉ ngồi yên lặng một bên, lo dùng bữa, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu quay về phía mọi người cười nhạt. Từ đầu tới cuối, đối với chuyện này, anh không thừa nhận cũng không phủ nhận, khiến Tiểu Lộc càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quái.

Chương 18

Mãi cho đến khi trời gần sáng, tiệc mừng công mới tính là kết thúc, nhưng mà đối với Tiểu Lộc mà nói, cơn ác mộng chỉ là vừa mới bắt đầu mới đúng.

Trong phòng, chỉ có một ngọn đèn ánh sáng vàng, thật ấm áp, thật mờ ám.

‘Bò sữa’ chạy đến bên xô pha, cọ thân mình vào chân thạch cao của Khưu Sinh kêu meo meo làm nũng.

Thoạt nhìn thật sự đúng là một hình ảnh rất hài hòa, nhưng điểm duy nhất không thích hợp chính là bầu không khí rất căng thẳng.

“Hai người cứ ngồi nói chuyện, tôi đi trước ngủ đây.” Cổ Húc Nghiêu không hề có chút thông cảm với nỗi lòng của Tiểu Lộc, nhìn có chút hả hê, cười trên nỗi đau của người khác, hơn nữa còn rất phối hợp nhảy lên vũ đài cổ vũ Khưu Sinh giáo huấn bà vợ. Lúc sắp đi, không ngờ hắn vẫn còn có chút ý tốt nhắc nhở Tiểu Lộc một câu: “Cả ngày nay Bò sữa chưa ăn chút gì, Khưu Sinh rất cưng chiều nó.”

Ngụ ý chính là, thay vì ở đây căng thẳng, chi bằng đi lấy lòng con mèo kia.

Tiểu Lộc bắt lực lại ai oán nhìn theo bóng dáng của Cổ Húc Nghiêu, cúi đầu quét mắt lướt nhìn cũng muốn tìm con mèo đáng chết đang bắt măn kia. Mặc dù có nghìn vạn lần không cam lòng tự nguyện, cô vẫn chạy vào bếp, đổ thức ăn vào cái bát của con mèo, dè dặt cẩn thận từng li từng tí bẻ đến trước mặt bò sữa.

Đầu tiên là nó nhìn cô với ánh mắt khinh thường xa cách, tiếp theo, lại vênh váo tự đắc chạy tới bên người Tiểu Lộc, thật tao nhã từ từ ăn.

“.....” Thật đúng là người sao thì nuôi ra cái loại mèo vậy! Tiểu Lộc len lén véo lên người nó một chút, làm cho bò sữa kêu lên bi thương, cô vội vàng làm bộ dường như không có việc gì đứng lên, “Không có gì để nói, tôi đi ngủ trước?”

“Tư liệu quảng cáo camera cô đang giữ sao? Đưa tôi.” Anh thoải mái dựa vào xô pha, lơ đãng hỏi.

“Ah, chờ một chút nha.” Tiểu Lộc bắt đầu tìm kiếm trong túi xách, ôm ra một chồng tư liệu.

Sắc mặt Khưu Sinh cũng theo đó càng lúc càng khó coi, anh nghĩ rằng, ít nhất cô cũng đã về nhà, nhưng mà theo tình huống bây giờ xem ra, ngay cả tư liệu cô còn mang theo bên mình, nếu anh không gọi điện kêu cô đến dùng bữa, có phải cô còn tính suốt đêm không về hay không?

“Cho anh, đều ở đây cả, đây là toàn bộ tư liệu phương án quảng cáo, anh xem cái này là đủ rồi, cái khác chỉ là phác họa quảng cáo, nếu anh cảm thấy cần dùng cũng có thể xem qua, còn có này..... Ah, là giới thiệu sản phẩm.....” Tiểu Lộc nói thao thao bất tuyệt, thế nhưng Khưu Sinh hoàn toàn không để ý đến lời của cô.

Anh bèn khom người xuống, đưa ta ôm lấy bò sữa đang hưởng thụ thức ăn ngon mà bẻ xóc lên.

Tiểu Lộc neho mắt nhìn chăm chăm vào anh, mỗi lần lúc nhìn thấy Khuru Sinh đùa giỡn với ‘Bò sữa’, cô đều cảm thấy trong ánh mắt anh toát lên vẻ vô cùng quan tâm yêu chiều. Động tác kia, khỏi phải nói là có bao nhiêu dịu dàng, anh chưa từng bao giờ lại dịu dàng âu yếm cô như vậy, hừ! (Yu: mắt mặt quá nha, ghen zới mèo lòa xao, hả)

“Người khác đưa thức ăn cho cũng không được tùy tiện ăn.” Vừa nói, anh vừa dùng ngón trỏ khều khều cằm dưới bò sữa trên đùi.

“Hmm.....” Miệng Tiểu Lộc thì lăm bằm mắt lại nhìn vào cái bát thức ăn của mèo, lại nhìn qua dáng vẻ cột nhả của bò sữa, không cam lòng mà hằm hừ vài tiếng.

“Mèo trong nhà phải ra dáng mèo trong nhà, ra ngoài thật sự rất nguy hiểm .....” Anh ôm bò sữa, khoe miệng khê nhếch, liếc xéo Tiểu Lộc, ánh mắt gay gắt, “Cẩn thận độc chết mi.” (Yu: cao thủ chửi xéo, hiểm quá nha người.)

“Hả! Không phải chỉ là thức ăn cho mèo thôi à, đến mức đó sao? Tôi là lấy từ trong bếp nhà anh ra mà, thích ăn hay không thích ăn, cùng lắm thì tôi đem đổ đi.” Tiểu Lộc cảm thấy không hiểu gì cả. Từ khi nào mà tên này lại thành ra thần kinh vậy chứ, tay cô cũng đâu có dính thuốc chuột. Cùng lắm cô chỉ nghĩ hận không thể độc chết nó, nhưng mà mỗi lần nghĩ đến thì thấy chẳng qua nó chỉ là một sinh mệnh bé nhỏ vô tội thì lại mềm lòng. Lòng cô có bao nhiêu đồng cảm, anh có cần biến cô thành kẻ tội ác tày trời như vậy không.

Càng nghĩ càng giận, Tiểu Lộc phùng mang trợn mắt, phát hỏa nổi giận dùm dùm, hung hăng cầm lấy cái bát thức ăn của mèo, chạy tới phòng vệ sinh, đổ hết vào trong bồn cầu, nắm vào nút gạt bồn cầu, dùng sức giật mạnh..... Toàn bộ thể giới bỗng chốc yên tĩnh, Khuru Sinh cũng câm miệng .

Nhất cử nhất động của Tiểu Lộc, làm cho anh tức đến nỗi nói không nên lời, trong đầu chỉ quanh quẩn duy nhất ý niệm..... Bóp chết cô. (Yu: mức liền, ai khổ biết liền.)

Có đôi khi ý tưởng này quá mạnh mẽ, mãnh liệt đến nỗi có thể ra tay hành động tức thời. Tỷ như ngay bây giờ, Khuru Sinh thật sự đang bóp.

Thật đáng tiếc có vẻ như không may, nằm trong ổ lòng anh không phải Trình Tiểu Lộc, mà là bò sữa. (Yu: thành thật chia buồn cùng em bò sữa T^T)

Yên lặng một lát sau, người ta nghe được một tiếng kêu như xé lòng phát ra từ trong miệng bò sữa, phá vỡ sự yên tĩnh hiếm có này.

Tiểu Lộc kinh ngạc quay lại nhìn về phía sofa, chỉ nhìn thấy bò sữa tựa giống như nhìn thấy quỷ, nhảy xuống sofa, nhanh nhẹn lên đến trong góc phòng, sau đó lưng mình cong lên, lông dựng đứng, phòng bị nhìn chăm chăm vào Khuru Sinh.

“Anh nổi điên à?” Theo sự hiểu biết của Tiểu Lộc đối cảm thú mà nói, bò sữa có tư thế kiểu này nhất định là bị đánh, cho đến nay cô vẫn cho rằng con mèo này mà chết thì tính mạng Khuru Sinh cũng không còn, thậm chí khi nó tè lên máy chụp ảnh của anh, anh cũng quá lắm là làm bộ hù dọa cho nó sợ mà thôi.

“Tôi cảm thấy đối với một con mèo không phân biệt được bản thân mình là mèo nhà hay mèo hoang mà nói thì đây đã là nhẹ nhàng lắm rồi.” Anh khê nhếch môi, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm như muốn nuốt chửng Tiểu Lộc.

“Anh cũng làm quá quá đi, không phải chỉ ăn vài miếng thức ăn mèo do tôi làm thôi sao.” Nói xong, Tiểu Lộc tốt bụng muốn chạy tới phía góc tường, an ủi tâm linh bé nhỏ đang bị tổn thương kia.

Bất ngờ ngoài dự liệu, Khuru Sinh lại đột nhiên đưa tay giữ chặt cô lại.

Anh chụp lấy cổ tay cô, lộ vẻ không kiên nhẫn khoe miệng khê nhếch lên, hơi dùng một chút lực, xoay người Tiểu Lộc lại đem đặt ngồi trên sofa .

Nhìn kỹ lại quần áo trên người cô đầy những nếp nhăn, Khuru Sinh bỗng nhiên cảm thấy nếu anh tiếp tục uyển chuyển thêm nữa, thì mặc kệ có nói bao nhiêu đi chăng nữa cũng đều là gà vịt nói chuyện, chỉ số thông minh của cô vĩnh viễn cũng không hiểu rõ ngụ ý của anh.

“Uống hết bao nhiêu rượu?” Lúc mùi rượu nồng nặc kia lần nữa xộc vào mũi, Khuru Sinh cuối cùng kiềm chế không được gần giọng hỏi.

“Không nhớ, đã quên.....” Chuyện trước lúc say rượu, có trời mới nhớ rõ á. Huống chi, anh lại còn mang vẻ mặt như hung thần ác quỷ dí sát vào mặt cô, ép bức cô, khiến cô hoàn toàn không có chút thời gian nhớ lại.

“Hử?” Bắt đầu nhướn mày, còn có gan dám xác nhận, rõ ràng là đã quên trong nhà còn có ông chồng.

“Một chút! Một chút, có một chút.....” Oh, đừng sát lại nữa! Cô sắp không chế không được nữa rồi!

“Hử.” Đáp án này tạm được, ít ra cũng làm cho Khuru Sinh định buông tha cho cô, “Sau này, muốn uống rượu, chỉ có thể, tôi với cô.”

“Được.....” Đây là bằng mặt không bằng lòng, tuyệt đối chỉ là bằng mặt không bằng lòng. Ai thêm hấn tiếp rượu! Anh ta còn đáng sợ hơn Tô Phi, chỉ mới một lần mà đã hại cô bán đi cái chung thân đại sự, còn có lần nữa hử, có trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì, không may lại một lần nữa mà mơ mơ hồ hồ đi ký giấy chứng nhận ly hôn. Mọi người trong công ty không phải đều nói cuộc sống vợ chồng mà không êm thấm thì phải dẫn đến việc hôn nhân kết thúc thôi.

Cô và Khuru Sinh chính là thuộc loại điển hình này.

Anh hài lòng, mặc dù ánh mắt Tiểu Lộc thoắt nhìn cũng không có chút nào thành khẩn. Khuru Sinh gượng người dậy, dáng vẻ hờ hững lạnh lùng, “Đi tắm cho bò sữa đi.”

“Lại tắm?” Thật là nhàm chán, có thể nghĩ ra ý tưởng gì mới hơn một chút hay không vậy.

“VẬY GIÚP TÔI TẮM.” (Yu: Hảo!)

“.....” Nghe vậy, mặt Tiểu Lộc thoáng chốc đỏ ửng lên, vội vàng di chuyển tầm mắt. Nội tâm có chút đấu tranh, lại lập tức nói vòng vo, “Khuru Sinh, rốt cục chúng ta có là vợ chồng thật sự không nhỉ?”

“Muốn xem hôn thú?” Anh quơ quơ cái chân thạch cao, “Hôm nay bất tiện.”

Có cần bất tiện dữ vậy không? Chẳng lẽ anh ta đem hôn thú giấu ở trong bóng đèn sao?!

Chỉ có điều là hôm nay trong lòng Tiểu Lộc cảm thấy rối rắm căn bản không phải là do tờ hôn thú, mà là Khuru Sinh quá nội tâm, tuy rằng bình thường anh không nói gì, nhưng Tiểu Lộc có thể mơ hồ cảm giác được anh rất tốt với cô, cuộc hôn nhân này, cô cũng muốn cố gắng thử tiếp tục duy trì, luôn luôn muốn nỗ lực gắng sức.

Nghĩ ngợi, cô ề a ngập ngừng chút, rồi bật ra một câu: “Ý tôi muốn nói là..... Cái kia, người ta, chính là ở nhà người khác a..... Nhà người khác vợ chồng buổi tối đều muốn làm cái chuyện kia, nghe nói như vậy mới có thể linh thể hợp nhất, chúng ta đây..... Chúng ta có thể hòa hợp thân thể lẫn nhau hay không, thật quá xa lạ nha?”

Mặc dù nói năng lộn xộn có chút không rõ ràng, diễn đạt không hết ý, nhưng mà Tiểu Lộc tốt xấu gì vẫn là lấy hết toàn bộ dũng khí nói ra những lời này.

“Muốn linh thể hợp nhất?” Khuru Sinh gắng hết sức lực, mới có thể duy trì được vẻ mặt bình tĩnh, không phì cười ra tiếng.

“Tôi..... Tôi chỉ là, tiện thể thì nói vậy, chỉ là tùy tiện .....” Đầu càng lúc càng cúi thấp, giọng nói cũng càng lúc càng nhẹ hẫng đi. Thật mất mặt mà, loại chuyện này mà còn muốn cô chủ động lên tiếng.

Càng mất mặt hơn chính là, Khuru Sinh đưa tay, ôm cô thật tự nhiên, lại một lần quơ quơ cái chân thạch cao, giọng nói nghe rất tha thiết tình ý xấu xa: “Bà xã, suy nghĩ chút tình hình thực tế cho ông xã, gần đây cử động hơi khó khăn.”

“Bỏ đi! Bỏ đi! Hừ, con mẹ nó!”

seriO To 0n thật sự đúng là một hình ảnh rất hài hòa, nhưng điểm duy nhất không thích hợp chính là bầu không khí rất căng thẳng.

“Hai người cứ ngồi nói chuyện, tôi đi trước ngủ đây.” Cổ Húc Nghiêu không hề có chút thông cảm với nỗi lòng của Tiểu Lộc, nhìn có chút hả hê, cười trên nỗi đau của người khác, hơn nữa còn rất phối hợp nhảy lên vũ đài cổ vũ Khưu Sinh giáo huấn bà vợ. Lúc sắp đi, không ngờ hắn vẫn còn có chút ý tốt nhắc nhở Tiểu Lộc một câu: “Cả ngày nay Bò sữa chưa ăn chút gì, Khưu Sinh rất cưng chiều nó.”

Ngụ ý chính là, thay vì ở đây căng thẳng, chi bằng đi lấy lòng con mèo kia.

Tiểu Lộc bắt lực lại ai oán nhìn theo bóng dáng của Cổ Húc Nghiêu, cúi đầu quét mắt lướt nhìn cũng muốn tìm con mèo đáng chết đang bắt măn kia. Mặc dù có nghìn vạn lần không cam lòng tự nguyện, cô vẫn chạy vào bếp, đổ thức ăn vào cái bát của con mèo, dè dặt cẩn thận từng li từng tí bê đến trước mặt bò sữa.

Đầu tiên là nó nhìn cô với ánh mắt khinh thường xa cách, tiếp theo, lại vênh váo tự đắc chạy tới bên người Tiểu Lộc, thật tao nhã từ từ ăn.

“.....” Thật đúng là người sao thì nuôi ra cái loại mèo vậy! Tiểu Lộc len lén véo lên người nó một chút, làm cho bò sữa kêu lên bi thương, cô vội vàng làm bộ dường như không có việc gì đứng lên, “Không có gì để nói, tôi đi ngủ trước?”

“Tư liệu quảng cáo camera cô đang giữ sao? Đưa tôi.” Anh thoải mái dựa vào sofa, lơ đãng hỏi.

“Ah, chờ một chút nha.” Tiểu Lộc bắt đầu tìm kiếm trong túi xách, ôm ra một chồng tư liệu.

Sắc mặt Khưu Sinh cũng theo đó càng lúc càng khó coi, anh nghĩ rằng, ít nhất cô cũng đã về nhà, nhưng mà theo tình huống bây giờ xem ra, ngay cả tư liệu cô còn mang theo bên mình, nếu anh không gọi điện kêu cô đến dùng bữa, có phải cô còn tính suốt đêm không về hay không?

“Cho anh, đều ở đây cả, đây là toàn bộ tư liệu phương án quảng cáo, anh xem cái này là đủ rồi, cái khác chỉ là phác họa quảng cáo, nếu anh cảm thấy cần dùng cũng có thể xem qua, còn có này..... Ah, là giới thiệu sản phẩm.....” Tiểu Lộc nói thao thao bất tuyệt, thế nhưng Khưu Sinh hoàn toàn không để ý đến lời của cô.

Anh bèn khom người xuống, đưa ta ôm lấy bò sữa đang hưởng thụ thức ăn ngon mà bé xóc lên.

Tiểu Lộc nheo mắt nhìn chằm chằm vào anh, mỗi lần lúc nhìn thấy Khưu Sinh đùa giỡn với ‘Bò sữa’, cô đều cảm thấy trong ánh mắt anh toát lên vẻ vô cùng quan tâm yêu chiều. Động tác kia, khỏi phải nói là có bao nhiêu dịu dàng, anh chưa từng bao giờ lại dịu dàng âu yếm cô như vậy, hừ! (Yu: mắt mặt quá nha, ghen với mèo lừa xao, hử)

“Người khác đưa thức ăn cho cũng không được tùy tiện ăn.” Vừa nói, anh vừa dùng ngón trỏ khều khều cằm dưới bò sữa trên đùi.

“Hmm.....” Miệng Tiểu Lộc thì lẩm bẩm mắt lại nhìn vào cái bát thức ăn của mèo, lại nhìn qua dáng vẻ cột nhà của bò sữa, không cam lòng mà hậm hừ vài tiếng.

“Mèo trong nhà phải ra dáng mèo trong nhà, ra ngoài thật sự rất nguy hiểm .....” Anh ôm bò sữa, khoe miệng khê nhếch, liếc xéo Tiểu Lộc, ánh mắt gay gắt, “Cẩn thận độc chết mi.” (Yu: cao thủ chữ xéo, hiểm quá nha người.)

“Hả! Không phải chỉ là thức ăn cho mèo thôi à, đến mức đó sao? Tôi là lấy từ trong bếp nhà anh ra mà, thích ăn hay không thích ăn, cùng lắm thì tôi đem đổ đi.” Tiểu Lộc cảm thấy không hiểu gì cả. Từ khi nào mà tên này lại thành ra thần kinh vậy chứ, tay cô cũng đâu có dính thuốc chuột. Cùng lắm cô chỉ nghĩ hận không thể độc chết nó, nhưng mà mỗi lần nghĩ đến thì thấy chẳng qua nó chỉ là một sinh mệnh bé nhỏ vô tội thì lại mềm lòng. Lòng cô có bao nhiêu đồng cảm, anh có cần biến cô thành kẻ tội ác tày trời như vậy không.

Càng nghĩ càng giận, Tiểu Lộc phùng mang trợn mắt, phát hỏa nổi giận đùng đùng, hung hăng cầm lấy cái bát thức ăn của mèo, chạy tới phòng vệ sinh, đổ hết vào trong bồn cầu, nắm vào nút gạt bồn cầu, dùng sức giật mạnh..... Toàn bộ thế giới bỗng chốc yên tĩnh, Khưu Sinh cũng cảm miệng .

Nhất cử nhất động của Tiểu Lộc, làm cho anh tức đến nỗi nói không nên lời, trong đầu chỉ quanh quẩn duy nhất ý niệm..... Bóp chết cô. (Yu: mức liên, ai khổ biết liên.)

Có đôi khi ý tưởng này quá mạnh mẽ, mãnh liệt đến nỗi có thể ra tay hành động tức thời. Tỷ như ngay bây giờ, Khuru Sinh thật sự đang bóp.

Thật đáng tiếc có vẻ như không may, nằm trong ở lòng anh không phải Trình Tiểu Lộ, mà là bò sữa. (Yu: thành thật chia buồn cùng em bò sữa T^T)

Yên lặng một lát sau, người ta nghe được một tiếng kêu như xé lòng phát ra từ trong miệng bò sữa, phá vỡ sự yên tĩnh hiếm có này.

Tiểu Lộ kinh ngạc quay lại nhìn về phía sô pha, chỉ nhìn thấy bò sữa tựa giống như nhìn thấy quỷ, nhảy xuống sô pha, nhanh nhẹn lên đến trong góc phòng, sau đó lưng mình cong lên, lông dựng đứng, phòng bị nhìn chăm chăm vào Khuru Sinh.

“Anh nổi điên à?” Theo sự hiểu biết của Tiểu Lộ đối cảm thú mà nói, bò sữa có tư thế kiểu này nhất định là bị đánh, cho đến nay cô vẫn cho rằng con mèo này mà chết thì tính mạng Khuru Sinh cũng không còn, thậm chí khi nó tè lên máy chụp ảnh của anh, anh cũng quá lắm là làm bộ hù dọa cho nó sợ mà thôi.

“Tôi cảm thấy đối với một con mèo không phân biệt được bản thân mình là mèo nhà hay mèo hoang mà nói thì đây đã là nhẹ nhàng lắm rồi.” Anh khẽ nhếch môi, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm như muốn nuốt chửng Tiểu Lộ.

“Anh cũng làm quá quá đi, không phải chỉ ăn vài miếng thức ăn mèo do tôi làm thôi sao.” Nói xong, Tiểu Lộ tốt bụng muốn chạy tới phía góc tường, an ủi tâm linh bé nhỏ đang bị tổn thương kia.

Bất ngờ ngoài dự liệu, Khuru Sinh lại đột nhiên đưa tay giữ chặt cô lại.

Anh chụp lấy cổ tay cô, lộ vẻ không kiên nhẫn khoe miệng khẽ nhếch lên, hơi dùng một chút lực, xoay người Tiểu Lộ lại đem đặt ngồi trên sô pha .

Nhìn kỹ lại quần áo trên người cô đầy những nếp nhăn, Khuru Sinh bỗng nhiên cảm thấy nếu anh tiếp tục uyển chuyển thêm nữa, thì mặc kệ có nói bao nhiêu đi chăng nữa cũng đều là gà vịt nói chuyện, chỉ số thông minh của cô vĩnh viễn cũng không hiểu rõ ngụ ý của anh.

“Uống hết bao nhiêu rượu?” Lúc mùi rượu nồng nặc kia lần nữa xộc vào mũi, Khuru Sinh cuối cùng kiểm chế không được gằn giọng hỏi.

“Không nhớ, đã quên.....” Chuyện trước lúc say rượu, có trời mới nhớ rõ á. Huống chi, anh lại còn mang vẻ mặt như hung thần ác quỷ dí sát vào mặt cô, ép bức cô, khiến cô hoàn toàn không có chút thời gian nhớ lại.

“Hử?” Bắt đầu nhướn mày, còn có gan dám xác nhận, rõ ràng là đã quên trong nhà còn có ông chồng.

“Một chút! Một chút, có một chút.....” Oh, đừng sát lại nữa! Cô sắp không chế không được nữa rồi!

“Hử.” Đáp án này tạm được, ít ra cũng làm cho Khuru Sinh định buông tha cho cô, “Sau này, muốn uống rượu, chỉ có thể, tôi với cô.”

“Được.....” Đây là bằng mặt không bằng lòng, tuyệt đối chỉ là bằng mặt không bằng lòng. Ai thèm hấn tiếp rượu! Anh ta còn đáng sợ hơn Tô Phi, chỉ mới một lần mà đã hại cô bán đi cái chung thân đại sự, còn có lần nữa hử, có trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì, không may lại một lần nữa mà mơ mơ hồ hồ đi ký giấy chứng nhận ly hôn. Mọi người trong công ty không phải đều nói cuộc sống vợ chồng mà không êm thấm thì phải dẫn đến việc hôn nhân kết thúc thôi.

Cô và Khuru Sinh chính là thuộc loại điển hình này.

Anh hài lòng, mặc dù ánh mắt Tiểu Lộ thoát nhìn cũng không có chút nào thành khẩn. Khuru Sinh gượng người dậy, dáng vẻ hờ hững lạnh lùng, “Đi tắm cho bò sữa đi.”

“Lại tắm?” Thật là nhàm chán, có thể nghĩ ra ý tưởng gì mới hơn một chút hay không vậy.

“Vậy giúp tôi tắm.” (Yu: Hảo!)

“.....” Nghe vậy, mặt Tiểu Lộ thoáng chốc đỏ ửng lên, vội vàng di chuyển tầm mắt. Nội tâm có chút đấu tranh, lại lập tức nói vòng vo, “Khuru Sinh, rốt cục chúng ta có là vợ chồng thật sự không nhỉ?”

“Muốn xem hôn thú?” Anh quơ quơ cái chân thạch cao, “Hôm nay bất tiện.”

Có cần bất tiện dữ vậy không? Chẳng lẽ anh ta đem hôn thú giấu ở trong bóng đèn sao?!

Chỉ có điều là hôm nay trong lòng Tiểu Lộc cảm thấy rối rắm căn bản không phải là do tờ hôn thú, mà là Khuru Sinh quá nội tâm, tuy rằng bình thường anh không nói gì, nhưng Tiểu Lộc có thể mơ hồ cảm giác được anh rất tốt với cô, cuộc hôn nhân này, cô cũng muốn cố gắng thử tiếp tục duy trì, luôn luôn muốn nỗ lực gắng sức.

Nghĩ ngợi, cô ê a ngập ngừng chút, rồi bật ra một câu: “Ý tôi muốn nói là..... Cái kia, người ta, chính là ở nhà người khác a..... Nhà người khác vợ chồng buổi tối đều muốn làm cái chuyện kia, nghe nói như vậy mới có thể linh thể hợp nhất, chúng ta đây..... Chúng ta có thể hòa hợp thân thể lẫn nhau hay không, thật quá xa lạ nha?”

Mặc dù nói năng lộn xộn có chút không rõ ràng, diễn đạt không hết ý, nhưng mà Tiểu Lộc tốt xấu gì vẫn là lấy hết toàn bộ dũng khí nói ra những lời này.

“Muốn linh thể hợp nhất?” Khuru Sinh gắng hết sức lực, mới có thể duy trì được vẻ mặt bình tĩnh, không phì cười ra tiếng.

12. Chương 18 Part 2 +19

“Tôi..... Tôi chỉ là, tiện thể thì nói vậy, chỉ là tùy tiện .....” Đầu càng lúc càng cúi thấp, giọng nói cũng càng lúc càng nhẹ hẫng đi. Thật mất mặt mà, loại chuyện này mà còn muốn cô chủ động lên tiếng.

Càng mất mặt hơn chính là, Khuru Sinh đưa tay, ôm cô thật tự nhiên, lại một lần quơ quơ cái chân thạch cao, giọng nói nghe rất tha thiết tình ý xa xa: “Bà xã, suy nghĩ chút tình hình thực tế cho ông xã, gần đây cử động hơi khó khăn.”

“Bỏ đi! Bỏ đi! Hừ, con mẹ nó!”

Chương 19

Cử động khó khăn?!

Đầu ra cái lý do thôi vậy chứ, cho dù muốn nói cho qua chuyện chẳng nữa thì anh ta cũng không thể không kiểm nổi cái lý do nào hợp lý hơn sao?

Từ sau lúc bị vô tình cự tuyệt, đến giờ Tiểu Lộc vẫn chưa lấy lại bình tĩnh. Vì phải duy trì đoạn hôn nhân bấp bênh này, cả đến tự trọng cô cũng không thềm đếm xỉa đến, kết quả thì sao? Con mẹ nó, tính toán đủ thứ để nhận được số mệnh đau khổ vậy sao.

Đây là sỉ nhục, tuyệt đối là sỉ nhục!

Càng nghĩ, Tiểu Lộc lại càng rối rắm, với đôi mắt oán phụ, cô không ngừng viết tên Khuru Sinh lên giấy, sau đó không chút kiên dè mà dùng ngòi bút vạch nát cái tên này.

Mãi đến lúc có tiếng Tiểu Bát truyền đến, cô mới đem thần trí mình quay về, “Ôi dào! Nhớ chồng cũng không cần nhớ đến nỗi thành ra cái dạng như vậy chứ, anh ta đến kia.”

“Ai tới?” Tiểu Lộc khó hiểu ngẩng đầu, tư duy còn có chút đờ đẫn.

“Ông xã cậu chứ ai nữa, hôm nay không phải Lê Nhược Lâm hẹn bọn họ đến họp cùng với tổ ý tưởng của cậu để bàn bạc phương án quảng cáo máy chụp hình kia sao? Tổ đi thông báo cho những người khác đây, cậu tới phòng họp trước đi.”

“Ông xã?” Chỉ vừa nghe thôi, danh xưng mới thân mật làm sao, nhưng hết lần này tới lần khác anh ta một chút cũng đều không xứng với tên gọi này!

“Cậu thấy mình gốc chưa? Không phải đúng là tiến vào thời kỳ mãn kinh sớm hơn chứ.” Đối mặt với dáng vẻ ngây ngô ngẩn ngơ của Tiểu Lộc, đây là khả năng duy nhất mà Tiểu Bát có thể nghĩ đến.

“Cậu mới tới thời kỳ mãn kinh đó. Sắp hết giờ làm việc rồi, còn họp với chả hành? Sao không để ngày mai hãy tới.” Tiểu Lộc thở phì phì dùng ngón trỏ chà xát chóp mũi, lên tiếng phản bác lại, vừa oán giận vừa ôm lấy tư liệu, đi về hướng phòng họp.

Thế nhưng vừa nghĩ đến những người khác đều còn chưa tới, cô có khả năng phải một mình đối mặt với họ trong phòng họp, bước chân lại đột nhiên ngừng lại. Tiểu Lộc vẫn còn chưa hoàn toàn chuẩn bị tốt để đối mặt với Khuê Sinh, từ sau đêm đó, cô vẫn luôn trốn tránh anh.

Anh gửi tin nhắn, cô không xem.

Anh gọi điện thoại, cô không tiếp.

Anh gõ cửa, cô không ra.

Gặp mặt muốn nói gì đây? Này, xin chào? Đã lâu không gặp?

Suy nghĩ một lúc, Tiểu Lộc đột nhiên đổi hướng, định đến phòng trà câu giờ.

Mới vừa đi được hơn hai bước, một bóng người cản trở ánh sáng trước mặt cô. Tiểu Lộc vội nuốt nước miếng, trước khi ngẩng đầu lên nhìn, chỉ vừa thấy được chân thạch cao kia, cô đã đoán ra được người đang đứng trước mắt là ai. Nhưng mà sau khi ngẩng đầu, nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của Khuê Sinh hiện ra trước mặt, vẫn là không nén được mà khấn trương hẳn lên.

Khuê Sinh không nói gì, chăm chú nhìn cô một hồi, thuận tay đẩy cánh cửa gian phòng khách bên cạnh, lôi Tiểu Lộc vào.

“Bắt đầu, họp nha.” Phòng khách thật trống trải, đáng tiếc là bầu không khí vẫn là trong nháy mắt trở nên mong manh, Tiểu Lộc hít sâu, nói ngập ngừng.

“Gần đây bề bộn nhiều việc lắm sao?” Anh đứng tựa vào cạnh cửa, ngón tay cong lại khẽ gõ nhẹ nhẹ vào cạnh cửa, đối với sự trốn tránh quá mức rõ ràng của cô, anh cực kỳ không vui.

“Đúng vậy, bề bộn nhiều việc, anh cũng biết khách hàng yêu cầu phải nhanh mà, còn có rất nhiều việc vụn vặt của đề án quảng cáo chưa nghĩ được tốt, ngày nào cũng có rất nhiều vấn đề cần phải bàn bạc. Vừa lúc siêu thị kế bên có chương trình giảm giá, vừa vặn lại có rất nhiều thứ này nọ cần phải mua; Ah, còn có cửa hiệu cắt tóc phía đối diện cũng tham gia hoạt động.....”

“Bà xã.” Anh khẽ kêu, khóe môi cười nhạt, cắt ngang lời của cô.

“Làm.....” gì?

“Không thể vì chuyện ham muốn không được thỏa mãn mà trốn tránh anh.”

“Tôi không có ham muốn!” Ngẩng đầu, ưỡn ngực, xuất ra khí thế.

“A? Vậy em sợ nhìn thấy anh thì cảm lòng không được?” Anh tiếp tục cố sức khiêu khích.

“Có ma quỷ mới cảm lòng không được! Tôi nào có trốn anh.....”

“Phải không? Vậy đêm nay về nhà sớm một chút, chờ em ăn cơm.”

“Anh có thể không cần ôn hòa như vậy không?” Cô đỡ không được vẻ mê hoặc như vậy nha. Cảm giác có người ở nhà đợi về cùng ăn cơm, thật tốt nha.

“Sao, phòng anh mấy ngày nay không có ai dọn dẹp, bỏ sữa cũng đã mấy ngày không tắm rửa rồi, gần đây lại không có người nào nấu cơm, mì ăn liền ăn hoài cũng chán.” Anh cười cười thỏa mãn, thực tán thưởng vỗ nhẹ nhẹ vào đầu Tiểu Lộc.

Động tác thật vô cùng thân thiết biết bao nha, người khác thoát nhìn vào nhất định sẽ cho rằng họ là đôi vợ chồng ân ái hòa hợp, thế nhưng Tiểu Lộc rõ ràng cảm thấy chính mình bị lừa. Anh căn bản đúng là đã có rào đón sẵn, thiết lập cái bẫy gây ông đập lưng ông thật tốt nha, vậy mà cô rốt cuộc thực không có chút tiến bộ tự nguyện chui vào trong cái bẫy đó, còn thật sự chui vào với phong thái rất hiên ngang.

Mặt Tiểu Lộc sa sầm, vừa định dùng sức hất tay Khuru Sinh ra, thì cách đó không xa truyền đến tiếng nói râm rĩ của Tiểu Bát.

“Ôi chào, đại xã trưởng lại đến đây đón bà xã tan tầm nha.”

“Ha ha, đúng vậy, đón bà xã đi ăn cơm.” So với Tiểu Bát, giọng nói này nghe có vẻ thật khách khí, lộ ra vẻ nho nhã.

Tiểu Lộc liếc nhìn, ánh mắt xẹt qua Khuru Sinh, hướng tới bên ngoài len lén đưa mắt nhìn. Có khả năng bị Tiểu Bát gọi là “Đại xã trưởng” chỉ có Thẩm Thần Xuyên, anh ta thường đến công ty đón Nguyễn Linh, nghe nói sau khi về nước tự mình mở một tòa soạn, cho nên mỗi lần đến Tiểu Bát đều âm ỉ lên như vậy để nhạo anh ta.

Không lâu sau Nguyễn Linh liền cầm giỏ xách đi ra, lúc ngang qua bên người Khuru Sinh và Tiểu Lộc, dừng bước lại, lịch sự hướng về phía bọn họ khẽ gật đầu mỉm cười. Tiếp theo mới hướng về phía Thẩm Thần Xuyên chạy tới, nét mặt thoát nhìn rất ngọt ngào, liền theo đó giọng nói cất lên cũng ngọt ngào đến người chết, “Anh mang hoa đến làm chi vậy?”

“Hôm nay sinh nhật em, cho nên phải đi mua. Em không phải thích hoa sao?”

Khuru Sinh hơi quay đầu, nhìn xem, lại đưa mắt ngó qua Tiểu Lộc, thấy dáng dấp của cô có chút hốt hoảng, nhin không được lấy tay dùng sức gõ vào đầu của cô, “Đi thôi, họp.”

“Hả.” Tiểu Lộc tùy ý để Khuru Sinh nắm tay cô, cố ý không nhìn tới hai kẻ chướng mắt bên kia. Đi chưa được bao xa, cô bỗng nhiên lầm bầm: “Kỳ thật người thích hoa là tôi, Nguyễn Linh bị mẫn cảm với phấn hoa mà.”

“Hử?” Thanh âm của cô rất khê, Khuru Sinh cơ hồ nghe không rõ ràng lắm, chỉ có thể nghe loáng thoáng được vài chữ rất mơ hồ. Hoa? Mẫn cảm?

Tiểu Lộc không để ý đến anh, tiếp tục lầm bầm lầu bầu, “Trước kia, anh ta từng nói, sinh nhật hằng năm đều sẽ tặng hoa cho tôi, tôi nói con mẹ nó mua hoa không bằng tặng đồ giảm giá..... Hử, mĩ mai làm sao, buồn nôn làm sao.”

“A.....” Lần này ngược lại Khuru Sinh đã nghe thấy rõ ràng, nhưng khóe miệng chỉ hơi cong lên cười khê, cũng không nói gì, để mặc cô phát tiết.

Dù sao cũng đã yêu đương một năm, chờ đợi hai năm, nếu muốn cô mới đây liền xem như không có gì dường như là không thể. Bỗng nhiên Khuru Sinh cảm thấy, lúc trước không cho cô từ chức, ở lại làm việc, dường như có chút tàn nhẫn. Anh chỉ nghĩ, ít nhất Thẩm Thần Xuyên cũng có chút gì để ý đến cảm thụ của Tiểu Lộc, nhưng theo như cách đối xử của Tiểu Bát, dường như cậu ta không có việc gì cũng đều đến công ty đưa đón Nguyễn Linh.

Như vậy, gần như Tiểu Lộc luôn phải đối mặt với loại tiết mục buồn nôn này sao?

Chờ sau khi đi vào phòng họp, Khuru Sinh lập tức kéo kín toàn bộ rèm cửa lại, sau đó lại cố ý để Tiểu Lộc ngồi vào vị trí đưa lưng ra phía bên ngoài. Tiếp theo, bắt đầu ngồi nhắm nháp từng ngụm cà phê, chờ đợi Lê Nhược Lâm xuất hiện. Ngay lúc anh sắp mất hết kiên nhẫn, Lê Nhược Lâm cuối cùng cũng đã đến.

“Thật ngại quá, tôi đang nhờ anh cho ý kiến, đợi lâu.” Vừa vào cửa, cô liền hướng tới Khuru Sinh cười áy náy.

“Ừ.”

Không hề nói những lời dư thừa, anh chỉ ậm ừ đáp trả.

Khí thế kia, làm cho Tiểu Lộc cảm thấy choáng váng, há hốc mồm, sao anh có thể làm như chính mình giống như ông chủ đang chủ trì hội nghị vậy?

May mắn Lê Nhược Lâm cũng không lấy đó làm quan trọng, rất nhanh liền đi ngay vào vấn đề chính, “Anh đề ra ý kiến này tốt lắm, rất hữu ích cho bề mặt phương án, đúng là nó có vẻ quá bình thường, quả nhiên tôi không tìm lắm người, ý kiến rất chuyên nghiệp. Đúng rồi, anh có thương lượng qua với Tiểu Lộc sao?”

“Ý kiến?” Cả tổ đồng loạt nhìn chằm chằm vào mình khiến Tiểu Lộc cảm thấy có chút áp lực, dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Khưu Sinh và Lê Nhược Lâm.

“Nhược Lâm tìm tôi hỗ trợ, hy vọng tôi có thể đưa ra một ít ý kiến chuyên nghiệp cho phương án quảng cáo này.” Nói xong, Khưu Sinh liền đẩy túi hồ sơ đến trước mặt Tiểu Lộc, “Tôi xem qua phương án của mọi người, cảm thấy cần cải tiến, hộp đèn quảng cáo làm như vậy quá bình thường, không được bắt mắt.”

Giọng điệu cứng nhắc, còn có vẻ máy móc khiến vài người ngồi cạnh nhìn mà choáng váng. Gã này, cũng quá là công tư phân minh?

“Nhưng mà hạng mục này là tôi phụ trách mà, sao anh không tìm tôi thương lượng qua trước, tất cả các phương án đều phải phối hợp, giờ anh nói phải sửa, thì các phương án khác cũng phải sửa.” Nói đến công việc, Tiểu Lộc cũng bỏ qua tư tâm. Cô ghét nhất là bị người khác nghi ngờ chất vấn ý tưởng của mình, hơn nữa còn trực tiếp chất vấn như vậy!

“Vậy cùng nhau sửa.” Khưu Sinh nhượng bộ, không muốn có nhiều lời giải thích cho trường hợp này. Anh không phải không nghĩ tới việc thương lượng trước với cô, mà là chính cô không chịu tiếp điện thoại, không trả lời tin nhắn, thậm chí không ra cửa.

“Hả! Anh rốt cuộc muốn sửa cái gì chứ? Đây là thành quả suốt hai đêm tôi thức trắng đó!” Cho dù trước đó họ xem như là đang chiến tranh lạnh, anh cũng không cần khó dễ cô trong công việc chứ.

“Khách hàng sẽ không quan tâm cô đã làm trong thời gian bao lâu, thành phẩm không tốt chính là không tốt.” Thái độ Khưu Sinh không hề có chút nào mềm mỏng.

Cho dù tính tình không nóng nảy, Tiểu Lộc cũng không kiềm chế được, “Khưu Sinh! Anh đây là nghi ngờ năng lực toàn đội chúng tôi.”

“Tôi không có, tôi cũng tin tưởng mọi người có thể sửa tốt.” Anh cố hết sức kìm chế cơn giận, nhẫn nại, cố để giọng nói trở nên hòa hoãn.

Mắt nhìn thấy chiến tranh hết sức căng thẳng, những người khác trong phòng hội nghị đều không dám nói lời nào, gương mặt nhìn hai người trước mặt đang không chút nhân nhượng, đang giằng co lẫn nhau.

“Á..... Hôm nay tôi có mua quyển tạp chí lá cải, thiệt có nhiều tin nhảm đọc rất buồn cười, để kể cho các người nghe nha.” Vừa vặn Tiểu Bát tiến vào đưa cà phê lên tiếng thử hoà giải.

Không ai để ý đến cô, bầu không khí vẫn căng thẳng như trước

“Chi bằng để tôi kể chút chuyện cười đi, trước đây có một con thỏ.....”

Lãnh phu nhân lên tiếng kể, con thỏ của cô luôn mang lại thành công khi gây cười. Nhưng chẳng qua vào lúc này, chẳng ai có tâm tình lắng nghe.

Bỗng nhiên Tiểu Lộc đứng lên, cắt ngang lời của cô, “Vậy chờ tôi xem lại tất cả các ý kiến, sau đó tiếp tục bàn.”

Sau khi nói xong, cô đứng phắt dậy, bước ra khỏi phòng họp, đóng sầm cửa lại, cũng không quay đầu lại liền đi ra ngoài.

Tiểu Lộc không phải là người không tiếp thụ được ý kiến người khác, vấn đề là thân là tổ trưởng, cô không cho phép bản thân đứng nhìn bao công sức cố gắng của mọi người trong tổ đều trở nên uổng phí, cô cũng phải cần ăn nói với cấp dưới.

Còn lại ánh mắt mọi người đồng loạt hướng nhìn về phía Lê Nhược Lâm, cô là người duy nhất có thể bình ổn chiến tranh, chủ trì đại cục.

“Mọi người cứ tiếp tục, tôi đi tìm cô ấy nói chuyện.” Lê Nhược Lâm nhún vai, vẫy vẫy tay, mỉm cười đi ra khỏi phòng họp, đem tàn cục bên trong để lại cho Khưu Sinh tự dọn lấy.

13. Chương 20 +21 Part 1

Chương 20

Có câu nói: Người đang dưới mái hiên, không thể không cúi đầu (Ok! nguyên văn: nhân tại ốc diêm hạ, bất đắc bất đề đầu – ý nói: bất đắc dĩ phải khuất phục hoàn cảnh.)

Hồ đồ đi ra như vậy đúng là muốn chết.

Cho nên, lúc Lê Nhược Lâm tìm Tiểu Lộ nói chuyện, tâm tình của cô cũng đã bình phục, thái độ cũng trở nên khiêm tốn nhũn nhặn hơn.

Cho dù Khuru Sinh chưa có được sự đồng ý của cô đã sửa chữa ngay phương án của cô. Nhưng mà, ai nhờ Lê Nhược Lâm đến đàm phán cơ chứ, lãnh đạo lên tiếng, cô còn có thể nói cái gì? Vì thế, Tiểu Lộ lấy lý do cần nghiên cứu lại các ý kiến, không quay lại phòng họp tiếp tục họp nữa, về nhà trước.

Lúc đi ngang qua phòng họp, qua cánh cửa kính cô hung tợn trừng mắt liếc nhìn Khuru Sinh một cái.

Đó là một ánh mắt ưu tư tràn ngập oán phụ, Khuru Sinh nhìn không được bật ra một tràng cười, lúc vẫn còn chưa hoàn hồn, liền nhìn thấy Tiểu Lộ hướng về phía anh làm động tác mặt quỷ, vênh vác tự đắc rồi đi khỏi.

Trong phòng hội nghị vẫn tiếp tục tranh cãi.

Cơ bản chia làm hai phái, phái thứ nhất là Khuru Sinh và các đồng sự, cực lực chủ trương phải sửa chữa phương án; phái thứ hai còn lại là tổ ý tưởng của Tiểu Lộ, liều chết cũng không đồng ý sửa chữa phương án.

Hai bên, đội ngũ bên nào cũng cho là mình phải giữ vững lập trường, không bên nào chịu nhượng bộ bên nào.

Khuru Sinh không quan tâm đến cả việc uống cà phê, hoàn toàn lâm vào trạng thái trầm tư mặc tưởng.

“Gã chết tiệt, gã chết tiệt, gã chết tiệt!” Tiểu Lộ lải nhải mắng.

Anh lại cứ như vậy mà trở mặt nhìn cô bỏ đi, cũng không đuổi theo ra đến giữ cô lại, liền ngay cả một tin nhắn ngắn ngủi hoặc là điện thoại cũng đều không có. Cô cũng không phải là loại phụ nữ thích gây nháo, cũng không phải ham ông xã nói hai ba câu dễ ngon dễ ngọt cô chứ? Đúng là tai họa mà.

Mãi cho đến khi ra đến thang máy, Tiểu Lộ vẫn còn không ngừng tiếp tục mắng chửi, lửa giận trong lòng càng lúc càng hùng hực.

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại di động vang lên.

“Không phải là gọi lại thật đó chứ?” Tiểu Lộ tự nói lẩm bẩm, lập tức lấy di động ra, giọng nói nghe gay gắt không hề che dấu sự kích động, “Nè, tôi nghĩ lại, thấy chân anh đi đứng không tiện, có muốn tôi chờ anh cùng về không?”

“Hả, sao giống như mẹ quá vậy.” Người bên kia di động rõ ràng vô vùng sững sốt, tiếp theo tự nhủ nói.

“.....Nói thừa, tôi đương nhiên đúng là ...!” Tiếng nói này nghe xa lạ nhưng lại rất quen thuộc, khiến Tiểu Lộ đang kích động lập tức xìu xuống.

“Tôi tìm Khuru Sinh. Không phải là cô sao, cũng không đúng, trên hồ sơ bệnh án ghi rõ ràng là đàn ông mà, sao lại biến thành phụ nữ?”

“Con mẹ nó, anh có bệnh sao, tìm Khuru Sinh liên can gì lại gọi điện thoại cho tôi hả?!” Tiểu Lộ chửi ầm lên, coi như anh ta không may, lúc cô đang trong lúc cao trào lên cơn lại nạp mình đến cửa.

“Tôi không bệnh, Khuru Sinh mới bệnh.”

“Con mẹ nó hay quá đi, sao cô biết anh ta có bệnh, thật kỳ quái.” Lời này rõ là nói chạm đến tận đáy lòng của Tiểu Lộc, cô biết chắc gã chết tiệt kia có bệnh, bởi thế anh ta mới có thể tận sức mà miệt thị thành quả lao động của cô chứ.

Bên kia, yên lặng, rốt cục lại truyền đến tiếng nói, “.....Ê, mẹ.”

“Gì chứ?”

“Là tôi.”

“Ai hả?” Tình huống quái gì vậy, bây giờ là lúc chơi giải đoán câu đố sao chứ?

“Tô Phi.”

“Á!”

Thế giới này quả thật hết sức hay nha, cuối cùng cũng phát sinh một số chuyện tốt ngoài dự liệu.

Trần ngập mùi thuốc khử trùng trong bệnh viện, Tiểu Lộc ngồi như bị kim châm, cạnh bên còn có cô y tá oan gia ngô hẹp không ngừng dùng ánh mắt thúc giục .

“Khuru Sinh là chồng cô?” Im lặng hơn nửa buổi, ánh mắt Tô Phi rốt cục mới dời khỏi hồ sơ bệnh án ngược nhìn lên, hỏi.

“Ừ, đúng vậy.” giọng điệu vô cùng nặng nề, làm cho Tiểu Lộc nhớ đến trong TV, tình cảnh này giống như hình ảnh vị bác sĩ nói cho người nhà bệnh nhân biết bệnh nhân đang mắc bệnh ung thư thời kỳ cuối.

“Hử, anh ta tại sao không đến tái khám?”

“Anh ấy bận.....” Tiểu Lộc bắt đầu lên tiếng, rốt cuộc chuyện anh ta không đến tái khám thì liên quan gì đến cô chứ.

“Bận? Cô có biết tôi đã gọi bao nhiêu cuộc điện thoại cho anh ta không, có phải bận đến nỗi không thể nào tiếp điện thoại không? May mắn là lúc anh ta điện thông tin bệnh nhân coi như cũng đầy đủ, ở cột điện thoại dự phòng kia có điện số điện thoại của cô, cũng may mắn là cô vẫn còn phối hợp. Bằng không không phải là anh ta định cả đời đều mang theo cái chân thạch cao kia chứ, cảm thấy rất có tạo hình có đúng không? Chuyển cáo anh ta, tôi không ngại làm cho anh ta một cái chân thạch cao khác cũng rất ấn tượng, để anh ta có chút gọi là tạo dáng.”

Tiểu Lộc rất muốn nói cho anh ta biết, tư liệu bệnh nhân của Khuru Sinh là do Cổ Húc Nghiêu điền giúp, nếu để cho chính vị thiếu gia kia tự mình điền vào, phỏng chừng ngay cả tên cũng đều đã lười viết ra.

“Dem thuốc này mang về cho anh ta, đừng có tưởng rằng không đến tái khám có thể tiết kiệm tiền thuốc men, uống hay không uống là chuyện của anh ta, tiền thuốc men vẫn phải trả đủ. Còn nữa, cảnh cáo anh ta, chậm nhất thứ hai nhất định phải đến, bằng không thì cứ tự mình dùng dao thái thịt bỏ cái chân thạch cao đó ra, lão Tô ta đây không có rảnh mà ở đó hầu hạ anh ta.” Nói xong, Tô Phi tức giận ném bịch thuốc rơi ngay trước mặt của Tiểu Lộc, hơn nữa cũng không quên lấy giấy tờ nhét vào tay cô.

“Anh nói là cuối tuần sau anh ấy có thể tháo thạch cao sao?” Tiểu Lộc đưa mắt nhìn vào giấy tờ, hỏi.

“Ừ, cuối tuần này là có thể tháo rồi, có điều dường như chồng cô thật sự rất yêu khối thạch cao kia.”

“Cái đó..... lão Tô à.” Tiểu Lộc bỗng nhiên trở nên thực sự nghiêm túc, “Tôi muốn giúp bạn của tôi hỏi một vấn đề, là để giúp đỡ một người bạn đã hỏi, chỉ là giúp đỡ bạn bè thôi.”

“Cái gì?” Bộ dạng kia đúng là giấu đầu hở đuôi, khiến vẻ mặt căng cứng này giờ của Tô Phi dụi đi không ít.

“Chính là cái cái chân thạch cao kia đó, lúc chân bị bó bột, có đúng là rất không thích hợp để quan hệ nam nữ”

“.....” Tô Phi sững sờ, nụ cười vụt tắt, mặt sa sầm, “Giúp tôi chuyển cáo cho người bạn kia của cô, nếu đàn ông muốn quan hệ thì dù là tình huống gì đều ngăn cản cũng không được; Nếu đàn ông không muốn, cho dù bị muỗi đốt có một chút, cũng đều có thể trở thành cái có.”

“Vậy đàn ông nếu không muốn, tình thế nào cũng có thể đưa ra lý do có phải hay không?”

“Bệnh viện chúng tôi đây có chuyên khoa giới tính nam, cô có thể đề nghị anh ta đi khám thử, không có khả năng cũng không phải là chuyện mất mặt gì.”

“..... Tôi chỉ là giúp người bạn hỏi thôi, chỉ là giúp bạn bè!” Tiểu Lộc đỏ mặt, cố ý cường điệu.

“Ah, vậy cô chuyển cáo ngay cho người bạn của cô đi.” Tô Phi làm mặt nghiêm, lạnh lùng kiên quyết không để cho cô nhìn thấy sắc mặt tươi cười của mình.

“Vậy không có khả năng khác sao?”

“Tôi lấy lập trường của một người đàn ông, thực công bằng mà nói cho cô biết, cô hoặc là có thể cho người bạn của cô nên đi học một khóa về tình dục đi. Bình thường đàn ông đều là sinh vật có nhục dục tối thượng, nếu anh ta đối với cô..... À, đối với người bạn của cô ngay cả dục vọng loại này cũng không có, vậy chỉ có hai loại khả năng thôi, một là biểu hiện của cô..... người bạn cô không khơi dậy nổi tình cảm ham muốn mãnh liệt làm cho anh ta, hai là bạn của cô khiến anh ta chán ghét.” Tô Phi bỗng cảm thấy bản thân mình quả thật quá vĩ đại, có tâm trạng bàn luận chuyện ái tình tế nhị này trong phòng làm việc.

Tiểu Lộc khê nghiêm đầu, thật nghiêm túc bắt đầu suy nghĩ, tự nhủ, “Không phải đâu, trong laptop của tôi lưu rất nhiều hình ảnh động tác ái tình, , NP, nhân thú, ngược đồng, Á châu, u Mĩ, manga động, người thật..... Coi đến chán luôn, hẳn là không cần học thêm khóa học tình dục gì đâu nha. Hơn nữa, một lần cũng chưa thử qua sao lại chán được chứ, sao lại không khơi dậy nổi cảm xúc mãnh liệt chứ.....”

“Một lần cũng chưa từng thử qua?!” Tô Phi bỗng nhiên nhảy bén nhắc lại, đôi mắt uể oải chột nở rộ hào quang.

“Anh làm gì mà kích động vậy?” Tiểu Lộc bị dọa đến hoảng hồn, theo bản năng ngồi dịch lại phía sau.

“Cô..... vợ chồng bạn cô cảm tình không được tốt lắm ha.” Tô Phi cười khê, nói thăm dò.

“Ừ, rất kém, rất bị kịch.” Tiểu Lộc cũng quên mất, hoàn toàn đã quên chính mình cũng chưa từng nói cho Tô Phi biết ‘bạn của cô và đàn ông của bạn cô’ là đôi vợ chồng.

“Kỳ thật còn có rất nhiều khả năng, muốn biết không? Tôi có thể cùng cô từ từ phân tích.”

“Được, được.” Tiểu Lộc chớp mắt, ánh mắt sáng ngời rạng rỡ.

“Nhưng mà tôi còn đang làm việc.” Tô Phi cúi đầu, mắt nhìn đồng hồ, “Tôi cũng sắp hết giờ làm rồi, ngoan ngoan qua phòng bên cạnh chờ tôi, để tôi mời cô dùng bữa. Cô ngoài kia, đưa PSP cho cô ấy chơi đi.”

Vì thế, ngay lúc Tiểu Lộc hoàn toàn đang trong trạng thái hoang mang bối rối, cô ngoài kia dùng vẻ mặt không tình nguyện đem PSP nhét vào tay Tiểu Lộc, tiện thể không quên cố ý trừng mắt nguyệt cô. Tiểu Lộc nhú mày nhìn PSP trong tay, đột nhiên phát hiện cô không phải cùng cô y tá này oan gia ngõ hẹp, mà là cùng PSP này có vẻ hữu duyên.

Chương 21

“Hôm nay tâm trạng không tốt sao?”

Bác sĩ đúng là bác sĩ, chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn xuyên qua biểu hiện mà lĩnh ngộ ngọn nguồn.

“Cũng xem như là không khỏe.....”

“Đi bơi đi.”

“Á? Tôi đâu có áo tắm.”

“Mua.”

“Tôi không có biết bơi nha.”

“Tôi dạy cho cô.”

Cứ như vậy, Tiểu Lộc mơ mơ màng màng bị lôi đi bơi. Cái gọi là mời cô đi ăn, chính là một cái bánh hẹ thơm ngào ngạt mới ra lò. Một cái, duy nhất một cái! Một cái to bằng bàn tay! Tiểu Lộc tự kiểm điểm lại bản thân, trên người cô chẳng lẽ có cái mùi gì đó, chuyên hấp dẫn mấy người đàn ông keo kiệt bủn xỉn sao?

Nhưng Tiểu Lộc liền nhanh chóng phủ định ý nghĩ này.

Bởi Tô Phi lôi cô vào cửa hàng dạo một vòng thật to, cuối cùng còn thay cô chọn một bộ có kiểu dáng thật bảo thủ, giá thật ‘đẹp’, hơn nữa còn kiên quyết không cho Tiểu Lộc trả tiền, nhân lúc cô còn đang trong trạng thái kinh ngạc quá độ mà thanh toán thay cô.

Lúc Tiểu Lộc thay đồ xong đi ra, nhìn thấy Tô Phi đang nhàn nhã đứng trong bể bơi. Xung quanh rất đông người, nhưng chỉ có anh ta là nhìn chói mắt. Cô khẽ nuốt nước miếng, lúc này mới nhận ra, thì ra đằng sau lớp áo blue trắng của vị bác sĩ ca ca này là dáng người mất hồn thể này, thật muốn sờ soạng vào cái bờ ngực đó quá. (Yu: con gái, con làm mất mặt chị em phụ nữ quá, chùi nước miếng ngay!)

“Lại đây.” Trông thấy Tiểu Lộc, Tô Phi nhếch mép, vẫy vẫy tay về phía cô.

Tiểu Lộc có chút sợ hãi, ngồi xổm xuống, thử đưa chân xuống nước. Sâu quá vậy, không chạm được đáy luôn.

Vừa lúc định lâm trận bỏ chạy, Tô Phi vươn tay, bắt lấy cổ tay cô, khẽ dùng sức, lôi Tiểu Lộc xuống nước.

“Cứu, cứu mạng....” Bản năng sinh tồn nổi dậy, Tiểu Lộc đập nước không ngừng nghỉ, nhìn thấy cái tên nói muốn dạy nàng bơi thì lại ung dung đứng một bên nhìn.

Không uy tín, không danh dự! Khoan đã .....Đứng, nước đến eo anh ta hả? Vậy cô đập làm quái gì?

Tiểu Lộc tỉnh hồn, thử với với chân, quả nhiên, có thể chạm đáy. Cô cười ngu ngơ, được Tô Phi giúp đứng lên. Thì ra nước cũng chỉ tới ngực cô thôi nha, “Thật không có tính thử thách.”

“Vậy sao?” Vừa nói xong, Tô Phi liền đề đầu Tiểu Lộc, một sức mạnh kinh hồn đổ xuống.

Bất kể cô giãy dụa thế nào, cũng không tránh được sự kiềm hãm đó của anh, sau khi uống vài ngụm nước hồ, Tiểu Lộc chuẩn bị tắt thở, cuối cùng, lương tâm của Tô Phi mới nổi dậy, buông cô ra, “Có tính thử thách không?”

“Không quây, tôi không quây nữa ..... Khụ khụ.....” Tiểu Lộc khó khăn ổn định lại hơi thở, khụ một cái thật mạnh.

“Tôi dạy cô bơi, lúc tâm trạng không tốt đi bơi cũng không tệ, có thể xả stress.”

“Được không?” Tiểu Lộc tỏ vẻ nghi ngờ.

“Hừ hừ, tôi cũng vì lý do này mà học bơi đó.”

“Cái gì chứ, tôi nói là, đi bơi để xả stress, có được không?”

“.....” Tô Phi cười giễu. Một lát sau, bỗng nhiên hần nhấm mắt, xoay người, đứng sòng vai bên cạnh Tiểu Lộc, “Còn rất hữu dụng là khác. Lúc tôi thất tình đều phải dựa vào nó mới không kích động mà đi giết người.”

“Thì ra anh ..... yêu Nguyễn Linh như vậy.” Điểm này đúng là ngoài dự liệu của Tiểu Lộc, nhìn anh ta lúc nào cũng mang dáng vẻ như không có gì, cô còn tưởng Tô Phi không để ý chuyện đó.

“Tôi có nói người khiến tôi thất tình là Nguyễn Linh sao?” Tô Phi híp mắt, xoay đầu nhìn Tiểu Lộc, cười mờ ám.

“Oa, chẳng lẽ người ngoài tình trước .... là anh sao?”

“Này!” Đột nhiên Tô Phi nạt. Anh và Nguyễn Linh còn chưa từng có bắt đầu, làm gì có ngoại tình....?!

“Hả?”

“Nếu tôi nói, người tôi thích là cô, cô tin không?”

Tiểu Lộc há hốc miệng, mặt đầy vẻ kinh ngạc, tin hay không? Đương nhiên là không rồi, cô đâu phải đứa ngốc: “Cái rắm nè, vậy anh ở cạnh Nguyễn Linh làm gì, đùa cũng không nên nói vậy, tôi giận đó.”

“Tôi vậy mà nói đùa sao? Cho dù có ở cạnh nhau cũng không đại biểu là chúng tôi yêu nhau, sao cô biết khi tôi ở cạnh Nguyễn Linh thì lòng tôi đang nghĩ đến ai? Nói lại, cô cho rằng Nguyễn Linh kết hôn với Trầm Thần Xuyên là vì cả hai yêu nhau sao?” Mất Tô Phi chau lại, anh muốn nhìn cho thật kỹ biểu cảm trên mặt Tiểu Lộc, là vì cạnh thị nên anh nhìn không rõ. Mà về chuyện quan hệ giữa anh và Nguyễn Linh, Tô Phi cũng không muốn giải thích nhiều. Anh biết rõ Tiểu Lộc là người cố chấp thế nào. Chuyện mà cô đã nhận định, cho dù anh có cực lực phủ nhận đi chăng nữa, cô cũng vờ như không nghe không thấy.

“.....Không phải nha, không đúng nha, sao lại thành ra như vậy được? Hai người không yêu thì bên nhau làm cái rắm gì.” Điều này khác xa với định nghĩ về tình yêu của Tiểu Lộc.

“Chồng cô yêu cô sao?” Tuy rằng là câu hỏi, nhưng Tô Phi không chút tò mò gì về đáp án. Bởi theo như vấn đề mà Tiểu Lộc đã hỏi lúc ở bệnh viện, đáp án cũng đã quá rõ ràng.

“Nhưng, nhưng mà anh..... anh cũng từng lên giường với Nguyễn Linh mà.” Đúng, cô và Khưu Sinh không tính là có yêu, nhưng ít nhất họ chưa từng chung giường. Không giống, không giống nhau!

Tô Phi há miệng, nhưng không nói ra lời, lên giường? Đó là chuyện khi nào vậy, vì sao hẳn là đương sự lại hoàn toàn không biết?

“Cái vẻ mặt này là sao vậy, chẳng lẽ muốn ăn mà không muốn nhận à? Đừng cho tôi là đứa ngốc nha, lúc đó có chuyện gì Nguyễn Linh đều kể cho tôi nghe hết.”

Nghe qua những câu này, Tô Phi chỉ cảm thấy chán nản, cũng không muốn giải thích, cảm thấy mình nên để lại chút danh dự cho Nguyễn Linh, “Được rồi, nhưng chuyện kia thì sao? Nói không chừng ngày nào đó chồng cô cũng mở miệng yêu cầu, chẳng lẽ cô cho rằng hễ lên giường với nhau thì sẽ bên nhau cả đời? Tôi đã nói rồi, đàn ông đều là sinh vật có ham muốn tình dục cao độ, chờ đến lúc hần ham muốn cực điểm, ăn sống cô, nhưng cũng không có nghĩa là sẽ chịu trách nhiệm. Cho nên, cô ngốc, đừng nghĩ đến chuyện dùng thân thể để duy trì hôn nhân. Rất bi kịch, không bằng ly hôn đi.”

“Ly, ly cái đầu anh, bọn tôi rất ân ái, anh suy nghĩ quá nhiều rồi.” Tiểu Lộc giận đỏ mặt, nói không cần suy nghĩ, nhưng cũng chỉ cô là rõ nhất, ân ái sao?! Chỉ có thể lừa người chứ sao có thể gạt mình đây.

Tô Phi không thèm quan tâm cô nữa, nhú mày, càng bước càng lui.

Trong lúc say mê mắng người, hoàn toàn không ý thức bản thân đang bị dụ dỗ đến khu vực nước sâu.

Đến tận lúc chân cô không còn chạm được đáy hồ, Tiểu Lộc mới bắt đầu im lặng, chìm xuống, tiếp tục chìm xuống. Lúc nước che phủ khỏi đầu, bản năng khiến cô há miệng, dốc toàn lực múa may hai tay hai chân.

Tiểu Lộc bắt lực giãy dụa trong hồ bơi, Tô Phi lại nhàn nhã cười thích ý đứng cạnh lên, lạnh lùng xem tuồng.

Kim đồng hồ đi một gạch rồi một gạch, Khưu Sinh kê chân ngồi trên sofa, dời mắt khỏi đồng hồ quét ra cửa phòng. Không nhớ rõ đây là lần thứ mấy anh nhìn đồng hồ, từ lúc gõ sáu tiếng đến mười tiếng, người anh đợi vẫn chưa về. Đi động không ai bắt, tin nhắn đi cũng không hồi âm.

Anh hé miệng, cầm điếu thuốc trên bàn trà, định hút, lại buông xuống.

Tiểu Lộc từng nói không thích mùi thuốc, từ lúc anh ở nhà cô đến nay chưa từng hút qua, đêm nay lại thiếu chút nữa phá lệ những hai ba lần.

Lúc này, Khưu Sinh mới hiểu, thì ra mùi vị chờ một người lại khó chịu như vậy.

Suy nghĩ xong, anh lại cầm lấy điện thoại, bấm dãy số quen thuộc. Lần này càng bế tắc, ông nghe truyền đến một giọng nữ dịu dàng, “Thật xin lỗi, người sử dụng đã tắt máy.”

“Tắt máy?” Khưu Sinh lập lại, cười lạnh nhìn điện thoại trong tay.

Nói vậy, không phải là cô để quên điện thoại trong văn phòng? Cô có thời gian tắt máy, cũng không xem tin nhắn, là cố ý không nhận điện sao? Trong trí nhớ của anh, quen biết Tiểu Lộc lâu như vậy, chưa từng có chuyện gì khiến cô giận như vậy, lần này lại thế này, thật rắc rối.

Lúc đang mơ màng buồn ngủ, điện thoại bỗng vang lên, Khuru Sinh giật mình, lập tức nhận điện thoại.

Đáng tiếc, khiến anh phải thất vọng rồi, đầu dây bên kia là giọng Cố Húc Nghiêu: “Cậu không đem theo chìa khóa, vậy có về không? Tôi muốn ngủ, có muốn tôi đem đến cho cậu không, hay là muốn ngủ bên nhà Tiểu Lộc? Vậy mai tôi đem chìa khóa đến phòng làm việc cho cậu.”

“Ừ, đêm nay không về.”

“Tiến độ nhanh vậy sao? Chỉ cần ra tay nấu vài món, đã kéo bà xã về được? Bà xã cậu cũng quá hay đi, thế mà cũng không giữ vững được trận địa.”

“Cậu cũng có thể nấu vài món cho Lê Nhược Lâm ăn, thử xem có thể thu phục cô ấy hay không.” Khuru Sinh cười mỉm môi, chặn lại đề tài này.

“Thôi đi, đừng nhắc đến người phụ nữ kia với tôi, tôi thà nấu cho bò sữa ăn.”

“Bò sữa cũng chưa cần đi đầu thai.”

“Không rảnh nhảm với cậu, ngủ. Cậu cũng ngủ sớm đi, việc ngày mai nhiều lắm, đừng làm việc muộn quá, nhớ rõ, dưỡng ‘tinh’ sức duệ.” (Yu:* nuôi dưỡng ‘tinh’ hoa, thuần khiết, trong sáng nhá.)

Ngắt điện thoại, Khuru Sinh nhứ chặt chân mày, tầm mắt nhìn về bàn cơm không xa.

Một bàn đầy ngập thức ăn, tốn của anh gần một giờ. Bình sinh đây là lần đầu tiên anh nấu cơm cho phụ nữ, đối phương lại không chút cảm kích. Anh nghĩ nếu đích thân mình xuống bếp có thể khiến cô nguôi giận, không ngờ rằng, một cơ hội duy nhất cô cũng không cho anh.

Nghĩ xong, Khuru Sinh miễn cưỡng gấp một cái, đứng dậy đi đến cạnh bàn, nhìn một lúc, mới bưng thức ăn vào bếp. Có đáng không? Anh do dự một chút, cuối cùng cũng bắt đầu nhún vai, mở nắp lò vi ba, đặt thức ăn vào.

Hâm nóng lại thức ăn cho Tiểu Lộc, anh lại ôm chồng tư liệu, nằm trên giường nhìn chồng chọc lên trần nhà. Mấy ngày nay, anh phân tích tư liệu này vô số lần, nếu phần việc này không phải của Tiểu Lộc, cho dù là Lê Nhược Lâm lên tiếng, anh cũng không rảnh xen vào việc người khác. Nghiệt ngã nhất là anh còn lo lắng sửa chữa những điểm thật nhỏ nhặt, cố không để ảnh hưởng đến những phần khác của đề án.

Không rõ đã qua bao lâu, Khuru Sinh thấy mệt mỏi, mí mắt càng lúc càng nặng, sau đó nhắm lại. Vốn chỉ định chớp mắt một lúc, không ngờ cứ thế mà ngủ luôn.

Đến lúc ngoài phòng khách truyền đến tiếng vang, Khuru Sinh cảnh giác mở mắt, định đứng dậy ra xem thì nhìn thấy một bóng người rón ra rón rén đi vào phòng, chân bước khập khiễng, xem ra tiếng động vừa rồi hẳn là do cô đã trúng phải cây xoài giả ngoài phòng khách.

Anh từ từ nhắm mắt, cảm giác thấy Tiểu Lộc đang chậm rãi đến gần, phút chốc xung quanh trở nên yên tĩnh.

“Ý?” Nhìn thấy mỹ nam ngủ trên giường, Tiểu Lộc thật kinh ngạc, bỗng nhiên cảm thấy mình như một trong bảy chú lùn, lê lét cơ thể mệt mỏi định về nhà ngủ, lại thấy nằm trên giường mình là một cái ‘bữa ăn sắc’ “Này, Khuru Sinh, dậy dậy, dậy uống thuốc ngủ nè.”

Tiểu Lộc dùng sức chọt chọt vài cái vào Khuru Sinh, thấy anh không phản ứng, mới bắt đầu nóng nảy.

“Vờ chết thì xem ta mượn đao thiên nhà người!”

“Cô định tự tay hủy đi tính phúc của mình à?” Anh không giả vờ nữa, mở mắt, thoáng chốc đã thuận tay kéo Tiểu Lộc nằm xuống bên người, nhỏ giọng nói bên tai cô.

“.....” Tiểu Lộc trợn mắt há hốc miệng mà thất thần, hai má ửng hồng, cảm nhận hơi thở của anh đang đùa giỡn thần kinh mình, “Ti.....”

Cô hít một hơi thật mạnh, cảm thấy dây thần kinh của mình như bị đứt đoạn, nói không nên lời. Không thể trách cô, không phải do cô quá chậm chạp, mà vì tên đàn ông này lại thay đổi đột ngột, thật sự quá đột ngột.

“Đi đâu?” Trong mắt đen của Khuru Sinh như đông lại, quan sát cô gái dưới thân mình, hỏi lạnh lùng.

14. Chương 21 Part 2 + 22 Part 1

“Đi bơi.” Tiểu Lộc khẩn trương, tay không tự giác nắm lấy chiếc chăn bên cạnh.

“Với ai?” Thấy nàng trả lời lưu loát như vậy, Khuru Sinh gạt đi điểm này, xem ra trọng điểm không phải là đi đâu, mà là đi với ai.

“Bạ, bạ ....”

Quả nhiên, Tiểu Lộc cũng không chịu kém mà bắt đầu nói lắp.

Khuru Sinh từ từ nheo mắt lại, quay đầu đi, tiếp tục ép cung: “Đàn ông?”

“Là nữ!” Cô cũng không có ngốc, tuyệt đối không phải, loại tình huống này sao có thể khai thật.

“Thật không?” Thật đáng nghi.

“Ôi, MSN, QQ, còn có một đồng mật mã diễn đàn của tôi anh đều có, anh nói đi, cả bạn bè phái nam tôi cũng không có, sao có thể đi bơi với đàn ông được.....”

“Còn giận sao?” Anh không nói tiếp nữa, chuyển đề tài.

Tiểu Lộc bắt đầu cảm thấy không theo kịp, Khuru Sinh như vậy thật xa lạ nha, anh ta cũng quan tâm đến cảm thụ của nàng sao? Người ta đã hỏi thật như vậy, nếu còn giận tiếp có phải là giận nhay không? Cô suy nghĩ một lúc, nghĩ xong, kết quả là thật không tiền đồ mà hờn dỗi: “Không phải tôi giận anh sửa chữa đề án cho tôi, anh chịu giúp, tôi cầu còn không được, chỉ là.....”

“Cô là tổ trưởng, không phải bà chủ, nếu không biết xử trí thế nào với nhân viên mình, thì cứ đem trách nhiệm giao cho lãnh đạo trực tiếp là được.” Khuru Sinh nghiêng người, một tay đỡ đầu, nhàn nhã cắt ngang lời Tiểu Lộc.

“Lê Nhược Lâm?” Please, vậy không phải là đi chịu tội sao. “Thôi quên đi, nhiều lắm thì lại thức thêm mấy đêm nữa. Nhưng mà sau này nếu gặp phải chuyện như vậy, có thể thương lượng trước với tôi, tôi không phải người không tồn tại nha. Vợ chồng người ta không phải là thường xuyên kết nối sao? Vì sao đến giờ chúng ta cũng không kết nối chứ?”

Kết nối? Từ này có vẻ xa lạ, Khuru Sinh ngửa đầu ra xa xa, tạo khoảng cách, đánh giá lại Tiểu Lộc. Từ trước đến nay, anh thật sự chưa từng quan tâm qua chuyện phải kết nối với cô, vì phụ nữ thường suy nghĩ khác với người bình thường. Thậm chí .... Anh nghĩ cô chưa từng nghĩ đến chuyện có thể duy trì cuộc hôn nhân này bao lâu, nhưng xem ra bây giờ, bà xã nhà anh đã thật sự cố gắng muốn làm hiền thê rồi.

“Tôi nói sai sao?” Nhìn gì ghê vậy? Tiểu Lộc tròn mắt, nhìn chằm chằm lại.

“Không có.” Anh vươn tay, luồn qua cổ Tiểu Lộc, tự nhiên kéo cô vào ngực mình, xoay người, một lần nữa đặt cô nằm dưới người mình, tư thế vô cùng mờ ám, “Bà xã, làm không?”

“Làm cái gì?” Tiểu Lộc khẩn trương vặn vẹo người, biên độ động tác rất lớn, định là tìm khe hở để trườn xuống giường. Kết quả, lại khiến quần áo mình càng lúc càng không chỉnh tề.

Cổ áo sơ mi rộng thùng thình của Tiểu Lộc trượt xuống vai, tầm mắt Khưu Sinh nhìn không dời đi, yết hầu không ngừng di chuyển lên xuống. Thì ra cô nàng phát triển cũng rất tốt, từ bờ vai làm lộ ra dáng vẻ trên người, nếu đôi mắt có thể thêm vài phần mê ly, hẳn là càng hoàn mỹ.

“Làm, làm đề án sao? Được, vậy anh đứng lên trước đi.” Lại không nói lời nào

“Yêu.” Lời ít mà ý nhiều.

“Hả?” Tiểu Lộc nhanh chóng xê người ra, muốn chết, sao tự đứng lại dùng cái ánh mắt câu hồn như vậy hấp dẫn mình.

“.” Đối phó với người như vậy, không nói thẳng thì chắc chắn sẽ tức mà ói máu.

..... Đã qua nhiều ngày rồi, tự đứng Khưu Sinh lại chủ động yêu cầu ? Tiểu Lộc nhấp nháy mi mắt, nhìn anh một hồi lâu, đôi mắt sâu đen kia bị một tầng đục vọng dày đặc bao phủ, nhìn y chang con cầu đối. Ấc, sao sánh kiểu này dường như không đủ với Khưu Sinh, anh ta phải là một con sư tử động đục. (Yu: *vỗ đùi cái bốp* so sánh quá hay, quá tưởng hình *xoa xoa đùi* T^T)

Cuối cùng cũng đợi được anh nói ra những lời này, nhưng Tiểu Lộc lại cười không nổi, “Anh trên tôi vui lắm sao?”

Lúc Tiểu Lộc muốn, anh nói trên đùi còn vướng thạch cao; giờ thì sao? Thạch cao trên đùi vẫn y như cũ nha, chỉ bởi vì anh ta muốn, cho nên anh ta đồng ý sao?

“Không.” Khưu Sinh cảm thấy đáng vẻ lúc này của mình là cực kỳ nghiêm túc, song song đó, cơ thể anh lại càng nghiêm túc.

Tiểu Lộc chột nghẹn họng, nhìn anh trần trối, cho dù Khưu Sinh không trả lời, cô cũng có thể khẳng định anh không hề nói đùa. Bởi vì..... có một cảm giác thật chân thật, cái loại này, đùi cô đang bị vật cứng trên người người nào đó chột vào, cảm giác ..... thật chân thật.....

“Con mẹ nó, đi chết đi!” Tiểu Lộc cổ lầy má, tay chân phối hợp, vừa đánh vừa đẩy, cuối cùng cũng thoát khỏi Khưu Sinh. Giây tiếp theo, cô đã lao xuống giường, tìm vị trí an toàn tha xa anh mà đứng, hốc mắt phiem hồng, “Yêu đâu? Yêu của anh đâu? Tôi cũng chưa thấy cái mà anh gọi là yêu đâu cả, làm là làm thế nào?!”

“Hả?” Đến phiên Khưu Sinh đại ra. Làm gì chứ, người nói trước không phải là cô sao, giờ lại cự tuyệt ham muốn sao?

“Anh không phải là xem tôi như công cụ tiết dục chứ?” Cô không muốn mình bị lời Tô Phi làm ảnh hưởng, nhưng mà thật khó, đàn ông hẳn là hiểu rõ đàn ông nhất mà.

“Phi.....” Một tiếng cười mang đầy vẻ trào phúng từ Khưu Sinh vang lên, anh thật sự muốn nói với cô, ngành công nghệ sản xuất cho tình dục bây giờ rất khá, hơn nữa còn là hàng đẹp giá rẻ.

“Anh phản ứng như vậy là sao, hả?” Tiểu Lộc suy sụp, rũ vai, mặt uể oải, “Cho dù nói vài câu dễ nghe để gạt tôi cũng được mà. Tôi chỉ muốn dùng lần đầu tiên trao cho người đáng giá, cho dù.... Chỉ là yêu tôi ngoài mặt cũng được.”

“Lần đầu tiên?” Nói quá rồi, Khưu Sinh bắt đầu hoài nghi bà xã mình có phải là hàng trong bảo tàng mới lấy về không nữa, “Bà xã, cô nàng tiết trinh.” (Yu: tiết nuôi, chứ không phải sai chính tả của chữ tiết trinh nha.)

“Phi! Ba tôi nói, nếu đàn ông không muốn đem nửa đời sau giao cho tôi thao túng, tôi cũng không thể đem cái mông kia giao cho hắn thao túng.” Tiểu Lộc ngẩng đầu, rống to.

“Pa pa thật đáng yêu.” Tư tưởng cổ ngọc khiến Khưu Sinh nhin cười không được, chỉ là ..... nửa đời sau sao? Anh cũng chưa thật sự định giao cho ai cả, “Lại đây.”

“Gì chứ?” Tiểu Lộc đề phòng.

“Em nói đi, em muốn tự đi lại đây, hay là để anh tới ôm em?”

Tiểu Lộc cũng không cố chấp quá lâu, mếu máo, ngoan ngoãn đi lại giường.

Khuru Sinh ngẩng đầu nhìn cô, khe thở dài, bất đắc dĩ kéo cô vào người, cảm giác cơ thể Tiểu Lộc vẫn căng thẳng, nằm trong ngực anh không dám động đây, không khỏi bật cười. Tay ôm eo Tiểu Lộc càng thêm chặt, mềm giọng nói bên tai cô: “Đừng ồn nữa, ngủ đi, chẳng lẽ em định lăn qua lăn lại đến sáng?”

“Có anh kề bên, tôi không ngủ được.....”

“Anh là ông xã.”

“.....” Ông xã cũng là người nha, ông xã cũng phải để cô đi tắm rồi thay đồ ngủ ngủ tiếp nha!

Chương 22

Kết quả, đêm nay, ngoài dự liệu, Tiểu Lộc ngủ thật say.

Sáng tỉnh dậy đã không thấy Khuru Sinh đâu, còn tưởng anh đã đến văn phòng, nhưng ai ngờ anh lại thấy anh đang tránh ở phòng sách ngồi xem đề án. Tiểu Lộc đứng ngoài cửa nhìn trộm anh thật lâu, tách café bên cạnh dường như đã uống cạn, chẳng lẽ anh ta thức cả đêm sao? Nói không cảm động là giả, Tiểu Lộc tin chắc Khuru Sinh vì mình mới nhọc công chăm lo cho hạng mục này, hơn nữa tối qua cũng không dứt khoát ăn cô.

Cho nên.....Khuru Sinh tuyệt đối không phải loại đàn ông có ham muốn tình dục cao độ gì đó như Tô Phi đã nói đâu ha? Lúc đó cả hai không phải là không có chút cảm tình nào mà.

“Này, ngày ngốc gì đó, không phải là còn cãi nhau với Khuru Sinh chứ?”

Ngay lúc Tiểu Lộc đang mơ màng nhìn ra cửa sổ của phòng pha trà, sau lưng bay tới giọng nói của lãnh phu nhân. Tiểu Lộc run bắn người, xoay đầu lại, cười ngọt ngào giả lả: “Không có, rất hòa thuận.”

“Cô làm cái gì mà cười kiêu căng thối như vậy, cãi nhau với kẻ lạ nằm cùng giường phải không?” Rót xong ly nước, lãnh phu nhân bám sát vào Tiểu Lộc, lấy khủy tay huých vào người cô.

“Đâu có.....”

“Kỳ thật Khuru Sinh nhà cô cũng không tệ, hôm qua, lúc cô đi rồi, mọi người cũng âm ỉ một lúc lâu, sau anh ta lại nói sẽ cố sức bỏ những thay đổi nhỏ nhất, nếu thật sự không còn cách nào khác, phương án sửa chữa sẽ do anh ta phụ trách. Anh ta là nhiếp ảnh gia, chuyện ý tưởng căn bản không phải do anh ta lo, cho nên cô cứ yên tâm, nếu cần sửa chữa, bọn này sẽ tăng ca, không để một mình ông xã cô gánh đâu.”

“Anh ấy thật sự tốt lắm nha.” Tiểu Lộc nắm chặt chiếc tách, ánh mắt hoảng hốt, nói lầm rầm.

Sao trước kia mình lại không nhận thấy anh ấy đối xử với mình thật ra cũng không tệ lắm? Tiểu Lộc nghếch ra ....lâm vào trạng thái suy nghĩ mông lung. Lúc cô thất tình, Khuru Sinh uống rượu cùng cô; lúc nàng hoảng sợ khi đi công tác, anh xuất hiện đúng lúc, tuy không rõ là anh đến làm gì; lúc cô bị chú quan chức bắt đi, anh còn có thể đến cứu cô.....

“Tiểu Lộc, Tiểu Lộc, có người tặng hoa cho cô nè!” Tiếng gào to của Tiểu Bát từ xa vọng tới.

“Hoa?” Thật nhàm chán.

Còn chưa hoàn hồn lại, một bó thật lớn hoa gì đó đã bị nhét vào tay cô.

Tiểu Lộc tò mò xem xét, mới phát hiện.....đây đâu phải là hoa, tuyệt đối không thể si nhục hoa như vậy được. Đây chính là một bó được gói thật hoa mỹ ... rau muống! Chính giữa coi như là có chút tâm tư bỏ thêm một đoá hướng dương!

Rau muống, hướng dương, thật ngộ nha!

Đến tận lúc Tiểu Lộc tan tâm, người tặng hoa cũng không xuất hiện.

Khi về đến nhà, Tiểu Lộc cẩn thận cắm đoá hướng dương kia vào bình hoa, dù sao từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến giờ đây là lần đầu tiên cô được tặng hoa. Tiểu Lộc nghĩ, cho dù hoa này có héo, cô cũng muốn làm nó thành hoa khô, trân trọng kỷ niệm.

Còn về phần rau muống còn lại..... vậy thì, phần này là phải dùng thôi.

Tiểu Lộc chống nạnh, thở hắt ra, cười tủm tỉm nhìn đồ ăn được dọn đầy bàn, càng lúc càng cảm thấy mình thích hợp làm bà nội trợ, nhất là món rau muống xào tỏi, làm thật ngon.

Vừa định nếm thử, thì nghe thấy tiếng chìa khóa đang mở cửa, Tiểu Lộc nghiêng đầu, ngóng ra cửa.

Không lâu sau, Khuê Sinh và Cố Húc Nghiêu cùng đi vào, khó hiểu nhìn Tiểu Lộc.

“Về rồi sao.” Ánh mắt Tiểu Lộc xẹt qua hai người họ, lấp ló ló, “Tôi đi dọn cơm cho hai người.”

Khuê Sinh nghi ngờ nhìn bóng Tiểu Lộc, cảm thấy hôm nay tâm trạng cô nàng hẳn là đặc biệt tốt. Lại xoay đầu nhìn rau muống trên bàn, sắc mặt liền tái đi, cứng lại.

Một lát sau, tiếng gầm giận dữ vọng đến phòng bếp.

“Trình Tiểu Lộc!”

“Ra đây lập tức.....”

“Cô lại lấy rau muống nấu sao?!” Cố Húc Nghiêu không tin vào mắt mình mà reo lên. Tốt xấu gì cũng do Khuê Sinh mạo hiểm móc tiền lương đi mua mà.

“.....” Tiểu Lộc nghẹn họng, trán trời chạy ra khỏi bếp, bưng bát, ngây ngốc nhìn Khuê Sinh.

Cái bó này không nên gọi là ‘Hoa’ này thật ra là ai tặng. Cô suy đoán qua vô số người, đồng nghiệp đùa dai, cửa hàng hoa lắm, thậm chí còn nghĩ đến Tô Phi, nhưng tuyệt đối không nghĩ đó là Khuê Sinh. Trong ấn tượng của Tiểu Lộc, anh tuyệt đối không làm những chuyện nhảm chán thế này.

“Anh, gì chứ, sao anh lại đi tặng rau muống cho tôi hả?” Thật vất vả, não Tiểu Lộc như bị chậm lại, cố sắp xếp lại những từ này.

“Phiên.” Khuê Sinh làm mặt lạnh, cởi hai nút áo trên sơ mi, “Không phải cô bị dị ứng phấn hoa sao?”

“Ai dị ứng.” Cô khỏe mạnh biết là bao, “Cho dù dị ứng đi nữa, anh cũng đâu cần tặng rau muống cho tôi, đã tặng thì tặng cho đáng chứ? Có cần keo kiệt dữ vậy không hả?”

Việc này, Khuê Sinh từ chối cho ý kiến, quả thật là có hơi rẻ tiền.

“Rau muống là tôi chọn.” Cố Húc Nghiêu nghiêm mặt, dừng cảm đứng ra gánh vác trách nhiệm.

Tiểu Lộc tức giận trừng mắt nhìn, “Khẩu vị của anh cũng tốt quá hén.”

“Là Khuê Sinh nói cô còn giận, không chịu nấu cho cậu ta ăn, nói là không lo cho cậu ta. Rau muống rất có ý nghĩa nha, chứng tỏ tim cậu ta cũng đã đào ra cho cô rồi.” (Yu: rau muống hay còn gọi là cải vô tâm, chơi chữ với chữ tâm = tim)

“Phốc.....” Khuê Sinh cười rất đúng lúc, nghiêng đầu, lia mắt nhìn Cố Húc Nghiêu. Thứ cậu ta chọn không phải là ‘giẻ rách’, ít nhất cũng tiết kiệm tiền, ‘giẻ rách’ cũng là một lý do.

“Giả tạo, mấy người quá giả tạo!” Chỉ vì chuyện chăn gối mà chiêu nào cũng không từ bỏ!

“Ừm.” Đúng là có hơi giả, câu này nghe xong cả Khuê Sinh cũng thấy ghê tởm, cũng chỉ có mỗi Cố Húc Nghiêu bày ra cái tuồng kịch này, “Không phải còn có hoa hướng dương sao? Nó cũng đắt mà.”

“Quan trọng không phải là giá cả .....” Tiểu Lộc bất lực, bày ra vẻ mặt cầu xin, nói không ra hơi.

“Hoa hướng dương không phải tôi chọn, là ông xã cô chọn.” Lúc này đây, Cố Húc Nghiêu lại nhanh chóng phủ sạch trách nhiệm.

“Ha hả.” Tiểu Lộc tức đến đỏ mặt, Khuê Sinh nén không được mà phì cười, thuận tay kéo cô vào lòng, thân mật mà véo véo hai má Tiểu Lộc, “Cúc nở dưới ánh mặt trời, chào ‘miệng nhỏ’.” (Yu: bạn nào coi đam mỹ hẳn là hiểu miệng nhỏ là zì ha, ai hok hui mà mún tìm hui thì kiếm fan girl hay hủ nữ phổ cập kiến thức cho nha)

“.....” Tiểu Lộc cũng phì cười, đưa tay làm nũng chọt chọt Khuê Sinh, “Anh thật đáng ghét, làm gì mà tấn công người ta từ trong ra ngoài vậy.”

“Sao?” Anh quay đầu đi, chau mày, hừ lạnh.

“Anh không phải không biết cái gì gọi là tiểu công chứ? Chính là.....”

Tiểu Lộc vô cùng kích động, quên hết mọi chuyện, còn muốn giải thích cho Khuru Sinh một số kiến thức thông dụng. Kết quả, lại bị anh bình tĩnh cắt ngang, “Gọi lão công.”

“Lão công?” Người trẻ sao gọi là lão, anh này thật kỳ quái

“Ừm, ngoan.”

Cục diện hoàn toàn lâm vào tình trạng ông nói gà bà nói vịt. Một bên là hủ nữ có lối suy nghĩ hoàn toàn siêu trần thoát tục, một kẻ lại chấp nhất chuyện xưng hô của bà xã mình. Làm Cố Húc Nghiêu đứng cạnh mà khó xử, đưa mắt nhìn bàn đầy thức ăn. Định mở miệng gọi hai người kia quay lại với bàn ăn, nhưng kết quả là thất bại.

Cuối cùng, Cố Húc Nghiêu xem như không có gì mà tự hưởng thụ một bàn đồ ăn.

Vì không tìm thấy em họ, Lê Nhược Lâm đột nhiên gọi điện rồi lúi Cố Húc Nghiêu đi.

Chuyện Tiểu Lộc khó hiểu chính là..... “Em họ Lê Nhược Lâm liên quan gì đến Cố Húc Nghiêu?”

“Em họ Nhược Lâm và cháu gái Húc Nghiêu là bạn học.” Khuru Sinh vừa đặt bát sữa vào lò vi ba, vừa giải thích.

“Ồ, vai vế thật hỗn loạn nha!” Tiểu Lộc buông chiếc bát đang rửa trong tay, kích động quay đầu.

Khuru Sinh tức giận, đưa tay chụp đầu Tiểu Lộc, “Cũng đâu có loạn luân, cô hưng phấn làm gì?”

“y da, tôi hưng phấn là vì quan hệ của Lê Nhược Lâm và Húc Nghiêu thôi. Anh không biết đâu, ai cũng nói phụ nữ thiếu tình yêu thì khó chiều kinh khủng. Trước giờ Lê Nhược Lâm đều rất khó chiều nha, tôi làm gì chị ấy cũng khó chịu. Nếu giờ chị ấy và Húc Nghiêu đến với nhau, nói không chừng sự việc sẽ thay đổi, những ngày sau này của tôi sẽ thoải mái rất nhiều nha!”

“A, Nhược Lâm đâu có đáng sợ như vậy.”

“Nhược Lâm?” Tiểu Lộc dùng loại ánh mắt quỷ dị đánh giá Khuru Sinh thật lâu, “Hai người quen thân lắm sao?”

“Cũng xem như quen biết.”

“Giẻ rách.....” Câu trả lời giẻ rách gì vậy hả, ba phải, nói sao chẳng được.

“Không phải cô là hủ nữ sao? Sao lại đột nhiên thay đổi khuynh hướng giới tính của Húc Nghiêu vậy?”

“Ồ ..... Tình hình bây giờ có chút khác xưa, tôi là bà xã của anh mà.” Tuy cô là hủ nữ, nhưng cũng chỉ sơ cấp, cũng chưa cường điệu đến mức này. Lúc trước vì không có quan hệ mật thiết gì với Khuru Sinh, còn có thể tưởng tượng chút ít, còn bây giờ..... Chỉ cần tưởng tượng anh và Cố Húc Nghiêu trình diễn màn ‘bạo cúc’, cô chắc chắn sẽ có ý nghĩ muốn giết người. (Yu: chết thật chứ chẳng chơi,)

Nghe vậy, Khuru Sinh bỗng trở nên thật dịu dàng, không chút xấu hổ mà gọi, “Bà xã.”

“Sao?” Tiểu Lộc sửng sốt, tuy đây không phải lần đầu Khuru Sinh gọi cô ‘bà xã’, nhưng lần này có vẻ không giống. Lúc trước anh gọi đều rất tự nhiên, tự nhiên đến không chút tình cảm, giống như đang gọi tên cô.

Khuru Sinh không nói gì, chỉ xoay người, ôm cô từ sau lưng, thuận thế mà gác đầu lên vai cô, “Đã lâu rồi anh chưa có tắm.”

Cái giọng này, như là đứa bé ngậm đường mà nói ngọt, hại Tiểu Lộc một lúc lâu mới thích ứng kịp, “Oà.....bắn quá!”

“Không ai giúp anh.” Chân thạch cao đáng yêu, thật muốn đổi thành cái chân khác.

“Thật đáng thương..... Chỉ là cố nhịn chút đi, hôm qua tôi vừa đến bệnh viện, bác sĩ nói cuối tuần đến tái khám là có thể tháo thạch cao.” Nói xong, Tiểu Lộc mới nhớ hôm qua có mang về túi thuốc. “Đúng rồi,

còn phát thuốc nữa, bác sĩ dặn anh phải uống đúng cỡ. Tuần tới nhất định phải đến bệnh viện, không thì tự lấy dao mà chặt thạch cao đi.

“Em đến bệnh viện?” Đối với việc Tiểu Lộc tự mình đến bệnh viện, Khuru Sinh tuyệt đối không vui.

“Hôm qua bệnh viện gọi điện nói anh lâu rồi mà không đến tái khám.” Cúi đầu, tiếp tục tìm, Tiểu Lộc không để ý gì nữa.

“Sao không gọi anh cùng đi?”

Đúng ha, sao không đi cùng anh ấy nhỉ? Tiểu Lộc dừng động tác, suy nghĩ, trí nhớ sống dậy. “Chúng ta cãi nhau nha, anh họp ở công ty tôi .....này, cho anh đó, lát nữa nhớ mang về nha.”

Khuru Sinh uể oải khều khều gói thuốc Tiểu Lộc để lại, muốn đem ‘cái đau khổ’ này quăng đi cho rồi, nhưng mà, giấy tiếp theo anh liền rút ngay ý định này. Trong hộp thuốc, lộ ra một mảnh giấy không hề giống như toa thuốc tý nào, làm Khuru Sinh thấy thật hứng thú.

Đó là một tờ giấy màu hồng nhạt, loại mà nữ sinh trung học thường dùng để viết thư tình.

Anh đưa tay lôi ra, đưa ánh mắt tươi cười sáng lạng nhìn Tiểu Lộc, nghi ngờ mở mảnh giấy bị gấp làm bốn ra xem.

Sau đó, ‘rầm’ một tiếng, Khuru Sinh ép nó lên bàn, vuốt thẳng, ra sức vuốt thẳng.

“Gì vậy chứ....” Tiểu Lộc không hiểu vì sao anh ta lại đi chà đạp mảnh giấy vô tội này.

Đến lúc cô nàng tò mò mở tay Khuru Sinh ra, né ánh mắt âm u của Khuru Sinh mà nhìn vào, thấy rõ nội dung trong đó, sắc mặt mới bắt đầu từng lớp từng lớp biến đổi.

Trong mảnh giấy màu tình yêu hồng nhạt ướm át đó, có một dòng chữ to, như rồng bay phượng múa, nhưng đây hoàn toàn không phải là toa thuốc khó đoán chữ của bác sĩ, mà là đoạn văn người ta có thể dễ dàng thấm thấu. Đoạn văn rất dài cũng rất tình cảm, khiến người đọc khó tránh khỏi nổi da gà, nhưng tóm lại chỉ có mấy câu, thì phải là..... “Dáng em mặc áo tắm thật gợi cảm, dáng vẻ bơi lội của em thật đáng yêu. Nhớ dặn Khuru Sinh đến bệnh viện tái khám, bởi vì anh muốn gặp em.”

Nhất thời, Tiểu Lộc như hóa đá, còn có một loại cảm giác như bị bán đứng.

Hắn có kế hoạch! Sáng sớm đã lên kế hoạch lôi cô đi bơi, trong lúc chuẩn bị gói thuốc cũng đã lập kế hoạch sẵn rồi!

Cả phòng lâm vào sự yên lặng trước nay chưa từng có, Tiểu Lộc tránh sau cửa phòng bếp, ló đầu nhìn lên Khuru Sinh. Nhìn thấy mắt anh càng lúc càng thâm trầm, nét mặt càng lúc càng khiến người ta sợ hãi, tựa như lúc nào cũng có thể lôi cô ra lăng trì, còn tay thon dài kia lúc này đảo thật nhanh, vò mảnh giấy hồng nhạt đáng yêu kia thành một nắm.

Trong lúc tầm mắt Khuru Sinh chuyển đến bên người Tiểu Lộc, cô liền rút đầu về, hoảng hồn mà cười ngây ngô. Không biết phản ứng lúc này của anh có thể gọi là ghen không, nghe Tiểu Bát nói, đàn ông bình thường ghen đều có phản ứng như vậy. Trong quan niệm của Tiểu Lộc, như vậy thì được gọi là ghen.

Suy nghĩ theo chiều hướng lạc quan, cô cảm thấy thể xác và tinh thần đều thật sung sướng.

Nhưng mà.....lạc quan là một chuyện, cô thật sự không muốn mình và Khuru Sinh ‘nổi bão’, “Tôi nói anh nghe, anh vậy thật đáng sợ.”

“Đang đợi cô nói.” Khuru Sinh tựa người vào khung cửa, môi mím lại, nhưng vẫn ung dung chờ cô giải thích.

“Chuyện không như anh tưởng tượng đâu.....” Nói đến một nửa, Tiểu Lộc cảm thấy lời kịch này thật nhảm, luôn xuất hiện trong các lời thoại trên kịch. Nghĩ xong, cô định đổi một lý do để thoái thác, “Anh nghe tôi giải thích.....ây da, càng nhảm....”

Lúc này, Tiểu Lộc mới hiểu, thì ra không phải lời thoại trên kịch rất nhảm, mà là gặp phải hoàn cảnh này đều phải nói như vậy, chỉ có những lời này mới đủ để biểu đạt nội tâm rồi rắm này.

“Rốt cuộc là muốn nói gì?” Khuu Sinh định xoay người bỏ đi, cãi nhau với Tiểu Lộc vì gã kia thì thà là anh để mình ghen đến nội thương. Có lẽ, anh không muốn để ý sâu vào chuyện của cô, bình tĩnh một chút, hoặc là vẫn như trước, không có gì mà tiếp tục làm vợ chồng danh nghĩa với cô.

May ra....thật sự nếu may ra là như vậy, không thì anh cũng như rơi vào trong địa ngục vĩnh hằng, một bước cũng không thể quay đầu được nữa.

“Tôi muốn đính chính lại cho rõ, đây là một cái âm mưu thủ đoạn vụng về, một cái âm mưu. Đầu tiên anh ta đưa thuốc cho tôi, sau đó lại lôi tôi đi bơi, là có kế hoạch sẵn rồi! Anh ngàn vạn lần đừng tin sa vào trong cái quỷ kế của người đó, đừng có mất hết sức chiến đấu và lực phòng ngự như vậy. Đúng ra tôi không nên gạt anh, chỉ nghĩ là thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện. Vốn chỉ là đi bơi với nhau, ngoài ra không có gì nữa cả.....”

“Lần trước là anh ta đưa cô tới quán lẩu đêm sao?” Cuối cùng Khuu Sinh cũng không nén nổi nữa, cắt ngang lời cô, đi thẳng vào vấn đề.

“Ừ.” Tiểu Lộc an phận gạt đầu.

Tốt lắm, rất biết nghe lời, Khuu Sinh cười hài lòng, “Anh ta không phải là nói thích cô chứ?”

“Sao anh biết?” Lời Tiểu Lộc vừa thốt ra, liền ý thức mình thật là đưa sống theo bản năng, lập tức che miệng, trừng to mắt, nhìn Khuu Sinh, lắc đầu liên tục.

Đáng tiếc, đã quá muộn.

15. Chương 22 Part 2 + 23

“Vậy còn cô?” Khuu Sinh khó khăn lắm mới giữ vững nụ cười.

“.....Nói thật sao?” Tiểu Lộc định hỏi thử, lòng ghen ngào, thật muốn tìm một người để giải bày.

Khuu Sinh rất muốn mở cửa sổ, ném thẳng cô ra ngoài. Chỉ là lo rằng đây là lầu hai có quảng xuống cũng không chết, anh nhin. Nghĩ nghĩ một lát, anh kéo Tiểu Lộc ra phòng khách, chuyển sang ngồi đối diện với cô, cười thật khả ái, giọng điệu nhu hòa, “Ngoan, muốn nói gì cứ nói, ghen lâu rất khó chịu.”

Cái vẻ mặt thế này, rất thân thiết, khiến Tiểu Lộc lập tức liên tưởng đến cô bạn tâm giao, đột nhiên liền dâng lên một cảm xúc muốn moi gan móc ruột.

Hơn nữa, loại cảm xúc này còn được ánh mắt Khuu Sinh cổ vũ nhiệt tình, cuối cùng, làm cô không thể quay đầu, không chút suy nghĩ, thành thật khai ra, “Thật ra, nếu anh ta không phải là bạn trai trước đây của Nguyễn Linh, thì người đàn ông này quả là nhân vật hoàn mỹ nha. Tuy rằng hơi thủ đoạn, tâm cơ phức tạp, nhưng mà so với người đơn giản, hẳn là nên tìm người biết suy nghĩ. Nhưng mà anh ấy lại là bạn trai cũ của Nguyễn Linh, lại còn từng lên giường với nhau, cho dù tôi với Nguyễn Linh trước đây là bạn thân nhưng cũng không thể làm chuyện đổi chồng thương thức được. Anh biết không? Tôi cũng quen anh ấy rất lâu rồi nha, kết quả giờ anh ấy lại nói thích tôi, có sớm qua không?”

“A.” Khuu Sinh tắt nụ cười, tựa lưng vào ghế, ngạo nghễ nhìn Tiểu Lộc, muốn nén cảm xúc cũng không được, miêu tả thật sinh động, “Có lẽ anh ta muốn mượn Nguyễn Linh để gần cô, âm thầm bảo vệ, thật cuồng si ha.”

“Vậy càng không được, tôi ghét nhất đàn ông kiểu này, làm gì có chuyện gọi là âm thầm bảo vệ, nói trắng ra là bắt cá hai tay nha.” Tiểu Lộc kích động, bưng bưng phần chân, nói có đầu có đuôi.

Khuu Sinh nhấp nháy mi mắt, ánh mắt đột nhiên lạnh đi. Đương nhiên anh biết cô ghét nhất loại đàn ông này, không cần cô cường điệu như vậy, “Được.”

“Hả?” Được cái gì? Tiểu Lộc không hiểu gì trơ mắt nhìn Khứ Sinh.

“Vào WC úp mặt vào tường, đem theo cả cái hoa hướng dương kia nữa.” Cô nàng này cũng thật quá hay rồi, còn dám xem anh như chị em tri kỷ, còn con mẹ nó ‘đổi chồng thường thức’, xem ra đã sa đọa đến cả chồng mình là ai cũng không nhận ra nữa rồi.

“Là anh bảo tôi nói thật mà.....” Vì sao lại phải vào WC úp mặt vào tường, vì sao còn phải đem theo hoa hướng dương kia theo nữa?

Chưa từng thấy qua người nào như vậy, Khứ Sinh giận đến trừng mắt liên tục nhìn Tiểu Lộc, hy vọng cô nàng nhận ra được mình đã sai ở đâu. Đáng tiếc, cho dù anh có trừng cả đời cô cũng không tỉnh ngộ được. “Tiện thể mang theo cả mớ rau muống kia theo, rồi vào đó mà ăn sạch luôn đi.”

Mong chờ vào người vô tâm vô phế này thì chi bằng phá cho hư hết cho rồi.

Sau khi nói xong, Khứ Sinh nhíu mày, chờ hành động của Tiểu Lộc.

“Tôi cũng là người có tình cảm mà.” Gì chứ, luôn phải là cô đi làm mấy chuyện thế này. Tiểu Lộc cong môi, đôi mi thanh tú chau thành một hàng, bắt đầu van vãn cầu xin tha thứ, “Đừng đẩy tôi vào cuộc sống bi kịch như vậy nha, một tuần rồi tôi chưa có vệ sinh bồn cầu đó, hơn nữa rau muống lạnh rất khó ăn. Tôi thu lại những câu vừa nói, vậy nè, Tô Phi chính là cái kẻ , cho dù tôi phải lấy chó lấy heo cũng không muốn theo loại người này.”

“Ừm, vậy ra tôi là heo hay là chó?” Tiếp tục giữ vững giọng nói lạnh lùng.

“.....Anh là ông xã tôi đó thôi!” Thời điểm này, cho dù phải nói trái với lương tâm dù sao vẫn hơn là vào WC ăn rau muống nha.

“Sao?” Cuối cùng, giọng nói cũng đã dịu đi một chút.

Hả? Thì ra anh ta thích nghe những lời này, Tiểu Lộc suy nghĩ, sau đó cười nịnh, bước đến gần, ôm tay anh làm nũng, “Em nói anh là ông xã em đó, cho dù anh là heo hay là chó a, em cũng cam tâm tình nguyện cùng anh làm bấy, huống chi anh không phải vậy! Anh phong lưu phóng khoáng như vậy, hoàn mỹ đến bi kịch, có thể gả cho anh, em cười còn không kịp nữa là.”

“Không muốn ăn sao? Vị món rau muống này cũng không tệ.” Người kia đột nhiên mở miệng ra lại ngọt đến giả tạo như vậy, cố tình làm Khứ Sinh thấy thoải mái.

“Không ăn, em không ăn .....” Tiểu Lộc không ngừng lắc đầu, cho thấy lập trường kiên định của mình.

“Vậy anh ăn em là được.”

Nói xong, anh đứng lên, kéo Tiểu Lộc vào lòng. May mắn bị bó thạch cao là chân không phải là tay, còn có thể hành động nhanh chóng để cô không có cơ hội tránh né. Nhìn thấy cô đang ngạc nhiên trong lòng mình, Khứ Sinh cũng ngạc nhiên, nhìn kỹ mới phát hiện ngoài cái miệng dùng để nói chuyện bô lo ba la kia ra, đôi môi mọng nước cũng thật yêu kiều. Món ngon bày ra trước mặt, nếu không ăn sẽ bị sét đánh. Vì tránh không để bị sét đánh, Khứ Sinh thật không chút khách khí cúi đầu, cắn lên môi cô.

“A.....” Đó là một cú ngoạn thật sự, làm Tiểu Lộc đau điếng hồn, thét lên kinh hãi.

Ngay khi Tiểu Lộc vừa há miệng, lưỡi anh đã không kiêng nể gì mà chui vào miệng cô. Cảm giác mềm mại trơn trượt, xúc cảm mới mẻ, Tiểu Lộc có chút bối rối nhìn anh. Dần dần, cô bắt đầu tin người và cảm thú cũng giống nhau, đều có bản năng nguyên thủy, theo như tình huống này, cô cũng không kìm nổi lòng mà đáp lại anh.

Động tác cứ việc trúc trắc, chỉ là tiếng thở dốc của Khứ Sinh bên tai, làm Tiểu Lộc cảm giác như đang được cổ vũ, cô dừng cảm lấy lưỡi mình cuốn lấy anh, lại tự nhiên nhắm mắt lại, khe khẽ ngân nga.

Loại bản năng nguyên thủy này hễ nảy sinh là liên miên không dứt, rất khó khống chế, giống như tên đã rời cung thì nhất định phải bắn mới được xem là hoàn thành sứ mệnh. Cho nên, Khứ Sinh và Tiểu Lộc cũng như tình cảm mãnh liệt giữa vợ và chồng, triền triền miên miên, đến lúc ngã lên giường, động tác mới ngưng lại, tương đối, cả hai mới bắt đầu nhìn nhau.

“Đây gọi là đang làm phải không?” Cuối cùng, Tiểu Lộc cũng ý thức được mình như miếng thịt nằm trên thớt, chờ người đến xâm lược.

“Em cảm thấy thế sao?” Anh hỏi lại, hai tay bận rộn sờ soạng khắp người cô. Nếu cô nàng đòi dừng ngay lúc này, anh tuyệt đối không chỉ đơn giản để cô ăn rau muống trong WC.

“Có phải là .....quá bất ngờ? Em còn chưa chuẩn bị tốt nha.” Lời này là giả, ý, không đúng, là nửa thật nửa giả. Chính là tâm lý Tiểu Lộc chưa chuẩn bị tốt, còn cảm giác sinh lý thì chuẩn bị rất tốt rồi.

“Anh chuẩn bị tốt là được rồi.” Tiếp tục sờ, từ ngực đến eo rồi xuống tí nữa.

“Vậy, em phải làm gì đây.....” Cô sai rồi, thì ra, cho dù có xem qua bao nhiêu động tác ái ân đi chăng nữa, thực tế vẫn là tương đối khá rắc rối.

Anh thoáng dừng động tác, ngừng đầu, ép sát vào tai cô, nói nhỏ, “Nhắm mắt lại, hưởng thụ.”

“Ừm.....” Đáng ghét, nói thì nói đi, cần gì phải liếm tai cô, hại cô phân tâm, không có cách gì quan tâm chuyện này nữa.

“Lên trên đi, chân anh đau.”

“Sao?” Tiểu Lộc ngây ngốc, nhìn thấy anh đột nhiên nghiêng người, nằm qua một bên, còn ác liệt vỗ mạnh hông cô, khiến cô nghĩ đến ý nghĩa của đóa hướng dương kia, “Ừm....”

Khuru Sinh cũng không cho Tiểu Lộc quá nhiều thời gian để do dự, tự động giúp cô cố định vị trí, vùi đầu vào ngực cô, đôi môi mát hôn kia dao động trên người cô. Tự nhiên, còn tách hai chân cô ra. Cũng vì thế, Tiểu Lộc ý thức lần này xe không thắng được nữa rồi, có chút sợ hãi, vội vàng bầu vào người Khuru Sinh, bầu chặt đến tận lúc móng tay đâm vào thịt anh.

Nghe thấy mùi hương xà phòng trên người Khuru Sinh, cô thở hổn hển, hỏi: “Anh.....Không phải là lâu rồi không, không tắm sao.....”

“Vậy cùng tắm.” Anh nghĩ, lần sau có nên chặn miệng cô trước không.

“Khuru Sinh.....”

“Sao?” Môi anh chậm rãi mân mê trước ngực cô, ánh mắt mê ly dừng lại nơi trắng mịn đó, nhưng không vội xuống tay, ngược lại chỉ im lặng, chờ cô lên tiếng.

“Ba em nói, đàn ông nếu không muốn quãng đời sau.....”

“Anh đã biết.” Anh cắt ngang lời cô, về vấn đề này, có cơ hội thông gia gặp nhau, anh sẽ tâm sự với ba cô sau.

Con bây giờ, còn có vấn đề quan trọng hơn đang chờ họ tiếp tục, anh không muốn trong không khí này lại đi thảo luận phương thức giáo dục của người già.

Chương 23

Vì sao đêm đầu lại không có máu?!

Vấn đề này khiến Tiểu Lộc trầm tư khó giải, còn cảm thấy vô cùng rối rắm phức tạp.

Sáng sớm tỉnh dậy, Tiểu Lộc kích động cảm ra giường sạch sẽ, đập Khuru Sinh xuống giường, nghĩ là bên kia ra giường hẳn là có vương lại vết máu. Trước đây, cô từng nghe Tiểu Bát nói, con gái mà tự giặt sạch vết máu lần đầu tiên trên ra giường thì sẽ được thịnh vượng một năm. Kết quả....khiến cô thất vọng rồi, thất vọng rồi, là thất vọng rồi nha!

Tiểu Lộc cảm ra giường, lăn qua lộn lại để nhìn, thậm chí cả kính lúp cũng lấy ra xài, không có máu....ngay cả cái chấm bé như hạt mè cũng không có.....

Vì thế, cả ngày nay, tâm tình Tiểu Lộc vô cùng uể oải.

Đến tận lúc Khuru Sinh lấy cớ vì cô vận động quá độ mà không xuống giường được nên xin nghỉ phép hộ cô, tâm trạng cô cuối cùng mới nở rộ cảnh xuân.

Thật là.....Cảnh ..... Xuân..... Tươi .....Đẹp!

Xuân đến nỗi không xuống giường được, người nhận điện thoại là Tiểu Bát, sau này hẳn là Tiểu Lộc sẽ nổi danh khắp công ty rồi.

Hơn nữa trên thực tế, ngay cả cơ hội để Tiểu Lộc ngủ nướng thêm một chút cũng không có, Khuru Sinh bỗng nhiên hạ quyết tâm, không đợi đến cuối tuần, đòi đến bệnh viện tháo thạch cao ngay hôm nay.

..... Tiếp theo, câu chuyện người vui kể sầu bắt đầu trình diễn.

Chiếc đồng hồ treo tường cứ ‘lách cách lách cách’ vang lên, trong phòng, ba người hai mặt nhìn nhau, bi thương mà trang trọng. (Yu: tóm lại là bi hùng đó mí nường. Y chang như lúc anh Kinh Kha chuẩn bị đi hành thích bác Tần Thủy Hoàng zị đóá)

Người đầu tiên phá vỡ không khí yên lặng, là vẻ mặt tươi cười sáng lạn của Tô Phi, “Khuru tiên sinh, có uống thuốc đúng cỡ không?”

“Có.” Khuru Sinh gật đầu, nhếch mép, nét mặt ôn hòa vô hại.

“Ừm, tốt lắm.” Nói xong, Tô Phi cúi đầu nhìn bệnh án, múa bút thành văn, dáng vẻ đặc biệt không làm ....bộ áo trắng anh đang mặc phải thất vọng, “Gần đây có làm qua hành động cật lực nào không? Tôi cần có trách nhiệm với bệnh nhân của mình, loại hành vi kích động này ảnh hưởng rất lớn đến sự khép miệng của vết thương, nếu có thì không nên tháo thạch cao sớm như vậy, có điều tôi nghĩ anh hẳn là không có.....”

“Có.” Khuru Sinh lạnh nhạt cắt ngang lời Tô Phi, nói cứ như chuyện này chẳng liên quan gì anh, “Nhưng tôi lại nghĩ nó cũng không ảnh hưởng gì đến thạch cao này, bà xã tôi đã chăm sóc rất tận tình.”

“Có?!” Tô Phi choáng váng, không tin tưởng, trừng mắt nhìn Tiểu Lộc, “Vì sao lại có? Có khi nào?”

“Anh, anh làm gì vậy?” Tiểu Lộc rất là vô tội, không hiểu vì sao đột nhiên lại thấy Tô Phi như oán phư khóc lóc kể lể thê tử mình đã không còn trinh vậy.

Khuru Sinh tiếp tục nhìn thẳng vào Tô Phi, hoàn toàn lơ luôn bà xã mình cùng ảo tưởng muốn tìm lại hình ảnh hấp dẫn, nét mặt vô ý mà đưa tình của người nào đó, “Tôi qua, sau khi uống thuốc anh đưa, thuốc kia cũng không tệ, có phải có tăng thêm thành phần Viagra trong đó không?”

“.....” Một cảm giác muốn chết đi cho xong dấy lên cồn cào trong lòng Tô Phi, sau một cuộc đo mắt, anh chậm rãi điều chỉnh hơi thở, quét mắt khinh thường nhìn Khuru Sinh, “Thì ra nỗi băn khoăn của Tiểu Lộc không phải là dư thừa, anh thật sự cần Viagra mới có thể khiến vợ mình hưởng thụ sao? Nam khoa ở bệnh viện chúng tôi rất chuyên nghiệp, mỗi thứ bảy hàng tuần đều có các chuyên khoa khám bệnh, nể mặt Tiểu Lộc, anh có muốn tôi giúp anh hẹn trước không?”

“Vậy có nữ khoa không?” Trong không khí khấn trương, Tiểu Lộc run rẩy giơ tay đặt vấn đề.

“Cô không cần.” Tô Phi tức giận tặng Tiểu Lộc một ánh mắt khi dễ, sau đó lại tiếp tục chủ đề, liên tục giằng co với Khuru Sinh.

“Cần nha, tôi đang rất bối rối.” Tiểu Lộc quả thật rất bối rối, từ lúc không nhìn thấy tấm trải giường trắng tinh kia thì đã rất chi là bối rối rồi, “Vì sao mà đêm đầu lại không có máu chứ?”

Lời này, lập tức khiến công lao nãy giờ của Khuru Sinh bị hủy hoại hoàn toàn, anh kiềm chế cơn giận, buồn bã khẽ nhắm mắt. Thật sự muốn nói với cô, đêm đầu tiên, chứ không phải kinh nguyệt, không có kiểu máu không ngừng tuôn trào, huyết chi tư thể của họ cũng khá đặc biệt, máu không để lại trên ra giường, cũng không có nghĩa là không dính lên người anh.

“Đứng ở góc độ chuyên môn, tôi có trách nhiệm nói cho cô biết, điều này cũng thật bình thường, không cần phiền não. Nếu có người đàn ông nào lại đi để ý cái vết máu vô vị ấy, thì cứ cho hắn đi ăn c*t đi.” Mỉm cười, kiên nhẫn giải thích, đương nhiên ánh mắt cũng làm như vô tình liếc về phía cái người đàn ông nên đi ăn c*t kia.

“Không phải đâu.....” Tiểu Lộc che lấp khuyết điểm, vốn định mở miệng giải thích hộ Khuru Sinh, đã bị trách móc.

“Bà xã.” Anh ôm chăm lấy cô, dùng một loại tư thế khiêu khích nhìn người đàn ông đối diện, “Chuyện này cũng đủ chứng minh, sau này em không cần đi bơi cùng người lạ rồi. Loại thể thao vận động kịch liệt như vậy rất tổn hại tới màng trinh.”

“Hả?” Cô chỉ đi có một lần thôi mà, vậy mà đã có hậu quả nghiêm trọng vậy sao?

“Hiểu chưa?” Anh đột ngột buông tay, nhìn sắc mặt người kia càng lúc càng tối sầm, hi sinh quên mình mà hướng dẫn Tiểu Lộc.

“.....” Lắc đầu rồi lại gật đầu, chứng tỏ rằng cô có cái hiểu cái không.

“Papa đã nói, đàn ông nếu không muốn giao nửa đời sau cho người khác, thì em cũng không thể đem cái màng kia giao cho hắn. Cái loại người chỉ biết dẫn em đi bơi còn xúi em ly hôn thì em tuyệt đối không thể thả gắp dưới người anh ta, hiểu chưa?” Anh nhất thiết phải làm cho Tiểu Lộc phòng bị với loại người thích đứng ngoài tường chờ Hồng Hạnh.

“Ai, ai thả gắp?” Tiểu Lộc chụp mạnh lấy Khuê Sinh, ngượng ngùng.

“Càng không thể rên rỉ mà cười trên người hắn.”

“Nói tầm bậy, nói tầm bậy!” Tiểu Lộc nhanh tay che miệng Khuê Sinh lại, không cho anh nói tiếp.

Cô nghĩ mình đã nhanh tay bịt miệng rồi, đã cho là vậy rồi.

Đáng tiếc, Khuê Sinh lại dùng hành động thực tế làm Tiểu Lộc thất vọng, “Sự hăng hái đêm qua của em đi đâu rồi? Bác sĩ Tô cũng không phải là người ngoài, không cần phải ngại.”

“Tối qua ai mà không hăng hái chứ.....”

—— Xoảng.

Tiếng vỡ đồ vang lên, chiếc tách nhỏ trong tay bác sĩ ca ca văng tung tóe khắp nơi, chất lỏng không rõ màu sắc vấy lên chiếc áo khoác màu trắng, tạo thành một bức tranh trừu tượng kỳ quái, rất có nét phong độ.

Miệng Tiểu Lộc vẫn duy trì hình chữ O, kinh ngạc nhìn hình tượng Tô Phi bị phá vỡ.

Trong nháy mắt, mọi người đều tụ tập ngoài cửa phòng, vô số ánh mắt tập trung nhìn vào.

Người bình tĩnh nhất chính là Khuê Sinh, anh nhếch nhếch khóe môi, xoay người, liếc mắt nhìn ra ngoài, tỏ ý hỏi.

“Không có gì, không có gì, bọn tôi lỡ tay làm rớt chén nước tương, mọi người cứ tiếp tục.” Người nào đó tay đang bị mảnh thủy tinh ghim vào, máu thịt lẫn lộn nghe thấy liền cười lên, phá vỡ tình trạng căng thẳng.

A, là tinh thần gì vậy, bị thương đổ máu còn có tinh thần xem náo nhiệt, khiến Tiểu Lộc không khỏi phải sùng bái.

—— Rầm.

Tô Phi vẫn tiếp tục, lần này là đến ghé dựa, quan trọng nhất chính là, Tô Phi đập thật sự soái, động tác thật tao nhã, hơn nữa còn chắc chắn mãnh liệt ghé phải trúng Khuê Sinh. Xả giận xong, Tô Phi chỉnh trang lại quần áo, như thể không có gì, lên tiếng nói, “Đi, cắt thạch cao.”

Người có tâm kêu lên: ngàn vạn lần đừng đi cắt thạch cao, đắc tội bác sĩ thần thánh.

—— bởi vì hắn sẽ khiến bạn hưởng thụ mùi vị mất hồn của cái gọi là ‘lấy đại đổi tiểu’.

Lúc Khuê Sinh rời khỏi bệnh viện, thạch cao trên đùi cũng không còn, tạo hình soái ca trên cơ bản là đã hồi phục rất khá, còn có thể bước đi như bay. Theo như vẻ mặt anh lúc này, có vẻ là đã rất vừa lòng, nụ cười trên mặt còn chói lọi hơn ánh dương mùa hè.

Cứ như thế, Tiểu Lộc cảm thấy da đầu mình run lên, không dám nhìn vào tay trái của anh, hơn nữa còn đặc biệt không dám nhìn vào ngón giữa thẳng cao dễ thương kia ....

Bởi vì ngón giữa thon dài bị bó bột kia rất Q* rất muốn bị đòn**.

Không khí thật tốt, đến tận lúc cái di động lỗi thời của Khuu Sinh vang lên.

Không phải điện thoại, là tin nhắn. Tiểu Lộc cũng không để ý lắm, từ trước đến giờ cô đều không quan tâm đến cuộc sống cá nhân của Khuu Sinh, nhưng lúc này dường như có khác biệt, bởi Khuu Sinh vừa mỉm cười sau khi đọc tin nhắn kia.

“Ai thế?” Xuất phát từ sự tò mò, Tiểu Lộc hỏi.

“Nhấn sai người.” Khuu Sinh trả lời qua loa, lấp liếm.

“Ồ.” Tiểu Lộc cũng không có gốc, nhìn sao cũng không thấy giống nhấn sai người.

Nhìn ra vẻ hoang mang của cô, Khuu Sinh không giải thích không phải là muốn gạt cô, chỉ là không muốn cô suy nghĩ nhiều.

Dù sao, cả anh cũng không ngờ Nguyễn Linh đột nhiên lại nhắn tin cho anh, muốn cùng anh ăn cơm, thật ra là có mục đích gì.

Ngày hôm sau, mọi chuyện so với dự đoán ban đầu của Tiểu Lộc càng khoa trương hơn.

Từ Lê Nhược Lâm cho tới sếp báo ngoài cửa công ty, ai cứ nhìn thấy cô, đều dùng ánh mắt âm u khác thường mà đánh giá từ trên xuống dưới.

Càng khoa trương hơn chính là cô phụ trách vệ sinh, căn cô lại, vỗ vai, nói lời chân tình, “Con chính là đứa em hôm vận động kịch liệt đến không xuống nổi giường, Trình Tiểu Lộc đó phải không? Con còn trẻ, phải biết kiềm chế, bây giờ đâu còn là thời phải sinh ra đứa con nít mới được con mẹ nó vinh quang đâu. Cấp trên kêu gọi chúng ta phải nuôi con tốt, dạy con ngoan, con phải gánh trách nhiệm rất lớn sau đó, thiếu niên mạnh, Trung Quốc mạnh!”

Chu cha, có nói quá không vậy? Cô chỉ là xin nghỉ có một ngày thôi, có cần đem chuyện phục hưng cả dân tộc đề lên người cô không?

Sau đó, sắc mặt Tiểu Lộc trắng bệch, hai đấm tay nắm chắc, nhắm phía trước sân khấu, cách phòng họp, trong đó bay ra tiếng nói ngọt ngào của kẻ đầu sỏ gây chuyện, Tiểu Bát: “Anh chờ chút nha, để tôi tìm Tiểu Lộc giúp cho, gần đây thân thể cô ấy không khỏe lắm, hôm qua chồng cô ấy còn gọi điện đến xin phép, nói là buổi tối rất.....”

“Câm, miệng!” Tiểu Lộc dùng một cước đá bay của phòng họp, thi triển chiêu sư tử hồng.

“Oái.....” Tiểu Tám ngoan ngoãn ngậm miệng lại, cười gượng, từ từ bước ra ngoài phòng, lết rồi lết, đến khi vượt qua người Tiểu Lộc, dùng giọng điệu ngọt ngào chuyên nghiệp nhắc nhở, “Trầm đại nhân tìm cậu, hai người từ từ hàn huyên nha, hôm nay tớ bận lắm.”

Tiểu Lộc không rảnh so đo với cô, ánh mắt kinh ngạc chuyển sang Trầm Thần Xuyên, nửa ngày sau mới có phản ứng, “Anh tìm tôi?”

“Ừm, có vài việc tổng giám đốc ý tưởng nói tìm em thương lượng sẽ tốt hơn.” Hai chân Thần Xuyên bắt chéo, nhàn nhã ngồi trên ghế sofa, cười thật nhã nhặn.

“Tôi không có gì để thương lượng với anh.” Đây là một loại tâm lý bài xích bản năng.

Thái độ của Tiểu Lộc là ngoài dự đoán của Trầm Thần Xuyên, nhưng vẫn duy trì nụ cười nghề nghiệp, nói nhẹ: “Là công việc.”

Công việc? Việc cái quỷ sứ! Ai con mẹ nó cũng chưa từng nói cho cô biết, công việc của cô còn phải giao tiếp với tạp chí.

Thật muốn dùng câu Tô Phi nói tặng cho anh ta.

—— đi ăn c*t đi.

Nhưng mà Tiểu Lộc vẫn nén xuống, cô phải làm một phụ nữ tân tiến biết công tư phân minh, “Sao, được thôi. Vậy anh cứ nói, nói xong thì đi ăn c*t đi.”

16. Chương 24+25 Part 1

Chương 24

Câu nói này của Tiểu Lộc, khiến Thẩm Thần Xuyên hoàn toàn sững sốt, sau một lúc lâu, lắc đầu, cười bất đắc dĩ, “Em vẫn như xưa.”

“Ha ha....” Tiểu Lộc cũng cười theo, cười không mục đích, bởi cô cảm thấy lúc này, ngoại trừ cười ra thì không biết phải nói lại như thế nào, “Trọng điểm, nói vào trọng điểm đi.”

Trước đây, cô vẫn không hiểu vì sao Khưu Sinh làm sao có thể kéo căng da mặt để tươi cười thế này, giờ thì cô đã hiểu, đó là một loại rung động tâm trạng hết sức dữ dội nha.

“Là vậy, người phụ trách sản xuất kinh doanh camera đăng quảng cáo ở tạp chí của anh, thế nên anh muốn thảo luận với em về vấn đề quảng cáo này.” Thẩm Thần Xuyên cũng không muốn bị mất mặt lần nữa, dùng lời ít mà ý nhiều để trình bày mục đích của mình

“Không cần thảo luận đâu, anh chỉ cần cho tôi bản phác thảo, cho biết cần người nào quảng cáo là được. Nếu có yêu cầu đặc biệt gì cần, tôi sẽ sửa chữa đề án trong thời gian sớm nhất, chuyện này sẽ có người khác liên hệ với anh....”

Anh nghiêng đầu, như thể đang yên lặng lắng nghe, cuối cùng không kiềm được đành lên tiếng, “Em sợ anh?”

Đồng chí, anh có cần đa tâm vậy không? “Tôi sợ nhện không được mà chém anh.”

“Sao em lại không hỏi anh?”

“.....hỏi cái gì?” Tiểu Lộc ngạc nhiên, chẳng lẽ chuyện tới nước này còn muốn cô làm ra cái dáng bị chồng ruồng bỏ, vừa thấy anh ta liền nước mắt nước mũi tèm lem, bên khóc bên tru?

“Hỏi anh vì sao lại kết hôn với Nguyễn Linh.”

“.....” Y như dự đoán, nhưng Tiểu Lộc vẫn nín thở, chăm chú nhìn Thẩm Thần Xuyên một hồi, chỉ một khắc thôi cũng lòi đủ cả ngàn lý do ra rồi. Cô sắp xếp chúng lại, “Là vậy, ngay lúc anh vừa đưa thiệp mời, tôi đã có rất nhiều chuyện muốn hỏi anh, nhưng mà bây giờ.....Tôi không biết phải hỏi gì, đột nhiên lại chẳng muốn biết gì cả. Những câu giải thích, những lời hứa hẹn gì gì đó đều thôi lảm. Cho nên tôi nghĩ bây giờ dù anh có cho tôi một cái lý do quang minh chính đại gì đi nữa, tôi cũng không cần.”

Không cần? Thẩm Thần Xuyên không nhin được mà bật ra một tiếng cười lạnh. Từ đầu đến cuối, cô ấy có từng cần qua cái gì không? Anh từng yêu, người anh yêu, là một cô gái quá mức thụ động. Điều này, anh đã biết từ lâu, lại nghĩ bản thân mình trong lòng cô ấy hẳn là đặc biệt.....

Yên lặng một chút, anh lấy lại tinh thần, xem như không có gì, nhếch mép tươi cười, như thể người đứng trước mặt anh lúc này chỉ là người đang hợp tác với mình, không hơn, cũng chỉ có thể là không hơn, “Nếu vậy, chúng ta chỉ nói chuyện công thôi. Đối người khác vào, anh không ý kiến, nhưng mà, vị khách hàng kia tham gia triển lãm ở đây, ngày mốt đã đi. Nghe nói em đã hẹn khách hàng ăn tối vào thứ năm này, anh cũng sẽ đến, đến lúc đó cũng sẽ nói đến chuyện này, chẳng lẽ em muốn bị hỏi mà không biết trả lời gì cả sao?”

“Anh làm gì phải mời cùng ngày với tôi hả?”

“.....”

“Được rồi, được rồi, anh nói tiếp đi!” Tiểu Lộc thỏa hiệp, tự ngấm lại, người sai cũng không phải là cô, cần gì phải khó chịu.

Đại khái vẫn còn rơi rớt lại chút điểm ăn ý, Tiểu Lộc và Thẩm Thần Xuyên bàn bạc cũng không lâu, cũng đã hiểu gần sát với ý tưởng của anh.

Sau đó, Tiểu Lộc cảm thấy việc này căn bản không cần mình tham dự vào, đơn giản chỉ hy vọng quảng cáo lần này có thể tương xứng với phong cách của tạp chí họ, có thể độc đáo một chút, đặc biệt là không thể có mùi thương nghiệp trong đó.

Tiểu Lộc tiếp xúc không ít tạp chí thương mại, Thẩm Thần Xuyên xem như nghiêm túc, rất nhiều người căn bản không cần hiệu quả quảng cáo, bởi vì, cái họ cần là số lượng phát hành thật nhiều, nguồn lợi từ quảng cáo cũng không ngừng tăng cao.

“Vậy cuối tuần gặp lại.” Trước khi đi, Thẩm Thần Xuyên còn nói một câu thật thương nghiệp.

“Ừm.” Tiểu Lộc gật đầu, vẫn mỉm cười, chuyển mắt, nhìn thấy người đang đứng trên sân khấu là Khưu Sinh, hỏi nhỏ, “Sao anh lại đến đây?”

Khưu Sinh bắt tay Tiểu Bát, kẻ bán nước đã gọi điện báo tin cho anh, liếc mắt sang Thẩm Thần Xuyên, rồi lại nhìn về phía Tiểu Lộc, rà một lượt từ dưới lên trên, “Hết giờ làm rồi, Húc Nghiêu được thăng chức, mời cơm.”

“Gi, chuyên gia trang điểm cũng thăng chức được sao?”

“Chuyên gia trang điểm cao cấp.” Khưu Sinh bước tới, tự nhiên kéo Tiểu Lộc đến bên mình, “Đi chuẩn bị đi, anh chờ em.”

“Sao, chờ em, chờ em, em phải ăn cái món cay Tứ Xuyên lần trước.” Tưởng tưởng đến hương vị của món cay Tứ Xuyên kia, Tiểu Lộc tựa như gà bị cắt tiết, hưng phấn tột độ, lập tức bay về chỗ ngồi chuẩn bị.

Nhìn thấy dáng điệu vui vẻ của cô, Khưu Sinh bắt đầu dẽ dẽ, từ từ chuyển sang nhìn Thẩm Thần Xuyên. Nhìn nhau một lát, Khưu Sinh chủ động lên tiếng, “Thẩm tiên sinh cũng đến đón vợ sao?”

“Có lẽ cô ấy cũng không cần tôi đón.” Người bị lơ này giờ xoay người, tươi cười.

“Vậy cũng đúng, không phải ai cũng dễ hài lòng như Tiểu Lộc.”

“Ha ha, Khưu tiên sinh thật đúng là đang khoe khoang mình hạnh phúc rồi.”

“Sao?” Khưu Sinh cong môi, buồn cười nhìn Thẩm Thần Xuyên, “Thật ra tôi lại thấy người đi bầy về đám cưới mới là một loại khoe khoang.”

“.....”

“Mặc kệ thế nào, nếu trò chơi đã bắt đầu, vậy cứ tuân thủ quy tắc mà chơi. Hứa hẹn hai năm có thể tùy tiện nói, hứa hẹn hôn nhân thì không thể tùy tiện như vậy.”

“Không nhọc Khưu tiên sinh phải lo lắng, những lời này có lẽ thích hợp

nói cho chính anh nghe hơn.”

Qua qua qua qua qua! Trận quyết đấu diễn hình nha! Tiểu Bát vì thấy mình có thể chiếm cứ vị trí thuận lợi để quan sát trận giương thương múa kiếm này mà hưng phấn, cô điều chỉnh vị trí, khẽ chồm người về phía trước, để có thể dễ dàng quan sát những biểu cảm nhỏ nhất của hai nam diễn viên. Đáng tiếc, hai diễn viên này lại quá ư là không chuyên nghiệp, đúng thật là mặt than, ngoại trừ cười ra thì chẳng có thay đổi chút gì.

Nhưng mà, cô là một nhân sĩ náo nhiệt chuyên nghiệp, cho nên không quan trọng, cô có thể trong quá trình kể chuyện, phát huy sức tưởng tượng của chính mình. Chỉ cần, lời kịch họ nói rõ ràng là được! Nhưng mà, trời khó đoán trước chuyện gió mây, Trình Tiểu Lộc bà con với Trình Giảo Kim bước ra.

“Em xong rồi, đi được rồi.....” Tiếng Tiểu Lộc chậm lại, nhìn vào ánh mắt hai người đàn ông này, cô liền phát hiện có gì đó hơi bất thường. Đường nhiên, làm cho cô hoàn toàn giác ngộ chính là ánh mắt trần ngập oán độc của Tiểu Bát.

Quả nhiên oán niệm của Tiểu Bát không phải là vô căn cứ, Khưu Sinh thu lại tầm mắt, sát khí giảm xuống, diễn xong rồi.

“Ngại quá, Thẩm tiên sinh, bọn tôi đi trước.”

Chưa kịp nói gì đã bỏ đi, Tiểu Bát thất vọng thở dài, uống ngụm trà, điều hòa trạng thái.

“Đi thông thả.”

Thẩm Thần Xuyên đột nhiên trả lời.

Sau đó là cảnh bắt tay bình thường giữa hai người đàn ông, Tiểu Bát cảm thấy có lẽ cái bắt tay này cũng như những cái bắt tay khác, là dùng để giảng hòa.

“Phụt.....” Lúc này đây, Tiểu Bát đã đoán sai, khiến nước trong miệng cô phun ra bắn tung tóe.

Đúng là Khuru Sinh à Khuru Sinh! Lại đi dùng cái nụ cười ảm áp như mùa xuân, từ tốn đưa tay cao lên, tao nhã giơ ngón giữa lên.....tiện đà làm ra vẻ mặt áy náy nói một câu: “y da, ngại quá, ngón tay tôi bị gãy xương.”

Giờ khắc này, Khuru Sinh bỗng nhiên rất muốn nói lời cảm ơn Tô Phi, bác sĩ quả là biết lo xa làm sao đâu.

“Khuru Sinh, ngón tay này của anh thật tuyệt nha.”

Đến khách sạn, lập tức nhào vào ăn, Tiểu Lộc không ngừng miệng, càng không ngừng thưởng thức ngón tay giữa thần thánh của Khuru Sinh.

Hiển nhiên, Khuru Sinh không có tâm trạng tốt như vậy, “Anh ta đến tìm em làm gì?”

“Bàn công việc, là Lê Nhược Lâm bảo anh ta đến tìm em.” Loại thời điểm này, phải biết giải trốn tránh trách nhiệm.

“Nhìn tôi làm gì?” Bên kia, người bị nhắc đến rất ư là không thích nói lại, “Đi làm ăn, làm gì có nhiều đặc quyền như vậy, anh khẩn trương như vậy, thì đừng để cô ấy đi làm, để nhà nuôi đi.”

Hay.....đúng là một câu quá giang hồ. Khóe miệng Tiểu Lộc vừa nhếch, đã mơ hồ dự cảm không khí bữa ăn này thật đáng sợ.

“Cô đúng là không quen nhìn cảnh vợ chồng người ta ân ái đúng không? Không phải ai cũng như ai, đều là gái trinh già không máu không thịt, ít nhiều cũng là chỗ thân tình, cô cũng đâu phải không biết Thẩm Thần Xuyên có quan hệ gì với Tiểu Lộc, công việc gì đó không nên để Tiểu Lộc tiếp tục.....” Cố Húc Nghiêu nghĩa khí đứng ra nói giúp Tiểu Lộc và Khuru Sinh phản bác lại, đáng tiếc nói còn chưa xong đã bị Nhược Lâm cắt ngang.

“Giờ đang bàn chuyện công ty, liên quan gì anh? Anh rốt cuộc là chuyên gia trang điểm cao cấp hay là bà tám cấp cao?”

“Cái cô xử nữ chết tiệt kia, đúng là chỉ biết nói quanh co! Nếu không phải Khuru Sinh trước mặt anh Tương nói thay tôi không ít lời hay, cho dù tôi lấy tiền bố thí cho ăn mày cũng không có chuyện mời cô đi ăn.”

“Vậy đừng ăn, đi mà tìm ăn mày đi.”

“Vậy cô biến đi!”

“Là anh nói muốn tìm ăn mày, anh biến.”

“.....” Ánh mắt Tiểu Lộc dời trái dời phải, cho dù lúc này đã nghĩ không khí sẽ căng thẳng, nhưng cô tuyệt đối không đoán được sẽ tiến triển thành thế này. Điểm chết người chính là, Khuru Sinh vẫn cứ ăn, nhìn họ cãi, hoàn toàn không có dự định khuyên can. Nếu cứ như vậy, rủi lây đến nàng rồi làm sao, tâm trạng lãnh đạo không tốt, phẩm nhất chính là cấp dưới nha.

Vì thế, bỗng nhiên Tiểu Lộc đứng lên, lựa chọn cách trốn tránh phổ biến nhất, “Em.... Em đi WC.”

Hai vị kia dường như không nghe thấy, hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của mình, tiếp tục gây.

Chỉ có Khuru Sinh gật đầu với cô, chỉ là ánh mắt vẫn không dời khỏi mấy món ăn.

Thế giới này điên rồi, chỉ có cô là bình thường, Tiểu Lộc ngửa mặt lên trời nhìn trần nhà, thì ra tư vị thế nhân đều say chỉ mình ta tỉnh lại bị thương như vậy. (Yu: bà con ra bắt con điên tự đứng đứng nhìn trần nhà này. Mình ko kìm dc khi thấy cảnh này mà ko nói ra câu này, chứ vị thông cảm)

Tiểu Lộc đi không lâu, di động liền vang lên, ba người đều ăn ý nhìn di động cô để lại trên bàn, không ai để ý đến, tiếp tục chuyên tâm làm chuyện này giờ của mình. Nhưng mà người gọi điện kia thật sự quá ngoan cố, điện thoại reo chừng năm phút, vẫn chưa thấy Tiểu Lộc quay lại, Khuư Sinh là người đầu tiên chịu thua, nghe điện thoại giúp cô.

“Nè, Lộc Bảo, ba con muốn ăn pín*, gào rống mấy ngày nay rồi, con mau mau đem về cho lão đi. Không cần phải là pin bò, ba con nói muốn ăn cái cùng loại với con, cho nên phải là pín nai**, pín nai.....” (Yu: *pín = là cách gọi của người Hoa, chỉ cái 3 trăm của con đực, **: tên của Tiểu Lộc cũng có nghĩa là nai con.)

“Cái gì?” Anh không có pín nai, chỉ có pín người. “Ý? Cậu đâu phải là Lộc bảo nhà tôi.”

“Vâng, không phải.” Khuư Sinh thành thật trả lời.

“A a a a a, cậu là đàn ông! Ôi, Lộc Bảo nhà ta lại có đàn ông.....Không đúng, cậu không phải là Thẩm Thần Xuyên đó chứ?” Người bên kia điện thoại đột nhiên rống lên một hồi, kể tiếp lại đột ngột bình tĩnh.

“Cần bao nhiêu pín nai?” Khuư Sinh thật sự không muốn trả lời vấn đề này, thế nên anh đổi câu hỏi.

“Con mẹ nó, lão nương đang hỏi cậu, cậu lời cái pín ra làm gì? Cậu họ gì tên gì? Có vợ chưa? Tôi cảnh cáo cậu, nếu có vợ rồi thì cách xa Lộc Bảo nhà tôi ra một chút, bằng không lão nương gọi mười bảy mười tám huynh đệ tới, đập cho cậu đầu đ*t lẫn lộn. Nếu cậu là Thẩm Thần Xuyên, vậy gọi tôi một tiếng mẹ trước, kêu vài món điểm tâm, tôi có thể cân nhắc ngồi xuống từ từ nói chuyện với cậu.....”

Khuư Sinh hí mắt lại, sắc mặt càng lúc càng tối, cuối cùng cũng rõ người bên kia đầu dây là thân phận gì, chính là nhạc mẫu đại nhân của anh lại luôn miệng gọi anh bằng tên của một người đàn ông khác, loại cảm giác này, thật sự là ngàn kiến cắn tim, tê dại mất hồn.

“Sao lại nhận điện thoại của em?” Tiểu Lộc quay lại, cũng đồng thời phát hiện, Khuư Sinh nghiêng răng nghiêng lợi nắm chặt di động của mình. Tiểu Lộc giựt lại điện thoại, sau đó, cô cũng nghiêng răng nghiêng lợi, “Mẹ, anh ấy không phải Thẩm Thần Xuyên.”

“.....Đều giống nhau thôi, dù sao cũng là đàn ông của con.”

“Anh ấy không phải đàn ông của con, chỉ là đồng nghiệp.”

Dừng thẳng lên! Dừng thẳng lên! Ngón giữa thần thánh lại dần dần dựng thẳng lên! Sắc mặt Tiểu Lộc trắng bệnh lù lù lại, sốt ruột muốn tìm một chỗ an toàn cách xa Khuư Sinh.

Hai kẻ đang âm ỉ cũng bởi một câu này mà dừng lại, nhìn nhau, lại nhất trí xoay sang nhìn Khuư Sinh.

Luồng khí nóng đáng sợ bùng bùng bốc lên, Cố Húc Nghiêu cổ nuốt nước miếng, vỗ bàn, “Tính tiền, mau tính tiền! Mau!”

Trong lúc Cố Húc Nghiêu vội vàng thúc giục, Tiểu Lộc cũng vội vàng nghe xong điện thoại, phục vụ viên cũng cầm hóa đơn chạy đến.

“Tôi thanh toán tiền, cũng hoàn toàn không người đàn ông ngồi đối diện này, anh ta phá hư cái gì cũng không liên quan đến tôi.”

Cố Húc Nghiêu vẫn xem nhẹ sức nhẫn nại của Khuư Sinh

Từ giờ trở đi, anh sẽ sùng bái Khuư Sinh. Trong khái niệm của Cố Húc Nghiêu, đàn ông bình thường đều không thể chịu đựng vợ mình biến mình thành người qua đường trước mắt người nhà nàng, Khuư Sinh lại không như vậy.....anh ta là một loại khác thường, ngoại trừ sắc mặt khó coi, thì là sự bình tĩnh đến thần kỳ.

Trên đường về nhà, anh vẫn một mực yên lặng không lên tiếng, chỉ nhìn ra cửa sổ xe.

Đôi lúc, Tiểu Lộc cũng muốn chủ động mở lời, nhưng lại không có dũng khí, cũng như không có dũng khí thẳng thắn nói với cha mẹ rằng mình đã kết hôn.

Mẹ cô đã từng nói, có ba loại đàn ông không được tìm.

— thứ nhất, quá đẹp, Tiểu Lộc rất xấu nên nắm chắc là không thể có được, nói không chừng sau khi kết hôn lại có người ôm con đến tìm tận cửa.

— thứ hai, đàn ông vừa già vừa xấu vừa gin, loại này hơn phân nửa là có bệnh nam giới, cho dù không có cũng không phù hợp để nuôi dạy tốt con cái.

— thứ ba, thích nghệ thuật.....

Nguyên nhân thế nào thì không rõ, Tiểu Lộc đoán chừng có thể là do nhân quả của kiếp trước.

Có điều, đây cũng chưa là trọng điểm, trọng điểm là, tổng cộng có ba điều kiện thì Khuru Sinh đã phù hợp đến hai cái, cô phải nói thật thế nào đây.

Chương 25

Đêm nay, không có bão táp, yên lặng dịu êm.

Thật đúng là vượt ngoài dự kiến của mọi người.

Thậm chí, Tiểu Lộc còn nghĩ rằng, cô muốn giải thích, chưa hẳn anh đã muốn nghe; cô lưu tâm, chưa hẳn anh cũng như vậy.

Nhưng, ngày hôm sau, cái gì cũng phải đến, hơn nữa còn là đến thật mãnh liệt.

Bắt đầu là từ công ty của Tiểu Lộc, lúc tan tầm, bỗng nhiên Khuru Sinh mang theo bản kế hoạch chỉnh sửa hoàn chỉnh đến. Vì thế, Tiểu Lộc lập tức triệu hồi tổ viên mau chóng đến họp, nghiên cứu kế hoạch.

“Có phải anh cố ý không? Sao lại chọn ngay lúc sắp hết giờ làm mà bàn, sáng mai đến không được sao?” Người cũng đến gần như đông đủ, Tiểu Lộc biến thân thành đại biểu nhân dân, vì dân khởi nghĩa.

“Mọi người đều vội về nhà sao? Phải không?” Khuru Sinh đưa ánh mắt uể oải xẹt qua người Tiểu Lộc, thật dân chủ mà hỏi ý kiến dân.

Đáng tiếc, nhân dân đều rất hiểu thời thế, quan sát thời thế, cơ bản là thời thế cũng không đứng về phía Tiểu Lộc. Mọi người đều nhất trí lắc đầu, đem cái gọi là ‘giận mà không dám nói’ bày ra thật rõ rệt.

Một đám vô dụng! Không có hậu thuẫn kiên cường, Tiểu Lộc chỉ có thể phẫn nộ ngồi xuống, cam chịu mà mở bản kế hoạch ra.

“Tôi nghe Nhược Lâm nói hạng mục này rất gấp, cho nên, nếu kế hoạch này không có vấn đề gì, chúng ta có thể mau chóng tiến hành triển khai. Gấp như vậy cũng là vì để mọi người theo kịp tiến độ.” Không ngờ Khuru Sinh lại chịu khó giải thích.

Tuy không quá nhiệt tình, nhưng ít ra cũng đủ làm mọi người cảm thấy có chút vui lòng. Nhìn xem, người ta hy sinh thời gian nghỉ ngơi vì mình, mục đích chỉ vì giúp mình kịp tiến độ, cảm động biết bao!

“Ồi mẹ ơi, anh sửa thật không tệ nha!” Nghiên cứu một lát, Tiểu Lộc dứt bỏ cơn giận, lên tiếng tán thưởng.

Thay đổi kỳ này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, đa số là từ phần gốc của Tiểu Lộc mà phát huy. Chỉ là, điểm lợi hại ở đây chính là, Khuru Sinh có thể khiến cả bản kế hoạch không thể nhìn ra dấu vết sửa đổi gì cả, không cần hỏi lại cô, cứ tự nhiên mà làm là được.

“Hai người đúng là ăn ý nha, vợ chồng có khác.” Ngay cả lãnh phụ nhân cũng lên tiếng phụ họa.

“Bọn tôi là đồng nghiệp.” Khuru Sinh dùng giọng điệu ôn hòa trả lời.

Lời này, tựa như sấm nổ rung trời, xuyên qua phòng họp, nổ banh nóc nhà, sau đó lại bổ xuống một nhát, làm một đám người đứng đó đều bị ngoài cháy trong sống, đơ người, bầu không khí trở nên đột ngột yên tĩnh.

“Đồng nghiệp?!” Tiểu Dương là người lấy lại tinh thần đầu tiên. Vợ chồng biến thành đồng nghiệp, đùa kiểu gì vậy?

“Anh anh anh anh anh anh.....” Tiểu Lộc ức run người, chỉ tay vào Khuru Sinh, lắp bắp nửa ngày, giận đến nói không thành lời.

“Hửm?” Cùng lúc đó, Khuru Linh lại rất bình tĩnh lạnh lùng, hất đầu, ngạo nghễ nhìn Tiểu Lộc, mặt không biến sắc.

“Anh làm vậy là có ý gì?” Cho dù muốn rũ sạch quan hệ với cô, cũng không cần phải hạ bệ cô trước mặt cấp dưới chứ.

“Có nói sai sao? Những lời này không phải tối hôm qua chính em đã nói sao?”

“.....” Trả thù! trả thù trắng trợn! Cuối cùng, Tiểu Lộc cũng đã hiểu, hèn gì tối qua anh ta lại bình tĩnh như vậy, thì ra là người ta có kế hoạch lớn. Cô còn tưởng Khuru Sinh không có loại bệnh hình thức này, cô sai rồi, quá sai rồi, đàn ông quả thật là kẻ lòng dạ siêu cấp hẹp hòi.

“Đồng nghiệp, tiếp tục tranh cãi sao? Không muốn về à?” Tiểu Lộc gần như muốn á khẩu, Khuru Sinh lại thừa thắng xông lên.

“.....” Không phải nói quân thù trả thù mười năm chưa muộn sao, cảm giác ánh mắt từ bốn phía đều chia vào mình, Tiểu Lộc nghiêng rằng nghiêng lợi dần xuống, không thêm so đo với kẻ lòng dạ hẹp hòi này.

Hiển nhiên đâu là cảnh vợ chồng trẻ cãi nhau, gây từ nhà cho tới công ty, còn có vẻ rất tình thú. Cho nên, những người đứng đó dù có hiếu kỳ thế nào cũng đành ngoan ngoãn ngậm chặt miệng, tục ngữ có câu thanh quan khó giải việc trong nhà, muốn gì thì vợ chồng trẻ cứ về nhà, leo lên giường lăn qua lăn lại một hồi rồi lại như keo sơn thôi.

Hội nghị vất vả cuối cùng cũng kết thúc, kế hoạch đã được xác định, vừa nghe nói có thể về, mọi người đều như ong vỡ tổ mà ủa ra. Phòng họp to đùng chỉ còn lại Khuru Sinh và Tiểu Lộc, yên lặng, không ai nói chuyện. Khuru Sinh tập trung sắp xếp lại tài liệu, Tiểu Lộc khụ khụ vài tiếng, không phản ứng.

Ngoài trừ mấy tiếng hừm hừm thì vẫn không phản ứng.

“Nè! Không phải là vẫn còn giận chứ?” Cuối cùng cũng chịu không nổi, Tiểu Lộc gào lên.

“Em cảm thấy vậy sao?” Anh cũng không trả lời, hỏi lại.

“Em ....Em cảm thấy việc này cũng nhỏ lắm, không cần phải....giận lâu như vậy nha.” Tiểu Lộc bất an vò vò gấu áo, lên nhìn Khuru Sinh.

“Chuyện nhỏ?”

“Đúng là đâu phải chuyện to tát gì đâu.” Quan hệ của họ, cô đương nhiên không cách gì báo cho ba mẹ biết cả, huống chi.....vốn chỉ là chuyện hai người, vì sao lại muốn dính dáng đến người nhà nữa.

“Nếu vậy, chuyện anh có còn giận hay không, đối với em cũng không phải là chuyện to tát gì phải không?” Thậm chí anh muốn hỏi cô, thật ra là có chuyện gì mà cô xem là chuyện lớn không? Có điều lúc này đương nhiên không phải lúc thích hợp để tìm hiểu, cho nên Khuru Sinh chọn lựa chấm dứt câu chuyện, dùng sức mạnh của sự im lặng mà đối phó tất cả.

Nói thế thì gây đến sáng cũng không dứt được, Tiểu Lộc cũng lười nói, dù sao cũng không phải lần đầu anh làm mặt lạnh với cô, cùng lắm thì hai ba ngày là hết, cũng không phải không có người bên cạnh thì sống không được nha.

Lúc ấy, Tiểu Lộc thực sự tin tưởng như vậy, cho dù không có Khuru Sinh, cô vẫn sống thật dễ chịu.

Nhưng Tiểu Lộc lại không ngờ rằng, sự thật và giấc mộng lại cách xa như vậy, ngày ngày đều nghe Khuru Sinh nhắc đi nhắc lại trước mặt người khác câu ‘chúng tôi là đồng nghiệp’, thật sự là một sự tra tấn. Mà đây cũng chưa là trọng điểm, nếu chỉ như thế, Tiểu Lộc còn chịu được, trọng điểm là, mỗi lúc chỉ còn có hai người, Khuru Sinh vẫn kiên trì ‘im lặng là vàng’, nhất quyết không nói câu nào với cô.

Ngày ngày cứ vậy trôi qua, đến tận cuối tuần.

Do Khuru Sinh bắt đầu theo chụp ảnh quảng cáo camera nên cơ hội tiếp xúc của Khuru Sinh và Tiểu Lộc cũng ít đi.

Sáng sớm, trong phòng chụp ảnh của Tương ca hỗn loạn khác thường, nhân viên không ngừng bận rộn, Khuu Sinh liên tục nhấn nút chụp ảnh, dáng vẻ tập trung. Tiểu Lộc tránh một bên, trộm nhìn anh thật lâu, quả nhiên là không có chút miễn dịch với người đàn ông trung tâm này.

“Tiểu Lộc, giữ thành phẩm đi, Nhược Lâm nói tối nay cô đi ăn cơm với khách hàng rồi đưa cho ông ta xem luôn. Nếu không có vấn đề gì thì chúng ta lập tức chuẩn bị sản xuất.”

Giọng nói cực nhanh của đồng nghiệp lời thần trí Tiểu Lộc quay về, sau đó nhét một chiếc túi vào tay cô.

Tiểu Lộc cúi đầu đánh giá, lập tức trợn mắt, “Sao lại thành thế này?”

“Có gì không đúng sao?”

“Bản kế hoạch của tôi không phải thế này, cái tôi nói là cái túi kích thước như máy camera, chứ không phải là cái túi có in hình máy camera, mà kích thước cũng không đúng, không cần lớn như vậy, để đựng sản phẩm kỹ thuật số đâu cần lớn như vậy?” Tiểu Lộc trợn trắng mắt, có chút bức bối thấy xấp xỉ văn kiện trong tay qua một bên, lấy điện thoại ra.

“Sao? Chuyện này không phải của tôi làm, là nhờ Dương phụ trách, tôi đi tìm cô ấy.”

Người đồng nghiệp bên đầu dây kia cũng nhanh chóng rũ hết trách nhiệm, Tiểu Lộc không nói lời nào, cúp điện thoại, bởi Tiểu Dương là thực tập viên, nên mọi người đều có thói quen đẩy trách nhiệm cho cô ấy.

Thấy đồng nghiệp gọi điện cho Tiểu Dương, Tiểu Lộc mới tranh thủ nói chen vào: “Không cần, tha nghĩ biện pháp cứu vãn tình thế còn hơn đi truy cứu trách nhiệm.”

Giọng hai người cũng không lớn, nhưng cũng đủ gây chú ý. Khuu Sinh buông máy ảnh, tò mò nhìn lại. Từ sắc mặt đến thái độ khác thường của Tiểu Lộc, anh cũng mơ hồ đoán được đã xảy ra chuyện, đợi Tiểu Lộc đi rồi, mới hỏi nhỏ đồng nghiệp của cô, “Sao vậy?”

Đồng nghiệp kể lại xong, Tiểu Lộc cũng vừa cúp điện thoại, áy náy cười với Khuu Sinh, “À.....có chuyện ngoài ý muốn, tiến độ chụp có thể hoãn một chút không? Tạm thời không có cách nào chụp tặng phẩm với túi đựng máy ảnh được.”

Cô có chút ngại miệng, thậm chí còn chuẩn bị tâm lý ăn mắng. Vốn kế hoạch chụp phải là ngày mốt mới đúng, nhưng vì Tiểu Lộc muốn làm bản mẫu cho khách hàng xem vào tối nay nên mới vội vàng muốn làm xong hôm nay, còn hại người trong phòng phải buông hết việc của mình mà tham gia.

Ngoại dự liệu, Khuu Sinh không chút phản ứng gì, chỉ giao máy ảnh cho trợ thủ, dặn dò: “Nói mọi người nghỉ ngơi ăn trưa đi, rồi tìm Húc Nghiêu mượn chìa khóa giúp anh.”

“Ý?” Tiểu Lộc kinh ngạc, không ăn mắng còn chưa tính, sao anh lại biết cô đang cần dùng xe gấp.

“Vừa lúc chúng ta có thể ăn trưa.” Khuu Sinh nhìn đồng hồ đeo tay, hơn mười một giờ, thời gian cũng không gấp lắm, “Em làm cho xưởng người ta phải tái chế lại giúp mình, chỉ vì một cái túi mà có thể ngưng hết lịch sản xuất. Tuy bên kia đã đồng ý, nhưng nói tình nói lý thì cũng nên mời họ ăn bữa cơm. Em giờ vẫn đứng đó phí thời gian hay là chuẩn bị rồi theo anh?”

Bên nói, bên chỉ di động trong tay Tiểu Lộc, ý bảo anh vừa nghe nội dung cuộc nói chuyện của cô.

Tiểu Lộc chờ đến một lúc, rồi lập tức cuống cuồng.

Phía sau bay tới giọng nói ưu ái và ngưỡng mộ của đồng nghiệp, “Tiểu Lộc, ông xã cô thật tốt với cô nha, cái gì cũng sắp xếp ổn thỏa cho cô, thật không biết sao cô có thể cướp được anh ta nữa.....”

“Tôi và cô ấy là đồng nghiệp, cấp trên đã dặn, đồng nghiệp phải giúp đỡ lẫn nhau.” Không đợi bên kia nói xong, Khuu Sinh đã cắt ngang lời cô, nói nhẹ nhàng như gió thoảng mây bay.

17. Chương 25 Part 2 +26

Tiểu Lộc cứng người, âm u nghiêm đầu địa Khuru Sinh, loại thời điểm thế này, không có tâm trạng so đo với anh ta, cứ mặc cho anh ta đùa đi, không tin anh ta đùa mãi không chán!

Sau khi rời khỏi phòng làm việc, Khuru Sinh dẫn cô đến thẳng nhà xưởng. Tiểu Lộc vội vàng mời chủ nhiệm dùng cơm, may mắn là đối phương cũng thật khách khí. Nói lệch đi, chính là cô đã thiếu anh một phần ân tình.

Cả quá trình, Tiểu Lộc dường như không chút lo lắng, Khuru Sinh đã an bài chu đáo tởm.

Khách sạn tốt nhất gần đó, người ăn cơm rất đông, nhưng lúc họ đến thì vẫn còn chỗ. Trong lúc bàn luận công việc, anh luôn thay cô chống đỡ. Chỉ có nhược điểm duy nhất chính là, lúc thanh toán, anh lại hoàn toàn mặc kệ, trở thành người ngoài cuộc.

Hơn nữa! Trong lúc ăn cơm, Khuru Sinh vẫn tiếp tục hẹp hòi, mỗi lần vị khách kia nói họ là nam tài nữ sắc, anh vẫn cứ câu cũ, “Tôi và cô ấy là đồng nghiệp, chỉ là bạn bình thường.”

Có cần làm vậy không, cái kiểu ăn nói của giới giải trí cũng lòi ra xài.

Sau đó, đợi đến năm giờ chiều, chiếc túi phù hợp với yêu cầu của Tiểu Lộc cũng hoàn thành.

Cầm chiếc túi mới, Tiểu Lộc thật sự có loại cảm động lệ nóng hoen mi, cho dù Khuru Sinh có nói trăm lần vạn lần ‘bạn bè bình thường, cô cũng không so đo.

“Hẹn khách hàng dùng cơm?” Xử lý xong mọi chuyện, Khuru Sinh thở hắt một hơi, thắt dây an toàn, xoay đầu hỏi Tiểu Lộc.

“Sáu giờ, vừa lúc.”

“Anh đi cùng em.”

“Thật sao?” Cô tròn tròn mắt, hưng phấn, nhưng ngay lập tức liền dờ ra. Bởi vì cảm giác hưng phấn thế này, cô chợt nhận ra, mình lại ỷ lại vào Khuru Sinh như thế. Cho dù bình thường cô cũng khá ngốc, nhưng ít ra công việc hằng ngày cô cũng có thể đảm đương, nhưng mà bây giờ.....Nếu có một ngày, không có Khuru Sinh, cô thật sự có thể như không có gì mà trở về như Trình Tiểu Lộc khi xưa sao?

“Anh hay nói đùa lắm sao?” Nói xong, anh ấn chìa khóa, chậm rãi khởi động xe.

“Chỉ là.....là.....Thẩm Thần Xuyên cũng sẽ ở đó.....”

“Anh biết.” Khuru Sinh bình tĩnh trả lời, “Cho nên anh mới đi cùng em.”

“Hay quá, nhưng mà anh nhớ giấu ngón giữa lại, chờ khách hàng đi rồi lại đưa ra.” Tiểu Lộc liếc mắt nhìn ngón tay màu trắng thon dài, da đầu chưa từng thấy tê rần như vậy bao giờ, thế cho nên, cô đã quên mình chưa từng nhắc đến sự xuất hiện của Thẩm Thần Xuyên trong bữa tiệc cho Khuru Sinh nghe bao giờ.

“Anh nhất thiết phải đưa ngón giữa lên với bạn trai cũ của đồng nghiệp mình sao?”

“.....” Còn chơi còn chơi! Chơi chưa đủ nữa hả?! Tiểu Lộc muốn nổ tung ra, thà là Khuru Sinh cãi một trận với cô, xả hết bất mãn ra chứ đừng có mà giờ thủ đoạn kiểu đó. Cho dù anh không bị nội thương vì ghen, cô cũng sớm mà ghen đến ói máu.

Chương 26

Trên đường đi bị kẹt xe, khi Khuru Sinh đến chỗ hẹn với khách hàng đã hơn sáu giờ.

Khuru Sinh dừng xe, Tiểu Lộc cầm tài liệu, chạy như điên thẳng một đường, nhưng cho dù là vậy, sắc mặt khách hàng vẫn rất khó nhìn.

“Người công ty cô có phải rất thích trễ hẹn không?”

Mới vừa ngồi xuống, Tiểu Lộc còn chưa kịp hớp miếng nước lấy hơi, đã bị khách hàng nổ pháo.

“Lần bàn họp đồng trước, người được điều đến đã lỡ hẹn, lần này cô lại trễ hẹn, cô có biết là thời gian tôi quý giá thế nào không, tôi và Thẩm tiên sinh đợi cô biết bao lâu rồi!”

“VẬY .... Bắt đầu đi.” Tiểu Lộc xấu hổ cười cười, rất muốn nói cho ông ta biết người lỡ hẹn kỳ trước cũng là mình.

“Nói gì, gọi món trước đi, chết đói thì còn bàn gì nữa?” Tiểu Lộc cứ việc dồn sức cười làm lành, thái độ khách hàng vẫn không dụ đi.

Diễn hình của người thích để bụng! Tiểu Lộc len lén liếc ông ta một cái, nhớ kỹ bản mặt đó, sau này có gặp nhau trên đường, nhất định chừa bao bố đập cho một trận, đánh cho chết, hơn nữa còn phải tập trung đánh vào cái miệng rộng đó.

“Ha ha, Lưu tiên sinh, tôi nghĩ cô ấy cũng không phải cố ý muốn đến muộn, giao thông vào tầm này rất nghẽn. Huống chi cũng chỉ mới mười phút thôi mà, chúng ta lại không phải Bill Gates, mỗi phút đều kiếm tiền. Với chúng ta mà nói thì mười phút cũng không đến nỗi quý giá quá phải không?” Thẩm Thần Xuyên đưa ly nước cho Tiểu Lộc, giải vây cho cô.

“Khực, nói vậy cũng không phải, lúc Bill Gates ở tuổi như tôi, cũng chưa có tiếng tăm gì, sao anh lại biết sau này tôi không phải là Bill Gates thứ hai.”

“Phụt.....” Tiểu Lộc không phải cố ý, cô chỉ bị xúc động cực điểm, phun nước ra khỏi miệng.

Thật con mẹ nó có chí lớn nha, tự cho mình là hay, đừng nói là đứng đầu danh sách người giàu nhất thế giới, cả đến đầu bảng người giàu khu phố cũng là vấn đề rồi, dứt khoát đổi tên thành Bill Lưu đi.

“Y! Sao cô lại phun tôi?!” Bill Lưu nhảy dựng lên.

Nhưng ngay lập tức, một ngón tay giữa bó thạch cao liền vỗ vai Bill Lưu, trấn an ông ngồi xuống.

Khưu Sinh xoay người tự nhiên ngồi xuống cạnh Tiểu Lộc, nhếch khóe môi, ý cười hiện rõ trong đôi mắt sâu, “Mười ba tuổi Bill Gates bắt đầu lập trình máy tính, hai mươi tuổi hợp tác sáng lập Microsoft, ở vào tuổi anh, ông ấy đã không còn ngồi trong ao rồi.”

“.....”

Khưu Sinh luôn có cách khi anh vừa xuất hiện liền khiến mọi thứ trở nên đóng băng, có lẽ vì vậy, anh cũng có nhiều kinh nghiệm cứu Tiểu Lộc, “Lưu tiên sinh, lại gặp nhau, anh vẫn như xưa, luôn nói những chuyện mình không biết.”

“Thì, thì ra Khưu tiên sinh cũng đến sao, ha ha, a.... Đã lâu không gặp.” Bill Lưu lấy khăn ra, bắt đầu lau mồ hôi, giọng không dấu được vẻ run rẩy.

Tiểu Lộc nghi ngờ quét mắt nhìn Bill Lưu, có cản trở mặt nhanh vậy không? Làm gì mà vẻ mặt lại kỳ quái như vậy.

“Sao anh lại đến đây?” Đối với sự xuất hiện của Khưu Sinh, có người còn kinh ngạc hơn Bill Lưu gấp mấy lần.

“Vì sao tôi lại không thể đến đây?” Khưu Sinh nhìn về phía người vừa nói, không trả lời mà hỏi lại.

“Không phải anh ....” Nói đến một nửa, Thẩm Thần Xuyên bỗng ngừng lại.

“Tôi thế nào? Đối với tôi mà nói, không có việc gì quan trọng hơn bà xã.”

“Không có gì, nói chuyện chính đi.” Thẩm Thần Xuyên mím môi, xem như không có gì, dẫn đề tài vào quỹ đạo.

Ánh mắt Tiểu Lộc như mở mịt nhìn cả hai, có chuyện bí mật gì ở đây sao? Cô nghĩ nhiều quá sao? Vì sao cô lại cảm thấy Khưu Sinh có vẻ đang gạt mình.

“A? Cô ấy là vợ anh sao?” Người thiếu chút nữa đã bị lãng quên, anh Bill Lưu vội mở miệng, chứng minh cho sự tồn tại của mình.

“À, đúng vậy, chưa có cơ hội giới thiệu với anh.” Khuê Sinh chuyển tầm mắt, khôi phục lại nụ cười, tiếp tục chào hỏi, “Người vợ này của tôi cái gì cũng tốt, chỉ có điều hơi cầu thả, nếu sau này hợp tác có gì đặc tội, mong anh rộng lượng.”

“Đâu nào, đâu nào, vậy mới cân bằng chứ, phụ nữ ngốc một chút, mới thích hợp đứng sau lưng đàn ông thành công.”

“Ông .....” Mẹ nó!

Tiểu Lộc chưa có cơ hội vắng tục, đã bị Khuê Sinh bấu một cái thật mạnh, liền ngậm miệng lập tức. Đành âm thầm rửa xả trong lòng, cái gì chứ, có loại người nói chuyện kiểu vậy sao? Cho dù thoát nhìn cô có vẻ ngốc, cũng làm ơn nói cho khéo đi chứ. Còn nữa, còn nữa, ai nói cô là người phụ nữ sau lưng Khuê Sinh, vì sao cô không thể là người phụ nữ bên cạnh anh, vì sao phải tránh đằng sau, làm vậy sao nhận ra cô chứ?

Dường như cũng nhận ra điều mình vừa nói hơi thẳng quá, Bill Lưu cười gượng, gọi phục vụ, “Gọi món, gọi món thôi, à.....Tiểu Lộc muốn ăn gì?”

“Thịt.”

“Đồ chay.”

Khuê Sinh và Thẩm Thần Xuyên gần như cùng lên tiếng, không khí lại lập tức đông lại.

“Thịt! Em thích ăn thịt!” Tiểu Lộc không chần chờ liền ra sức hòa theo Khuê Sinh, cứ như thế, cô vẫn không kiềm được ngại ngùng mà len lén liếc mắt sang Thẩm Thần Xuyên, ký ức le lói dần dần hiện lên.

Lúc cô và Thẩm Thần Xuyên ở cạnh nhau, anh luôn không cho cô ăn thịt, nói sợ cô béo, sẽ biến thành thành người khổng lồ, Tiểu Lộc còn trêu anh là đối nghịch với ‘giọt máu hoàng gia’. Nhưng Khuê Sinh thì ngược lại, anh luôn nuông chiều cô, bất kể thức ăn rác rưởi gì, chỉ cần Tiểu Lộc muốn ăn, anh chưa bao giờ có ý kiến, điều duy nhất anh làm là ăn tranh với cô.

“Theo ý Khuê Tiên Sinh đi.” Ý kiến có vẻ bất đồng, Bill Lưu vội vàng trả thực đơn, như thể đang cầm củ khoai nóng, sau đó thuận tay cầm túi đựng máy ảnh của Tiểu Lộc đặt bên cạnh lên đánh giá, “Đây là túi máy ảnh cô thiết kế sao? Tạo hình rất đặc biệt, nhưng tôi thấy bằng giá đường như phí có vẻ rất cao?”

“Đúng là có cao, nhưng công ty chúng tôi đã suy tính, không phải hay nói là bảo vệ tài nguyên sao? Kỳ thực khi bán máy cũng phải có túi để đựng, không bằng dùng cái này, tính ra tác dụng cũng lớn. Vừa dùng được vừa quảng cáo được thì hiệu quả quảng cáo mới cao, so với chi tiền quảng cáo trên kênh truyền thông thì cũng rất hữu dụng.” Tiểu Lộc lấy lại tinh thần, nói thật nghiêm túc.

“Vậy thì, bọn tôi cho tiền quảng cáo cho tạp chí bên Thẩm Tiên sinh, thì hiệu quả cũng không lớn?”

Không biết vô tình hay cố ý, mũi dùi Bill Lưu bỗng nhiên nhắm sang Thẩm Thần Xuyên, Tiểu Lộc kinh ngạc, rất muốn ‘quan báo tư thù’, nhưng cô vẫn nói thật vô tư, “Cũng không phải, đọc giả của tạp chí bên Thẩm tiên sinh và nhóm người tiêu dùng máy ảnh đều là cùng một đối tượng, nhất định có hiệu quả.”

Vì thế, bữa cơm cuối cùng cũng khôi phục lại mục đích ban đầu, càng lúc càng đậm mùi việc công, Tiểu Lộc cũng dần dần quên đi không khí kỳ lạ giữa Khuê Sinh và Thẩm Thần Xuyên.

Mọi chuyện đều tiến hành thuận lợi, gần lúc kết thúc, tầm mắt Thẩm Thần Xuyên dừng lại nơi nào đó, gương mặt cứng lại, theo đó là cái nhìn kinh ngạc của Khuê Sinh về phía đó.

“Sao?” Tiểu Lộc nhạy cảm hỏi, nhìn theo tầm mắt lúc này của anh.

Trực giác phụ nữ xưa nay đều cực chuẩn, cô tin chắc Khuê Sinh và Thẩm Thần Xuyên có chuyện gạt mình, nên nhận thấy khi Thẩm Thần Xuyên có vẻ kỳ lạ, cô cũng đặc biệt cảnh giác. Chỉ là, không ngờ rằng, trong góc khách sạn, cô lại nhìn thấy Nguyễn Linh. Có lẽ thế giới này quá nhỏ bé, gặp nhau cũng không phải chuyện lớn lao gì.

Nhưng mà.....cô ấy không đi một mình, đối diện là một người đàn ông có vẻ rất tức giận.

Truy bắt thông dâm?! Đây là những từ đầu tiên lóe lên trong đầu Tiểu Lộc.

“Thật đúng lúc.”

Giọng Khuu Sinh thản nhiên vang lên, lạnh hết cả sống lưng, cười trên đau khổ của người khác, trong câu nói còn có vẻ có hàm ý sâu xa.

“Khuu tiên sinh đi thông thả.”

“Khâu tiên sinh lái xe cẩn thận.”

“Có thời gian rảnh, Khuu tiên sinh cứ gọi điện nói chuyện với tôi.”

“Hẹn gặp lại, Khuu tiên sinh.”

Bill Lưu vẫn quán triệt tinh thần ‘cẩn trung’ đến tận lúc chấm dứt bữa ăn, cười đến đơ mặt, cuối cùng là tiễn Khuu Sinh đến bãi đỗ xe.

Tài xế bên cạnh hẳn khó hiểu, nhúu mày, không nén được mà đặt câu hỏi: “Lưu quản lý, người đó là ai vậy?”

“Khuu Sinh”

“Rất có lai lịch sao?” Theo như tình cách quản lý của họ, chưa phải là người đầu lĩnh, ông ta tuyệt đối không lãng phí sức lực đi nịnh hót.

“Thân phận không rõ, tuổi tác không rõ, thành viên gia tộc không rõ, ... Người thần bí.”

“.....Vậy sao ông nịnh anh ta làm gì?”

“Câu hỏi tôi, tôi hỏi ai? Tôi cũng muốn biết vì sao ông chủ tôi lại cung kính với anh ta như vậy! Còn nói nếu không kính cẩn với hắn thì sẽ đem bàn làm việc của tôi vào WC, trời ơi, đây là lời của một chủ tịch bách hóa nói ra, thật là không có thiên đạo mà!”

Tiếng gầm gừ của Bill Lưu thật kinh động.

Nhưng vẫn không lay động được hai người đã đi xa vào trong bãi đỗ xe.

Tiểu Lộc từ từ đóng cửa xe, không ngừng dò xét hình ảnh kỳ lạ của Thẩm Thần Xuyên và Nguyễn Linh.

Bữa ăn này quả thật là kết thúc quá vội vàng đột ngột, ngay sau lúc bàn xong việc, Thẩm Thần Xuyên nói có việc đi trước. Tiểu Lộc thấy anh phóng qua bàn Nguyễn Linh, kéo cô đi. Lúc sau, Khuu Sinh nói vài câu với Bill Lưu, rồi cứ thế tan cuộc. Cô tưởng Thẩm Thần Xuyên và Nguyễn Linh hẳn là đã đi xa, không ngờ lại thấy họ trong bãi đỗ xe.

Nhìn sơ, xem chừng họ đã cãi nhau thật lâu.

“Nhìn đủ chưa?”

Tiếng nói không thanh sắc của Khuu Sinh truyền đến, Tiểu Lộc ngậy ngốc nhìn lại anh, “Cái gì?”

“Nhìn đủ rồi thì đi.”

“A, đi a.” Đối với chuyện cãi nhau giữa vợ chồng nhà người ta đều không hứng thú, chỉ là cảm thấy dường như hơi kỳ hoặc mà thôi.

Rời bãi đậu xe không bao lâu, bỗng nhiên có chiếc xe từ sau đuổi theo, tốc độ cực nhanh, đảo mắt đã vượt qua xe Khuu Sinh, thắng gấp, ngăn đầu xe họ lại. Tiểu Lộc chồm người lên, nhìn qua kính xe, theo phản xạ, nhanh tay ôm laptop vào người. Trong TV không phải thường có tin phi đảng lái xe cướp tiền sao.

Chẳng qua phi đảng thường là đi xe máy, hẳn là không lái xe hơi đi giật tiền. Cho dù Tiểu Lộc không mấy rành về xe, cũng có thể nhìn thấy hệ thống phanh của xe kia thật tốt, từ đó đoán được, xe kia hẳn là chiếc xe xịn.

“Ê, A Khâu, ló ra đây, có chuyện muốn nói với cậu.”

Chủ nhân chiếc xe bước xuống, cất giọng, rống lên.

Khuu Sinh khẽ cười, ló đầu ra cửa sổ xe, chờ người kia nói.

“Cậu thiếu tôi hai cái nợ ân tình, nhớ rõ lấy.”

Sau khi nói xong, liền bỏ đi, chiếc xe đúng là không tẻ, ‘brừm’ một tiếng, chờ Tiểu Lộc hoàn hồn thì chỉ còn thấy ánh đèn phía sau xe.

“Người đó.....” Tiểu Lộc chỉ về phía trước, ngập ngừng nói, “Là người vừa mới ăn cơm với Nguyễn Linh.”

“Ừm.” Khưu Sinh trả lời, cũng không giải thích gì nhiều.

“Anh ta .... Làm gì?” Nhìn thật quen mắt, Tiểu Lộc cảm thấy đã từng gặp anh ta.

“Bác sĩ tâm lý, theo như cậu ta nói thì chuyên ngành là thôi miên.”

“Oa, thật là lợi hại.”

“À, đến nay, người bị cậu ta thôi miên thành công ước chừng chỉ có một.”

Đúng là chuyên gia thôi miên tẻ hại nha, Tiểu Lộc nhú mày chun mũi, sau đó nhớ đến chuyện chính, “Anh ta là bạn anh à?”

“Cũng có quen biết.”

“.....” Lại là câu trả lời kiểu nước đôi, “Vậy sao anh ta lại đi cùng Nguyễn Linh?”

“Bởi vì anh phải đi gặp khách hàng với em, không rảnh đi hẹn với Nguyễn Linh.”

“Ý!” Tiểu Lộc hít mạnh một hơi, kinh ngạc trừng to mắt, “Anh nói, người hẹn tối nay với Nguyễn Linh thật ra phải là anh sao?”

Khưu Sinh gật đầu.

Tiểu Lộc càng khó hiểu, “Vì sao cô ấy phải hẹn anh? Muốn làm gì? Hai người quen thân lắm sao?”

“Anh không biết.” Mấy câu hỏi tiếp theo, Khưu Sinh cũng chỉ dùng ba chữ này để trả lời.

Xem ra anh không định sẽ trả lời, Tiểu Lộc quyết định chuyển đề tài, “Còn nữa, vì sao Bill Lưu lại có thái độ khác thường với anh như vậy?”

“Theo như làm đồng nghiệp mà nói, em lo hơi nhiều chuyện rồi.”

“.....” Mặt Tiểu Lộc tối sầm, dở khóc dở cười, cô nghĩ anh hẳn là đã nguôi giận, thì ra còn chơi chưa đủ nha.

18. Chương 27 + 28

Chương 27

Trong căn phòng u ám, hai người cùng ngồi trên ghế sofa, không khí căng thẳng.

Cảnh ngồi im không nói trong căn phòng này cũng không phải lần đầu tiên, đương sự nào cũng cảm thấy quá quen rồi.

Cái gọi là đồng sàng dị mộng bất quá cũng là thế này, mọi thứ chính là thế này, lúc ở xa nhau ai cũng đều tốt đẹp. Một khi đã hiểu nhau, thế là mọi thứ đều sụp đổ.

“Anh đã lập kế hoạch từ đầu phải không?” Nguyễn Linh phá tan bầu không khí yên lặng, lạnh lùng chất vấn Thẩm Thần Xuyên.

Kiểu nói như vậy, không chút gì là giống đôi vợ chồng vừa tân hôn cả. Nếu có thể lập lại quá khứ một lần nữa, cô thà vẫn duy trì khoảng cách ban đầu với Thẩm Thần Xuyên, nếu thế đã không đến mức mất đi tất cả như bây giờ.

“So ra vẫn chưa chu đáo bằng cô.” Thẩm Thần Xuyên nhíu mi, nhóm điều thuốc, nhưng lại không hút, chỉ lẳng lặng nhìn hình dáng làn khói kia.

“Tôi? Quá khen, tôi quá lắm chỉ là mới Khuru Sinh dùng cơm, có đáng gì mà gọi là chu đáo?” Nguyễn Linh liếc mắt khinh thường nhìn Thẩm Thần Xuyên, nói lạnh.

“Là dùng cơm hay là đội nón xanh lên đầu tôi?” (*: cảm ửng.)

“Anh thì chung thủy quá nhỉ? Ba ngày hết hai ngày chạy đến công ty đón tôi, để làm gì? Đã kết hôn rồi mà còn không biết chuyện tôi mãi cảm với phần hoa, ngày sinh nhật tặng gì không tặng, lại tặng hoa? Anh rõ ràng xem tôi như vật thay thế, tìm bóng dáng Trình Tiểu Lộc trên người tôi! Tôi là Nguyễn Linh. Tình yêu của chúng ta không giống, những chuyện cùng nhau trải qua cũng không giống. Tôi không tốt số như cô ấy, từ nhỏ đã được nâng niu trong lòng bàn tay! Có thể được như bây giờ, tất cả đều do mình kiếm được!”

Nhìn thấy người phụ nữ trước mặt mình như người bị tâm thần, Thẩm Thần Xuyên đứng dậy, không muốn tiếp tục câu chuyện, “Hôm khác nói tiếp.”

“Thần Xuyên.” Nguyễn Linh như bưng tỉnh, ngẩng đầu, cố sức níu áo anh, ánh mắt bất lực, “Anh....không phải đã nói, có thể tha thứ chuyện em vờ mang thai, sẽ tiếp tục duy trì cuộc hôn nhân của chúng ta sao? Những lời này....chẳng lẽ anh không giữ lời sao?”

“Tôi có nói. Giờ người đang tạo sức ép chính là cô. Tôi không nói gì không có nghĩa là tôi không biết, tôi biết cô theo tôi gây dựng sự nghiệp rất vất vả, nhưng tôi đã đồng ý với cô, cho tôi thời gian một năm, nhất định sẽ cho cô cuộc sống ăn no mặc ấm. Chỉ một năm thôi mà cô còn không chờ được, vội vàng muốn trèo cành cao, tôi thật không hiểu vì sao cô đột nhiên lại chĩa mũi dùi sang tên nhiếp ảnh gia kia, đáng tiếc, kết quả thì sao? Cho dù cô có dâng mặt tận cửa, cho dù hẳn có ý muốn ngoại tình...., cũng không có chuyện đi tìm người bạn vừa xé rách mặt vợ mình.”

“Anh nghĩ em đang giấu Khuru Sinh sao?” Những lời này thật khiến Nguyễn Linh dở khóc dở cười, con người đúng là không nên phạm sai lầm. Cô quá lắm chỉ cướp người đàn ông của Tiểu Lộc duy nhất một lần, lại khiến ai nấy đều xem cô như người nghiện tranh cướp, “Em tìm Khuru Sinh chỉ vì công việc, quan hệ của anh ta và Lê Nhược Lâm không bình thường, em chỉ muốn đi đường tắt, muốn anh ta giúp em tranh thủ mấy hạng mục mà thôi.”

“.....”

“Em không rõ vì sao Khuru Sinh lại tùy tiện tìm một người bạn đến cho xong chuyện, cũng không hiểu vì sao anh lại cố ý hẹn Tiểu Lộc đến đó. Hay là trong lòng anh, em đã là người như vậy, không có cách gì có thể xóa đi những lỗi lầm xưa? Thần Xuyên, em.....nếu em không yêu anh, vậy vì sao khi đó em lại trăm phương ngàn kế.....”

Nguyễn Linh nhỏ nhẹ đáng yêu khịt khịt mũi, Thẩm Thần Xuyên xoay người đi chỗ khác cười nhạo, khề liếm môi, lại như không có gì, ngồi xổm xuống, ôm cô, nói chậm lại, “Được rồi, không nói nữa, khuya rồi, mai còn phải đi làm.”

“Anh không trách em sao?”

“Ừm...” Trả lời như không có hơi sức, dù sao anh cũng không phải thẳng ngốc, cái có bữa như thế thì anh tin thế nào đây? Ai lại đi giúp cho người ngoài mà không giúp vợ mình? Theo như tính cách Nguyễn Linh, ai có thể rõ hơn anh.

Không muốn nói tiếp, chỉ vì anh không muốn nghĩ đến chuyện ly hôn.

Hứa hẹn chung thân không phải trò đùa, huống chi, khi đó, không phải là lỗi chỉ mình cô.

“Chúng tôi chỉ là đồng nghiệp.”

“Chúng tôi chỉ là bạn bè bình thường.”

“Theo như làm đồng nghiệp mà nói, em lo hơi nhiều chuyện rồi.”

Tiếng vọng ma quái quần lay bên tai, khiến đôi mi Tiểu Lộc nhíu chặt khi nằm ngủ, càng liên tục trần trọc, làm thế nào cũng không thể xua đi từng câu từng câu nói tra tấn kia đi.

Cuối cùng, khi cảm thấy không chịu nổi cơn ‘ác mộng’ này nữa, cô lặn qua, ngồi bật dậy, đôi mắt trống rỗng nhìn bức tường trước mặt. Quả nhiên ngày nghĩ đêm mơ, ngày nào cũng như ngày nấy, quần lầy cô trong mơ, cứ tiếp tục thế này có khi nào chết người không?

Thôi thì cứ đi chủ động giải thích, chứ tra tấn nhau thế này thật vô nghĩa.

Nghĩ vậy, Tiểu Lộc thuận tay vỗ vỗ chỗ bên cạnh, vỗ huyệt, cô mới trợn to đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ của mình, phát hiện bên cạnh không có Khuru Sinh, mà chỉ chạm trúng chiếc di động.

Vốn định xem mấy giờ, kết quả, mấy giờ đâu không thấy, ngược lại, chỉ thấy một đồng tin nhắn chưa đọc, người gửi đều là Tiểu Bát. Lúc này, Tiểu Lộc mới nhớ ra lúc sắp ngủ có nhắn tin với Tiểu Bát rằng Khuru Sinh có mầm bệnh thần kinh, nhắn qua nhắn lại, không ngờ lại ngủ quên.

Mấy tin nhắn nhận được đều là mấy tin vật, nhưng Tiểu Bát dù sao cũng là Tiểu Bát, ít nhất cũng có thể giúp Tiểu Lộc thông suốt, biết được phải dùng cách gì để thu phục tên đàn ông đáng chết! Nghĩ thế, không chút chần chừ, Tiểu Lộc vội xốc chăn, rón ra rón rén bước xuống giường, mò mẫm trong bóng tối, bám vào tường, bước theo hướng có ánh sáng mỏng manh đi về phía phòng bên kia.

Spider Solitaire* là gì? (*: game xếp bài trên máy vi tính.)

Là thứ đàn ông thường dùng để từ chối phụ nữ! Ít nhất, đối với Khuru Sinh là vậy.

Anh không có việc gì làm, đành mở bài ra chơi.

Cảm thấy không có tính thử thách, đành mở tài liệu, nhìn.....chỉ có nhìn, bởi vì anh thật sự không có tâm tư làm việc.

Lúc trước, anh chưa từng nghĩ qua chuyện phải thừa nhận trước mặt gia đình Tiểu Lộc, anh cho rằng không cần thiết, cũng cho rằng không quá quan trọng. Đó chỉ là chuyện giữa hai người, không liên quan đến người khác. Giờ xem ra, sự thật khác xa với tưởng tượng, thì ra mùi vị bị chối bỏ, lại khó chịu như vậy.

Ngay lúc anh buông xuôi, định quay về phòng ngủ, chiếc bóng bên ngoài hành lang cũng động. Anh hướng mắt nhìn, thích chí nhìn bóng người lén lút ngoài cửa phòng.

Cái cây xoài giả chưng mứt mèm chút bị cô đá, may mắn còn đứng vững.

Thật khó khăn, vượt qua con đường chông gai, cuối cùng cũng đụng đến cửa phòng sách.

Đẩy nhẹ cửa ra, Tiểu Lộc đối diện với ánh mắt thâm thúy của Khuru Sinh, ngẩn người, ngại ngần khục khục giọng, “.....Xin chào.”

Anh không nói gì, nét mặt vô cảm, nghĩ xem có phải câu tiếp theo của cô có phải là ‘ngủ ngon’ không.

“Anh có muốn uống café không?” Rất tự nhiên, Tiểu Lộc thật hài lòng với biểu hiện của mình, không đợi Khuru Sinh trả lời, cô liền tự động chạy đi, “Em pha cho anh nha.”

Một lát sau, cô lại bưng tách café chạy về, cẩn thận đặt trước mặt Khuru Sinh, sau đó đứng bất động, ánh mắt khóa chặt lên màn hình vi tính, “Bài gì mà hình xấu dữ vậy.”

“Sao không ngủ?” Khuru Sinh hạ tầm mắt, liếc nhìn sang tách café.

“Em muốn chờ anh ngủ chung.”

“Anh còn có việc.....”

“Mấy tấm bài này xấu như vậy, chơi có gì vui đâu, đi ngủ đi.”

“.....” Đúng là xấu thật, nhưng ở với nó còn tốt hơn ngủ cạnh cô. Anh sợ oán niệm mình quá nặng, nữa đêm nhịn không được mà bóp chết cô, gây tai nạn chết người thì cũng không được tốt lắm.

Vì thế, Khuru Sinh lơ cô đi, tiếp tục cúi đầu và bản kế hoạch của mình, dáng vẻ như rất bận rộn.

Tay chân Tiểu Lộc trở nên lúng túng, đứng một lúc, quyết định bỏ hết tất cả, cẩn rằng, chạy đến chỗ Khuru Sinh, từ sau lưng mà vươn tay câu cổ anh, nũng nịu lay: “Không phải là anh còn giận mấy câu em nói với mẹ đó chứ?”

“Không có.” Anh gần như bị đông cứng, không muốn thừa nhận chuyện nhỏ nhặt này lại có thể khuấy động tâm trạng mình.

“Thật là không có?” Rõ ràng là có, Tiểu Lộc bắt đầu di chuyển ra trước, muốn nhìn rõ vẻ mặt anh, nhưng góc độ này thật khó nhìn, thế là cô chọn giải pháp đơn giản là ngồi lên đùi anh, “Không phải em không muốn nói, bởi vì mọi chuyện quá đột ngột mà. Ba mẹ em rất là truyền thống, khó mà chấp nhận loại hôn nhân thế này. Hơn nữa, nếu em khai thật với ba mẹ, nhất định sẽ rất phiền, họ sẽ gấp rút bắt em dẫn anh về, sau đó là đủ thứ việc linh tinh rắc rối. Chính anh cũng từng nói mà, anh nói không thích mấy chuyện rắc rối mà.”

“Ừm.....” Cơ thể cứng đờ, nhếch khóe miệng, trừng mắt nhìn cơ thể người phụ nữ xoay tới xoay lui trên đùi mình.

Cơ bản là Khưu Sinh không nghe rõ Tiểu Lộc đang nói gì, chỉ cảm thấy rất muốn giẫm cho cô một phát, nhưng anh lại để mặc cho bản năng mà nâng cao chân, vươn tay ôm lấy eo Tiểu Lộc, ép cô vào lòng, ưỡn ngực ra.

“Huống hồ em lại không hề có quyền chủ động nha, lúc nào cũng làm theo anh. Mà cho tới giờ anh cũng đâu định dẫn em đến cho ba mẹ anh gặp đâu, nên.....Em đoán hẳn là anh cũng không muốn em dính dáng gì với họ. Em nói có đúng không?” Cô như con chuột túi, ngồi trong lòng anh, tay bầu chặt ngực áo anh, hỏi.

“Ừm.”

“Vậy anh tha lỗi cho em, không quậy nữa?”

Máu huyết toàn thân như dồn hết xuống nửa người dưới, không còn đủ để cung cấp lên não. Cho nên, lúc này Khưu Sinh không cách gì suy nghĩ được nữa cả. Theo bản năng mà híp đôi mắt đầy lửa dục, mông lung nhìn Tiểu Lộc, khẽ gật đầu, tay bắt đầu chạm rãi luồn vào áo ngủ cô, di chuyển lên trên. Ngay tại lúc sắp chạm đến ngực cô, đột nhiên Tiểu Lộc đẩy anh ra, đứng bật dậy.

“Vậy giờ em ngủ được rồi, đi ngủ thôi, mai còn có cuộc họp, thật rắc rối. Nhưng mà anh không giận là được rồi, mấy lá bài này xấu hoắc, anh đừng chơi muộn quá, ngủ sớm chút đi ha.” Nói xong, ngáp một cái, cảm thấy thật mỹ mãn liền biến ra khỏi thư phòng.

Cái kiểu gì đây?

Khưu Sinh mê mang ngồi đó, nhìn thấy cô bỏ đi, một lúc lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Cô cứ như vậy mà trêu chọc dục vọng của anh, sau đó lại chối bỏ trách nhiệm sao? Cô nàng này hẳn là chán sống rồi có phải không?!

“Trình Tiểu Lộc, quay lại đây cho tôi!”

Chương 28

Trên cơ bản, chọc Khưu Sinh đến mức phải bạo phát, hậu quả thật nghiêm trọng.

Nếu kẻ châm ngòi lại là người phản ứng chậm, thì lại càng nghiêm trọng đến kinh hồn.

Tiểu Lộc bọc người trong chăn chắn, nằm rút trên giường, chớp chớp mắt, vẻ mặt mê mang nhìn người đàn ông có gương mặt đang đỏ bừng bừng đứng trước giường.

Anh híp mắt, ngoắc ngoắc ngón tay về phí cô. Cuối cùng cũng hiểu vì sao ba mẹ vĩ đại của cô lại gọi cô là Tiểu Lộc. Thì ra, không phải ý là động vật do người chăn nuôi lai tạo ra, mà là cô có đôi mắt cực kỳ giống nai.

“Gì chứ?” Tiểu Lộc từng bước, từng bước đi tới, đến trước mặt Khưu Sinh, đứng thẳng người, suồng sã đưa tay câu cổ anh, rướn người, vội chạm môi mình lên đôi môi mím chặt của anh, lại nhanh chóng rút về, “Cười một cái đi, cứ xị mặt như vậy hoài sẽ mau già lắm đó.”

“Giả khờ?” Khưu Sinh bắt đầu hoài nghi không biết có phải mình đã dạy cô tốt thật như vậy không. Có thể biến cô nàng ngang tàng bất lịch sự thành cô gái phong tình thế này. Nhưng, Khưu Sinh là người rất biết mình biết ta, anh hiểu rõ mình không thể có ảnh hưởng lớn như vậy với cô được.

Nghĩ vậy, anh hất nhẹ tay cô ra, chậm rãi đặt cô lên giường, lấy khủy tay chống xuống giường, phủ cả người mình lên người cô, “Ai đã dạy em?”

Phương pháp châm ngòi lửa nửa người dưới để diệt lửa giận nửa người trên, chiêu thức âm độc thể này, tuyệt đối không phải do bà xã đơn bào nhà anh có thể nghĩ ra được.

“Cái, cái gì chứ?”

“Không được nói lắp.” Khuất Sinh hung tợn trừng mắt liếc Tiểu Lộc một cái, sau đó đưa tay sờ soạng hộp tủ trên đầu giường.

Anh biết rõ xem trộm đồ cá nhân của cô là không đúng, nhưng dưới loại tình huống này, trông cậy vào lời thú tội của Tiểu Lộc là hoàn toàn không có khả năng.

Dự cảm đến cảnh tượng bi thương sắp diễn ra, Tiểu Lộc lập tức lấy hai tay che mắt lại, nhưng lại không muốn lỡ mất cảnh nhìn thấy biểu tình của Khuất Sinh, nên đành nhìn lên anh qua kẽ hở của ngón tay.

—— thì ra lão nhà cậu lại ích kỷ như vậy, mặc xác lão, làm gì có đàn ông nào tính toán chi li như vậy.

—— y da, tiếp tục chiến tranh lạnh như vậy cũng vô dụng thôi, cậu dụ lão đi, phải vận dụng sở trường vũ khí của phụ nữ chứ. Mây mưa thất thường* một chút, thì cái gì cũng xong, đàn ông đều là như vậy. (*: làm chuyện mây mưa, 3 trăm đó mà)

Khuất Sinh tự tìm được hai tin nhắn xem như hữu dụng. Anh ích kỷ? Anh tính toán chi li? Khuất Sinh vô tư bỏ đi động sang một bên, hạ chân mày, mí mắt khép lại thành một khe hở, nhìn sát vào Tiểu Lộc: “Sau này ít chơi với Tiểu Bát lại đi.”

“Vì sao, em chỉ có người bạn này thôi à, dù sao thì lúc tâm trạng không tốt cũng phải có người để tâm sự chứ.”

“Em cũng biết là anh keo kiệt mà?” Anh cố kiềm nén dục vọng, thật chân thành muốn nói chuyện với bà xã.

“Cũng không hẳn vậy, chỉ là....là.....” Tiểu Lộc do dự một lúc mới nói tiếp, “Em không hiểu vì sao anh lại thích dùng cái loại phương pháp kỳ quái thể này, có chuyện cũng không nói ra được, rất khó chịu.”

“Nói một hồi lại sẽ cãi nhau.”

“Vậy thì cãi.” Tiểu Lộc cảm thấy lời mấy thứ khó chịu trong lòng tổng hết ra ngoài còn tốt hơn là ghen đến nội thương.

“Bà xã.” Khuất Sinh thở dài, cười khổ, gọi, “Chẳng lẽ em không thấy tình cảm chúng ta lúc này rất mỏng manh, mỏng đến không chịu nổi sự khắc khẩu sao?”

Tiểu Lộc rung động, kinh ngạc nhìn lại anh. Khuất Sinh làm vậy là vì cố gắng bảo vệ mối quan hệ cả hai sao? Còn cô thì sao? Nghĩ đến đó, Tiểu Lộc mím môi, đột ngột ôm lấy cổ Khuất Sinh, chủ động lấp lấy môi anh, thuận thế xoay người đè ngược lại anh. (Yu: lại một màn diễn long đảo phượng nữa sao?)

Đây là lần đầu tiên Tiểu Lộc chủ động hôn sâu một người đàn ông, cũng lúc này, cô mới biết, thì ra, chuyện hôn nhau thể này không cần đến kỹ xảo, chỉ cần tình cảm cao đến mức nồng nàn, sẽ tự nhiên mà xuất thần.

Biến đổi đột ngột khiến Khuất Sinh ngẩn người trong giây lát, nghiêng ngả nhìn Tiểu Lộc, thoáng có ý muốn để mặc cô, muốn xem cô sẽ tiếp tục thế nào. Đáng tiếc, cơ thể lại không nghe theo lý trí. Một khi lửa đã được châm, thì không thể tắt. Khuất Sinh nằm ngửa, nhắm mắt lại, khe rên lên, đưa tay ghì đầu Tiểu Lộc xuống, dần dần hôn trả lại cô, càng hôn càng sâu, tay không tự chủ mà luồn vào trong áo ngủ Tiểu Lộc.

Khéo léo cởi bỏ lớp bó buộc kia, quần áo trên người Tiểu Lộc theo đó mà hoàn toàn bị quét sạch, môi anh cũng chậm rãi di chuyển thấp xuống, ngừng ngay tại cái chấm mềm mại trước ngực cô.

Từng đợt mút vào mềm nhẹ khiến Tiểu Lộc như không thể thở nổi, chỉ có thể tràn ra những tiếng thở gấp đứt quãng.

Khuất Sinh ôm lấy cô, định lôi Tiểu Lộc đặt dưới người, để tiện hành động hơn. Đáng tiếc, bà xã nhà anh lại thật bướng bỉnh, chỉ thích hưởng thụ cảm giác cười trên người anh, thậm chí còn mau chóng tự tay cởi quần nhỏ của anh ra.

Anh rất muốn hỏi cô có phải muốn áp anh cả đời như vậy không, khiến anh vĩnh viễn không thể trở mình. Không ngờ, vừa định mở miệng, thoát ra miệng chính là một tiếng hừ nhẹ tràn ngập. Đợi Tiểu Lộc vụng về sử dụng cả tay lẫn chân đá văng chiếc quần của anh, Khuru Sinh đã không còn có thể nghĩ đến chuyện gì khác.

“Đừng động đây.” Thử xoay cô vài cái, cũng không đạt được như mục đích, Khuru Sinh ghì lấy đầu cô, ôm cô vào ngực, lẩm bẩm vài câu cứng chiều. Tiếp đến là tìm kiếm môi cô, sau khi đã đoạt lại quyền chủ động, mới đẩy một cái, xuyên qua cô.

“Đau....nhẹ, nhẹ thôi....” Tiểu Lộc vô thức kéo hơi lên, người ta chỉ nói lần đầu tiên mới đau thôi, vì sao không ai nói lần thứ hai cũng đau như vậy?!

“Sao?” Khuru Sinh khẽ mở mắt, tuy không nói gì nhưng động tác cũng dần chậm lại, ngón tay thon dài định thăm dò nơi giữa hai chân Tiểu Lộc. Bỗng nhớ tới mớ thạch cao chết tiệt, anh lại đổi tay, nhẹ nhàng vỗ về nơi nhạy cảm của cô.

Mặc dù dự vọng của anh cũng đã cao đến đỉnh điểm, nhưng trước khi thỏa mãn mình thì cũng phải khiến cô thích ứng đã.

“Ừm....Khuru Sinh....” Giọng nói pha chút run rẩy, rất không hợp lúc mà cất lên.

Ngay lúc Khuru Sinh nghĩ Tiểu Lộc lại nói ra mấy câu sát cảnh thì cô lại mở miệng, “Thật ra....em, em....em đã quen cuộc sống có anh bên cạnh....”

Bỗng nhiên, anh cảm thấy lòng mình thật ấm áp, những lời này thật sự khiến anh rung động, thậm chí còn hơn cả khi cô chủ động hôn anh.

Như một loại chú ngữ mê hoặc, khiến anh cảm thấy cho dù phải vì cô làm bao nhiêu chuyện đi chăng nữa, đều đáng giá.

Có đôi khi, Tiểu Lộc rất khâm phục thể lực Khuru Sinh. Tuổi trẻ thật tốt, mây mưa thất thường lâu như vậy mà vẫn có sức sáng sớm dậy đi làm. Nghe Cố Húc Nghiêu nói dạo này Khuru Sinh rất bận rộn. Dù anh có bận rộn gì, Tiểu Lộc cũng rất phối hợp, sau khi tỉnh ngủ liền bắt đầu rời nhà đi mua đồ trong tờ số Khuru Sinh ghi lại.

Đó là một chuỗi số rất dài, rất dài, trong đó là các vật dụng hằng ngày, thậm chí còn có quần lót nam, tất.

Đổi lại như trước kia, Tiểu Lộc nhất định sẽ oán giận Khuru Sinh là tên quỷ đòi nợ, ăn của cô xài của cô. Nhưng giờ thì khác, thì ra, loại cảm giác nhìn thấy đồ đạc trong ngoài của ông xã nhà mình đều do mình chọn mua, lại ngọt ngào như vậy.

“Đến đây lấy thuốc cho Khuru Sinh.”

Tại trung tâm mua sắm, Tiểu Lộc một bên lựa chọn, một bên nghe tiếng rít gào của Tô Phi qua di động, hừ vài cái cho có lệ.

“Cô đang ở đâu? Đang đi làm à?” Đối với chuyện cô lơ đãng khi đang nói chuyện với mình, Tô Phi rất bất mãn.

“Đang ở trung tâm thành phố, hôm nay nghỉ nên đến trung tâm mua sắm, có rất nhiều thứ muốn mua.”

“Đúng lúc lắm, đến bệnh viện lấy thuốc cho Khuru Sinh luôn đi.”

“Không cần nữa đâu, tối qua anh ấy làm rớt hết thạch cao rồi.”

“Làm sao lại rớt?!”

“Thì làm theo lời đề nghị lần trước của anh đó, đừng sống dao chẻ ra.”

“.....” Tô Phi im thật lâu, mới hỏi tiếp, “Hôm qua hai người đã làm gì, anh ta cần gì phải dùng cảm quên mình như thế?”

“Á, ha ha, ha ha ha.....” Nghe xong, mặt Tiểu Lộc đỏ bừng, cười gượng đáp lại.

“Cô thật con mẹ nó giấu đầu lòi đuôi!”

Tô Phi rống giận bên đầu kia điện thoại, Tiểu Lộc ép điện thoại sát lại, không nghe rõ anh nói gì, tâm tư toàn bộ tập trung vào cảnh trước mặt.

Một cụ bà ăn mặt thật mode chạy tới trước mặt Tiểu Lộc, thở hồng hộc, bởi vì sau đuôi cụ bà là một đồng chú bảo vệ. Ngay lúc cô trần trối nghẹn họng há hốc miệng nhìn, cụ bà kia đột nhiên nhét cái bọc thật to vào ngực cô, sau đó làm như không có gì núp sau lưng cô, nhìn khiêu khích một đám chú bảo vệ kia.

“Quả nhiên là có đồng phạm.” Đội trưởng đội bảo vệ bước lên trước, nhú mào đánh giá Tiểu Lộc, cong miệng khi dễ.

“Cái, cái gì vậy?” Tiểu Lộc mơ màng nhìn cái bọc nặng trĩu trong tay mình.

“Dẫn hai người này vào phòng an ninh, rồi vào gọi quản lý đến.” Bảo vệ không để ý đến Tiểu Lộc, ra lệnh cho mấy người phía sau.

“Ý, cái gì mà đồng phạm, cái gì phòng an ninh, muốn làm cái sh*t gì vậy? Lại còn không được tự do ngôn luận nữa, công dân có quyền được biết nha!” Dù có mơ mơ hồ hồ, Tiểu Lộc cũng có thể cảm giác được diễn biến tiếp theo hẳn là không có chuyện gì tốt, có rống giận giải thích cũng không được.

Nhưng không ai để ý đến Tiểu Lộc nói gì, áp tải cô và cụ bà thẳng hướng đến phòng an ninh, dọc đường đi còn mở miệng giáo dục. Cuối cùng, cũng khiến Tiểu Lộc mơ hồ hiểu được, sau đó cô rống giận: “Ông mới là ăn cắp, mẹ ông ăn cắp, ba ông ăn cắp, cả nhà ông ăn cắp!”

19. Chương 29

Cái phòng gọi là phòng an ninh trong khu thương mại to như vậy lại là một căn phòng nhỏ đơn sơ, bên trong chỉ có một cái ghế xếp, cộng thêm một cái lò viba có màu thật cổ lỗ xỉ.

Lúc đám người bảo vệ áp giải cụ bà và Tiểu Lộc vào, bên trong lập tức chật ních, khiến bầu không khí càng trở nên căng thẳng dị thường.

“Nói, có phải cô ta sai bà đi trộm đồ không?” Chú bảo vệ thật oai nghiêm, một bên chỉ vào Tiểu Lộc, một bên chỉ vào cụ bà.

Đương sự cũng rất không phối hợp, cụ bà lơ đãng nhai nhai kẹo cao su, liếc bảo vệ một cái, rồi nhìn lại Tiểu Lộc, phun một hơi ngắn: “Hừ.”

“.....” Án đường Tiểu Lộc chau lại, nhìn cụ bà, dở khóc dở cười. Ôi, bác gái, gì thì gì, tốt xấu gì cũng rửa sạch hàm oan cho cô đi nha, giờ lại còn rãnh rỗi nhai kẹo cao su nói lảm bầm.

“Vậy cô nói đi, có phải cô sai bà cụ đi trộm đồ không?” Nếu không thể lấy thông tin gì từ cụ bà, bảo vệ đành chìa mũi dùi sang Tiểu Lộc.

“Hừ!” Tiểu Lộc khi dễ, đem mũi biến thành mắt, nhắm ngay tên bảo vệ không biết phân biệt tốt xấu.

“Hai người! Lấy chứng minh thư ra!” Rất không thích hợp tình cảnh, bảo vệ ca ca bỗng dưng đứng phất dậy.

Nhìn sơ có lẽ là đã nổi giận. Tiểu Lộc nghĩ nghĩ, điều chỉnh thái độ, mềm giọng lại, bất kể thế nào cũng không thể giao chứng minh thư ra. Thân phận trên chứng minh thư của cô là địa chỉ nhà lão gia, nếu kinh động đến ba mẹ cô, sự việc vỡ lở càng to thêm.

Không ngờ, cò người còn nhanh hơn cái cầu chân cầu của cô.

“Ôi, cần gì chứng minh thư chứ, được rồi, được rồi, bọn tôi đền tiền là được chứ gì, cần gì làm to chuyện ra chứ, đau lòng lắm nha.”

Tiểu Lộc kinh ngạc nhìn sang bác gái ngồi cạnh, quá khoa trương rồi nha, gì mà mới nháy mắt đã thay đổi rồi. Sự kiêu ngạo vừa rồi đâu? Cái tính hung hăng vừa rồi đâu? Khí chất quý tộc vừa rồi đâu?! Sao có thể nịnh nọt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa như vậy.

“Đừng nhìn tôi, mau đèn tiền đi, chẳng lẽ cô muốn làm to chuyện lên à?”

Rất nhanh, cụ bà liền vút vẩn đề máu chốt sang cho Tiểu Lộc, hại cô mơ màng đưa tay chỉ chỉ vào mình, thét lên kinh hãi: “Tôi?!”

“Đương nhiên là cô, đồ cũng nằm trên tay cô rồi còn gì.”

“Đây là của bà trộm mà!” Làm gì chứ, sớm biết trước vậy thì lẽ đầu năm nên nghe theo mẹ đi thấp hương rồi.

“Con mắt nào của cô thấy tôi trộm, giờ ai nấy đều thấy đồ là nằm trong tay cô.”

Vừa nói xong, đám bảo vệ đều liên tục gạt đầu.

“.....” Tiểu Lộc cật lực ra sức kiềm nén ý niệm thô bạo trong đầu, không thể so đo với người già, ngàn vạn lần không thể. Không may đối phương có bệnh cao huyết áp, bệnh tim linh tinh gì đó, bị mình làm cho phát bệnh, vậy càng mệt hơn. “Vậy phải đền bao nhiêu tiền ....”

Tiểu Lộc gục đầu cam chịu, nói líu ríu. Muốn biết đền bao nhiêu phải xem là đã trộm thứ gì đã phải không nào? Vì thế, cô mở cái túi ra, bắt đầu xem xét, một bao bánh sơn trà loại lớn, một túi ruột vịt loại lớn, tương ớt, khoai tây chiên, bao ....cao su?! Càng xem, Tiểu Lộc càng cảm thấy mình giống như đang lục cái túi của bé Mon*, thật sự là cần gì có đó. Bác gái này cũng quá hay, có phải bà ta hận là không thể đem nguyên cái tầng hầm dưới siêu thị mang về nhà không vậy?

Theo quy tắc lấy mười đền một mà nói, cuối cùng Tiểu Lộc tổng cộng đền gần một ngàn đồng.

Cô nghĩ của đi thay người, coi như an ủi, kết quả, cô đã lầm, tất cả vẫn chưa xong, đây chỉ là mới bắt đầu.

Ra khỏi trung tâm mua sắm, vị cụ bà không hề có ý muốn buông tha Tiểu Lộc, còn túm góc áo cô, kiên quyết bắt cô mời cơm.

“Bác gái, bác đừng quậy nữa được không? Con nghèo lắm nha, là người thuộc tầng lớp lao động nha, một kẻ phải rời nơi chôn nhau cắt rốn, sống có dễ dàng được không? Đã giúp bác đền một đồng tiền rồi, bác đừng có một tác rồi muốn tiến thêm một thước nha. Tuy con tốt bụng nhưng là đứa có lý trí nha, rất kiên định!”

“Vậy bác mời là được chứ gì, bác chỉ muốn tìm một người ăn cơm với mình thôi mà. Con biết không, ăn cơm một mình thật là thê lương, haiz, con còn trẻ, không hiểu được nỗi cô đơn này đâu.”

Than thở khóc lóc, Tiểu Lộc co người lại, mềm giọng, hỏi dè dặt: “Vậy người nhà bác đâu?”

“Ông chồng bác chỉ biết quan tâm đến người đàn bà khác, không cần bác; còn đứa con, từ lúc kết hôn thì chỉ cần vợ không cần mẹ, lâu rồi không về nhà gặp bác, một cú điện thoại cũng không có, bác coi như chưa từng sinh nó ra. Con không biết bác thăm thế nào đâu. Mỗi ngày đều đối mặt với bức tường trong căn phòng trống rỗng, muốn mua thứ gì đó để ăn, lại không có tiền, chỉ có thể đi trộm. Muốn tìm người nói chuyện cũng không có, thật muốn chết cho xong, nhưng lại sợ đến khi thi thể bốc mùi cũng chẳng có ai phát hiện.”

“Oa!” Sống thảm vậy sao, cảm giác đồng tình trong Tiểu Lộc nháy mắt đã được gọi lên, tạm thời bất kể là thật hay là giả, mời bà bác ăn cơm cũng không đến mức xảy ra chuyện gì đâu, “Con với bác đi ăn cơm đi, vừa rồi bác có trộm tương ớt mà, vậy chắc là thích ăn cay rồi, con biết có một quán làm món cay Tứ Xuyên ăn rất ngon.”

“Trình Tiểu Lộc!”

Ngay lúc Tiểu Lộc kéo cụ bà định rời đi, lập tức có tiếng gào kinh động bốn phía truyền đến.

Tiểu Lộc máy móc quay đầu, sau đó nhìn thấy Tô Phi mặc áo bác sĩ đứng đằng sau, trong tay còn cầm ống nghe, “Ồ, sao anh lại ở đây?”

“Tôi nói cô biết, nếu lần sau tôi hỏi cô đang ở đâu, làm ơn nói rõ địa chỉ, đừng hại tôi phải tìm khắp tất cả khu trung tâm thương mại!”

“Tôi, tôi không có bắt anh đi tìm khắp nơi nha.....” Hôm nay làm sao vậy nè, vì sao mà cô phải chịu nhiều câu chỉ trích như vậy?

“Cô la ó loạn xạ bên đầu dây điện thoại kiểu đó, ai biết cô xảy ra chuyện gì?!” Rất nhanh, Tô Phi lại rống lên, dù sao đối với kiểu phụ nữ ruột thẳng như cô cũng không cần giải thích nhiều, “Cô muốn đi đâu?”

“Ăn cơm.”

“Cùng đi.”

“Vì sao phải cùng đi? Cậu là ai?” Im lặng này giờ, cụ bà mới lên tiếng.

Tô Phi lạnh lùng liếc mắt một cái dò xét cụ bà, không thêm để ý, lập tức bắt taxi, kéo cả hai lên xe.

Chờ Tiểu Lộc nói địa chỉ cho taxi đến quán cay Tứ Xuyên, yên vị, khoảng không nhỏ hẹp trong xem lâm vào . Sau một lúc lâu, Tô Phi ngồi trên băng ghế trước mới quay đầu lại, phá vỡ sự yên tĩnh, “Đem cái này về, sẵn nói cho anh ta biết phương cách dùng dao chặt thạch cao rất phản khoa học, có thể dẫn đến tự hủy ngón tay mình, thuốc này có thể giúp anh ta điều trị.”

“Thiệt hay giỡn?” Tiểu Lộc khó có thể tin Tô Phi lại tốt bụng như vậy, có kinh nghiệm từ lần trước, Tiểu Lộc cẩn thận mở gói thuốc ra, kiểm tra kỹ càng, cũng may là không có dấu hiệu khả nghi gì.

Hành động này của cô khiến Tô Phi tức giận đến khịt mũi: “Trong lòng cô tôi lại gian ác vậy sao?”

“.....” Sự thật là vậy! Còn phải dùng câu nghi vấn à?!

“Tôi rất có đạo đức nghề nghiệp.” Tô Phi vỗ vỗ đồng phục trên người mình, dáng vẻ nghiêm túc.

“Nè, cậu trai trẻ, cậu là bác sĩ, vậy có thể xem bệnh miễn phí giúp tôi không?”

Cuối cùng, Tô Phi cũng nhìn thẳng vào cụ bà, không vội trả lời, chỉ quét mắt nhìn Tiểu Lộc, “Bà đây là?”

“Là.....” Tiểu Lộc cau mày, không biết phải giải thích thế nào, “A, là dì. Anh xem bệnh miễn phí cho dì ấy đi, dì thật đáng thương, chồng dì không cần dì, con dì ấy cũng thế, lại không có tiền.....”

“Được.” Nghe thế, Tô Phi hướng sang cụ bà, cười, “Vậy ngày mai dì với Tiểu Lộc đến bệnh viện đi, con kiểm tra tổng quát miễn phí cho dì.”

“Xì, cậu muốn theo đuổi nó sao?” Cụ bà không những không cảm kích, còn xì một tiếng.

“y da, dì thật thông minh.” Tô Phi rộng rãi thoải mái lên tiếng khích lệ.

“Đeo đuổi sao?” Cụ bà rà lên rà xuống người Tô Phi vài lần, “Ừ, hai đứa nhìn sơ cũng xứng.”

“Giờ thì chưa, nhưng cũng nhanh thôi.” Vừa nói xong, Tô Phi trừng mắt sang Tiểu Lộc.

“Ê, đủ rồi nha, đừng quậy nữa.” Tiểu Lộc tức giận trừng lại Tô Phi.

“Được. Tôi không nói nữa, nhưng mà tôi không hề quậy, còn rất chân thành, tôi lấy tấm áo trắng trên người ra mà thề.”

“.....” Khóe miệng Tiểu Lộc nhếch lên, không nói lại được gì, anh ta rõ ràng là làm như thế lấy danh nghĩa ông nội ra mà thề, quá ư trang nghiêm.

Đây đúng là quán cay Tứ Xuyên gia truyền, cay đến khiến không ít người phải rút nước mắt, chỉ là rút nước mắt nhiều như cụ bà ngồi trong góc quán cũng hiếm thấy. Phục vụ lần lượt đem khăn lên, cuối cùng đơn giản là đưa một bao thật to, hạn không thể rỗng một câu: Không ăn cay được thì đừng đến quán cay Tứ Xuyên.

“Con của dì sao lại súc sinh vậy chứ, bá .... Dì, đừng khóc, vì đứa con súc sinh này mà khóc thiệt không đáng đâu.” Tiểu Lộc không ngừng đưa khăn tay cho cụ bà, vừa nghe xong màn tự thuật của cụ bà về những việc xấu của đứa con bà. Tiểu Lộc thật sự không nghĩ ra mỹ danh nào hình dung hay hơn từ ‘súc sinh’.

“Nói cũng đúng, sớm biết như thế, lúc trước thất cổ nó chết luôn cho rồi.” Tim được đồng minh, cụ bà cảm thấy thật vui.

Tô Phi uống một ngụm nước, nhìn thấy một già một trẻ đồng thanh đồng tiếng, nhin không được mà nói một câu, “Thất cổ không tốt lắm, không thể vì chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn, khi đó nên thả bồn cầu rồi giặt nước cho rồi.”

“Cậu nghĩ rằng tôi không nghĩ đến chuyện đó sao, lúc đó chưa có bồn cầu tự hủy mà.”

“Cũng không cần nghiêm trọng vậy đâu.” Tiểu Lộc thấy thật khó nuốt kiểu nói chuyện của hai người, muốn đem người sống bỏ bồn cầu giặt nước à, khó lắm nha, “Mà mà ....ít nhất thì anh ta cũng biết yêu vợ mình mà, chờ anh ta trở thành pa pa, sẽ hiểu được làm cha mẹ thì vất vả thế nào, nói không chừng sẽ quay về gặp dì.....”

“Sh*t! Ngay cả cha mẹ mình còn không biết hiếu thuận, cô còn tin hấn sẽ yêu vợ mình sao?” Tô Phi dằn mạnh chén nước xuống bàn, kích động cắt ngang lời Tiểu Lộc.

Ngay sau đó, cụ bà liên tục gật đầu phụ họa, “Đúng, đúng đó, đừng để quan niệm đó lừa mình, loại đàn ông đó, ngàn vạn lần đừng tin.”

“.....” Cơ mặt Tiểu Lộc giật giật, tình huống gì thế này? Vì sao cô lại có cảm giác như hai người này một tung một hứng, rõ ràng là chuyển nòng pháo sang hướng cô, “Nhưng mà, dì à .... Vừa rồi là dì nói con dì đối xử rất tốt với vợ mình mà.”

Tiểu Lộc nhanh chóng hiểu ra, một bên là ‘bà dì’* một bên ‘Tô Phi’*, đương nhiên là cùng chống lại kẻ thù chung rồi!

“Đối với vợ nó thì cho quá lắm cũng gọi là yêu đi, đa số đàn ông đều như lão chồng vô lương tâm nhà dì, lúc còn trẻ thì đối xử với dì được lắm, lão ta cần nhất là gì chứ? Không phải là muốn cái sự trẻ tuổi xinh đẹp của ta sao. Phụ nữ mình sẽ già đi, sao mà được như hồi trẻ trung xinh đẹp nữa, mỗi ngày lão vừa ăn cơm vừa nhìn mình cũng thấy chán ghét nữa, đến lúc đó không chừng còn đánh nhau! Kiểu như vậy không phải là yêu đâu, chỉ như là ham mê thể xác mà thôi, ham muốn xác thịt là trên hết. Vợ chồng chân chính nhà người ta là phải quan tâm giúp đỡ nhau.”

Không gì ngạc nhiên là Tô Phi lại lập tức tiếp lời, “Dì! Nói cho cùng! Đặc biệt là loại đàn ông vừa rùa con vừa hẹp hòi lại còn keo kiệt, chỉ cần lăn lộn trên giường hai vòng liền nguôi giận, đúng là kẻ hám sắc điển hình.”

Tiểu Lộc tiếp tục tập trung run run, thật ra là ‘bà dì’ đang nói gì cô cũng không hiểu; nhưng lời Tô Phi nói thì cô hoàn toàn hiểu. Nhất định là có người đem chuyện cô và Khưu Sinh đang chiến tranh lạnh kể ra, không thể nghĩ ngờ gì nữa, chính là Tiểu Bát! Nhưng mà.....Tiểu Bát đâu có biết Tô Phi đâu, “Không phải là anh gọi điện đến công ty tôi đấy chứ?”

“A, người phụ nữ mình chọn quả là thông minh.” Nếu không ngay từ đầu không gọi điện thoại được cho Tiểu Lộc, Tô Phi đúng thật là không biết đến chuyện này.

“Ghét quá, tôi chỉ biết, chỉ biết, chỉ biết.....” Tiểu Lộc hận chết Tiểu Bát, càng hận chính mình sao lại đi học xấu, lần nào có việc gì cũng ngày ngày ngốc ngốc đi kiếm cô ấy.

“Ngoan, đừng giận.” Tô Phi cười rạng rỡ, vỗ vỗ đầu cô, “Tôi đã thay cô dạy bảo lại cô ta rồi, loại sách lược này thật sự là sai lầm, tuy nói phụ nữ sống thì nên dựa vào vũ khí của mình, nhưng trước mắt, đứng ở lập trường một người bạn nam của cô, tôi đành nói cho cô nghe một câu, đa số phụ nữ đều vì yêu mà sex, đa số đàn ông lại vì sex mà yêu.”

“Á! Nói hay lắm, bằng vệ sinh*, chúng ta quả thật là tri âm, đến đây! Lấy trà thay rượu, làm một ly nào!” Dì y chang người trong giang hồ giờ chén nước lên.

Tô Phi nhú mày, ‘Dì’ thật là tốt, nhìn qua thì có vẻ như chuyện Tiểu Lộc kết hôn dì còn chưa biết, cho dù là Tiểu Lộc vẫn dấu, nhưng anh vẫn thấy ám thị rõ ràng ra, vị ‘dì’ này không hề có chút kinh ngạc gì, cứ như là người đi ‘làm hết phận sự’ vậy sao?

Đáy lòng đã đầy ngập hoài nghi từ lâu nhưng Tô Phi vẫn im lặng giờ chén nước lên với dì.

Nhìn thấy hai người trò chuyện với nhau thật vui, mới gặp mà như quen đã lâu, mặt Tiểu Lộc đầy lần đen, yếu ớt biện bạch cho Khửu Sinh, “Không phải, không phải đâu, không phải đàn ông nào cũng vậy mà, anh ấy nhất định không phải như vậy....”

Đáng tiếc, lời cô hoàn toàn không được hai người kia để ý tới, Tiểu Lộc đành lấy đũa ra sức chọc chọc vào con cá lượn trong nồi, không ngừng lầm rầm, “Anh ấy không phải vậy đâu, không phải đâu, hai người để ý lời tôi nói tôi một chút đi, anh ấy thật sự không phải vậy đâu mà.....”

20. Chương 30

Chương 30

Tuy rằng Tiểu Lộc thanh minh cho Khửu Sinh trong suốt cả bữa cơm, nhưng chính cô là người rõ nhất, cô mới là người không nắm chắc được phần nào, bởi thế nên Tiểu Lộc không ngừng nhắc đi nhắc lại, để khiến bản thân mình phải thật sự tin tưởng. Sau khi ăn xong, Tiểu Lộc liền cùng Tô Phi đưa cụ bà về nhà. Có lúc Tiểu Lộc hoài nghi không biết có phải mình gặp phải kẻ lừa đảo không, nghe nói nhiều người lợi dụng người già để giả dạng đáng thương mà lừa tiền.

Nhưng khi nhìn thấy ngôi nhà của cụ bà, Tiểu Lộc lập tức bác ngay ý tưởng đó.

Đó là một gian phòng chỉ có mười thước vuông, ở khúc đường thật hẻo lánh, đồ dùng lại thô sơ, trong phòng chỉ có một chiếc giường, còn lại là một mớ đồ vụn vặt thượng vàng hạ cám, nhìn sơ đường như là nhặt từ bãi rác về. Tiểu Lộc cảm thấy lòng mình thật chua xót, ma xui quỷ khiến thế nào mà lập tức đưa số đi động mình để lại cho cụ bà.

Trên đường về, Tô Phi nhất quyết không chịu đi xe điện ngầm, nói là gần đây nhiều người chọn đường này để quỵên sinh lăm, máu me không; cũng nhất quyết không chịu ngồi xe bus, nguyên nhân là do bây giờ tại nạn xe cộ diễn ra rất thường xuyên, sinh mệnh rất đáng quý đó nha! Vì thế, cuối cùng, họ chỉ còn cách duy nhất là đi bộ, nói cho đẹp là sau khi ăn xong thì cần phải làm cho tiêu, có lợi về mặt thể xác cũng như tinh thần.

Tuy là người quen cũ, nhưng không hiểu sao, mỗi lần đối mặt với Tô Phi, Tiểu Lộc vẫn khó tránh khỏi căng thẳng. Đại khái vì anh rất ư là cà lơ phất phơ, hại cô không tài nào biết được câu nào là thật câu nào là giả, loại cảm giác này thật đáng sợ.

Cho nên suốt dọc đường đi, Tiểu Lộc luôn im lặng. Mới đầu, Tô Phi cũng không nói gì, dần dần sau đó, nhin không nổi nữa, “Khi nào thì rảnh?”

“Làm gì?” Tiểu Lộc đề phòng.

“Dì cô không phải làm kiểm tra sức khỏe sao? Tôi phải xác định rõ thời gian để sắp xếp cho dì ấy, cô tưởng làm miễn phí đơn giản lắm sao?”

“Cái này .....tôi cũng chưa rõ nữa, chờ tôi xác định rồi gọi điện cho anh sau được không?” Thấy Tô Phi gật đầu không chút do dự, Tiểu Lộc thoáng bức bối, “Thật ra, tiền để kiểm tra sức khỏe tôi cũng có thể lo được, không cần miễn phí đâu. Anh cũng không cần phải tốt với tôi như vậy, không phải anh nói không có hứng thú với phụ nữ đã kết hôn sao?”

“Là có hứng thú với cô.”

Một câu của Tô Phi, khí thế nặng như bốn vạn tám ngàn cân, khiến Tiểu Lộc nghẹn lời, mắt mũi miệng nhả thành một nhúm, ấp a ấp úng, trả lời: “Anh đừng lấy tôi ra mà đùa giỡn nha, trước kia tôi quá lăm trù anh có một câu thôi mà, cũng không có tranh lợi gì của anh nha. Hơn nữa, tôi xem nó như một loại khích lệ, anh xem đi, không phải là giờ anh đã lên làm bác sĩ sao.”

“Cô không cần phải căng thẳng như vậy, con người tôi không có ưu điểm gì đặc biệt, chỉ quân tử thôi.”

“.....” Quân tử chỗ nào? Sao anh ta lại đi xỉ nhục cái chữ quân tử này chứ!

“Ruồi muỗi không đốt được trứng, nếu cô và Khuru Sinh hạnh phúc, tôi có làm gì cũng không thành, nhưng mà.....” Anh dừng một chút, xoay đầu, ung dung mà nhìn Tiểu Lộc, “Em hạnh phúc sao?”

“Hạnh phúc?” Cô hoàn toàn chưa từng nghĩ đến chuyện này, một cuộc hôn nhân kỳ quái, khi bắt đầu đã không chút quan hệ gì với hạnh phúc, lại còn có một năm kỳ hạn, Tiểu Lộc càng không dám vọng tưởng.

“Hoặc là nói, em hiểu người đàn ông ngủ cạnh em sao? Hắn không yêu em, vậy hắn có thể kết hôn rồi cả đời này đều ở cạnh em không?”

“.....” Sao tự dưng anh ta lại sâu sắc như vậy, đột nhiên đi hỏi cái vấn đề mà cô không tài nào trả lời được.

“Không sao cả, lão Tô đây có thể ở bên em cả đời.” Tô Phi vỗ vai Tiểu Lộc, ra sức gạt đầu, tình ý sâu xa.

“Phụt!” Nghe xong mấy câu này, Tiểu Lộc liền thả lỏng người, phụt cười ra tiếng, cho rằng từ đầu đến cuối anh ta hẳn là đùa nói đùa, thật là chịu không nổi mà.

Cô chỉ biết, Tô Phi mà có đứng đắn cũng không giữ được lâu, sẽ mau chóng bị vỡ hình tượng ngay. Hơn nữa càng nói mấy câu sau, anh còn cố tình chồm về phía cô, liếc mắt đưa tình kiểu kỳ quái, hơn nữa câu nói kia vốn phải nói thật tình cảm, anh lại vừa nói vừa cười cười.

Chỉ mình Tô Phi biết, không phải anh không nghiêm túc được, chỉ là không muốn Tiểu Lộc cảm thấy phiền, anh cũng như trước kia, luôn ẩn dấu những suy nghĩ của mình. Đúng là ai làm chi cho thiên ý trêu người, lần nào anh xuất hiện cũng chậm hơn người ta chứ?

Không khí vừa mới thoải mái được đôi chút thì di động Tiểu Lộc lại vang lên.

Nhìn thấy tên được hiển thị lên màn hình, Tiểu Lộc run run, “.....Mẹ, không phải nói đến Quốc khánh mới đem pín nai về sao.”

“Ai nói chuyện pín nai gì ở đây, di con muốn gặp con, tối mai bảy giờ tới, nhớ kỹ đó.”

“À.....” Tiểu Lộc thở nhẹ hơi ra, cô còn tưởng có chuyện gì.

“Nhớ đưa bằng lên, viết tên di lên đó, dạo này di con thích chiêu này.”

“Dạ.”

“Đúng rồi, còn nữa, di mới chia tay bạn trai, cho nên con làm đại biểu cho cả nhà đi an ủi di, di sẽ ở nhà con.”

“Hả?!” Vì sao lại ở nhà cô? Sao lại ở nhà cô? Rủi như Khuru Sinh không chịu mà làm tới thì sao đây? Nếu như để cho bà di dừng mảnh kia biết cô đã kết hôn, vậy thì cả nhà sẽ biết hết!

“Sao thế?” Thấy Tiểu Lộc ngắt điện thoại, dáng vẻ âu sầu buồn đau, Tô Phi không khỏi lo lắng.

“Toi rồi, toi rồi, tôi thế là toi rồi, di tôi muốn đến nhà!” Tiểu Lộc quýnh lên, nói năng lộn xộn.

Không tệ nha, kiếp sống của cô quả là tràn đầy hỗn loạn, di giả vừa đi di thật liền đến, nhưng Tô Phi có chút khó hiểu.... “Đến thì đến, có gì đâu.”

“Nhưng mà di là đến nhà tôi ở đó!”

“Ở thì ở, làm gì như gặp kẻ đại thâm thù vậy?”

“.....y da! Nói anh nghe cũng không hiểu đâu, không tản bộ với anh nữa, tôi đi tìm Khuru Sinh đây, không thì sớm muộn gì tôi cũng bị ba mẹ chôn sống cho coi!”

Tiểu Lộc sau khi nói không đầu không đuôi, liền bay đi như tên bắn, chạy như điên.

Tô Phi bị bỏ lại thì lâm vào trạng thái mơ hồ, đến khi lấy lại được tinh thần mới phát hiện có chút không khớp lắm, như là....cuộc hôn nhân của Khuru Sinh và Tiểu Lộc dường như không đơn giản là như vậy.

Sau khi bỏ lại Tô Phi, Tiểu Lộc thẳng hướng chỗ làm của Khuru Sinh mà phóng tới.

Kết quả, không tìm được Khuê Sinh, ngược lại Cố Húc Nghiêu lại chủ động ra đón.

“Ý? Tìm Khuê Sinh sao?” Cố Húc Nghiêu thoáng kinh ngạc trước sự xuất hiện của Tiểu Lộc, trong trí nhớ mình, ngoại trừ công việc, đến giờ Tiểu Lộc cũng chưa từng đến phòng làm việc của Khuê Sinh.

“Đúng vậy, anh ấy bận à?” Ánh mắt Tiểu Lộc xẹt qua người Cố Húc Nghiêu, ngó vào trong, phát hiện ánh đèn flash sáng, đoán rằng có thể đó là Khuê Sinh.

“Cậu ấy đang ở phòng tối, vào đó từ trưa, chắc là sắp ra rồi, cô ở đây chờ chút đi.”

“Phòng tối?” Đáp án này có chút nằm ngoài dự liệu của Tiểu Lộc, “Anh ấy nhận công việc mới nữa sao? Không phải Khuê Sinh lúc nào cũng hoàn thành xong việc này mới bắt tay vào việc mới sao? Quảng cáo của tôi còn chưa hoàn mà.”

Nói đến chuyện này, Cố Húc Nghiêu cũng có chút khó hiểu, bản thân anh cũng không muốn nhiều lời, nhưng nghĩ Tiểu Lộc cần được biết, “Chẳng biết cậu ấy giật cơ thể nào, đột nhiên lại đồng ý với Lê Nhược Lâm hợp tác chụp ảnh với tổ của Nguyễn Linh.”

“Nguyễn Linh?!” Tiểu Lộc thật sự kích động, quên hết tất cả, kêu thất thanh, dẫn đến không ít người xoay qua nhìn cô, lúc này Tiểu Lộc mới nói nhỏ lại, “Cuối tuần trước tôi có nghe Nguyễn Linh nói muốn tìm nhiếp ảnh gia giỏi để hợp tác, nói cách khác, cuối tuần trước Khuê Sinh đã quyết định nhận?”

Chuyện đã lâu như vậy, cũng không hề nói một tiếng nào với cô. Tiểu Lộc không yêu cầu Khuê Sinh phải cùng cô ghét Nguyễn Linh, dù sao oán này cũng là chuyện riêng của cô, nhưng mà ..... dù sao anh cũng là chồng mà, dù gì cũng phải nói một tiếng chứ.

“Cô cũng đừng suy nghĩ nhiều, chỉ là cùng nhau hợp tác thôi mà, bình thường thôi mà. Qua một thời gian nữa Khuê Sinh sẽ tham gia cuộc thi nhiếp ảnh, không còn thời gian để làm việc, có thể sẽ phải xin nghỉ dài hạn. Hơn nữa tác phẩm chụp ảnh cho giải đấu cũng cần phải đi khắp nơi sưu tầm, chắc là cậu ấy muốn để dành một ít tiền.”

“Anh ấy phải tham gia cuộc thi nhiếp ảnh?” Rốt cuộc thì anh xem cô là gì? Cái gì cũng không biết? Quả thật chẳng khác gì người ngoài.

“Đúng vậy, có muốn xem qua tác phẩm sơ tuyển của cậu ấy không?” Về chuyện này, Cố Húc Nghiêu cũng không mấy để tâm, thật ra, cho dù đã kết hôn, đàn ông cũng không cần phải chuyện gì cũng kể cho phụ nữ nghe, mà có muốn đi chẳng nữa cũng có lúc quên.

Cũng may Tiểu Lộc cũng là người đơn giản, không thể nghĩ hai chuyện cùng lúc, nên khi nghe có tác phẩm của Khuê Sinh, liền quên bên chuyện đang muốn nói, ngược lại còn hưng phấn bước đến gần Cố Húc Nghiêu, “Cho tôi xem, cho tôi xem.”

“Chính là cái đó.” Cố Húc Nghiêu nhắc cái ghê, chỉ vào tấm ảnh trên tường, “Anh Tương nói nó có ý nghĩa kỷ niệm, đặc biệt tìm người treo nó ở phòng làm việc.”

Tiểu Lộc xoay đầu lại, nhìn theo hướng mắt của Cố Húc Nghiêu, cẩn thận đánh giá ảnh chụp. Đó là một bức ảnh phong cảnh, cảnh sắc mùa thu, không rõ Khuê Sinh đã chụp khi nào, trong bức ảnh xe cộ qua lại rất nhiều, người cũng đông, nhưng lại khiến Tiểu Lộc có cảm giác chủ đề của bức ảnh chỉ có sự thê lương.

Bỗng nhiên Tiểu Lộc nghĩ đến kỳ đi công tác trước, Khuê Sinh dẫn cô đến nhà bếp của nhà hàng, người đầu bếp kia từng nói.

—— vẫn còn chụp mấy cái hoa hoa cỏ cỏ nhằm chán đó sao?

—— nhằm chán, đi chụp người đi, bà xã cậu xinh đẹp như vậy, người mẫu tự nhiên, đừng làm phí của trời.....

Tiểu Lộc cũng biết mình không đẹp, mặt không đủ xinh, không hợp để đứng trước ống kính, những vẫn không nản nổi muốn ảo tưởng một chút. Cũng chỉ là ảo tưởng mà thôi, cho đến giờ, cô cũng chưa từng thấy Khuê Sinh chụp qua một ai, tác phẩm của anh chỉ cho cô một cảm giác duy nhất..... “Ảnh của Khuê Sinh cũng như con người anh ấy, thật lạnh.”

“Anh đối với em còn chưa đủ nóng sao?”

Giọng nói dễ nghe của Khuru Sinh bỗng dừng truyền đến, tinh thần của Tiểu Lộc cũng nhanh chóng được lôi về, nhớ đến mục đích đến tìm anh: “Anh hết bận chưa?”

“Sao thế? Nhớ anh à?”

“Thì, xem như vậy đi.....” Cô thật sự rất cần thương lượng với anh, miễn cưỡng coi như nhớ đến anh đi, “Em có chuyện rất rất quan trọng muốn bàn với anh.”

“Về nhà nói.” Nói xong, Khuru Sinh bắt tay vào sắp xếp lại đồ đạc, bận cả ngày, giờ cũng khá mệt, đột nhiên cũng rất muốn ăn cơm cô nấu.

“Cũng tốt.” Suy nghĩ một lát, Tiểu Lộc gật đầu, tuy chuyện này cũng cấp bách, nhưng cũng không thích hợp để nói ở chỗ làm, về nhà nói thì tốt hơn. Cô cũng không quên, lần trước nói anh là đồng nghiệp qua điện thoại với mẹ, khiến cái tên lòng dạ hẹp hòi này tra tấn cô một thời gian, có trời biết lần này anh ta sẽ lại phát bệnh thần kinh gì, việc này cần phải tìm một nơi không tệ để bàn bạc cho kỹ mới được.

Rất lâu, rất lâu trước đây, Tiểu Lộc từng nghe qua một cuộc thi cân não cấp tốc.

—— người phụ nữ kết hôn chín lần, đó là thủ đô nào.

Đáp án là Paris. Tiểu Lộc cảm thấy đây có thể là hình dung cho dì nhà cô, gần bốn mươi tuổi, ly hôn tám lần, vẫn sống vui vẻ. Cho nên, Tiểu Lộc vẫn quen gọi dì là dì Paris.

“Nói vậy, khi nào dì Paris kia của em còn chưa đi thì anh không thể đến tìm em?” Sau khi nghe xong màn tự thuật của Tiểu Lộc, Khuru Sinh tạm thời dời mắt khỏi máy tính, bình thần nhú mắt, xác nhận lại.

Tiểu Lộc có thể cảm nhận rõ ràng sự uy hiếp trong giọng nói Khuru Sinh, nhưng cô vẫn kiên cường gật đầu lần nữa, “Đúng thế, chính thế, chúng ta có thể gặp ở công ty hay văn phòng mà.”

“Nhưng tối không thể ôm em ngủ.” Tầm mắt Khuru Sinh lại dời về máy tính, khó chịu buông ra một câu kết.

“.....” Lời này, làm cho Tiểu Lộc cứng người, ôm cô ngủ nào phải chuyện quan trọng, quan trọng là chuyện trước khi ngủ kia? Nghĩ nghĩ, cô lúng túng di chuyển, đến trước mặt Khuru Sinh, “Nè, anh có nghe qua câu này chưa?”

“Sao?”

“Nói là dùng cơ thể dụ dỗ đàn ông là sách lược sai lầm, bởi vì đa phần phụ nữ là vì yêu mà sex, đa phần đàn ông đều vì sex mà yêu.....”

“Vậy ra em đang ám chỉ em yêu anh sao?” Khuru Sinh bắt giác cong khóe miệng, khẽ cười.

“Không phải vậy, anh đi sai trọng tâm rồi. Ý của em là .... Là .... Anh đối với em ..... ây da, chính là vì sao anh lại muốn ôm em ngủ?” Hỏi Khuru Sinh có phải thích mình không, lời này nói thật không được tự nhiên chút nào, Tiểu Lộc đành thay đổi cách hỏi.

Cuối cùng, Khuru Sinh cũng bỏ việc đang làm qua một bên, kéo Tiểu Lộc ngồi lên đùi mình, hỏi nhẹ: “Câu này là nghe ai nói?”

“Cái này không quan trọng.....”

“Anh có từng kể cho em nghe, lúc trước, khi anh đi bơi, mỗi lần quá mệt, đều là giải quyết ngay tại chỗ, trên nguyên tắc đa số người ta đều làm vậy.”

“Hả? Người ta đang nói chuyện đàng hoàng, sao tự nhiên lại nhắc chuyện đi bơi?” Tiểu Lộc bị anh làm cho hồ đồ.

Khuru Sinh thuận tay véo nhẹ hai má Tiểu Lộc, thoải mái dựa lưng vào ghế, đưa mắt nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, “Không có gì, chỉ là nhắc nhở em sau này ít đi bơi đi, cũng ít tiếp xúc với người dẫn em đi bơi một chút.”

“Không đến mức vậy chứ?” Đoán ra được sao? Tiểu Lộc cảm thấy mình đầu cũng rất khá mà, càng nghĩ, cũng không hiểu thật ra đã nói câu nào làm lộ Tô Phi ra.

“Vấn đề không cần trả lời thì tốt hơn, không thì, chúng ta cầm dục thử một tháng xem thế nào?” Khuru Sinh không để ý đến vẻ ngạc nhiên của Tiểu Lộc, ngược lại còn đi thẳng vào vấn đề lúc nãy của Tiểu Lộc, nói như không có gì. Về phần vì sao có thể đoán được là Tô Phi, vậy thì phải nói đến chuyện xã giao bạn bè của bà xã anh thật gọn gàng, quanh đi quẩn lại chỉ có chiêu dùng vũ khí cá nhân của Tiểu Bát cung cấp, cô ấy không thể phủ định ý kiến của mình; huống chi câu nói kia nói đúng trọng tâm như vậy, là giọng điệu của đàn ông.

“Một tháng hả, vậy nếu như dục vọng của anh bộc phát thì làm sao?”

“Anh có thể tìm người khác.” Khuru Sinh nói bừa một câu.

Tiểu Lộc lập tức xoay người trừng anh, tay cũng thuận tiện véo khắp người Khuru Sinh, “Anh chán sống rồi có phải không? Có tin là em thiến anh luôn không! Da mặt dày như vậy, không bằng tuyệt hậu luôn đi, cho anh biết cái gì gọi là đau khắc cốt ghi tâm! Cho anh đau ra cái chủ nghĩa xã hội khoa học tiểu luôn!”

“Phụ nữ đúng là không nên cứng chiều, thì ra em lại là hủ dấm to như vậy.” Khuru Sinh cầm tay cô, tựa đầu mình vào vai Tiểu Lộc, cười nhàn nhã. So với dáng vẻ sợ đầu sợ đuôi của cô trước đây với anh thì anh thích cái kiểu giương nanh múa vuốt này hơn. “Đùa với em thôi, trước kia khi chưa có em, anh không phải là thanh tâm quả dục ngăn chặn ham muốn, tâm hồn trong sáng đó sao. Ngày mai khi nào thì đi Paris đến?”

“Bây giờ tối.”

“Có muốn anh đến tiếp dì với em không?”

“Đương nhiên không cần, không thì cần gì em lại không cho anh đến nhà em.” Tiểu Lộc cự tuyệt.

“Ừm, nhớ ghi lại biển số xe lại rồi nhắn tin qua cho anh.” Chuyện dăn dò như vậy đã trở thành thói quen của Khuru Sinh.

“Được thôi.” Cô ngọt ngào đáp ứng, sau mới phát hiện Khuru Sinh dường như không không khó khăn như tưởng tượng, cả quá trình lại vượt qua quá mức thuận lợi, “Vậy xem như anh đồng ý với em sao? Sẽ không đến nhà em.”

Đúng là có chút khó chịu, Khuru Sinh quyết định tiếp tục trả lời, “Ừm, chúng ta có thể đi ngủ chưa?”

Lời còn chưa dứt, vừa nghe anh nói, Tiểu Lộc như có phản xạ mà ngáp một cái, để mặc cho anh dẫn cô vào phòng ngủ. Thê nên cô cũng quên mình có một đồng chuyện muốn hỏi anh, khi nào thì tham gia cuộc thi? Vì sao lại nhận hạng mục của Nguyễn Linh mà không nói cô biết?

Đợi khi cô thoáng nhớ ra, thì bị một câu của Khuru Sinh làm mai một tất cả vấn đề.

“Anh nói một tháng là bắt đầu từ ngày mai, hôm nay chúng ta còn có thể lĩnh hội một chút về chủ nghĩa xã hội khoa học đại .”

“.....”

“Đúng rồi, quên khen em, món vị nấu sơn trà của em thật không tệ, đúng là càng ngày càng hiểu biết ý thích của anh.”

“.....” Có thể tệ sao? Gần cả ngàn đồng lận đó!

“Về nhà nói.” Nói xong, Khuru Sinh bắt tay vào sắp xếp lại đồ đạc, bận cả ngày, giờ cũng khá mệt, đột nhiên cũng rất muốn ăn cơm cô nấu.

“Cũng tốt.” Suy nghĩ một lát, Tiểu Lộc gật đầu, tuy chuyện này cũng cấp bách, nhưng cũng không thích hợp để nói ở chỗ làm, về nhà nói thì tốt hơn. Cô cũng không quên, lần trước nói anh là đồng nghiệp qua điện thoại với mẹ, khiến cái tên lòng dạ hẹp hòi này tra tấn cô một thời gian, có trời biết lần này anh ta sẽ lại phát bệnh thần kinh gì, việc này cần phải tìm một nơi không tệ để bàn bạc cho kỹ mới được.

Rất lâu, rất lâu trước đây, Tiểu Lộc từng nghe qua một cuộc thi cân não cấp tốc.

—— người phụ nữ kết hôn chín lần, đó là thủ đô nào.

Đáp án là Paris. Tiểu Lộc cảm thấy đây có thể là hình dung cho dì nhà cô, gần bốn mươi tuổi, ly hôn tám lần, vẫn sống vui vẻ. Cho nên, Tiểu Lộc vẫn quen gọi dì là dì Paris.

“Nói vậy, khi nào dì Paris kia của em còn chưa đi thì anh không thể đến tìm em?” Sau khi nghe xong màn tự thuật của Tiểu Lộc, Khuu Sinh tạm thời dời mắt khỏi máy tính, bình thần nhún mắt, xác nhận lại.

Tiểu Lộc có thể cảm nhận rõ ràng sự uy hiếp trong giọng nói Khuu Sinh, nhưng cô vẫn kiên cường gật đầu lần nữa, “Đúng thế, chính thế, chúng ta có thể gặp ở công ty hay văn phòng mà.”

“Nhưng tối không thể ôm em ngủ.” Tầm mắt Khuu Sinh lại dời về máy tính, khó chịu buông ra một câu kết.

“.....” Lời này, làm cho Tiểu Lộc cứng người, ôm cô ngủ nào phải chuyện quan trọng, quan trọng là chuyện trước khi ngủ kia? Nghĩ nghĩ, cô lúng túng di chuyển, đến trước mặt Khuu Sinh, “Nè, anh có nghe qua câu này chưa?”

“Sao?”

“Nói là dùng cơ thể dụ dỗ đàn ông là sách lược sai lầm, bởi vì đa phần phụ nữ là vì yêu mà sex, đa phần đàn ông đều vì sex mà yêu.....”

“Vậy ra em đang ám chỉ em yêu anh sao?” Khuu Sinh bắt giác cong khóe miệng, khẽ cười.

“Không phải vậy, anh đi sai trọng tâm rồi. Ý của em là .... Là .... Anh đối với em ..... ấy da, chính là vì sao anh lại muốn ôm em ngủ?” Hỏi Khuu Sinh có phải thích mình không, lời này nói thật không được tự nhiên chút nào, Tiểu Lộc đành thay đổi cách hỏi.

Cuối cùng, Khuu Sinh cũng bỏ việc đang làm qua một bên, kéo Tiểu Lộc ngồi lên đùi mình, hỏi nhẹ: “Câu này là nghe ai nói?”

“Cái này không quan trọng....”

“Anh có từng kể cho em nghe, lúc trước, khi anh đi bơi, mỗi lần quá mệt, đều là giải quyết ngay tại chỗ, trên nguyên tắc đa số người ta đều làm vậy.”

“Hả? Người ta đang nói chuyện đàng hoàng, sao tự nhiên lại nhắc chuyện đi bơi?” Tiểu Lộc bị anh làm cho hồ đồ.

Khuu Sinh thuận tay véo nhẹ hai má Tiểu Lộc, thoải mái dựa lưng vào ghế, đưa mắt nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, “Không có gì, chỉ là nhắc nhở em sau này ít đi bơi đi, cũng ít tiếp xúc với người dẫn em đi bơi một chút.”

“Không đến mức vậy chứ?” Đoán ra được sao? Tiểu Lộc cảm thấy mình dấu cũng rất khá mà, càng nghĩ, cũng không hiểu thật ra đã nói câu nào làm lộ Tô Phi ra.

“Vấn đề không cần trả lời thì tốt hơn, không thì, chúng ta cấm dục thử một tháng xem thế nào?” Khuu Sinh không để ý đến vẻ ngạc nhiên của Tiểu Lộc, ngược lại còn đi thẳng vào vấn đề lúc nãy của Tiểu Lộc, nói như không có gì. Về phần vì sao có thể đoán được là Tô Phi, vậy thì phải nói đến chuyện xã giao bạn bè của bà xã anh thật gọn gàng, quanh đi quẩn lại chỉ có chiêu dùng vũ khí cá nhân của Tiểu Bát cung cấp, cô ấy không thể phủ định ý kiến của mình; huống chi câu nói kia nói đúng trọng tâm như vậy, là giọng điệu của đàn ông.

“Một tháng hả, vậy nếu như dục vọng của anh bộc phát thì làm sao?”

“Anh có thể tìm người khác.” Khuu Sinh nói bừa một câu.

Tiểu Lộc lập tức xoay người trừng anh, tay cũng thuận tiện véo khắp người Khuu Sinh, “Anh chán sống rồi có phải không? Có tin là em thiên anh luôn không! Da mặt dày như vậy, không bằng tuyệt hậu luôn đi, cho anh biết cái gì gọi là đau khắc cốt ghi tâm! Cho anh đau ra cái chủ nghĩa xã hội khoa học tiểu luôn!”

“Phụ nữ đúng là không nên cứng chiều, thì ra em lại là hủ dấm to như vậy.” Khuu Sinh cầm tay cô, tựa đầu mình vào vai Tiểu Lộc, cười nhàn nhã. So với dáng vẻ sợ hãi sợ đuối của cô trước đây với anh thì anh thích cái kiểu giương nanh múa vuốt này hơn. “Đùa với em thôi, trước kia khi chưa có em, anh không phải là thanh tâm quả dục ngăn chặn ham muốn, tâm hồn trong sáng đó sao. Ngày mai khi nào thì dì Paris đến?”

“Bảy giờ tối.”

“Có muốn anh đến tiếp dì với em không?”

“Đương nhiên không cần, không thì cần gì em lại không cho anh đến nhà em.” Tiểu Lộc cự tuyệt.

“Ừm, nhớ ghi lại biển số xe lại rồi nhắn tin qua cho anh.” Chuyện dạn dò như vậy đã trở thành thói quen của Khuê Sinh.

“Được thôi.” Cô ngọt ngào đáp ứng, sau mới phát hiện Khuê Sinh dường như không không khó khăn như tưởng tượng, cả quá trình lại vượt qua quá mức thuận lợi, “Vậy xem như anh đồng ý với em sao? Sẽ không đến nhà em.”

Đúng là có chút khó chịu, Khuê Sinh quyết định tiếp tục trả lời, “Ừm, chúng ta có thể đi ngủ chưa?”

Lời còn chưa dứt, vừa nghe anh nói, Tiểu Lộc như có phản xạ mà ngáp một cái, để mặc cho anh dẫn cô vào phòng ngủ. Thê nên cô cũng quên mình có một đồng chuyện muốn hỏi anh, khi nào thì tham gia cuộc thi? Vì sao lại nhận hạng mục của Nguyễn Linh mà không nói cô biết?

Đợi khi cô thoáng nhớ ra, thì bị một câu của Khuê Sinh làm mai một tất cả vấn đề.

“Anh nói một tháng là bắt đầu từ ngày mai, hôm nay chúng ta còn có thể linh hội một chút về chủ nghĩa xã hội khoa học đại .”

“.....”

“Đúng rồi, quên khen em, món vị nấu sơn trà của em thật không tệ, đúng là càng ngày càng hiểu biết ý thích của anh.”

“.....” Có thể tệ sao? Gần cả ngàn đồng lận đó!

21. Chương 31

Tiểu Lộc chặt chẽ dựa theo sự chỉ thị của vị lãnh đạo gia đình, tìm một tấm bảng, lấy bút viết tên dì lên.

Bảy giờ tối, dì Paris xuất hiện đúng giờ tại cổng nhà ga, sau khi nhìn thấy tấm bảng của Tiểu Lộc, liền cười thật tươi, như thể vừa nhận được mấy trăm vạn.

Chỉ là nụ cười kia nhanh chóng liền vụt mất, cái gọi là trời không thể đoán chuyện mây mưa, giờ Tiểu Lộc đã được lĩnh giáo.

Ngay lúc dì Paris thướt tha yếu diệu bước về phía Tiểu Lộc, thì Trình Giảo Kim phóng ra! Đó là một người phụ nữ tuổi tác cũng xem xem dì Paris, gương mặt, dáng người, cách ăn mặc đều được coi là xuất chúng, chỉ một điểm duy nhất khiến người ta khó có thể khen đó chính là tố chất, nguyên nhân là....đột nhiên bà ấy lao ra, giậm dũ gầm lên, thẳng tay tặng cho dì Paris một cái tát, sau đó bắt đầu thực hiện hành vi chửi đồng của người đàn bà chanh chua.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Lộc thấy dì Paris bị người khác đánh, lúc trước toàn là dì đánh người khác, mà điều mấu chốt là, từ lúc bắt đầu dì lại hoàn toàn không đánh trả lại.

Đến tận lúc cảnh sát xuất hiện, cố sức tách hai người ra, tiện tay tha luôn vị ‘Trình Giảo Kim’ kia theo.

Cuối cùng, dì Paris cũng thay đổi hình tượng tao nhã của kẻ yếu, lộ ra nguyên hình: “Con mẹ nó, giỡn chơi à, khi dễ lão nương đây dễ lắm sao? Vừa ăn cướp vừa la làng, phi! Hôm nay không chuẩn bị đầy đủ, chừa cho ả một con ngựa, sau này tha hồ cho ả lãnh đủ!”

“Dì....không phải thật sự là vậy chứ? Chẳng lẽ thật sự làm kẻ thứ ba sao?” Theo như mấy câu chửi ầm lên lúc nãy của người phụ nữ kia, Tiểu Lộc mơ hồ tìm thấy chút manh mối, đại khái là sự xuất hiện của dì đã

quấy rầy cuộc sống bình yên của vợ chồng người ta, nên người phụ nữ kia vì muốn giữ gìn hạnh phúc gia đình mà đành ra mặt.

“Làm sao thế được? Dì này, con mẹ nó, mới là người bị kẻ thứ ba làm tổn thương đây này, đời này dì này ghét nhất chính là kẻ thứ ba! Gặp một đứa giết một đứa, gặp hai đứa giết cả đôi! Sao con lại nỡ rỗng đến độ này hả, trong mấy chuyện kiểu này, sao dì lại đi làm kẻ thứ ba chứ hả, đây là chuyện đáng bị dư luận đạo đức xã hội lên án nghiêm trọng biết chưa!” Lời vừa nói, dì Paris liền kích động đặc biệt.

Điều này Tiểu Lộc có thể hiểu, ban đầu dì Paris cũng là một cô gái bé nhỏ trong sáng, một lòng thầm muốn cùng chồng mình yêu thương nhau đến già, đáng tiếc, dì không tài nào có thể đoán được cho dù dì có làm thế nào đi nữa, thì những người phụ nữ trẻ hơn, hấp dẫn hơn, hiểu tâm lý đàn ông hơn cũng có. Cuộc hôn nhân đầu tiên của dì, đầy sự lừa gạt cũng như tranh cãi, không bệnh mà chết đi.

Cho nên, Tiểu Lộc cũng tin rằng dì mình sẽ không làm chuyện vô đạo đức đó, chỉ là..... “Nếu vậy, sao dì lại không đánh trả, làm vậy hình như không giống với tính cách dì à nha?”

“Đánh trả? Con không nhìn thấy lúc này có bao nhiêu người xúm lại nhìn à? Con muốn ở cái chỗ đông người thế này, vì cái loại đàn bà như thế mà làm mất hình tượng mình sao? Á ta đáng được vậy à?”

“.....Vậy thật ra người đó là ai?” Nói đi nói lại thì Tiểu Lộc vẫn rất hiếu kỳ về thân phận của người phụ nữ kia.

“Kẻ thứ ba! Là vợ trước của bạn trai dì, nếu lúc đầu không có sự xuất hiện của ả, dì này giờ đã chìm đắm trong cuộc sống ngọt ngào gia đình rồi. Chẹp, con cũng biết con người của dì mà, nếu phải chia tay, dì này cũng không dài dòng lời thôi; hấn muốn kết hôn với người khác cũng được, dù sao dì cũng không thể phản đối. Nhưng không có nghĩa là dì này phải là người chịu thiệt thòi, đương nhiên phải trả giá thật đắt. Dì này chỉ là khiến hấn ta thấm một chút, hại cuộc sống của họ khó khăn một chút, khiến tên đó quay về xin dì này. Thế là ả chết tiệt kia bắt đầu đuổi theo chặn đường, con mẹ nó chịu không nổi mà, không biết trước đây dì này lại lác mắt như thế ....”

Tiểu Lộc gương cười phụ họa, bà dì nhà cô đâu chỉ là lác mắt đâu, nhìn lịch sử hôn nhân của dì ấy là đủ chứng minh, mắt dì phải là lác vô cùng. Người ta thì sưu tập tem, sưu tập đồ cổ, dì lại thật cá tính, sưu tập giấy chứng nhận ly hôn!

“Đứng đó cười ngớ ngẩn gì đó, còn không mau kêu người lái xe đến đón, nhiều hành lý thế này, hai người phụ nữ làm sao mà khiêng hả.” Xả giận xong, dì Paris lập tức đối mặt với vấn đề trọng tâm.

“Sao lại nhiều hành lý vậy?!” Dì vừa nói xong, Tiểu Lộc mới phát hiện một chồng hành lý còn cao hơn người cô.

“Ai da, định là gọi điện thoại cho bạn trai mới đến đón, nhưng mà giờ con xem đáng về dì thế này, không thể để người ta thấy được.”

“.....” Kiểu lý do gì thế này?!

Suy nghĩ một chút, cuối cùng trong đầu Tiểu Lộc chỉ hiện tên một người duy nhất —— Khưu Sinh.

Không còn cách nào, cô đành lấy điện thoại từ túi xách ra gọi cho anh. Nhưng chuông điện thoại kêu thật lâu, anh cũng không nhận, ngay lúc Tiểu Lộc gần mất hy vọng, định ngắt điện thoại, muốn khuyên dì Paris vứt bỏ hình tượng, thì anh hùng cứu ‘Nai’ xuất hiện.

“Ngại quá, đã đến trễ, chờ có lâu không?”

“Vi vi vi vì sao anh lại ở đây?” Tiểu Lộc vô cùng kinh ngạc trừng mắt nhìn làn gió thần kỳ – Tô Phi.

“Tối đón dì em.” Do chạy quá nhanh, Tô Phi có chút thở dốc, nhưng vẫn cười thật tươi.

“Tôi...!” Không có nhờ anh tối đón nha!

Lời kháng nghị của Tiểu Lộc không có cơ hội nói ra, đã bị dì Paris chặn lại: “A! Cậu nhóc tốt bụng, tuần tú lịch sự, cười tươi như hoa, nhâ nhận ưu tú, đặc biệt là rất biết quan tâm nha! Mau, mau đến giúp dì lấy hành lý, dì mời cậu ăn cơm, ày da, không ngờ là Tiểu Lộc nhà ta cũng có chút bản lĩnh.”

“Không sao, không sao, con mới là người mời dì ăn cơm mới đúng.” Tô Phi rất phối hợp mà sắm vai người dì vừa tả xong.

“Như nhau, như nhau cả, dù sao thì sớm muộn chúng ta cũng là người một nhà mà.”

“Ồ, anh ta....” Tiểu Lộc vẫn còn kiên trì muốn kháng nghị.

Chẳng qua là không ai để ý đến cô, hai người kia cứ như là vừa gặp như đã quen từ lâu, nói chuyện với nhau thật vui.

Không thể không nói, miệng Tô Phi quả là rất ngọt, hơn nữa còn rất biết làm vui lòng người lớn, ít nhất thì dì Paris đã bị anh chàng làm cho cười toe toét. Nói không chút cảm động là giả, ở những lúc Tiểu Lộc cần, anh đều xuất hiện, hơn nữa dù có nhìn ở bất cứ góc độ nào, anh đều được cho là hình mẫu người tình lý tưởng, dưới loại tình huống thế này, Tiểu Lộc không thể không so sánh giữa Tô Phi và Khưu Sinh.

Không thể so sánh hai người hoàn hảo với nhau được, Tiểu Lộc cảm thấy tim mình lạnh đi.

Khưu Sinh vẫn không gọi điện lại, thậm chí mặc cho cô có gọi bao nhiêu lần anh cũng không nhận điện.

Vừa nghĩ, cô vừa bất giác cầm lấy di động nhìn ngơ ngẩn, đến lúc bên tai vang lên tiếng dì Paris: “Cậu bác sĩ vừa rồi thật sự là bạn con sao?”

“Dạ phải, chỉ là bạn mà thôi.” Đã về đến nhà, dì Paris còn nhớ mãi không quên Tô Phi, nhớ lần trước cụ bà kỳ quái kia cũng bị Tô Phi làm cho lảng lảng, từ đó có thể thấy công lực của cậu chàng chắc chắn là rất thâm hậu, quả thật có thể sung là ‘Sát thủ các bà nội trợ’.

“Cậu ta cũng không tệ đâu, công việc cũng coi như có tương lai, rõ ràng là đúng ý con quá còn gì, sao không thử cân nhắc xem?” Dì không nói không ngừng, tiếp tục ép hỏi.

“Anh ta là bạn trai trước của Nguyễn Linh, dì nói đi, quan hệ kiểu này khó xử biết chừng nào.”

“Thì ra là kẻ muốn thành với bạn con rồi lại muốn làm đàn ông của con à, không được không được, dì xem thường nhất loại người như vậy.” Dù Paris oán giận, nhưng loại tâm trạng mãnh liệt này không duy trì được lâu, không lâu sau liền cố gắng chuyển lại nói tiếp, “Nhưng mà nói lại thì cũng có thể do Nguyễn Linh không cần cậu ấy, không thể vì chuyện quá khứ của người ta mà bóp chết quyền lợi theo đuổi hạnh phúc của người ta chứ. Tình yêu chân thật là vô tội, có thể cân nhắc lại.”

“Dì làm gì cứ ghép đôi con với anh ta chứ?” Tiểu Lộc nghĩ thấy mùi không đúng, bà dì nhà cô xưa nay hiếm khi tích cực quan tâm đến thế giới tình cảm của cô, thậm chí còn khinh thường nói, người trẻ tuổi thì cứ tùy duyên là tốt hơn.

“Tô Phi không thể thì Khưu Sinh cũng không tệ.” Dì Paris đột nhiên phán ra một câu.

Tiểu Lộc sợ đến cứng người.

Mồ hôi lạnh ứa ra, “Khưu Khưu Khưu Khưu Sinh?!”

Sao lại có thể như vậy, cho tới giờ cô cũng chưa từng nhắc qua, Tô Phi cũng vậy, sao dì lại biết Khưu Sinh?

“Ừm, xem ra ‘Khưu Sinh’ quả là tên của đàn ông, con giải thích cho dì nghe một chút, vì sao thư của người đàn ông này lại chuyển đến nhà con không?” Nói xong, dì Paris hươ hươ bức thư trong tay.

Lúc này, Tiểu Lộc mới nhận ra vừa rồi khi lên lầu tiện tay mở hộp thư, cũng chưa kịp xem thì để lên bàn. Chuyện đã đến nước này, cô đành tiếp tục nói dối: “Không ..... không phải đâu, anh ấy là hàng xóm thôi à, lá thư chắc là bị ghi nhầm rồi. Đưa con đi, con đưa lại cho anh ấy.”

Không nói hai lời, Tiểu Lộc sáng suốt cướp lại chứng cứ rồi nói sau.

“Hàng xóm? Đơn! Giản! Vậy! Sao?” Hiên nhiên là cái cố nầy không qua được dì Paris, dì cố tình dẫn từng tiếng cho thấy sự hoài nghi của mình.

“Ôi, thật sự chỉ là hàng xóm thôi mà, con làm gì mà đào hoa được như vậy. Thật tò mò, trước đây dì đâu có như vậy, giờ làm gì mà cứ dúm con vào ngực đàn ông vậy? Có phải có âm mưu không?” Chuyển đề tài mới là cách tối ưu.

“Nha đầu chết tiệt kia, từ khi nào lại trở nên nhạy cảm thế hử?” Bị vạch trần, dì Paris cũng không muốn che giấu nữa, “Thật là là thế này, bạn trai dì mới quen muốn kết hôn, nhưng mẹ con cũng là chị của dì mà đây nói là con chưa cưới thì dì cũng không được, không thì sẽ biến thành Xi Vưu, cho nên dì mà đã được vinh dự phái tới đây giục hôn.”

“Xi Vưu?”

“Tù trưởng Cửu Lê tộc*.” (*: đây là vị tộc trưởng thời xa xưa xưa của Trung Quốc, thời này chiến tranh có dùng mí loại pháp bảo, phép thuật ...)

“.....” Tiểu Lộc lú lờ, ngay cả tổ tiên Hoa Hạ* cũng bị liên lụy tới, dì Paris quả là được hào quang chiếu rọi nha. (*: tên cũ của nước Trung Quốc.)

Vất vả lắm mới hoàn hồn trở lại vì có người vừa ấn chuông cửa.

Tiểu Lộc ngậy ra một chút, nghĩ xem lúc này thì sẽ có ai đến tìm mình, nghĩ lại, trong đầu lập tức hiện lên hình ảnh Khuu Sinh. Cô xông lên trước, không vội lên tiếng, từ ô mắt mèo nhìn ra ngoài cửa. Tiếp đó, lập tức hít mạnh như bị ai rút hơi, cô đã đoán đúng, quả nhiên là Khuu Sinh, sao bình thường mua sắm lại không thấy may mắn như vậy hả?

“Con làm gì vậy, mở cửa đi!” Dì liếc mắt kỳ quái nhìn Tiểu Lộc.

“Không, không phải tìm con, là chuông của hàng xóm thôi, người ở đây đều thế, ấn chuông một cái thì nhà sát vách cũng nghe luôn, chuông nhà con cũng thế, con cũng lầm hoài à.”

“Vậy sao?” Dì Paris cười tím tím bước lên, thật là, ra ngoài lẩn lộn lâu như thế mà không ai nói cho Tiểu Lộc nhà họ nghe rằng mỗi lần cô nói dối thì sẽ nói lấp sao. “Vậy con tránh ra đi, dì phải ra ngoài vứt rác.”

“Cứ để đó, để đó là được rồi.”

“Không được, con quên là dì có bệnh ưa sạch sao, để túi rác trong nhà là không ngủ được, con muốn hại dì sớm bị mãn kinh à?” Nói chuyện thật hợp lý, tốt xấu gì cũng lớn cùng mẹ Tiểu Lộc, bản lĩnh đó ít nhiều cũng học được chứ.

Lúc Tiểu Lộc lấy lại tinh thần thì đã quá muộn, cửa đã bị dì cô xăm xăm mở ra, còn mở thành góc 90 độ, như thể sợ nhìn không rõ người ngoài cửa.

“Cậu là?” Ôi, lại là một cậu bé đẹp trai nha, Tiểu Lộc nhà họ không lên tiếng thì thôi, hể lên là nổi.

“Xin mượn chai xì dầu.”

Sau một lúc giải thích, cậu bé đẹp trai liền công khai đi thẳng vào nhà bếp.

“Anh ấy .... Anh ấy, anh ấy thương hay đến mượn xì dầu, đúng vậy! Rất là thương.” Tiểu Lộc gượng cười giải thích.

“A, hàng xóm, hàng xóm, dì đi vứt rác nha.” Dì hoàn toàn xem thường lời giải thích yếu ớt kia của Tiểu Lộc, thanh thanh cổ họng, gọi với vào bếp.

Rất nhanh, Khuu Sinh liền lộ ra, gương mặt trong sáng tươi cười, trả lời lại: “Được, dì Paris, có rảnh ghé chơi.”

Nhìn đi, nhìn đi! Tư thế đàn ông trụ cột điển hình cỡ nào chứ, còn biết gọi mình là ‘dì Paris’, thật sự là thường xuyên đến ‘mượn xì dầu’ nha. Trước khi đi, ánh mắt mờ ám của dì còn bay loạn đến bên người Tiểu Lộc, trên cơ bản, cứ ba bước lại quay đầu, mỗi lần càng mờ ám hơn một chút.

Cuối cùng, còn sợ thiên hạ chưa đủ loạn dì còn rống thêm một câu, “Chàng đẹp trai à, thường xuyên đến mượn xì dầu nha, tốt nhất là mượn hết xì dầu của Tiểu Lộc nhà dì đi. Bởi vì ăn nhiều xì dầu rất là có hại cho sức khỏe, sức khỏe không tốt còn phải đi bác sĩ, rủi gặp phải bác sĩ có ý đồ gây rối thì thế nào. Nhất định phải cẩn thận!”

22. Chương 32

Cầu nguyện, cầu nguyện, Tiểu Lộc thành tâm cầu nguyện ngàn vạn lần Khuru Sinh đừng nghe ra ngụ ý của dì Paris.

Cũng may, chúng thần linh như nghe được lời cô cầu nguyện, Khuru Sinh thật bình tĩnh, vẫn ở trong phòng tiếp tục tìm kiếm.

Càng nghĩ, Tiểu Lộc càng quyết định phải đánh đòn phủ đầu.

“Khuru Sinh! Anh làm thế là có ý gì?!”

“Sao?” Trong bếp, Khuru Sinh làm như vô tội lộ người ra, nhún vai cười nói, “Thật sự là anh tiện đường đến mượn xì dầu thôi mà.”

“Hôm qua mới đưa cho các anh ba chai xì dầu rồi còn gì!” Có cần làm quá vậy không, cô không những mua xì dầu mà mua luôn cả thứ giống với xì dầu luôn mà.

“Có người muốn ăn thịt kho tàu, còn có người vội muốn ninh nột. Đối với người đàn ông kể cả cơm chiên trứng cũng làm không xong mà nói, một lần xài cả ba chai xì dầu cũng chỉ là chuyện nhỏ.”

“Sao? Anh đang nói Húc Nghiêu hả? Chẳng lẽ Lê Nhược Lâm muốn ăn thịt kho tàu?” Tiểu Lộc bước sát lại, phát huy tinh thần hống chuyện từ nhỏ. Đáng tiếc cô đã quên, Khuru Sinh lẩn thật nhanh, không những không để ý đến cô, còn cầm chai xì dầu chạy thẳng ra phòng khách rồi ngồi xuống. Cầm thấy bị bề mặt, ánh mắt Tiểu Lộc nhìn dáo dác, vô tình lướt qua bức thư, “Ai nói chuyện xì dầu với anh chứ! Em đang nói, cái này là ý gì?”

Vừa hỏi, Tiểu Lộc vừa thở hồng hộc đem mớ giấy quăng trước mặt Khuru Sinh.

“Là hóa đơn thẻ tín dụng.” Khuru Sinh nhìn cũng không thèm nhìn, lười nhác trả lời.

“Đương nhiên em biết đây là hóa đơn, ý của em là, vì sao hóa đơn của anh lại chuyển qua bên em ký?”

“À, lúc đó anh đề vào địa chỉ của em, để em là người đảm bảo.”

“.....Vì sao em lại là người đảm bảo cho anh chứ?” Vậy khác nào anh xài thâm thì cô trả tiền? Chuyện này là sao!

“Em là vợ anh.” Lý do của Khuru Sinh đưa ra vẫn phong phú như trước.

“Vợ?” Tiểu Lộc nhảy dựng lên, “Vợ cũng đâu có nghĩa vụ phải làm vậy, anh cũng đâu có đưa tiền lương cho em, tài chính, quyền hành cũng đâu nằm trong tay em, em lấy đâu ra tư cách coi tiền như rác chứ. Ôi mẹ ơi! Ba vạn năm ngàn tám trăm bốn mươi hai đồng, anh con mẹ nó sao xài nhiều vậy hả? Quét thẻ đến bị thâm hụt!” Lúc này mới nhìn kỹ lại số tiền, Tiểu Lộc không nhịn được nữa.

Nếu chỉ mấy ngàn thì không nói gì, cô khế cắn môi, coi như mất một tháng tiền lương, giúp Khuru Sinh cũng được, nhưng mà ba vạn là nhiều lắm nha, cô làm gì có nhiều tiền như vậy, chẳng lẽ muốn đem của hồi môn của cô ra xài luôn sao?

“Làm quá lắm sao?” Khuru Sinh vẫn tiếp tục vẻ mặt nhàn nhã.

Cái kiểu thái độ này càng làm cho Tiểu Lộc thêm muốn học máu, cứ như chắc ăn là cô sẽ không thấy chết không cứu, “Em không có tiền!”

“Ồ, vậy đừng trả.” Anh cười khê, như thể chuyện này không liên quan đến mình.

“Có thể không trả à?” Tiểu Lộc e dè hỏi.

“Có thể, cùng lắm thì chờ thư luật sư, em là người đảm bảo của anh, em cũng trốn không thoát.”

“.....” Cái gọi là tức nước vỡ bờ, đâm lao theo lao, tiến thoái lưỡng nan, xem như Tiểu Lộc đều đã được linh hội hết cả rồi. Cô buồn rười rượi, rũ người xụi lơ ngồi phệt xuống sofa, vô cùng nghi ngờ mục đích

cuối cùng của việc Khuru Sinh muốn cưới cô, “Anh thành thật khai đi, anh kết hôn với tôi, có phải vì muốn tìm một người để nuôi anh không?”

“Em thấy vậy sao?” Đôi mắt chim ưng sáng rực nhú lại, người đàn ông đối diện nửa cười nửa không, không trả lời mà hỏi lại.

Cô thấy vậy sao? Còn dùng câu hỏi nữa à? Cô cảm thấy đây là là, không thể nghi ngờ gì nữa! Vì thế, Tiểu Lộc bắt đầu thấy khó hiểu, “Vì sao là tôi? Có nhiều người còn nhiều tiền hơn tôi, anh cần gì quần lấy tôi không tha chứ, tôi cũng đâu có nợ gì anh?”

“Mới nhiều đó mà em đã muốn thoát khỏi anh sao?” Cái kiểu ăn nói lộn xộn chống đối của cô ít nhiều đã gây tổn thương đến Khuru Sinh. Anh nghĩ, cả hai đã sớm tới ở chung như vậy, lâu ngày cũng phải nảy sinh chút tình cảm, xem ra anh đã sai.

“Nói thừa, tôi cũng đâu phải phú bà, sao có thể nuôi tốt tiểu bạch kiểm như anh? Tôi còn trông chờ tìm được người đàn ông đến nuôi tôi nữa...” Tiểu Lộc còn đang vướng trong mớ giấy tờ kia, miệng nói không tránh khỏi vẻ cáu kỉnh.

Lời này làm Khuru Sinh đột nhiên có cảm giác thật lạnh lẽo, cái lạnh này là loại thấm tận xương tủy, rót vào tận đáy lòng. Thì ra dù lâu như vậy, nhưng người này vẫn xem anh như một tiểu bạch kiểm cần tìm một phú bà nuôi dưỡng. Khuru Sinh không nén được mà bật ra một tiếng cười lạnh, tầm mắt dừng ngoài cửa sổ, bình tĩnh cất lời: “Cho nên em chán ghét? Có phải em cảm thấy giám đốc Thẩm, bác sĩ Tô, dù có theo người nào, đều tốt hơn đi theo một nhiếp ảnh gia như anh sao?”

“Hả?” Tiểu Lộc ngây ngẩn cả người, lúc đầu chỉ là muốn oán giận vài câu, không ngờ đề tài lại đột nhiên nghiêm túc như vậy.

“Nói đi.” Anh không chuyển mắt qua nhìn cô, chỉ chờ cô trả lời.

“Chuyện giữa chúng ta thì liên quan gì đến Thẩm Thần Xuyên hay Tô Phi?”

“Sao lại không liên quan đến họ? Phiền em nói cho anh biết, vì sao hôm nay em và dì lại về cùng xe với Tô Phi?” Anh nói muốn cùng cô đi đón dì, cô nói không cần, đảo mắt một cái, lại để anh thấy Tô Phi đưa hai người họ về. Trước lúc tìm Tiểu Lộc, Khuru Sinh tự dặn lòng mình một lần nữa, có lẽ đó chỉ là hiểu lầm, từ đầu anh không định lấy chuyện này ra bàn nữa.

“.....” Tiểu Lộc không nói lại được gì.

“Em định nói là anh đã nhìn lầm sao?”

“Đúng, đúng đó, anh nhìn lầm rồi!” Nếu anh đã cho cô bậc thang, Tiểu Lộc cũng không khách khí.

Không ngờ Khuru Sinh càng căng thẳng, gằn giọng nói một câu: “Anh không thích em gạt anh.”

“Em chỉ trùng hợp gặp anh ta thôi, không phải tự đi tìm đến anh ta đâu, mà anh ta cũng chỉ mời dì đi ăn tối, sau đó chở em và dì về à, lần này tuyệt đối không có gạt anh.” Cảm giác bị người ta lừa dối rất khó chịu, điều này Tiểu Lộc đã từng cảm nhận rất sâu sắc, thà là cứ nói ra cái sự thật tàn nhẫn cũng không muốn dùng ‘lời nói dối thiện ý’ để ngyu trang, cho nên, cuối cùng Tiểu Lộc đã lựa chọn thẳng thắn, dù sao cây ngay không sợ chết đứng.

“Trả lời cho anh một vấn đề.” Khuru Sinh từ từ thu hồi tầm mắt, cố gắng giữ vững giọng.

“Vấn đề gì?”

“Nếu ngày đó khi Thẩm Thần Xuyên và Nguyễn Linh đến đưa thiệp mời, người ngồi cạnh em không phải là anh mà là Tô Phi, em có kéo hắn đi kết hôn như đã làm với anh không?” Mặt Khuru Sinh không đổi sắc, yên lặng chờ nghe câu trả lời của Tiểu Lộc, tim đập nhanh đến không thể ghìm lại, cuối cùng, chỉ có thể ngừng thở, mới có thể dễ chịu đôi chút.

“Em.....”

“Nói thật, ngoan.” Lúc Tiểu Lộc sắp trả lời, Khuru Sinh nửa nộ nửa lừa, quynh dụ cô.

Nếu đã quyết định nói thẳng nói thật, Tiểu Lộc cũng làm như anh mong muốn, nói thật, “Cũng có thể, lúc đó là vì uống rượu nha. Nhưng mà kết quả hẳn là không giống như với anh, dù sao anh và Tô Phi cũng đâu có giống nhau đâu....”

“Em đúng là thành thật!”

Giận cũng không thể diễn tả được chính xác tâm trạng của Khuru Sinh lúc này, đột nhiên anh đẩy Tiểu Lộc ra, đứng dậy, híp mắt nhìn cô, nhịp thở hỗn loạn. Có đôi khi, anh thà để cô nói dối để lừa anh, dù thế nào thì nghe cũng dễ chịu hơn những lời nói thật này.

Nhưng cô lại rất ư là không chịu thua kém, luôn dùng từng lời từng lời đâm vào anh, khiến anh không cách gì giữ vững được bình tĩnh.

“Anh định đi đâu?” Thấy Khuru Sinh rống lên, rồi lại nhìn sát cô, rồi lại xoay người bỏ đi, Tiểu Lộc bắt đầu ý thức được tình thế dường như thật nghiêm trọng. Cứ việc, cô cũng không biết mình đã nói sai cái gì, là anh muốn nghe lời nói thật, huống chi lời nói thật này từ hôm sau khi kết hôn cô cũng từng nói qua.

“Không phải em muốn nhanh chóng thoát khỏi anh sao? Như em mong muốn.” Anh thoáng chậm bước lại, nghiêng răng nghiêng lợi trả lời cô.

“.....” Tiểu Lộc há miệng, nhìn thấy anh xoay người rời khỏi cửa, lửa giận từ lục phủ ngũ tạng bùng lên tán loạn, đến lúc không kiềm chế được nữa, rống lên, “Cút đi, cút đi, đi rồi thì đừng có về! Không có anh, tôi có thể sống khỏe rồi.... Không đúng, là sống rất khỏe! Đùa gì chứ, rõ ràng là anh không nhận điện thoại, sao lại đổ hết lên cho tôi. Tôi, tôi cũng có cái giận của mình mà! Không phải là không có tiền còn giúp anh trả tiền thẻ sao, chuyện như vậy có đáng để gây không? Phát ớn, phát ớn, cả đời này tôi cũng không muốn gặp lại anh.”

Tiếng rống của Tiểu Lộc bay ra ngoài cửa, cái kiểu nói chuyện điên thế này, vài lần làm cho Khuru Sinh suýt nữa muốn xoay người quay lại rống lại với cô, nhưng cuối cùng vẫn nhịn lại. Hiển nhiên, cô sẽ không hiểu vì sao anh lại giận, cả hai dường như cần cách xa để bình tĩnh lại, cái kiểu quan hệ rối rắm thế này, cần phải chỉnh sửa lại cho thật tốt.

“Khuru Sinh đi công tác?!”

Giữa trưa, tiếng gào của Tiểu Lộc vang vọng khắp nhà ăn, chẳng những thành tiêu điểm của mọi người, còn thiếu điều muốn làm bay luôn nóc nhà.

Chỉ là Tiểu Bát xem như không có chuyện gì, gạt đầu, rồi không đếm xỉa gì đến.

“Con mẹ nó.....” Sau khi mắng xong, Tiểu Lộc lập tức lấy di động, bấm số Khuru Sinh. Còn tuyệt đường hơn hôm qua, trạng thái báo là tắt máy. Tắt máy? Anh ta dám thẳng tay tắt điện thoại của cô! Càng nghĩ càng rối, Tiểu Lộc đành ý lại Tiểu Bát, “Khi nào thì anh ấy đi?”

Tối hôm qua, cô nghĩ Khuru Sinh quá lắm là giận dữ, anh ta từ trước đến giờ đều rồi hơi như thế, nhật ký lịch sử đều có ghi, nhưng cũng buồn vài ngày là thôi, không ngờ lần này lại làm quá như vậy. Tham gia cuộc thi chụp ảnh cũng không nói cô biết, nhận hạng mục của Nguyễn Linh cũng không nói cô biết, giờ đi công tác cũng không nói luôn, vậy ra anh xem cô là gì chứ?

“Ừm.....ừ, a.....” Câu trả lời của Tiểu Bát không rõ câu, nguyên nhân là gì miệng cô đang nghẹn một đồng thức ăn, cứ như quỷ đói đầu thai, còn không ngừng ăn, đến muốn tọe quai hàm.

“Cậu đừng có ăn nữa!” Tiểu Lộc không chịu được nữa, la thêm lần nữa.

“Chờ..... từ từ.” Tiểu Bát xem như nghe lời, ngừng ăn, cố nuốt nuốt, nuốt hết thức ăn còn trong miệng xuống, khôi phục lại vẻ tao nhã, dùng khăn tay lau miệng, “Nghe Nguyễn Linh nói là sáng nay đi. Cậu không biết à? Chẳng lẽ anh ấy không nói với cậu sao?”

Tiểu Lộc lắc đầu ủ rũ, càng không ngừng lắc đầu thì tinh thần càng mù mờ. Vì sao ngay cả Nguyễn Linh cũng biết mà cô lại như người ngoài cuộc thế này.

Nhìn ra nỗi lòng của cô, Tiểu Bát lúng túng cười cười, vụng về an ủi, “Cậu đừng như vậy, nói không chừng là anh ấy gấp quá thì sao, giống như lần trước cậu đi công tác cũng vậy đó, lúc đó chẳng phải là không có

thời gian nói lại cho anh ấy biết sao. Huống hồ, sáng nay vì Nguyễn Linh gọi điện sang đó nói là tìm Khuru Sinh xác nhận công việc mới biết tin anh ấy đi công tác mà.”

“Không phải.....ây da, cậu không biết đâu, tối qua bọn mình cãi nhau, tớ còn đuổi anh ấy đi, nói là cả đời này cũng không muốn gặp lại anh ấy.....” Tiểu Lộc cúi đầu, không ngừng cầm đũa chọt chọt chén cơm trước mặt.

“Oa! Cậu thật sự dám nói vậy.” Trong ấn tượng của Tiểu Bát, từ trước đến nay Tiểu Lộc đều là đứa khúm núm, không cá tính, bị người ta bắt nạt cũng không dám phản kháng, không ngờ đối với Khuru Sinh lại dám làm vậy.

“Chỉ là nói lấy thôi nha, lúc cãi nhau thì nói hơi khó nghe thôi, anh ấy không nên cho là thật chứ, cứ vậy mà bỏ tớ, không về sao?” Đến tận giờ phút này, Tiểu Lộc mới cảm giác được, không có Khuru Sinh bên cạnh, lại bất an như thế.

“Cái này hả, rất khó nói nha, hai người thật ra là cãi nhau vì cái gì?”

“Bởi vì hóa đơn thẻ thôi, ba vạn năm ngàn tám trăm bốn mươi hai đồng! Tớ làm gì có tiền giúp anh ấy, bình thường mời anh ấy ăn cơm rồi đủ thứ, đám tiền đó còn chưa tính, nhưng mà anh ấy không thể coi tớ như tiền nha.....”

Tiểu Lộc nói liên miên lan mang một đồng, không giống như đang trần thuật sự việc mà như là oán giận. Mất một phen công phu, cuối cùng Tiểu Bát cũng hiểu được đại khái sự việc, thì ra trong ấn tượng Tiểu Lộc, Khuru Sinh lại là một tiểu bạch kiểm nha. Đảo cặp mắt trắng dã, cô càng nghe càng không thể hiểu nổi, cắt ngang tràng thao thao bất tuyệt của Tiểu Lộc, “Please, cậu làm ơn có đầu óc một chút được không, luận diện mạo, cậu rất bình thường; luận tài sản, cậu quá lắm chỉ là giai cấp lao động. Khuru Sinh xuất sắc như vậy, nếu thật sự muốn làm tiểu bạch kiểm, khó gì kiếm được mặt hàng? Cần gì lãng phí thời gian lên cậu?”

“.....” Tình huống hình như không đúng nha, Tiểu Bát thật ra đang an ủi cô hay là kích động cô đây?

“Ý của tớ là, cậu suy nghĩ nhiều quá rồi. Nào, ăn nhiều một chút, còn nhiều việc phải làm lắm, Khuru Sinh chỉ là đi công tác thôi, vài ngày nữa sẽ về, chờ anh ấy trở lại rồi hò hét cho đã cũng không sao mà. Đàn ông á, thật ra còn cần bị dụ hơn phụ nữ nữa.”

“Mong là vậy.....” Tiểu Lộc trầm lắng bấm, xem như một loại tự an ủi. Nói đi nói lại, kiểu quan hệ thế này của họ, đúng thật là không cần báo cáo bước đi cho đối phương, nói rõ ra thì Khuru Sinh cũng không có gì sai, chỉ là, thứ cô muốn càng ngày càng nhiều.

23. Chương 33

Sự tình không đơn giản như Tiểu Bát đã nói.

Đã bốn ngày trôi qua, ngày nào Tiểu Lộc cũng nhất định phải làm một chuyện, đó là điện thoại cho Khuru Sinh, ngày nào cũng được đáp lại là: “Thật xin lỗi, thuê bao bạn đang gọi hiện đã tắt máy.” Cứ như thế, nhưng cô vẫn kiên nhẫn, cứ một lần rồi lại một lần nhấn dây số đó, ngoài ra còn phát đi vô số tin nhắn, nhưng trước sau cũng chỉ là đá chìm đáy biển.

Cuối cùng thì cũng có người không nhịn được nữa, vừa hết giờ làm liền lôi Tiểu Lộc đến nhà ăn, bắt đầu hội đàm.

“Gần đây cô thật sự không có chút tâm trạng gì để làm việc, ra là không sai.” Lê Nhược đi thẳng vào vấn đề, hỏi trực tiếp.

“Em.....” Tiểu Lộc muốn giải thích, nhưng nghĩ tới nghĩ lui đều là do việc tư ảnh hưởng, thôi thì thà không giải thích còn hơn, “Thật xin lỗi.”

“Tôi không thích nghe câu xin lỗi.”

“VẬY.....” Vậy chị ấy muốn nghe gì đây?

“Nè, cô kia, giờ đã tan tầm rồi, cũng không còn ở công ty, cô có cần thay đổi cách nói cho dịu bớt xuống được không, đừng có mà dọa Tiểu Lộc.” Thấy Tiểu Lộc bị Lê Nhược Lâm hù cho sắp bị á khẩu không nói thành lời, Cổ Húc Nghiêu cười hòa giải, rồi tròng mắt tỏ ý trách cứ nhìn Lê Nhược Lâm, nhưng lại dùng giọng điệu thật mềm đánh vào chuyện chính, “Cô và Khưu Sinh thật ra là làm sao vậy?”

Cuối cùng Tiểu Lộc cũng hiểu, thì ra là vợ chồng son cũng đến làm bà tám, “Cãi nhau.”

Cổ Húc Nghiêu cũng không hỏi lý do, dù sao vì sao cãi nhau không quan trọng, quan trọng là...., anh nhận ra Khưu Sinh và Tiểu Lộc dường như đều có ý với nhau, “Khưu Sinh không phải là người không biết lý lẽ. Lúc anh Tương nghe cậu ấy tham gia cuộc thi, nhất quyết đòi tặng máy ảnh cho cậu ấy, Khưu Sinh không thích nợ ân tình nên cự tuyệt, lúc sau lại nhờ tôi mở giùm thẻ tín dụng, tôi đoán là dùng để mua máy ảnh.”

“Vì sao anh ấy không nói cho em biết?” Lúc này, Tiểu Lộc mới ý thức được mình mới chính là người cố tình gây sự. Khưu Sinh không thích nợ người, lại thích nợ cô, là vì trong lòng anh đã xem cô như người một nhà, thế mà cô lại còn đi nói những câu tổn thương anh như vậy.

“Đàn ông nào mà chẳng dĩ siện, nếu cậu ấy nói ra, đã không quét thẻ rồi, có thể mở miệng hỏi bọn chị mà.” Lê Nhược Lâm khách quan chốt lại một câu. Trên thực tế, cô thật sự không hiểu, Khưu Sinh sao lại tự biến mình thành như thế, theo như hiểu biết của cô về anh, anh hẳn không phải là người thiếu tiền.

“VẬY.....vẬY anh ấy cũng không nên cứ thế mà đi chứ.” Nói tới nói lui, Tiểu Lộc vẫn cứ khó mà chấp nhận chuyện anh đi mà không lời từ biệt.

“Anh Tương nói, lần này Khưu Sinh vội đi vì muốn chụp quảng cáo công ích, cuối tuần sau sẽ về.”

“Nhưng mà vì sao anh ấy phải tắt máy chứ?”

“Có thể là vì cái này.” Lê Nhược Lâm thấy quyển tạp chí đến trước mặt Tiểu Lộc.

“Đây là cái gì?” Tiểu Lộc mù mờ nhìn qua, chỉ là trang dành riêng cho chòm sao sư tử thôi mà, cũng bình thường thôi, tháng tám mà, gần đây cũng có nhiều tạp chí cũng đều nói về sao sư tử đó thôi.

“Không phải sắp sinh nhật cô sao?”

“Đúng rồi, cuối tuần này. Ý, sao hai người biết?” Cô nhớ là mình chưa từng nói qua với ai nha.

“Toàn bộ công ty ai ai cũng biết, là do Trầm Thần Xuyên tặng đó.” Nói xong, Lê Nhược Lâm chỉ vào tên người biên soạn dưới chuyên mục, nói: “Người ta tự mình chấp bút, cố ý làm người đầu tiên nói câu sinh nhật vui vẻ với cô. Hôm nay Nguyễn Linh tức đến méo mặt. Tôi nghĩ, hẳn là Khưu Sinh cũng biết.”

Lấy hiểu biết của Lê Nhược Lâm đối với Khưu Sinh mà nói, đó là một người luôn chú ý chuyện biết người biết ta. Tình địch làm tạp chí, cho dù vội mấy cậu ta cũng phải xem qua một chút. Ngay lúc này Trầm Thần Xuyên lại làm chuyện như vậy, không thể nghi ngờ rằng đã làm cho Khưu Sinh càng thêm hiểu lầm.

Nghe thế, Tiểu Lộc cau mày, chòm người xem kỹ lại. Quả nhiên đúng như lời Lê Nhược Lâm nói, thoát nhìn qua, nó đơn giản là một đoạn giới thiệu về chòm sao sư tử, chỉ là người viết có thêm vài câu hơi chủ quan, chọn một vị trí nhỏ bên cạnh hình chòm sao, thản nhiên buông một câu: “Đầu tiên xin chúc cô gái chòm sao sư tử sinh nhật vui vẻ, nhất là cô gái từng rất thân quen nhưng giờ lại xa lạ, bạn học Tiểu Lộc.”

“Ha ha, có thể chỉ là vì hiệu quả của tạp chí thôi mà, nói vậy để tăng thêm phần chân thật thôi.” Tiểu Lộc cười gượng, rồi nhìn lại lần nữa, khi mắt chạm đến dòng chữ ‘bạn học Tiểu Lộc’ tim cũng đập nhanh hơn một chút.

Trước kia, khi Trầm Thần Xuyên họp hội nghị thường gọi cô là ‘bạn học Tiểu Lộc’, vì thế, qua một cuộc chuyển biến, lại nhìn thấy kiểu xưng hô này, một ít hồi ức bỗng nhiên bị thức tỉnh.

“Có phải vì hiểu quả tập chí hay không thì tôi không quan tâm, cái tôi quan tâm chính là nhân viên của tôi. Cả cô và Nguyễn Linh đều là người trong bộ phận ý tưởng, tôi hi vọng những chuyện này không làm ảnh hưởng đến công tác của hai người các cô. Giờ cô đã là tổ trưởng, đừng gây họa cho tổ viên của cô.”

“Gây họa cho tổ viên của em?” Tiểu Lộc rất nhạy bén, nghi ngờ chau mày tập trung nghĩ về vấn đề trọng tâm. Cô nghĩ mãi cũng không rõ, quá lắm chỉ là một câu ‘Sinh nhật vui vẻ’, thì liên quan gì đến tổ viên của cô.

“Hồi chiều này, trong phòng pha trà, Nguyễn Linh mắng Dung Hiểu Dương, nói cô ấy ngốc, nếu không phải Tiểu Bát tìm tôi tới, hẳn là còn mắng lâu nữa. Tôi và Cổ Húc Nghiêu đều cảm thấy cô ấy là đang giận cho đánh mèo. So với cô ấy, cô đã có thâm niên trong công ty, chức vị lại tương đương, cô ấy không cách gì khó dễ cô, nên chỉ có thể xả giận với Tiểu Dương.” Loại tranh đấu kiểu này trong văn phòng, Lê Nhược Lâm đã thấy nhiều. Con người luôn bất công như thế, so sánh giữa Tiểu Lộc và Nguyễn Linh, cô sẽ thiên vị với Tiểu Lộc hơn, dù sao cô gái này cũng theo cô hơn hai năm, thế nên mới nhắc nhở vài câu.

“Tiểu Dương để cho cô ấy mắng?” Thật không có đạo lý mà, tuy Tiểu Dương thường bị mọi người xem thường trong các cuộc họp, nhưng cô ấy luôn cầm phần với thái độ của Nguyễn Linh, sao có thể nhẫn nhịn được vậy.

Lê Nhược Lâm gật đầu, lơ đãng nói: “Quan tâm tổ viên của cô nhiều chút đi.” Dù sao ngồi ở cái ghế giám đốc bộ phận ý tưởng, cô không thể để tư tâm quá nặng, nhắc nhở một chút là được rồi.

“Vâng.” Tiểu Lộc chăm chăm nhìn Lê Nhược Lâm thật lâu, cảm nhận được trong câu nói của cô ấy có ẩn ý, nhưng lại không tiện nói rõ.

“Nhược Lâm nói, dự án kia của Nguyễn Linh, là do Khuru Sinh chủ động yêu cầu nhận làm. Tuy cậu ấy nói là do thiếu tiền, muốn kiếm thêm tiền thưởng. Có điều tôi vẫn thấy lấy chuyện quan hệ giữa cô và Nguyễn Linh mà nói, Khuru Sinh phải vì sự khó xử của cô mà cố sức tránh đi cô ấy chứ. Không lý do gì mà vì tiền rồi không quan tâm đến cảm nhận của cô.” So với Lê Nhược Lâm, Cổ Húc Nghiêu không vương nhiều điều kỳ gì nên nói rõ ràng hơn.

May mắn thay, tuy chỉ số EQ của Tiểu Lộc tương đối thấp, nhưng nếu đụng đến công việc, cô lại rất nhạy bén, “Ý của anh là nói, dự án kia của Nguyễn Linh là không .... đơn giản?” Cho nên, Khuru Sinh mới chủ động đón nhận, là vì có thể ở gần mà quan sát cô ấy?

“Đây cũng chỉ là hoài nghi của bọn này, cô không cần lo lắng. Khuru Sinh có thể chỉ là muốn phòng ngừa hậu hoạn mà thôi. Huông chi công ty bên kia đã có tôi quan sát, cô cũng đã làm tốt trách nhiệm rồi, cố gắng đừng có thêm xung đột gì với Nguyễn Linh.”

“Ồ, được.” Tiểu Lộc ngoan ngoãn, cười gật đầu, cảm nhận được Lê Nhược Lâm tuy rằng có hung dữ thật nhưng là thật lòng muốn che chở cho cô; đồng thời cô cũng cảm nhận được trong công ty đã có sóng ngầm mãnh liệt. Có một số việc, Khuru Sinh không muốn nói rõ với cô, thì ra là vì không muốn cô phải lo lắng.

“Con muốn đi học?”

Bất chấp chỗ đang đứng là trong bệnh viện, dì Paris vẫn cứ rống thật to, không tin tưởng mà nhìn Tiểu Lộc, cứ ngỡ mình vừa nghe lầm.

Có điều, rất nhanh sau đó, Tiểu Lộc lại lần nữa gật đầu thật mạnh, tiêu diệt ảo tưởng của bà, “Ừm, con vẫn cứ muốn đi học thêm gì đó, sau này còn có thêm con đường. Tuổi con cũng còn trẻ, không phải ba thường nói con gái học nhiều vẫn tốt hơn đó thôi.”

“Ba con muốn con học là học cách làm thế nào để giữ được bàn tay đàn ông, làm thế nào mà lộng lẫy xoay người một cái thì từ Ma tước biến thành Phượng hoàng, cách dùng ánh mắt hồn nhiên để che dấu đi bản chất yêu ma! Quên đi, quên đi, cái này không quan trọng, dù sao cả đời này con cũng không học được đâu.” Nhận thấy càng nói thì cơ mặt của Tiểu Lộc càng co rút, dì Paris liền biết thời thế mà ngừng lại, “Vậy con cũng có thể học trang điểm mà, học hướng dẫn làm gì chứ?”

“Hướng dẫn cũng không tệ mà, có thể làm hướng dẫn phối hợp, hoặc hướng dẫn du lịch, vừa lúc tiếp tân công ty con cũng muốn đi học, con cũng muốn học cho vui cùng mọi người thôi.....”

“Hương cái hôn nhà cô, cô là phải đi kiếm cái hay mà học mới đúng! Con gái nhà tử tế tri thức không chịu làm, cái đầu cô chứ ở đó mà hướng với chả du, cái thân cô mà bị mẹ cô đánh cho một cái cũng tan nát, còn đòi làm hướng dẫn viên du lịch, tự chuốc khổ.”

Dì quá kích động khiến Tiểu Lộc đành phải cúi đầu lắng nghe tiếng chửi rửa của dì, uất ức lắm lắm, “Dì có thể nào giữ cho con một chút....”

“Ai rảnh duy trì cho cô, nếu cô kết hôn thì tôi giữ liền.” Nói xong một câu thật là ý vị sâu xa, dì mới xoa người, “Tiểu Lộc à, ba mẹ con lo tiền cho con ăn học là để làm gì chứ? Là để con tìm được một công việc tốt, giao tiếp được với nhiều đàn ông tốt, sau đó gã phứt đi, con cũng đừng có đa tâm, chẳng ai trong mong con làm nữ cường nhân đâu. Cái người lần trước đến mượn xì dầu, thật chỉ là hàng xóm thôi sao?”

“.....Phải.”

“Được rồi, cuối tuần theo dì đi coi mắt.” Dì ra sức chụp ghế dựa, giải quyết dứt khoát, không chừa đường cho ai phản bác.

“Á?!” Đùng quây mà, Khưu Sinh mà biết sẽ bóp chết cô luôn đó nha.

“Coi mắt rất tốt, tiếp xúc nhiều với đàn ông mới tốt chứ. Tiểu Lộc, đi coi mắt, đi coi mắt đi.” Mới vừa làm điện tâm đồ xong, cụ bà thần bí ngồi bật dậy, giựt phăng dây ra.

“Đừng, không cần, không nên, không mà.....” Tiểu Lộc bị dì đột ngột làm cho hoảng sợ, sau đó lập tức nói lảng sang chuyện khác, “Dì kiểm tra xong rồi, chúng ta đi ăn cơm, đi ăn cơm thôi.”

“Phải đó, phải đó, con nghe dì nói nè, cậu trai đó dì đã thấy qua rồi, là cháu của bạn trai dì, tuần tú lịch sự lại nhã nhặn. Nếu tụi con mà thành, bọn dì lại thân càng thêm thân, hòa thuận vui vẻ. Có dì làm chủ, sau khi kết hôn con sẽ không bị người ta bắt nạt. Dì đã đưa ảnh cho ba mẹ con xem rồi, hai người họ đều rất hài lòng, có có muốn xem không, xem xong rồi hãy quyết định, dì có mang theo nè.....”

Tiểu Lộc lộ ra vẻ mặt cầu xin, nhìn dì mình hưng phấn thao thao bất tuyệt, bỗng nhiên cảm thấy nếu cứ tiếp tục dấu giếm hẳn sẽ lãnh được hậu quả cự kỳ bi thảm, không bằng..... Thẳng thẳng đi! Nghĩ thế, cô hít sâu một hơi, ‘bang’ một cái, lớn tiếng cắt ngang câu nói của dì: “Con đã có người đàn ông của mình! Con, chúng con còn thể nguyên sống chết có nhau!”

“.....” Dì im lặng, ngay lập tức khó tiếp nhận được sự chuyển biến đột ngột của loại hí kịch này, đành trừng mắt nhìn Tiểu Lộc.

Nhưng hay ở chỗ là cụ bà lại phản ứng rất nhanh, vỗ mạnh vai Tiểu Lộc, nói thâm sâu, “Ai, vô ích, thể nguyên sống chết thì tính làm gì, đàn ông mà, hôm nay có thể lấy câu đó gạt con, ngày mai cũng có thể lấy câu đó gạt người khác. Con đó, quá lắm cũng chỉ là đối tượng để hẳn tập luyện mà thôi, vô ích rồi.”

Dường như cảm thấy hiện trường còn chưa đủ hỗn loạn, Tiểu Lộc còn chưa đủ kiên cường, ông trời lại cái ra thêm một ‘thiên sứ ca ca’ đến cho thêm rối.

“Trời đất làm chứng, con lấy áo trắng bác sĩ trên người ra thề, con đối với Tiểu Lộc là chân thành, tuyệt đối không gian dối, bọn con đã thật sự cùng nhau thể nguyên sống chết có nhau.”

Nghe xong, Tiểu Lộc đơ người, tái mặt, quay đầu, nhìn về mặt thích chí của Tô Phi đằng sau, “Anh đừng có quậy.”

“Mắc cỡ à? Không sao, sớm muộn cũng là người nhà, anh cũng không sợ mất mặt mà.” Tô Phi ngoác miệng cười, nháy mắt với dì, “Dì, dì nói xem con với Tiểu Lộc có phải rất xứng không? Đúng là trời sinh một đôi phải không?”

“.....Cậu?” Dì Paris khó nhọc kéo lại giọng nói của mình, xứng sao, trời sinh một đôi sao, bác sĩ anh tuần so với Tiểu Lộc nhà mình thì quá hơi rồi nha.

“Cậu ta là băng vệ sinh, theo đuổi Tiểu Lộc, đoán chừng là đã đeo đuổi được rồi. Đám trẻ bây giờ làm gì cũng vội vàng, mới đó đã hẹn sống chết có nhau rồi.” Cụ bà thần bí ân cần giải thích.

“Tôi đương nhiên biết cậu ta là băng vệ sinh, hẳn còn mời tôi ăn cơm, chỉ là Tiểu Lộc nhà tôi lại bảo cậu ta chỉ là bạn bè.”

“Chính phải, chính phải, con với anh ấy chỉ là bạn, người con hện sống chết không phải anh ấy, quý biết anh ấy hện sống hện chết với cô nào ....”

Câu phản bác cực nhanh của Tiểu Lộc lại bị tiếng cười hàm ý của Tô Phi phủ lại, “Cô ấy đang nói dối, vì hôm qua con bận việc quá, quên gọi điện cho cô ấy.”

“A, a, a, tôi hiểu rồi, tình yêu cuồng nhiệt chính là như vậy. Tiểu Lộc nhà tôi là thanh niên tốt, cậu phải biết nắm chắc, đám người tranh có được nó rất nhiều, dì thấy cậu có tình, thôi thì nhanh chân đến nhà mà đặt hàng, đừng để người khác tranh trước. Thờ lúc tình yêu còn nồng nhiệt thì dẫn nhau đi kết hôn luôn, Tiểu Lộc nó luôn thiếu cảm giác an toàn, để tránh chuyện tình cảm mãnh liệt nguội xuống, nó lại không dám kết hôn.” Dì cười tủm tỉm, quét mắt sang Tiểu Lộc, đúng là kẻ sĩ ba ngày không gặp thì liền đổi khác, Tiểu Lộc nhà cô quả là không tệ, chỉ trừ trai đẹp, không đẹp không cần, “Cụ bà, kiểm tra toàn thân xong chưa, xong rồi thì tôi mời bà ăn cơm, đừng quấy rầy người ta nói chuyện yêu đương.”

“Xong rồi, xong rồi, bác sĩ đẹp trai nói tôi rất khỏe, còn có thể leo núi Everest, chúng ta mau đi đi.” Cụ bà thần bí rất thức thời, nhưng vừa lúc cũng xoay người kéo dì đi thì đã tắt liền nụ cười, híp mắt trừng dì, “Bà mới là già, ai cho bà gọi tôi là cụ bà hả, mọi người ai nấy đều nói làn da tôi trắng như da dê, còn non mềm hơn của bà kia.”

“Ôi, bà chưa từng xem qua phim ‘Tây Môn Vô Hận’ trên truyền hình sao? Không ai nói bà giống Tây Môn Vô Hận sao?” Dì cười mỉa, nheo mắt nhìn cụ bà.

“Tây Môn Vô Hận là cái gì?”

“Không cần quan tâm cô ta là cái gì, dù sao cũng giống bà.”

“A? Vậy người đó nhất định rất ung dung đẹp đẽ cao quý rồi.”

“.....”

Tiếng huyền não của ‘tổ hợp máy thiếu’ đi xa, Tiểu Lộc nghiêng răng, dữ dần trừng Tô Phi, “Anh có ý gì?”

“Giúp em đó.” Tô Phi nhún vai, dáng vẻ như không có gì.

“Cái này gọi là giúp tôi?” Bởi do quá mức kinh ngạc, khiến Tiểu Lộc nhắc cao giọng như thể đang hát kịch, “Anh rõ ràng là đang hại tôi, giờ anh muốn tôi giải thích thế nào đây, nhất định là dì sẽ lôi anh về gặp ba mẹ tôi, rồi Khuê Sinh mà biết thì chắc chắn sẽ lôi tôi ra mà phân thân rồi.”

“Anh đói, đi ăn trưa với anh đi.”

“Ai rảnh đi ăn với anh, tự vào toilet mà ăn.” Tiểu Lộc thở phì phì hất tay Tô Phi ra.

Mới vừa định đi, sau lưng lại vang lên giọng điệu không nhanh không chậm của Tô Phi, “Dù sao em cũng phải cho anh một cơ hội để giải thích chứ, cho dù không muốn nghe thì cũng phải để anh bày cho em cách thu dọn tàn cuộc chứ. Hay là, thật ra em thật sự hy vọng anh về nhà gặp ba mẹ em, sẵn tiện đặt hàng luôn?”

Vì thế, Tiểu Lộc đành quanh lại, hùng hùng hổ hổ chạy về hướng nhà ăn.

“Em đi đâu?”

“Đi ăn.”

“Bình thường, mỗi lúc có vấn đề cần suy nghĩ, anh thích có phụ nữ đi cạnh mình, nếu nhìn thấy phụ nữ đi trước anh, thì anh chẳng nghĩ được gì cả.....”

“Anh đúng là cái quân đáng ghét.” Tiểu Lộc ngoan ngoãn đi đến cạnh Tô Phi, miệng vẫn không cam lòng mắng, “Vì sao anh lúc nào cũng rảnh vậy hả? Mỗi lần tôi đang rối rắm thì anh liền xuất hiện rồi thêm mắm dặm muối, lại còn luôn có năng lực làm phức tạp thêm mọi chuyện. Bây giờ bác sĩ đều không có việc gì làm sao? Tôi đã bảo là Tây y không tốt, chỉ có Trung y là tốt mà. Nhìn anh thì biết, Trung y người ta ngày nào cũng bận bù đầu.”

“Em thấy Trung y tốt sao?”

“.....” Giờ là lúc nào chứ, cô hoàn toàn không hề có ý muốn thảo luận mấy vấn đề học thuật này với anh ta đâu nha.

“Ừm, vậy anh đi học Trung y.”

“Ê, anh có thể nghiêm túc được không hả?”

“Còn có ích gì sao? Em cũng chỉ có hai mắt mà thôi, lại chỉ biết tập trung trên người một người đàn ông, còn rảnh để nhìn người khác sao? Trước kia anh có từng nói với em anh ghét em điểm nào nhất không?” Tô Phi lộ ra sắc mặt nghiêm túc hiếm thấy.

Tiểu Lộc mơ màng lắc đầu, nhất thời cảm thấy Tô Phi khác ngày thường, nhưng lại có chút quen thuộc, anh ta như thế..... mới giống với trước kia. Tô Phi này quá sáng sủa, thật thật giả giả, thật làm cho người ta không đoán nổi.

“Cái tính cổ chấp của em thật khiến người ta chán ghét.”

“Cổ chấp?” Nói cô cổ chấp sao? Tiểu Lộc luôn nghĩ mình là đứa không có chủ kiến, cứ nhỏ to bên tai liền xù người, sao lại cổ chấp chứ?

“Không có gì.” Tô Phi mím môi, lại cười thật tươi, “Nói chuyện chính đi. Không phải anh muốn gây rối, mà anh cảm thấy nếu em muốn nói chuyện Khứu Sinh cho nhà biết, thì nên bàn qua trước với anh ta, em có chắc anh ấy thật sự hy vọng em làm vậy không? Hai người kết hôn, thì là một gia đình, có nhiều chuyện cần phải bàn bạc chung. Nếu anh ta không xác nhận suy nghĩ của em trước, thay em quyết định mọi việc, em có cảm thấy mình không được tôn trọng không?”

Tiểu Lộc câm miệng, chau mày, suy nghĩ. Không được tôn trọng.....từ ngữ thâm sâu, tam thời Tiểu Lộc không nghĩ đến, chỉ là.....nhiều chuyện Khứu Sinh làm, đích xác là làm Tiểu Lộc cảm thấy bản thân mình không giống vợ anh. Ngủ cạnh người đàn ông đó, cô cũng cảm thấy được sự xa lạ, loại cảm giác này khiến cô cảm thấy rất hoảng sợ.

24. Chương 34

Thì ra, theo như lời Tô Phi, cách thức thu dọn tàn cuộc, chính là.....không ngại giải thích.

Tuy rằng nghe qua quả thật đúng là một biện pháp không có tí gì là có tính xây dựng, nhưng lại không nghĩ ra được biện pháp nào khác, Tiểu Lộc đành phải hao hơi tốn sức dùng lời lẽ cố gắng khiến dì tin rằng cô và Tô Phi chỉ là bạn bè. Đáng mừng một chỗ là, dì Paris cũng không phải là người không có năng lực phân tích.

“Thật ra, con không nói dì cũng nhìn ra được, theo tính cách của con, thế nào cũng không chịu người là bạn trai cũ của bạn mình đâu. Huống hồ, hai đứa chả giống tình nhân gì cả, lúc con yêu đương thì không như thế. Nhớ khi con còn bên cạnh Thẩm Thần Xuyên, vừa thấy nó đến liền cười y chang sắc nữ, cả thể giới như chỉ quay quanh nó, đúng là không có tiền đồ.”

“Dì cũng như con thôi, hừ, còn đi nói con.” Tiểu Lộc chun mũi, khi dễ liếc dì.

Cô cũng thấy rằng, phụ nữ nhà cô, ai cũng xem tình yêu là quan trọng nhất, đó là bản sắc. Người duy nhất bị đột biến chính là mẹ cô. Cho nên, có nhiều chuyện không thể trách cô được, dì truyền quả là một chuyện đáng sợ.

“Dì khác với con, dì cầm lên được thì buông xuống được. Trình Tiểu Lộc, dì nói con nghe, tuy rằng cậu bác sĩ đó nhìn cũng không tồi, nhưng mà tốt nhất cùng dừng quá thân thiết. Mặc kệ cậu ta có thái độ gì với con, cũng không tính chuyện vì sao cậu ta chia tay với Nguyễn Linh, hẹn hò với bồ bạn mình, con gái như thế là không tốt.” Gấp rút tổng Tiểu Lộc đi là một chuyện, nhưng cũng không có nghĩa là cùng đường thì cái gì cũng chơi, dì vẫn rất rõ ràng, giáo dục là không thể lơ là được.

“.....Con sẽ không thế đâu.” Lời này đã chạm đến chỗ mẫn cảm của Tiểu Lộc, khiến cô lập tức xụ mặt.

“Làm gì tự nhiên khi không mà bày cái bản mặt người chết đó ra vậy?” Dì không hiểu ý, trừng mắt với Tiểu Lộc, chặc lưỡi, lại nhìn đồng hồ, kêu lên, “Oái, cái bà cụ kia rốt cuộc có đến không đây, trễ nữa tiếng rồi còn gì!”

Tiểu Lộc lấy lại tinh thần, đưa mắt nhìn ra cửa nhà hàng, “Dì, dì đừng có gọi người ta là cụ bà bà cụ nữa, dì ấy cũng đáng thương lắm, con của dì ấy.....”

“Rồi, biết rồi, con nói hơn mười lần rồi, con mẹ nó không phải con nói con trai bà ta không nhớ đến bà ta; chồng bà ta lại bỏ bà ta đi nuôi vợ bé, nhà thì đông lạnh hè nóng..... Dì này đối xử thế nào với bà ta chứ, đưa di động cũ cho xài, thỉnh thoảng mời đi ăn, lát nữa còn dẫn đi dạo phố mua ít bộ quần áo tặng. Dì này rất là có tinh thần vì lợi ích chung nhà, yên tâm đi.” Cho nên người ta thường nói mà, nuôi con làm gì, cứ như dì cứ tới lui một mình cũng không phải không tốt. Không hi vọng sẽ không thất vọng.

Vừa nói xong, một bóng người bay là đà đến trước mặt Tiểu Lộc, mở miệng thốt một câu: “Ta đến đây, đôi bụng rồi, tôi không thích nhà hàng này, đổi chỗ thôi.”

Dì Paris cong môi, nhìn cụ bà thần bí đã đi trễ lại còn không chút áy náy, nhưng nhìn thấy cái tròng mắt của Tiểu Lộc đành nuốt xuống mấy lời mắng chửi dự định phun ra, “Tôi gọi món hết rồi, ăn luôn đi.”

“Đi đi mà, đổi chỗ đi, Tiểu Lộc thích ăn món cay Tứ Xuyên.” Cụ bà thần bí rất kiên trì.

“Con?” Không ngờ mình lại bị lôi vào, Tiểu Lộc nói về vô tội: “Con không sao cả, gì cũng ăn được.”

“Vậy đi nha, đổi chỗ đi, dù gì cái nào con cũng ăn được mà.”

“.....” Tiểu Lộc thấy khó hiểu, vì sao cụ bà lại nhất quyết đòi như vậy, nhưng khi cô ngược mắt nhìn lên, lướt nhìn ra ngoài cửa nhà ăn, mới bắt đầu hối hận vì sao mình lại không nghe theo lời cụ bà thần bí.

Người ta thường nói chuyện thần kỳ, người thần kỳ thì luôn làm chuyện thần kỳ, tỷ như ..... có thể đoán được ăn ở nhà ăn này sẽ không thể cảm nhận được mùi vị. Tiểu Lộc mím môi, kinh ngạc nhìn hai dáng người sáng lạng chói mắt bước từ cửa vào. Không phải vì trái đất này quá nhỏ, mà là vì họ sống gần nhau, mãi cho đến khi họ đến càng lúc càng gần, Tiểu Lộc mới lấy lại tinh thần, phản ứng đầu tiên là ngàn vạn lần không thể để đi nhìn thấy họ.

Vì thế, cô bắt đầu nói bô lô ba la không ngừng nghỉ, ý đồ muốn phân tán sự chú ý của dì. Một bên lại vội chuẩn bị, chờ chỉ thị của cụ bà thần bí, đổi chỗ khác.

Nhưng, dù thế nào cô cũng không đoán được chính là, ánh mắt của dì mình lại không phải như người thường, lớn tiếng gọi: “Thẩm Thần Xuyên!”

Mặt Tiểu Lộc cứng đờ, nhìn theo tầm mắt của dì, anh hắn là đã ngồi vào bàn rồi lại đi WC một mình. Cô không ngừng hường anh nháy mắt, thiếu điều muốn hét lên “Cút mau”, nhưng Thẩm Thần Xuyên như bị đóng đinh dưới chân, bất động đứng chết một chỗ.

“Chà! Cuối cùng hôm nay cũng bị tôi nhìn thấy, cái tên bạc tình lang, Trần Thế Mi! Con mẹ nó tôi muốn chém cậu từ đời nào rồi, Tiểu Lộc nhà tôi có gì không tốt, nó đợi cậu lâu như vậy, cậu nói chia tay là chia tay, không có lấy một lý do. Tại sao, tại sao lại không nói được một câu hử? Lúc trước nhìn thấy tôi là một tiếng dì, hai tiếng cũng dì, nghe nó ngọt làm sao đâu, giờ lại trở mặt làm như không quen? Tiểu Lộc đứng là có mắt như mù mới đi coi trọng cậu như vậy.” Dựa theo lời của Tiểu Lộc lúc trước, Thẩm Thần Xuyên quay về, chia tay với Tiểu Lộc, còn về nguyên nhân nào đã gây ra kết quả đó thì lại không hề nhận được, cho nên dì cảm thấy Thẩm Thần Xuyên đã không nói một câu công bằng với cháu mình.

Nhìn thấy tư thế đó của dì, Tiểu Lộc đành ngồi im một bên, cả hơi để khuyen cũng không có. Bây giờ dì chỉ biết người đó không cần cô, đã giận tới vậy; nếu bất hạnh mà để dì biết hắn kết hôn với bạn cô, có khi nào dì đốt nhà hắn luôn không?

“Ngại quá, dì à, thật xin lỗi. Nhưng mà con nghĩ .....bây giờ Tiểu Lộc hắn là rất hạnh phúc, chuyện khi xưa cũng không cần nhắc lại nữa.” Im lặng thật lâu, Thẩm Thần Xuyên mới cười rồi nói một câu như vậy.

“Hạnh phúc? Nó hạnh phúc hay không thì do cậu ban sao? Tiếp theo có phải cậu muốn nói, cậu chia tay nó là vì để nó được hạnh phúc không? Ôi, đúng là vĩ đại, đáng được ca tụng, đúng là thánh nhân chuyển thế mà!” Sau khi cười mỉa mai đã đời, dì mới biến sắc, trừng mắt nhìn Thẩm Thần Xuyên, “Cút! Hai năm trước sao không chia tay luôn đi, còn dùng cái mặt người mà về đây, cái thứ đồ bằng vàng thì quên bao cám, người xưa nói đúng quá mà, cậu có gan làm thì đừng viện cớ này nọ, đừng xem Tiểu Lộc nhà tôi như đứa nhỏ ba tuổi mà đùa giỡn.”

“Dì ơi.” Ngay lúc dì đang có hứng mắng người, một giọng nói nhẹ nhàng mềm mại cất lên, “Chỗ công cộng, chú ý một chút. Chẳng lẽ, dì muốn tất cả mọi người đều biết Tiểu Lộc bị người ta bỏ rơi còn phải nhờ dì cô ấy ra mặt sao?”

Dì Paris sững sốt, nghẹn họng, trân trối nhìn Nguyễn Linh bước đến, ánh mắt tóe lửa nhìn vào cảnh Nguyễn Linh đang kéo tay Thẩm Thần Xuyên. Sau cùng là im lặng, bị khung cảnh này làm cho rúng động toàn thân. Tiểu Lộc chưa từng kể với nhà về đoạn nhạc đệm này của câu chuyện.

“Con mẹ nó……” Tiểu Lộc cố gắng nhẫn nhịn này giờ, nghe đến câu cuối cùng của Nguyễn Linh, liền mất hết kiên nhẫn.

Ngay vừa lúc Tiểu Lộc bật người đứng dậy, cụ bà thân bí lại bình tĩnh dè cô ngồi xuống, “Để dì.”

Vừa dứt lời, một chén nước trong tay cụ bà hất ra, tạo thành một đường pa-ra-bôn hoàn hảo, chuẩn xác đập lên đỉnh đầu Nguyễn Linh, nước theo hai bên má Nguyễn Linh chảy xuống, cái chén thì rơi xuống đất vỡ tan, cả nhà hàng đột ngột trở nên yên tĩnh.

“Còn chú với chả ý cái gì nữa? Cô làm ảnh hưởng đến khẩu vị ăn uống của tôi!” Cụ bà ngẩng cao đầu, rống to.

Oa, cái tư thế này, thật là Tiểu Lộc hoài nghi cụ bà này lấy từ của mẹ mình.

“Trình Tiểu Lộc!” Nguyễn Linh vẫn giữ được lý trí, cô biết vào lúc này hẳn là cần phải nhắm ngay vào nhân vật trung tâm, “Cậu khó chịu với mình, thì cứ nói thẳng đi, tìm một đồng người nhân cách quái gở này đến là có ý gì? Nghĩ rằng mình là người bị hại nên phải được bảo vệ sao? Đừng luôn miệng nói câu hai năm đợi Thẩm Xuyên, hai năm hứa hẹn của hai người thì đã là gì? Cho dù nhìn thấy mình và anh ấy kết hôn, cậu cũng chẳng bỏ chút tâm tư để chất vấn anh ấy, nói trắng ra, cậu thật sự nghiêm túc với anh ấy sao?”

“Kết hôn?! Cái đứa hồ lý tinh lẳng lơ này kết hôn với nó?” Dì Paris kinh ngạc gào to, không thể trách dì không giữ đúng thái độ, dì luôn vì hình tượng mà cố giữ thái độ kiêu ngạo, nhưng mà loại này cần phải xài với đúng người thì mới đáng xem.

“Bối tôi không hỏi, thì cậu liền lấy nó làm lí do ư? Có làm không đó? Hai người nếu nhất định phải tìm ra cái cớ nào đó để sống cho thanh thản, tôi không có ý kiến, nhưng mà! Lam ơn, đừng lôi tôi xuống nước! Cho dù năm đó tôi có ngàn sai vạn sai, bây giờ tôi cũng không hề hối hận, đừng hi vọng tôi sẽ vì hai người mà tự kiểm điểm bản thân. Còn nữa, tôi con mẹ nó chả có phải gai mắt khó chịu gì với hai người, tôi cần gì phải khó chịu với loại người như hai người, bà là bà xem thường hai người, rõ chưa? Là xem thường! Ngay cả liếc mắt một cái cũng không muốn, cần gì phải khó chịu?”

“Nói vô ích, mau giúp nó tẩy mùi lẳng lơ đi.” Ngay lúc Tiểu Lộc vừa nói xong, cụ bà thân bí lại xuất hiện, lấy người đẩy cô ra, không biết lấy cái xô từ chỗ nào đến, tạt một cái thật nghệ thuật lên người Nguyễn Linh.

Sở dĩ gọi là nghệ thuật, là vì cụ bà tạt thật tao nhã, Tiểu Lộc hiếm thấy ai đánh ghen mà tao nhã được như thế. Tạt xong còn làm như không có gì mà đưa cái xô lại cho phục vụ, vỗ vỗ tay, phong độ nói một câu: “Giúp tôi trả xô cho quản lý, sẵn tiện cám ơn cậu ta đã cung cấp đạo cụ, tôi sẽ giới thiệu bạn bè đến đây ăn. À, đúng rồi, tiền boia gấp đôi.”

“Mấy người làm ăn kiểu gì thế hả, cứ thế mà để đám người điên này ra oai à?!” Sau khi lấy lại tinh thần, Nguyễn Linh bắt đầu rít gào.

Mất thấy người kẻ bên gần như sụp xuống, Thẩm Thần Xuyên đứng thời cơ giữ chặt cô lại, trước lúc cô lên cơn điên liền lôi cô rời khỏi nhà hàng.

Bị kéo thẳng đến bãi đỗ xe, Nguyễn Linh vẫn không ngừng chửi rủa.

Đến tận lúc bị Thẩm Thần Xuyên nhét vào xe, Nguyễn Linh mới tổng kết một câu, “Người mắt bị mù không phải Tiểu Lộc, là tôi! Sao tôi lại đi gả cho người như anh!”

“Thắt dây an toàn.” Thẩm Thần Xuyên bình tĩnh quét mắt mà người cô, không thèm quan tâm tiếng gào của cô.

“Chả sao cả, đâm chết cho quên phút nó đi.” Nguyễn Linh trợn mắt, bị thái độ của anh làm cho lửa giận bùng bùng, tức mà không xả được.

Vừa nói xong, Thẩm Thần Xuyên không thèm nói nữa, khởi động xe, nhả ga, chạy đi.

Nhưng Nguyễn Linh cũng không phải người biết kiềm chế như anh, một bụng tức không nín được: “Anh có phải là đàn ông hay không vậy? Nhìn thấy người ta làm thế với vợ mình, còn đứng bên cạnh không nói được một tiếng. Nếu anh thật sự muốn ly hôn như vậy, cũng đừng bức chết tôi. Những toan tính, tuổi thanh xuân đều tiêu hao vào anh, trước kia đầu óc tôi bị rút gân mới tìm mọi thủ đoạn tiếp cận anh, nếu không yêu, vậy ly hôn đi.”

“Trước kia người đầu óc bị rút gân không phải là cô, là tôi.” Là anh ngốc, mới đi tin vào lời Nguyễn Linh..

“Anh thật sáng suốt, e là chỉ có anh mới là người sáng suốt nhất, vừa nhìn rõ, lại vừa thận trọng. Trước mặt thì sấm vài người chồng tốt, sau lại làm ra vẻ tình thánh ghi lời chúc mừng sinh nhật với Tiểu Lộc lên tạp chí, chẳng phải anh muốn nhìn vợ chồng họ bất hòa, để anh có cơ hội sao? Đáng tiếc, đối với đôi vợ chồng cực phẩm đó, một người thì chẳng biết suy nghĩ, một kẻ lại chẳng để tâm chuyện bên ngoài. Mà cho dù chúng ta có ly hôn, mọi người cũng tưởng anh chỉ là kẻ bị hại; cho dù Tiểu Lộc có bỏ Khuê Sinh theo anh, mọi người cũng không nghĩ anh là kẻ thứ ba, sẽ cho rằng hai người mới là trời sinh một đôi.”

Thẩm Thần Xuyên trước sau vẫn không để ý đến cô, đối với những lời cô nói anh không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ chuyên tâm lái xe, nét mặt không chút thay đổi.

“Anh cũng đừng uống phí sức lực nữa, không nghe Tiểu Lộc nói gì sao? Người ta là xem thường anh! Anh nói đi, nếu tôi nói với cô ấy biết, năm đó, tôi chỉ tùy tiện nói hai ba câu bên tai anh, anh liền tin Tiểu Lộc không yêu anh, còn vì cô ấy mà tức giận rồi lên giường với người bạn tốt nhất của cô ấy, cô ấy có càng xem thường anh hơn không?”

“Câm miệng.” Chuyện gì anh cũng có thể bảo trì phong độ, duy chỉ có chuyện này là Thẩm Thần Xuyên không muốn phải đối mặt.

“Tôi lại càng muốn nói. Anh thật sự yêu Trình Tiểu Lộc sao? Sợ là không phải đâu, một cây làm chẳng nên non, nếu tình yêu của anh đối với cô ấy kiên định như thế, thì đã không tin lời của tôi, cũng không lên giường với tôi. Đừng lấy chuyện say rượu làm cái cớ, chúng ta đều là

người trưởng thành, biết rằng sau khi say mới chính là lời nói thật. Đối với anh mà nói, thứ không chiếm được, mới là tốt nhất.....”

“Xuống xe.” Không đợi cô nói hết câu, Thẩm Thần Xuyên thẳng gấp, anh đã nhấn nài đến cực điểm rồi.

“.....”

“Xuống xe!”

Nguyễn Linh ngẩn người, không ngờ anh lại như vậy.

Lúc cô tỉnh người lại, Thẩm Thần Xuyên đã bước xuống xe, mở cửa ra, lôi cô ra ngoài.

Chạy đi, không hề quay đầu dù chỉ một lần.

Cả quá trình diễn ra thật trôi chảy, thậm chí không cho cô cơ hội phản kháng.

Đường phố vào đầu thu, chỉ có cô ngây ngốc đứng đó, nhìn thấy một đôi chở nhau bằng xe đạp chạy ngang qua, tựa như bức tranh khi xưa giữa cô và Thẩm Thần Xuyên. Không có đau lòng, Nguyễn Linh chỉ thấy không cam tâm, không cam tâm chuyện mình vẫn chỉ là vật thay thế, không cam tâm hết lần này đến lần khác bại dưới tay một người chỉ biết giả ngây giả dại. Chẳng lẽ chỉ có giống như Trình Tiểu Lộc thì cái gì

cũng được, gặp chuyện thì khóc rống mới được đàn ông yêu; phụ nữ quá kiên cường thì không biết đau lòng sao?

Cảm giác mệt mỏi bỗng nhiên xông tới, Nguyễn Linh cảm giác bản thân mình sắp chóng không nổi nữa, ngồi xồm xuống ven đường. Từ sau khi ba mẹ mất đi, lần đầu tiên cô làm theo đúng nguyện vọng của mình, khóc cho thỏa.

25. Chương 35

“Tôi nói này bà già, bà quả là chân nhân bất lộ tướng nha, cái xô nước đó tạt thiệt đúng đẹp luôn, tạt thể mà không trúng mình một giọt. Hà, thiệt hả giận, tiếc là hai cái thứ đó chuồn nhanh quá, mắng thêm được hai câu nữa thì càng đã.” Đi khỏi nhà hàng, dì còn kéo cụ bà thần bí lại mà cảm thán.

Người kia cũng rất ăn ý, xun xoe khoe, “Cái đó thì có gì đáng kể đâu, lúc tôi còn trẻ đã là cái khắp xóm vô địch thủ, ai, chỉ là lâu lắm rồi mới có lại cảm xúc mãnh liệt thể này nên hơi lạ lắm một tí, tạt nước là kỹ năng sống, phải làm sao cho tung tóe người mà không vấy lấy mình, rất thâm diệu, bà không hiểu đâu.....”

Đúng là thao thao bất tuyệt mà, môi Tiểu Lộc giật giật, bất mãn đi theo sau, nghe hai người bàn luận kinh nghiệm. Tuy rằng, hai người vì cô mà mới làm vậy, nhưng mà..... vì sao cụ bà thần bí hứa “Tiền boia gấp đôi” mà người trả lại là cô chứ?!

“Ôi, ôi, trời cũng giúp ta mà!” Trong lúc tán gẫu quá háo hức, bỗng nhiên dì hét to, chỉ tay về phía bên đường cách đó không xa, Nguyễn Linh, kích động nắm chặt tay cụ bà thần bí đi về hướng đó.

Người qua đường đi ngang qua, cách một đoạn lại không nén được tò mò mà xoay đầu nhìn Nguyễn Linh vài lần.

Lúc dì Paris xông lên kêu, có vài người đi ngang cũng ngừng lại, “Ý, Trần Thế Mĩ nhà cô đâu rồi? Không cần cô nữa sao? Quả báo nha, cho nên câu người làm gì thì trời đều thấy không phải không có đạo lý đâu, hừ, cô thông minh như vậy phải sớm biết kết cục này rồi, cậu ta làm thế với người khác, thể nào cũng có người làm thế với cô.”

“Cũng phải thôi, làm kẻ thứ ba thì đời nào được sống yên bình, sớm muộn thì cô cũng thành bà vợ bã cá của cậu ta mà thôi.” Cụ bà thần bí theo sau phụ họa.

Hai người kể nói người hát, Tiểu Lộc im lặng không lên tiếng, chau mày nhìn Nguyễn Linh. Thật muốn cười phá lên thật to, nhưng lại cười không nổi, mới chợt nhận ra, thì ra mình đã không thêm để ý đến hai người kia từ lâu rồi, thể nên mới không có tâm tình cười trên sự đau khổ của người khác như vậy.

“Nhìn này, nhìn này, đây chính là kết cục của tiểu ba*. Cho nên ta nói, làm người thì phải có đạo đức, kẻ thứ ba là tuyệt đối không thể, không thể làm đâu.” Dì lôi kéo người đi đường đang xem kịch vui lại kể, còn cụ bà thần bí thì đang giữ chặt Nguyễn Linh, “Bà già, bà trông chừng nó đi, yên tâm đi, dù dễ chồng người ta, cũng không có kết cục tốt đâu.....” (*: kẻ thứ ba, vợ nhỏ.)

“Dì à, đi thôi.” Tiểu Lộc dời mắt, bước đến nín đi lại, nói.

“Sao phải đi?”

“Đi thôi, vô nghĩa, chơi không vui.”

“Con không cần phải chịu thiệt rồi lại còn đồng cảm với nó đó chứ? Có cần lại khoác áo lạnh cho nó để nó không bị cảm lạnh luôn không.....” Miệng tuy nói không tha nhưng dì vẫn nghe lời Tiểu Lộc mà tránh đi.

“Dì à.....” Tiểu Lộc nói như hết hơi, “Cả thế giới đâu phải chỉ có mỗi mình Thẩm Thần Xuyên là đàn ông đâu, cần gì vì loại người này mà cãi nhau, làm giảm giá trị con người mình.”

“Có lý, thế cuối tuần này theo dì đi coi mắt.” Cơ hội tốt nha, dì bám sát câu trả lời của cô mà nói lại.

“Dì cũng đi, đi coi giúp con, dì nhìn người cực chuẩn.” Cụ bà thần bí khuyên..

“.....” Căn cứ vào sự đồng nhất lập trường của hai người, dì không muốn phản bác lại, bằng không thì thật đúng là muốn nói bà nhìn người chuẩn đã không chọn sai chồng rồi.

“Quyết định vậy đi, nhớ nói rõ thời gian địa điểm cụ thể cho con.”

Cuối cùng, người tuyên bố sẽ có mặt giúp Tiểu Lộc coi mắt vào cuối tuần – cụ bà thần bí lại không xuất hiện, cứ như là bốc hơi biến mất tã.

Nhưng đối với dì Paris mà nói, chỉ cần có Tiểu Lộc, chẳng sợ cô có ngàn cái không muốn thì dì cũng có cách tống cô đi. Đương nhiên, về lần coi mắt này có tiến triển hay không, cũng không quan trọng, quan trọng là ý nghĩa của nó, như thể xem như chứng minh chuyện Tiểu Lộc thật sự đồng ý buông bỏ Thẩm Thần Xuyên mà tiến lên một bước nhỏ.

Cho nên, Tiểu Lộc cũng bị lôi đi, dì rất hài lòng, vui vẻ hào hứng giới thiệu cả hai cho nhau: “Tiểu Lộc nhà chúng tôi rất có năng lực, công việc ổn định, vào nhà bếp ra phòng khách, chăm lo được mọi mặt. À, đúng rồi, Tiểu Lộc, đây là người dì từng nói qua, cháu của bạn trai dì, tên đẹp lắm, Lí Tiêu Dao, không phải con thích xem kiếm tiên sao.”

“.....Kiếm tiên xưa rồi, giờ con lại thích Anh Tử sư thúc.” Mấu chốt là, tên hắc là Lí Tiêu Dao thì làm cái rắm gì, cô cũng đâu phải Triệu Linh Nhi.

“Ha ha, như nhau thôi, đều là con cháu Viêm Hoàng.” Tiêu Dao nhìn ra vẻ khó xử của dì, chủ động đáp lời, “Anh nghe dì nói, em làm về ý tưởng quảng cáo? Vậy công việc chắc là rất bận?”

“Phải đó, phải đó, tôi bận lắm, bận đến nỗi không có thời gian nói chuyện yêu đương.” Tiểu Lộc nói nhanh.

“Vậy tốt quá, anh cũng rất bận, anh là họa sĩ, bận đến không có thời gian dành cho bạn gái. Xem ra, hai chúng ta cũng rất hợp nhau.....”

“Dì, dì! Anh ta làm nghệ thuật kia, làm nghệ thuật đó!” Nghe vậy, Tiểu Lộc hưng phấn kéo áo dì, ba cô đã dặn dò, ngàn vạn lần không thể tìm đàn ông làm nghệ thuật.

“À, dì quên nói với con, ba con đã hạ yêu cầu xuống rồi, làm nghệ thuật cũng được, chỉ cần không phải nhiếp ảnh là được rồi.”

“Vì sao?” Không phải là ba có thiên lý nhãn đó chứ, có phải đã đoán được gì rồi không? Không thì sao thế thể chột đúng chỗ vậy?!

“Bởi vì chụp ảnh khiêu dâm.” Dì bám sát vào tai Tiểu Lộc, nói nhỏ.

Tiểu Lộc nhếch mép, cười gượng, ba cô cũng hay qua ha. Nhưng mà, không lẽ không ai nói với ba rằng, cho dù không phải nhiếp ảnh gia thì cũng xài được máy ảnh sao?

“Sao thế? Tiểu Lộc không thích đàn ông làm nghệ thuật sao? Anh cũng chỉ vẽ vài bức tranh, không tính là nghệ thuật, lại giống con buồn hơn, cũng chỉ là vì chén cơm thôi.” Tiêu Dao giải thích.

Dì vội cười giảng hòa, lắc đầu nói, “Đâu có, đâu có, con bé thích nhất người làm nghệ thuật, rất có khí chất.”

“Đúng vậy, tôi còn thích nhất là nhiếp ảnh gia nữa, tốt nhất là phải lạnh lùng, thích bắt tôi ngày nào cũng tắm giúp cho ‘bồ sữa’, thích cái chỗ nào đó bó thạch cao trên người nhiếp ảnh gia .....”

“Con nói nhắm gì đó hả?” Bị những lời nói lộn xộn của Tiểu Lộc làm dao động, dì bèn lên cầu cô, vừa nghiêng răng nghiêng lợi cắt ngang.

“Con chỉ muốn nói cho Tiêu Dao tiên sinh biết tiêu chuẩn chọn chồng của con thôi. Tiêu chuẩn của con cực thấp, chỉ là con không có thời gian yêu đương gì cả, tốt nhất là người lập tức cùng con đến cục dân chính đăng ký kết hôn luôn, không cần hứa hẹn, không cần lời ngon tiếng ngọt, chỉ cần.....” Chỉ cần gì nhỉ? Tiểu Lộc nghiêng đầu cố vắt óc suy nghĩ, nghĩ kỹ thì thấy Khưu Sinh rất tốt, nhưng cô lại không hình dung ra

được, thì ra có vài thứ không thể nói ra được thành lời, “Chỉ cần gọi con một tiếng ‘bà xã’ thật êm tai là được.”

Yêu cầu vừa không rõ ràng lại khó khiến Lí Tiêu Dao không hiểu đầu vào đâu, đành cầu cứu sang dì, “Dì, cô ấy đang nói gì vậy?”

“Con đang nói gì vậy?” Người hoang mang không ngừng không chỉ có Lí Tiêu Dao, còn có dì Paris.

“Cô ấy đang nói con.” Dì nói vừa dứt câu, Tiểu Lộc còn chưa kịp giải thích, một giọng nói chết người đã cất lên, “Dì Paris, đã lâu không gặp.”

“Xì, xì dầu?!” Mắt thấy Khuất Sinh nháy mắt mỉm cười với mình, dì Paris bắt giác xoa xoa vị trí tim mình, ai...đúng là lớn tuổi thì không bằng trước kia, chấp nhận sự thật là không thể có công lực phóng điện như người trẻ tuổi.

“Anh, anh, anh, anh..... Sao anh lại ở đây?” Tiểu Lộc hoảng sợ trừng mắt nhìn Khuất Sinh, người này là cái thứ gì vậy, muốn xuất hiện ở đâu cũng được à?

“Bà xã.” Nếu cô nói lúc anh gọi cô là ‘bà xã’ nghe rất êm tai, thế thì anh cũng vui vẻ gọi cô hai tiếng đó, “Anh đã về, tất nhiên là phải ở cạnh em.”

“Ồ, ở đây làm gì?” Không phải đến bắt kẻ thông dâm đó chứ?

“Tới đón em về.”

“Dì, thế này là thế nào?” Vị Lí Tiêu Dao không cam lòng bị người khác bỏ rơi đành lên tiếng.

“Không có thế nào, không có thế nào cả, cậu ta đến mượn xì dầu thôi.” Ngay cả tôi còn không biết là thế nào, ngoại trừ trợn mắt nói dối thì biết phải thế nào nữa.

Khuất Sinh nhếch mép, như thể đang cười, nhưng ánh mắt nhìn Lí Tiêu Dao lại lạnh thấu xương. Tình huống quả là khá hỗn loạn, nhưng anh không có tâm trạng giải thích, những lúc thế này, người cần giải thích phải là họ, anh cũng thật sự cần nghe bà xã mình cho mình một lời giải thích hợp lý.

Anh cố gắng kiên nhẫn, kéo Tiểu Lộc đi, trước khi đi còn nói một câu gọi là công bằng với dì: “Dì Paris, lần sau quay lại sẽ cho dì xem hôn thú của bọn con.”

“.....Mối tình xì dầu a.” Dì mông lung nhìn bóng dáng đôi trẻ, ngại ngần phun ra một câu tổng kết.

Đến tận lúc bị Khuất Sinh kéo ra khỏi nhà hàng, Tiểu Lộc cũng chưa dấu kịp gương mặt với nụ cười sắc nữ lại, “Anh thăm rồi, chắc chắn dì sẽ báo cho mẹ em ngay cho coi.”

“Giờ người thăm hơn phải là em mới đúng, tốt nhất trước lúc về đến nhà thì lo mà nghĩ ra cái cớ nào nghe dễ tai đi.” Khuất Sinh xoay đầu trừng mắt nhìn Tiểu Lộc, bàn tay nắm tay cô cũng cố ý siết lại, Tiểu Lộc đau đến nhúm mày anh mới buông ra. Thật ra, gặp mặt ba mẹ vợ cũng không phải chuyện gì thăm lăm, quá lăm thì mua một đồng pin nai thôi, “Lên xe.”

“Lên, lên xe?” Tiểu Lộc kinh ngạc nhìn chiếc ‘xe’ trước mặt, không dám tin vào mắt mình, cao giọng hỏi lại, “Xe này?”

“Sao thế? Xe này cũng không tồi nha, máy điều hòa tinh khiết như thiên nhiên, hộp số tự động, chỗ ngồi thoải mái, là loại nổi danh quốc tế .....Forever.”

Xe đạp hiệu 26 Forever?! Trong ấn tượng của Tiểu Lộc, chiếc này gần như là mai danh ẩn tích từ đời nào rồi, cô nói run run: “Nó ... ở....đâu ra?”

“Trộm được.”

“.....” Anh có cần cả người mặc tây trang cao cấp chạy xe đạp chôm không hả?

Quan trọng hơn là, Tiểu Lộc có nỗi ám ảnh với xe đạp rất mãnh liệt nha, lần đầu tiên ngồi ở yên sau xe ba, mỗi lần ba lên xe xuống xe, cái đường cong của vòng chân xinh đẹp quét qua, thật sự là nguyên nhân chủ yếu tạo thành nỗi ám ảnh thời thơ ấu cho cô. Vì sao đã nhiều năm như vậy, hai người đàn ông quan trọng nhất đời cô, lại muốn cùng cô ôn lại cơn ác mộng cũ?

Tiểu Lộc đoán chuyện sau đó hẳn là phải rất mất hồn, nhưng cô đã đoán sai.

Khuru Sinh một đường khiêng cô về nhà, không nói một lời túm cô lên giường, sau đó bắt đầu khoan thai cởi áo tháo thắt lưng.

“Làm, làm gì chứ?” Tiểu Lộc thụt lui ra sau, nghi ngờ không biết có phải anh giận quá hóa khùng, cho nên chỉ nghĩ ra cách trừng phạt duy nhất, rõ ràng chính là lên giường ban ngày.

“Em nói đi?” Khuru Sinh mím môi, cởi áo khoác xong, bắt đầu gỡ nút áo.

“Đừng, đừng xúc động, dì Paris có thể về bất cứ lúc nào nha.....” Nói là nói vậy, nhưng cô cũng rất ăn ý mà cởi giầy.

“Anh nghĩ là dì cũng quen rồi.” Tiếp tục cởi áo sơ mi.

“Cũng không thể nói vậy, dù sao dì cũng lớn tuổi rồi, có thể không tiếp nhận được lối sống của lớp trẻ tụi mình đâu.”

“Phiền em giải thích cho anh biết đây là cái gì?”

Lời vừa buông, thì một cái gói được ném tới trước mặt Tiểu Lộc. Nhìn qua thì thấy được bao rất kỹ lưỡng, nhưng rõ ràng chỉ là thủ thuật che mắt, bên trong có gì đó rất sinh động. Khi vừa chậm rãi lấy vậy gì đó từ gói hàng ra, sắc mặt Tiểu Lộc cũng càng lúc càng trắng bệch.....

—— máy mat-xa?!

Có ai đến nói cho cô biết đây là cái gì không?!

Đợi Tiểu Lộc mù mờ vô tội ngẩng đầu lên, Khuru Sinh đã thay xong quần áo, lúc này Tiểu Lộc mới chợt hiểu, thì ra không phải lên giường nha, người ta chỉ thay quần áo thôi.

“Anh không biết là khẩu vị em lại tốt thế.” Anh mỉm cười, ngồi xuống cạnh cô, tà mắt nhìn cô hỏi, “Bà xã, em có anh rồi, cần gì phải bỏ gần muốn xa chứ?”

“Không đúng, không đúng, không phải đâu, cái này không phải của em mua, em cũng không biết nó ở đâu ra .....Ồi, e cần nó làm gì chứ.....” Dưới cái nhìn càng lúc càng đáng sợ của Khuru Sinh, Tiểu Lộc đột nhiên có cảm giác hết đường chối cãi.

“Ừm, anh cũng rất muốn biết em cần nó làm gì đó?” Vấn đề này rất đáng để suy ngẫm, rốt cuộc là bà xã nhà anh có nhu cầu lớn hay do bản thân anh vô năng đây?!

“Thật sự không phải của em mà, rốt cuộc là ở đâu ra chứ.....” Tiểu Lộc thô bạo túm cái gói lật qua lật lại xem xét. Hăm hại, đây là hăm hại, cô nhất định phải tìm cho ra chủ mưu sau cái màn này, chứng minh mình trong sạch.

“Cứ giữ đó đi.” Khuru Sinh chuyển mình, tốt bụng đưa thiệp mừng cho cô.

Xem ra, anh đã bỏ chút thời gian xem qua tấm thiệp.

Một chiếc thiệp mừng sinh nhật bình thường lộ ra, Tiểu Lộc đưa mắt nhìn Khuru Sinh, chợt liên tưởng đến mấy thứ trên tạp chí của Thẩm Thần Xuyên. Theo như bình thường, Thần Xuyên tuyệt đối không tặng quà, vậy giờ trừ anh ta ra thì còn ai vào đây? Tiểu Lộc quyết định không đoán nữa, trực tiếp mở thiệp ra, công bố đáp án.

—— sinh nhật vui vẻ, buổi tối không có Khuru Sinh, Tiểu Bát chính là Tin mừng của cậu!

“.....” Tin, tin mừng? Tiểu Lộc hóa đá. Rốt cuộc là mừng chỗ nào hả, đây là chia rẽ tình cảm vợ chồng người ta nha!

“Sinh nhật lần này của em đúng là rất khó quên,” Anh nheo mắt, đứng dậy, mỉm cười nhìn cô.

“Đây..... cũng chỉ là một chút, một chút tâm ý của Tiểu Bát thôi mà.....”

“Vậy sao?” Đúng là còn chu đáo hơn cả anh, “Vậy em ráng hưởng thụ cho tốt một mảnh tâm ý này đi.”

“Anh đi đâu?” Thiệt thảm, mới vừa bị bắt gặp đi coi mắt, giờ lại để anh ấy thấy thứ này, không phải là anh ấy định bỏ nhà đi luôn....không bao giờ trở lại chứ.

“Công tác.”

Khuru Sinh bỏ lại hai chữ, liền xoay người bỏ đi. Nếu không phải vì cần lời bà xã không chịu nghe lời này về nhà, anh cũng không phải bỏ dở công việc, người xưa nói quả không sai: hồng nhan họa thủy, hồng nhan họa thủy! Cho dù là phụ nữ đáng vẻ thế nào cũng có thể có cơ hội phát triển thành họa thủy!

“Ý, sao anh lại khóa trái cửa vậy!” Đợi đến lúc Tiểu Lộc đuổi theo ra cửa thì đã chậm, chỉ nghe tiếng đóng cửa bên ngoài, sau đó mặc kệ cô đập thế nào, cửa cũng không chút sứt mẻ.

“Cho em có đủ không gian riêng tư.”

“.....”

“Bé cưng, nếu nó không thỏa mãn được em, thì chờ anh về.”

“.....” Tiểu Lộc nhìn lên cửa, như thể có thể tưởng tượng được vẻ mặt tà ác đang tươi cười của Khuru Sinh ngoài đó, không nói được gì, cô đành om lặng nhìn ra cửa sổ, hận không thể lập tức tìm Tiểu Bát, ném cái máy mat-xa kia trả lại cho cô ấy, tiện thể to tiếng hỏi..... “Quà sinh nhật kiểu này, rốt cuộc là xài thế nào?!”

26. Chương 36

Loại quà sinh nhật này, rốt cuộc là xài như thế nào đây?

Câu trả lời của Tiểu Bát chính là: “Mình nghĩ Khuru Sinh không ở nhà, cậu sẽ cô đơn, ai biết được anh ấy về bất thành linh đâu.”

Cô đơn? Á à, một cái từ sinh động làm sao đâu nha, “Cô đơn cũng không cần cái đó nha!”

“y da, ây da, như nhau thôi mà, quan trọng là chuyện đằng sau đó, Khuru Sinh xử cậu thế nào?” Tinh thần bà tám, chỗ nào cũng có.

“Đại khái là rất tức giận, mình cũng không biết chừng nào anh ấy về, sau lại thấy mệt quá, ngủ luôn. Cơm tối còn chưa ăn, đi cũng không về, bảo là mình bù cho đi tin tức quá động trời, đi cần phải tìm đến bạn trai để hồi phục tâm trạng. Sau đó, đã là buổi sáng, Khuru Sinh sắp ra ngoài, tớ thấy anh ấy đang thay quần áo.” Nói đến đó, cả người Tiểu Lộc rũ xuống, buồn bã nhào người lên bàn trong phòng uống trà.

Theo kế hoạch thì phải là chờ anh đi làm về thì dỗ dành anh một chút, giờ thì khỏi đỡ nữa, vì cứ mỗi lần mở miệng thì càng khiến mọi chuyện thêm nghiêm trọng hơn.

“Không thể nào, lãnh đạm vậy sao? Không phải nên là tiểu biệt thắng tân hôn sao, không phải nên là tình cảm mãnh liệt sao?”

“Đúng đó, lãnh đạm vậy đó. Cậu nói đi, mình có nên trịnh trọng giải thích một lần, thù mới hận cũ, một lúc mà nhiều chuyện như vậy, anh ấy nhất định sẽ rất tức giận.”

“Mình không phát biểu ý kiến, miễn cho Khuru Sinh lại cách xa cậu thêm, mang tội lắm.” Tiểu Bát bĩu môi, cảm thấy lần nào bản thân cũng đều tận tâm tận sức giúp đỡ vợ chồng nhà họ trau dồi thêm tình cảm vợ chồng, nhưng chẳng lần nào được hồi báo, “Nhưng cả một câu anh ấy cũng không nói với cậu sao?”

“Không có.” Tiểu Lộc uể oải trả lời, thoáng nhìn qua cái cốc trong tay, lại lấy lại tinh thần, “Có điều sáng nay thấy cái cốc này trên bàn, hẳn là anh ấy tặng cho mình đó, ha ha.”

Một cái cốc thật bình thường, màu sắc được Tiểu Lộc tự động xem như màu ph*o, nhỏ nhỏ, lại đáng yêu, chỉ là nhìn qua thì chẳng có gì là đặc biệt. Chẳng qua, Tiểu Lộc cảm thấy dường như nó khá quen mắt.

“Tiểu Lộc, Tiểu Lộc.....” Đột nhiên Tiểu Bát giữ chặt cô.

“Gi thế hả?”

“Khứu Sinh nhà cậu kìa.”

Theo tầm mắt của Tiểu Bát, Tiểu Lộc nhìn thấy Khứu Sinh đang chào hỏi với khách hàng, nói xong vài câu thì đi thẳng vào văn phòng của Lê Nhược Lâm.

“Đừng sợ, có Tiểu Bát ở đây mà!” Nói xong, Tiểu Bát vô cùng lo lắng vọt đến máy pha cà phê, cầm cái tách, pha một tách cà phê, trấn định lại, tự nhiên bưng tách cà phê chạy về phía văn phòng Lê Nhược Lâm.

Ông xã nhà mình sáng sớm đã biến mất, muốn đến công ty cô tìm lãnh đạo cô mà không nói với cô một câu, sao cô lại không tò mò chứ? Cho nên, động tác của Tiểu Lộc còn nhanh hơn cả Tiểu Bát, cơ hồ là lập tức bám theo Tiểu Bát vọt đến văn phòng Lê Nhược Lâm, nép ở cửa, nhìn xuyên qua khe hở bức màn vào bên trong.

Cô cũng biết nhìn trộm là hành vi không tốt, nhưng vào lúc thế này thì ai còn rảnh để lo nhiều chuyện như vậy.

Đáng tiếc hơn nữa làm Tiểu Lộc chỉ thể đưa mắt nhìn Khứu Sinh và Lê Nhược Lâm trò chuyện vui vẻ, chứ một chút giá trị tin tức cũng không có. Đến lúc Tiểu Bát đưa cà phê xong rồi ra khỏi cửa, mới lén lút báo cáo lại: “Thì ra là anh ấy vội đến chỗ Lê Nhược Lâm để tặng quà nha.”

“Tặng quà?”

“Đúng vậy, không thấy rõ là gì, chỉ biết là đi công tác sẵn tiện mua luôn, sau đó thì mình bị đuổi ra rồi. Có điều mình nghe ra được một chuyện, Nguyễn Linh xin nghỉ ba ngày, nói là phải lo chuyện ly hôn.”

“Ly hôn?!” Thì ra cuộc sống liên tục biến chuyển không chỉ có mình cô nha.

Vì thế, Tiểu Bát bắt đầu đem mấy chuyện đã thu thập vài ngày nay lại cùng nhau bàn luận, cả hai dần dần lâm vào trạng thái quên mình, cứ thế mà ngồi xồm trước cửa văn phòng Lê Nhược Lâm bàn tán.

Đến lúc cửa văn phòng đột nhiên mở ra, mất đi sự chống đỡ, Tiểu Lộc và Tiểu Bát đều ngã nhào, Khứu Sinh nhứ mày, nhìn cảnh hỗn loạn trước mắt, bất đắc dĩ ngồi xồm xuống, kéo Tiểu Lộc dậy, đảo mắt nhìn qua Tiểu Bát, lại nhớ đến Tiểu Lộc: “Anh nghĩ quà của Tiểu Bát đã làm em mất hồn, không ngờ, em còn nhớ đến anh.”

“Em.....”

“Đi thôi, mời em đi ăn trưa.” Anh như thế không có gì mà dắt tay cô, định đi ra ngoài.

“Á?” Không tức giận sao? Tiểu Lộc thoáng sợ hãi đánh giá lại vẻ mặt Khứu Sinh, “Chưa tới giờ ăn trưa mà.”

“Anh giúp em xin nghỉ nửa ngày.”

“Xin nghỉ?” Ăn trưa cũng đâu cần phải nghỉ nửa ngày chứ?

“Đi mua pín nai, chuẩn bị về nhà gặp ba mẹ em.”

“Thiệt hay giả?” Câu này, khiến Tiểu Lộc có cảm giác được cưng mà sợ.

Anh khẽ cúi người, áp sát mặt cô, “Nếu là giả, anh có cần phải thức ngày thức đêm làm cho xong công việc sao?”

“.....” Thì ra cô bị lạnh nhạt là có nguyên nhân nha, Tiểu Lộc nhếch môi, cười ngây ngô, “Chờ chút, chờ chút, em cất cái cốc, chuẩn bị vài thứ đã.”

Nhìn thấy bóng Tiểu Lộc chạy khuất, sắc mặt Khứu Sinh cũng trầm xuống, đôi mắt vừa lướt qua, dừng ngay tại người Tiểu Bát lúc này đang muốn chạy trốn, “Quà cô chọn không tồi, có điều đồ giả cũng tốt rồi,

lần sau khi tôi đi công tác, ngàn vạn lần đừng đưa cho Tiểu Lộc cái thật. Tôi là người rất kích động, không rõ là bản thân sẽ làm ra chuyện gì đâu.”

“A, ha ha.....Chút quà nhỏ, không đáng kể.....không đáng kể.....” Tiểu Bát cười gượng, lui từng bước, từng bước, vừa đứng thời cơ, lập tức bỏ chạy. Người đàn ông này thật đáng sợ, không biết Tiểu Lộc làm sao có thể chịu đựng được.

Từ xa xa, Tiểu Lộc quan sát màn Tiểu Bát bị Khưu Sinh dọa.

Lập tức chột dạ cúi đầu làm ra vẻ bận rộn, nhìn thái độ của anh đối với Tiểu Bát, hiển nhiên là thấy người này rất chi là dễ bụng, nhất định không thể dễ dàng quên sự kiện kia đâu. Cô cần phải thận trọng từ lời nói đến hành động, ngàn vạn lần không thể chạm đến chỗ không nên chạm.

Lúc Tiểu Lộc chuẩn bị xong, định uống cho xong cốc nước, uống cạn thì cả người cô cũng chột cứng đờ.

Có một luồng nhiệt ấm len lõi trong người cô, lòng thì ấm, lưng lại lạnh.

—— cái cốc này, thì ra không phải bình thường nha, thoát nhìn là miệng cốc hình tròn, nhưng càng uống càng phát hiện, đáy cốc là hình trái tim. Anh đã rất dễ tâm chọn quà cho cô, chứ không phải qua loa cho xong, điều này khiến Tiểu Lộc cảm thấy thật ngọt ngào.

Chỉ là.....Tiểu Lộc mơ hồ nhớ lại, trong cuốn tạp chí mà Thẩm Thần Xuyên chúc mừng sinh nhật cô, có thấy qua giới thiệu của cái cốc này.....

Trong trí nhớ của Tiểu Lộc, đây là lần đầu tiên cô đi dạo với Khưu Sinh, trước kia cô thường nghe đồng nghiệp nói, đàn ông ghét nhất là đi dạo với phụ nữ. Giờ thì cuối cùng cô cũng có thể dùng thân phận của người từng trải mà nói.....Sai! Là sai!

Khưu Sinh còn hào hứng hơn cả cô thậm chí cô còn nghi rằng ông xã nhà cô có tiềm chất cuồng mua sắm.

Hơn nữa, pín nai chỉ là thuận tiện mà mua, ngoài ra còn có một đồng đồ khác, theo như kinh nghiệm của Tiểu Lộc mà nói, nhiều đồ cũng đủ dụ cho mẹ cô mặt mày hớn hở. Đương nhiên, nếu không phải là từ tiền của cô, cô cũng sẽ cười như vậy.

Chẳng qua là theo kinh nghiệm lần trước, Tiểu Lộc không dám vì tiền mà oán giận nữa. Đến lúc mua cũng gần như đầy đủ, về đến nhà, cô mới cố moi hết dũng khí từ trong sâu tận trái tim mà nói ra: “Khưu Sinh, chúng ta lập ba điều hiệp ước được không?”

“Sao?” Anh còn chưa tính sổ với cô, cô lại còn được đăng chân lại muốn lên đăng đầu, “Nói thử xem.”

“À..... Sau này, dù có đi đâu, cũng đừng tắt máy, vội lắm cũng phải gọi báo tin cho em, có được không?” Chỉ có một lần như thế, Tiểu Lộc đã cảm nhận đủ cảm giác bất lực rồi.

“Được.” Về điểm này, một chút do dự Khưu Sinh cũng không có, lập tức đồng ý, thậm chí còn hiếm có mà giải thích thêm, “Không phải anh cố ý tắt máy, mà do di động bị hỏng, hỏng ngay ngày dì em về.”

“Hỏng? Ngày dì em về, em có gọi cho anh, lúc đó còn gọi được mà, chỉ là không có ai nghe máy thôi.”

“Di động anh bị hỏng, mà ngày dì về, em có gọi điện nói với anh sao?”

Hôm đó, vừa lúc Nguyễn Linh đến xem ảnh chụp, anh bận không rảnh đón cô, sau lại nghe trong lúc xem ảnh, Nguyễn Linh lại không cẩn thận mà làm hỏng di động của anh. Mà cũng chẳng ai nói với anh rằng Tiểu Lộc có gọi đến, sợ dĩ không muốn nói thật với Tiểu Lộc là vì anh không muốn cô suy nghĩ nhiều, thêm một chuyện không bằng ít một chuyện.

“Đúng vậy, gọi quá chùng cuộc, muốn anh đến giúp khiêng hành lý, anh cũng không nhận điện thoại. Sau đó thì vừa gặp Tô Phi, thật sự là vô tình gặp thôi, không phải em cố tình tìm anh ấy.” Có cơ hội, Tiểu Lộc thuận thể giải thích ngay.

“Ừm.” Qua nhiều ngày bình tĩnh, Khưu Sinh cũng nhận ra mình đã làm quá, theo như cá tính không đầu không đuôi này của Tiểu Lộc, quả thật là cô không thể chủ động trêu chọc Tô Phi, “Không phải là nói là ba điều hiệp ước sao? Còn gì nữa?”

“Có, còn nữa, anh đừng cắt ngang lời em mà.” Tiểu Lộc nhớ lại, tiếp tục nói, “Sau này, mặc kệ là có giận thế nào đi nữa, anh cũng không thể bỏ lại em mà đi, cũng không thể giấu tâm sự trong lòng, em cũng hơi ngốc một chút, anh không nói sao em biết anh vì sao mà không vui chứ.”

“Cái này phải bàn lại.” Không như vừa rồi, lần này Khuê Sinh lại chần chừ.

“Vì sao phải bàn lại?” Tiểu Lộc không hiểu, nghĩ tới nghĩ lui, cô cũng không thấy yêu cầu này có gì quá đáng nha?

“Có lẽ, có một ngày em không cần anh nữa, anh ở lại làm gì?” Mặt dày mày dạn sao?

“Sao có thể như thế được, chẳng lẽ anh cũng sẽ không cần em, có lúc cũng sẽ rời xa em sao?”

“Em cảm thấy vấn đề này lớn lắm sao?”

“.....” Không phải là vấn đề này lớn hay không lớn, cẩn thận nghĩ lại, thì có thể xem như không có gì. Mỗi Tiểu Lộc mím lại, ý thức được nếu cứ tiếp tục vấn đề này, cô sẽ càng thêm buồn bực, “VẬY còn một điều nữa, anh nhất định phải đồng ý với em, đó là sau này anh phải đối xử với em thật tốt, thật thật tốt.”

“Muốn thế nào mới gọi là tốt?”

“Tùy anh nghĩ thôi.” Chuyện này chẳng lẽ còn bắt cô phải ra tay chỉ dạy sao.

“VẬY còn em? Chẳng lẽ không có gì cần đáp ứng với anh sao?”

“Cái gì?”

“Sau này không được gặp Thẩm Thần Xuyên nữa, có được không?” Anh nói thật dịu dàng, hỏi thật thận trọng.

“Được.” Tiểu Lộc đáp ứng cũng thật sảng khoái, “Em đồng ý với anh, trừ khi có anh ở đó, còn không thì em tuyệt đối không gặp anh ta.”

Trên thực tế, cô và Thẩm Thần Xuyên đã không có gì cần phải gặp nhau nữa, cũng không có lý do để gặp.

“Ngoan.”

Bên này, Khuê Sinh đang trong trạng thái hưởng thụ đầy thỏa mãn.

Bên kia, Tiểu Lộc xoay người bắt tay vào công cuộc khai mở chiến lợi phẩm, “Anh cần gì mua nhiều ruột dịch vậy, ba mẹ em không hay ăn cái này; còn có, còn có, vì sao phải mua cả hũ tương ớt nữa, cả nhà em đều tự làm, ăn còn ngon hơn cái này nha ....”

Quan trọng là, mấy thứ này sao nhìn quen mắt quá, rõ ràng lần đó cũ bà thần bí đã trộm mà, đúng là gọi lại ký ức bí hiểm của cô nha.

“Để ăn đó, em gầy quá, cần phải ăn cho mập thêm.” Khuê Sinh thờ ơ nói, sau đó đi thẳng vào thang máy.

“.....” Ăn cái rắm, căn bản đều là thứ anh thích ăn thì có, nói đến ăn cô mới nhớ là đến lúc cần ăn rồi, chắc anh cũng chưa ăn, “Đúng rồi.....”

“Sao?”

“À..... Cái cốc hồi sáng anh để trên bàn là tặng cho em sao?” Món quà thiết khả nghi, trước khi hỏi cho ra chân tướng, dù sao cô cũng phải xác nhận nó có phải của cô hay không đã.

“Ừm, thích không?” Bỗng nhiên anh thu lại ý cười, hỏi lạnh.

“Thích chứ, anh tặng gì cũng thích cả. Chỉ là.....anh thấy nó ở đâu mà mua vậy?” Lúc đi mua sắm với Khuê Sinh, Tiểu Lộc còn nhắn tin với Tiểu Bát, muốn cô nàng mở tạp chí ra xem lại thử thì nghe nói cái cốc này trong nước đã hết hàng. Nói cách khác, anh không phải là tiện đi công tác mà mua về.

“Thấy trên tạp chí của người yêu cũ em.” Cái tạp chí đáng chết kia không những đi trước anh một bước chúc mừng sinh nhật cho người phụ nữ của anh, mà còn đề cử cả cái cốc này, bảo là phụ nữ chòm sao sư tử rất cổ quái, hề dùng thứ gì thì rất lười đời. Khuê Sinh nhìn thế nào cũng cảm nhận được người đó không phải chỉ miêu tả một cái cốc, mà là kể lại một đoạn cảm tình!

“.....” Quả nhiên là thế, tiếp theo thì khỏi cần hỏi nữa, cái không nên thấy cũng đã thấy, anh đã muốn làm chủ luôn câu chuyện.

“Người yêu cũ của em cũng thật lãng mạn, anh ta không nên làm bên tạp chí, quả là đại tài mà tiểu dụng, đi làm biên kịch đi.”

“Ha ha.....” Ngoại trừ người ngổ ra, Tiểu Lộc không biết phải bày ra phản ứng gì.

“Bà xã.” Anh cầm lấy gói đồ, đưa tay ôm cô vào, nhếch môi, nhả nạt hỏi, “Có phải bị anh ta làm cảm động rồi không?”

“Không, không có.” Từng có được hai lần kinh nghiệm trước, Tiểu Lộc đã hiểu, cho dù là có một xú cảm động, cũng tuyệt đối không thể nói thật.

“Thật?” Hiển nhiên, Khưu Sinh chẳng tin tẹo nào.

“..... Thật.”

“A.....” Anh buông tha cô, cười lạnh một tràn, “Có cảm động một chút cũng không sao, chỉ cần không động tâm là được.”

“Em không có.” Tiểu Lộc rống rung trời, vang vọng đầy thang máy.

“Cô ngốc.” Anh bắt đắc dĩ nhìn lại..., không thừa nhận cũng như phủ nhận câu nói của cô, còn mang vẻ mặt dở khóc dở cười, “Muốn quà sinh nhật gì? Ngoại trừ máy mat-xa.”

“.....Cái cốc kia không phải quà sinh nhật sao?” Tiểu Lộc nghiêm lại gương mặt xám của mình, rất muốn hủy diệt cái đoạn trí nhớ về máy mat-xa trong đầu Khưu Sinh đi. Theo như cá tính thù dai của Khưu Sinh mà nói, anh tuyệt đối sẽ ghi khắc chuyện này.

“Không phải.”

“Hả?” Vậy đó là gì?

“Cái đó là để cho em biết, thứ trong tay mới tốt hơn thứ trong giấy.”

Lời này nghe sao mà ý vị sâu xa nha, Tiểu Lộc ngơ ngơ ngẩn đầu nhìn anh, đại khái có thể hiểu được ý anh. Có câu thơ nói thế nào nhỉ, nhớ đến người cách sông cách núi, không bằng giữ lấy người trước mặt? Từ trước đến nay cô luôn nghĩ đến tương lai, mà quên đi chuyện trước mắt, cũng may là ông trời đối với cô cũng không tệ, có phải sau này cũng không cần để ý gì nữa cả, chỉ cần an an ổn ổn làm bà xã của anh là tốt rồi?

Cuộc sống thế này chỉ cần nghĩ đến là thấy vững chắc rồi.

“Vì sao em không ấn thang máy?”

Ngay lúc Tiểu Lộc đang say sưa muốn hôn anh, thì giọng nói sát cảnh vang lên, cô đột ngột cứng người, môi run run nhìn anh.

Tiểu Lộc chun mũi, phần hân bỏ tay anh ra, bước đến ấn thang máy, dùng hành động để bộc phát cơn giận. Phía sau truyền đến tiếng cười nén, cô cố gắng chịu đựng, cuối cùng cũng không chịu nổi, cũng cười theo, xoay đầu oán trách liếc Khưu Sinh, “Đáng ghét!”

Cửa thang máy vừa mở ra, Khưu Sinh ngẩn đầu, đã bị cảnh tượng trước mắt làm kinh hãi, “Chuyện gì đây?”

Khu này mỗi tầng chỉ có hai hộ, hàng xóm tiểu Lộc cũng không về giờ này, hai hàng người đang tụ tập trước nhà Tiểu Lộc làm gì vậy? Trong TV, xã hội đen đều thường mặc quần áo màu đen, mà nhóm mười người đang chiếm cứ hành lang cũng thuần một màu đen, sắc mặt lạnh lùng, cơ thể cường tráng.

“Xong rồi!” Tiểu Lộc ghen hòng, trân trối nhìn đám người áo đen, nhưng trong giây lát, cô liền lấy lại tinh thần, lao khỏi thang máy, đi thẳng đến nhà mình.

“Tiếp tục tìm, tôi không tin nha đầu chết tiệt kia đã đem tất cả phương thức liên hệ với tên xấu xa kia hủy hết, tìm cho tôi!”

Một giọng rống giận có sức lực bạt núi từ sau cánh cửa nhà Tiểu Lộc vang ra, Tiểu Lộc mím chặt môi, nhẹ đẩy cửa ra. Nghênh đón cô là một đồng hồ ồn, như thể vừa bị trộm ghé thăm. Khuru Sinh khẽ nhếch lông mày, liếc sang bên phòng khách thì thấy một cái đỉnh đầu với mái tóc màu hồng của bác gái trung niên, bên cạnh còn có hai người đồ đen đang thi hành mệnh lệnh.

“Mẹ, mẹ làm gì vậy?!” Cứ tiếp tục thì cả phòng cũng bị dỡ luôn. Tiểu Lộc miệng nói tay làm, xông lên trước ngăn hai kẻ đang tiếp tục chuyển hướng sang phòng sách.

“A, Lộc bảo bảo về rồi, mẹ nhớ con lắm nha. À, còn ba con nữa, ổng cũng rất nhớ con, còn làm món thịt kho tàu cho con ăn. Thịt kho tau .....” Sau một tràng tiếp đón nồng nhiệt, bỗng nhiên bà ngừng lại, nghiêng đầu.... suy nghĩ xong, “À, đi đường đói bụng, mẹ lấy ra ăn hết rồi, không sao, không sao cả, tối nay mẹ nấu lại cho.”

Chỉ có người phi thường mới ăn được cái món thịt kho tàu cứng hơn gạch của mẹ làm, Tiểu Lộc tức giận liếc bà một cái, “Mẹ tìm gì vậy?”

“Đưa địa chỉ Thẩm Thần Xuyên cho mẹ, mẹ dẫn nhiều người theo như vậy, không thể quay về tay không. Con yên tâm, giờ mẹ đã có ý thức pháp luật rồi, không đem tay chân nó về đâu, lấy mấy cái răng là được rồi.”

“Con có danh thiếp, để con đưa.” Bỗng dưng Khuru Sinh chen vào, bán đứng tình địch, lấy lòng mẹ vợ, âu cũng là điều nên làm.

“Khuru Sinh! Đừng có quậy nữa, mẹ em là bà điên, xảy ra án mạng bây giờ!” Tiểu Lộc nói là làm, chắn trước mặt Khuru Sinh, dùng ánh mắt cầu xin nhìn mẹ, “Sao tự dưng mẹ lại đi tìm Thẩm Thần Xuyên....”

“Tự dưng?! Nếu không phải dì con gọi điện về nói, con định chờ đến khi nào. Cái đôi cầu nam nữ kia tè lên trên đầu con, con còn mỉm cười cảm ơn tụi nó đã tắm dùm con à. Lúc cần ra tay thì phải ra tay, con giả vờ bình tĩnh làm gì? Theo như tổ huấn: Địch bất động, ta động trước, địch mà động, ta bạo động! Xuyên thủng nó! Cải cách mở cửa mới ba mươi năm, con đã quên sạch toàn bộ giáo huấn của tổ tông! Thôi bỏ đi, Lộc bảo bảo cứ yên tâm, có mẹ ở đây mẹ giúp con chém nó.” Đang nói, mẹ Lộc đứng lên, lắc lắc mái tóc ngắn tinh tươm, nhìn sang Khuru Sinh, “Nhóc con, đến đây, đưa danh thiếp cho dì.”

“Đừng! Mẹ, đừng xúc động, mẹ muốn xử anh ta như thế nào?” Tiểu Lộc không dám quên tổ huấn, cô còn nhớ rõ, giờ là xã hội hòa bình, vừa hòa vừa hữu ái!

Trả lời cho Tiểu Lộc là đám người áo đen bên ngoài cửa, trăm miệng một lời trịnh trọng hô khẩu hiệu lạ đời: “Hai năm có bao nhiêu giấy, chúng ta sẽ trả bấy nhiêu vết thương.”

“Lặng, lặng đi à.....” Lạm dụng hình phạt riêng là phạm pháp đó nha, Tiểu Lộc bắt đầu hướng sang Khuru Sinh tìm cứu viện, cô biết chắc bản thân mình tuyệt đối không có cách nào ngăn chặn trạng thái cuồng bạo của mẫu thân đại nhân.

“Mẹ, lão tổ tông cũng có nói, Tái ông mất ngựa, biết đâu lại là phúc.” Cũng may, Khuru Sinh cũng ăn ý mở miệng.

“Có sao? Tổ huấn có đạo lý này à?” Mẹ Lộc vì thế mà bắt đầu trầm tư.

“Có.” Khuru Sinh gật đầu cười, hướng dẫn từng bước, “Tiểu Lộc nói, loại ngựa như Thẩm Thần Xuyên chỉ là lãng phí lương thực, cô ấy lại chỉ thích cười thiên lý mã.”

“.....” Vì sao là cười? Vì sao lại dùng cái từ hình tượng như vậy hả? Vì sao?

“Chờ đã!” Mẹ Lộc ngộ đạo rất nhanh, một lát liền phát hiện chỗ không thích hợp, “Cậu là ai? Sao lại gọi tôi là mẹ? Ai là mẹ cậu?”

“Chồng cô ấy, con rể mẹ.” Để chứng minh cho tính chân thực trong lời nói của mình, Khuru Sinh tiện tay kéo người đang định chuẩn đi, ôm vào trong ngực, khiến Tiểu Lộc không cách nào trốn tránh được vấn đề này.

Ánh mắt mẹ Lộc trầm tĩnh, nhìn hai người một lúc lâu, từng tiếng gằn từ môi phát ra: “Hai – đứa – kết – hôn?!”

Tiểu Lộc chột dạ cúi đầu, im lặng không nói. Khuru Sinh như không có chuyện gì, đứng một bên, cười vô cùng âm ập.

“Trình Tiểu Lộc! Con nói cho mẹ biết ngay bây giờ, con đã kết hôn?” Thông báo! Con mẹ nó chứ, con gái mình sau khi cưới mới báo cho mình biết, chuyện này tuyệt đối là thuộc vào phạm trù tiền trăm hậu tấu, cũng đủ làm cho bà hoàn toàn bị chọc giận.

“.....Mẹ, mẹ có thể xem như là thông báo.”

“Báo cái đầu mày!” Mẹ Lộc hung tợn trừng mắt liếc Khuru Sinh một cái, xoay người lại, quát ra ngoài cửa, “Đóng cửa lại! Đánh chó!”

27. Chương 37

Thảm kịch là như thế mà diễn ra.

Trên cơ bản, nhóm người áo đen đều chỉ là vật trang trí, lúc mẹ Lộc giận dữ gầm lên, đám người đó vẫn tiếp tục duy trì cách đứng thẳng tắp đầy sát khí.

“Đóng cửa! Đánh chó!” Mẹ Lộc hét muốn rót cổ họng ra ngoài.

Yên tĩnh.

Nhóm áo đen đều bất động.

Dưới tình thế cấp bách, mẹ Lộc chỉ có thể tự thân xuất mã, tiện tay cầm lấy cái chậu cây cảnh, nhắm chuẩn, ném một phát bay thẳng vào người Khuru Sinh.

Trong mấy giây ngắn ngủi đó, Khuru Sinh suy nghĩ rất nhiều. Đầu tiên là không thể không bội phục sức mạnh của mẹ Lộc, không ngờ có thể dễ dàng cầm cái chậu cây đó như vậy; tiếp theo, anh lại đánh giá sơ lược xem thử chậu cây này sẽ tạo ra bao nhiêu thương tổn trên người mình, lực ly tâm, lực quán tính, lực sát thương .... Tính toán gom tất cả lại, cuối cùng cho ra một kết luận, thương thế chắc chắn nghiêm trọng thể thảm.

Nhưng mặt mũi của nhạc mẫu đại nhân tương lai thì nhất định phải nể, nhất quyết không thể né.

Vì thế, ngay lúc bồn cây vừa chạm vào trán Khuru Sinh, anh liền ngã âm xuống đất.

“KO!”* Người ngã, mẹ Lộc cũng rất hài lòng, vỗ vỗ tay, đưa tay tạo dáng ‘thắng lợi’. (Yu: mí bạn chơi game đấu đối kháng, nếu mà nv mình thắng thì nó xuất hiện chữ này nha. Hình như nó là tiếng nhật hay sao á, Yu hok rành lắm. còn về cái tạo dáng của mẹ mìn.... Xí lộn, mẹ Lộc thì là đưa 2 ngón tay lên đó mà J)

Có điều, rất nhanh sau đó, bà liền ý thức được sự việc có vẻ hơi nghiêm trọng, có chết người không đây?

“Khuru Sinh, Khuru Sinh!” Thấy anh ngã xuống, Tiểu Lộc liền lao đến, liều mạng lay kéo anh, khóc trời gọi đất.

“Chết người, chết người.” Nhóm áo đen cuối cùng cũng đổi tư thế, cùng nhau hô to.

“Mau tìm xe cứu thương.....” Khuru Sinh vật vờ người..., cố gắng làm ra vẻ đang hấp hối, nhìn thấy cảnh hỗn loạn trước mặt, nói như hết hơi.

“Xe cứu thương, mẹ, mau gọi xe cứu thương!”

“Kêu cái đ*t nè, kêu xe thì phải tốn 150 tệ. Nó còn chưa có chảy máu, không có gì đâu.” Mẹ Lộc hoàn toàn là đang tự an ủi mình.

“Là nội thương, nội thương càng nghiêm trọng hơn, xuất huyết bên trong, hể chậm một giây, là chết đó.” Kế bên có một người áo đen rất chuyên nghiệp đứng nhắc nhở.

“150 thì 150, mau gọi đi!” Tiểu Lộc nóng ruột, giờ là lúc nào rồi, còn nói chuyện tiền bạc.

“Con mẹ nó, sao 114 lại là số tuần tra chứ? Rõ ràng nó là số gọi xe cứu thương mà.....Để coi, 210 cái gì ....”

Mẹ Lộc vừa cầm điện thoại vừa mắng không ngừng nghỉ.

Hại Tiểu Lộc càng nghe càng thấy khó coi, trời biết nếu cứ tiếp tục thế này, không biết mẹ có gọi luôn đến nhà tang lễ không, để người ta đến thẳng nhà cô nhặt xác luôn cho rồi. Bởi thế, Tiểu Lộc xoay qua, giật điện thoại từ tay mẹ, đúng là tự mình làm mới tin tưởng nhất thôi.

Thừa lúc Tiểu Lộc gọi điện thoại, mẹ Lộc chạy đếm xem lại thương thế Khuê Sinh, rồi sao đập con nhà người ta tới tấp phê thì biết làm sao đây.

“Nai ..... Nai ....” Khuê Sinh đưa bàn tay run run chỉ về phía huyền quan.

“Tiểu Lộc* đang.... Gọi xe cứu thương cho cậu, cậu yên tâm đi, nhất định cậu sẽ được gặp mặt nó lần cuối mà!” Mẹ Lộc nói câu mà lính cứu hộ thường hên. (*: lộc và nai là cùng một chữ nên mẹ Lộc hiểu lầm KS đang gọi TL)

Khuê Sinh không nhịn được mà thầm mắng, anh còn đang sống khỏe thế này, có cần trù anh không, “Pín nai....”

“Pín nai?” Đã sắp chết tới nơi rồi, còn muốn pín nai? Cái đứa này đúng là y chang ba Lộc bảo bảo!

“Đúng, pín nai.”

Khó khăn lắm, mẹ Lộc mới hiểu được ý anh, chạy đến huyền quan tìm, quả nhiên là một gói to pín nai, “Cái đứa này thiệt tốt, không những không giận, còn muốn đưa pín nai cho mình, đau lòng, đau lòng a.” Mẹ Lộc ôm pín nai, lòng mềm đi, sát khí cũng biến mất, ấn tượng đối với Khuê Sinh cũng nâng lên rất nhiều.

Cuối cùng thì xe cứu thương cũng đến, Khuê Sinh cố chịu đựng ‘đau đớn’ kiên trì khiến cho mẹ Lộc cảm động vô hạn.

Thế cho nên, mẹ Lộc hoàn toàn bị phản chiến, lo lo lằng lằng ngồi trong hành lang bệnh viện, nắm chặt tay con gái, một lòng khẩn niệm cho Khuê Sinh, “Lộc bảo bảo à, có khi nào nó bị đập đến bể mặt không?”

“Ừm, có thể lắm.” Tiểu Lộc gật đầu, cô rõ ràng nhận thấy không phải chậu cây bay tới Khuê Sinh, mà là Khuê Sinh cố ý đụng vào chậu cây. Cố ý, giả dạng đáng thương làm khổ nhục kế!

“y da, giờ phải làm sao đây, thằng nhóc đó đẹp trai như vậy.... Nhưng mà vậy cũng tốt, mặt bể thì mới xứng với con hơn.” Ừm, mẹ Lộc quyết định dùng sự lạc quan để nghĩ. Ban đầu người đó bề ngoài bức người như vậy, Tiểu Lộc nhà mình đứng cạnh, lộ rõ là một đứa sắc nữ mà.

“Mẹ.....” Tiểu Lộc nói như hết hơi, “Con làm gì tệ vậy chứ, ba nói con mà lên đồ là đẹp nhất đó nha!”

“Hứ! Con mới biết ba con được nhiều năm, mẹ là mẹ biết ổng được ba mươi năm, cho tới bây giờ chỉ có một câu là nói thật!” Nhắc tới ông chồng nhà mình, ý chí chiến đấu của mẹ Lộc liền tăng lên mười phần.

“Cái, cái gì?” Tuy rằng biết rõ sẽ không phải câu nói động trời gì, nhưng Tiểu Lộc vẫn không nén được tò mò.

Ánh mắt mẹ Lộc mơ màng nhìn về phía cửa sổ cuối hàng lanh, bắt chước cách nói của ba Lộc năm đó, “Nhà anh có bốn vách tường, có một cái giếng, một mảnh ruộng, một gian phòng nhỏ, có ẩm có no, thường thường bậc trung, tích góp từ từ, ngày nào đó cũng đủ, mẹ anh bảo phải mau mau lừa về một cô dâu để ăn tết, em có đồng ý theo anh không?”

“Phụt....” Tiểu Lộc nhin không nổi đành cười phì ra, quên mất chuyện Khuê Sinh còn đang trong phòng cấp cứu, chỉ còn biết cảm khái rằng ba mình rất thật thà.

“Cho nên, mẹ cũng không trách con kết hôn mà không báo cho nhà biết, mẹ cũng là người từng trải, biết được lúc con người ta đang loạn tình ý mê thì rất dễ bị xúc động. Mẹ chỉ sợ con bị người ta lừa, đoán là

người kia cũng khá, mà nhà mình cũng tạm, không quan tâm đại phú đại quý, thường thường thôi là được rồi, quan trọng nhất là phải đối xử tốt với con, phải thật thà. Là thật thà chứ không phải ngốc nha, con bây giờ là đi tìm thằng ngốc nha, thấy chậu cây bay tới mà không né là làm sao hả?” Mẹ Lộc cau mày, cảm thán liên tục.

“Mẹ, anh ấy không ngốc.....” Tiểu Lộc đành cười khổ nếu Khư Sinh mà ngốc thì cô gọi là gì?

“Nhưng mà vậy cũng tốt, ít nhất cũng chứng minh rằng nó đánh đấm không giỏi, sau này không có cảnh bạo lực gia đình.” Mẹ Lộc hoàn toàn lâm vào trạng thái tự hỏi tự đáp, tuy rằng tính tình bà có chút bạo lực, nhưng trước sau bà vẫn thấy đó chính là bản năng, tựa như bản năng gà mẹ bảo vệ gà con vậy, “Chuyện này của hai đứa coi như là định rồi, dắt nó về ra mắt ba xin ý kiến một cái. Ai, vẫn là câu nói cũ, mẹ luôn lo rằng còn quá ngốc, bị người ta bắt nạt còn ngây ngô cười. Giống cái thằng Thẩm Thần Xuyên đó, trước kia nhìn thì cũng giống như đứa tốt lắm, kết quả thì sao? Bởi mới nói sáng con phải rửa mặt cho kỹ, rửa mặt cho kỹ, mới không nhìn lầm đàn ông.”

“Làm gì có, anh ấy không giống Thẩm Thần Xuyên, miệng anh ấy không ngọt như Thẩm Thần Xuyên, không bao giờ có ý nói ngọt để làm vui lòng người ta, ở cạnh anh ấy con thấy rất an toàn. Ba từng nói, đàn ông á, cái gì mà có khiếu hài hước, biết cách làm cảm động người khác á, đều là giả cả, chỉ có người tạo cho người khác cảm giác an toàn mới là vững chắc nhất.....”

Yên tĩnh.

Yên tĩnh thật lâu.

Mẹ Lộc lại rống to, “F*ck! Con mắt nào của cô thấy nó không biết lấy lòng người. Cô có thấy tại sao tôi thay đổi như vậy không, đó là vì trước khi gọi xe cứu thương, nó cho tôi thiệt nhiều pijnai!”

“À, còn nữa nha. Mẹ mời nhóm người áo đen này rất là tốn tiền, một người một trăm, còn phải bao ăn, rồi còn tặng thêm một ngày đi chơi ngắm cảnh. Trên xe cứu thương nó nói sẽ giúp mẹ thanh toán mớ đó, ừ, thằng nhỏ này đúng là không tồi. Ngốc chỉ là bất chợt thôi, mặt bề cũng không quan trọng, dù sao cũng do con phụ trách mà.....”

Tiểu Lộc giật mình, lại bị giáo chủ gào thét nhập hồn, im lặng không nói, âm thầm xả trong lòng.

—— Vì sao? Đây là vì sao? Vì sao một kẻ gần như ngất đi trên xe cứu thương còn có thể làm như vậy?! Anh ta là khinh bỉ cái chậu cây mini nhà cô, hay là khi dễ con mẹ nó lực công kích của cô hả?!

Mẹ Lộc nói: chọn ngày không bằng ngày chọn, mấy chuyện ra mặt ba mẹ như thế này cần phải rèn sắt khi còn nóng.

Kết quả là, người nào đó vì lấy lòng nhạc mẫu đại nhân, bức bà xã mình xin nghỉ dài hạn, sau đó theo như lời chỉ điểm cố ý như vô tình của nhạc mẫu đại nhân, đi mua bao lớn bao nhỏ gì đó, vội vàng chạy về nhà ba mẹ Tiểu Lộc.

Đội ngũ ông bà cha mẹ quả thật là khổng lồ, ngoại trừ Khư Sinh và Tiểu Lộc, còn có người dì vừa vội vàng kết hôn lần thứ chín, dì Paris. Đương nhiên, người đã kết hôn, nhân tiện cũng kéo theo một đồng họ hàng gần xa của bạn trai về theo.

“Gia đình ta quả là náo nhiệt.” Sau khi nói chuyện với người thứ bốn mươi tám mà Khư Sinh còn chưa biết tên, anh liền cảm thán một câu.

“À, nếu mà dì em đem hết cả họ hàng thân thích của tám người chồng trước về, đại khái có thể lập thành một dân tộc.” Tiểu Lộc nhớ mang mang bên Philippines có cái tháp đại tộc, nhiều lắm cũng chỉ có hai mươi người, dì mình tuyệt đối có thể thoải mái mà hơn xa bọn họ. Càng về sau, Tiểu Lộc càng hưng phấn, nắm chặt lấy khuỷu tay Khư Sinh, chỉ về hướng cách đó không xa: “Thấy đèn thờ to đằng kia không, qua đó đi, trần của em có rất nhiều đèn thờ thế này, cho nên thế hệ trước đều gọi trần này là Trinh tiết cổ trần!”

Khóe miệng Khư Sinh cong lên đầy mờ ám, mới rồi cô còn nói tất cả thân thích của tám người chồng của dì Paris gom lại cũng thành được một dân tộc, cái tên ‘Trinh tiết cổ trần’ này thật là một chút sức thuyết phục cũng không có.

“Anh thất hết nút áo lại đi, ba em ghét nhất là mấy người đàn ông nhìn cà lơ phất phơ. Em nói anh nghe nha, ba em không giống mẹ em đâu, ông rất truyền thông, không gặt được đâu.....” Tiểu Lộc bên nói, bên xoay người thất hết cúc áo sơ mi của Khuru Sinh lại, cả đến cúc áo tay cũng không buông tha. (Yu: Yu cũng thích mí cái cúc ..... áo)

Kỳ thật, theo cách nhìn của cô, Khuru Sinh là người rất có khí chất, một loại nho nhã đặc biệt. Cho dù cái áo sơ mi màu xanh trông thật phô nhưng khoát lên người anh lại vẫn thấy dễ nhìn. May là anh sống chết không chịu đội cái nón xanh* do mẹ cô mua cho. (*: có ý nghĩa như bị cấm sừng!)

“Anh không gặt mẹ em.” Anh rầu rĩ kéo kéo lại cổ áo.

“Ai tin anh chứ, pín nai của anh tặng thiệt đúng lúc làm sao, với lại sao anh biết mẹ bỏ tiền ra thuê những người đó đến vậy? Còn có ý để chận cạnh trúngh mình, rõ ràng là khổ nhục kế mà! Vậy không gọi là lường gạt chứ là cái gì?”

“À, là dì dạy.”

“Dì?” Tiểu Lộc hoang mang, lúc ấy có dì ở đó sao?

“Tất cả là do dì sắp xếp sẵn, hôm đó anh cứ thế dắt em đi, dì không rõ chuyện nên anh có quay lại trình báo với dì. Đại khái là thứ anh trình bày làm dì rất hài lòng cho nên tiện thể nói cho anh biết, vài ngày nữa mẹ em có thể bỏ tiền ra thuê một đồng người đến tận cửa.”

m mưu! Thì ra ngay từ đầu anh đã sớm biết mẹ cô sẽ đến, âm mưu rất tốt! Cái gì cũng cố tình gạt cô, nghĩ đến đó, Tiểu Lộc cắn môi, không nén được giận mà phẫn hận trừng Khuru Sinh. Chỉ vì cô quá thực nữ, không thể có được chân truyền của mẹ cô, đành phải dùng ánh mắt để trút hận.

“Em không cảm động sao?” Khuru Sinh vui cười kéo cô vào lòng, hoàn toàn không để ý dáng vẻ tức giận của cô.

“Cảm động cái đầu anh, có gì hay mà cảm động chứ?!”

“Anh hiểu rõ người nhà em, còn cố gắng làm họ vui lòng, đối xử như đối xử với em.” Anh thiếu chút nữa vì để vui lòng mẹ vợ, nón xanh cũng muốn đội luôn.

“.....” Tiểu Lộc thở dài, khoe miệng khe nhếch lên, ngọt ngào len lõi nơi đáy mắt.

Sao lại không cảm động chứ? Cho dù là anh có nói dối, cô cũng cam tâm tình nguyện mà tin. Mấy lời như vậy, con mẹ nó chứ ai mà không cảm động, cô chém ngay lập tức!

“Ai da, ông xã!” Ngay lúc Tiểu Lộc còn đang cảm động ngút ngàn, sau lưng bỗng truyền đến tiếng mẹ Lộc kêu la hừng phấn.

Sau đó, liền nhìn thấy mắt bà mở to, tùy tiện thả hành lý trong tay ra, dang rộng hai tay, tình cảm mãnh liệt chạy đến phía bóng người đang đứng ở đền thờ lớn.

Người kia cũng không nhàn rồi, tuy rằng không có mở rộng hai tay như mẹ Lộc, Nhưng tốt xấu cũng chạy thẳng đến chỗ bọn họ, cất giọng kêu to: “Ai da, Lộc bảo bảo!”

Kết quả đương nhiên là mẹ Lộc ôm trúngh khoảng không, trơ mắt nhìn ông xã nhà mình có con gái không cần bà xã, hoàn toàn không coi bà ra gì, xông lên trước, ôm cổ con gái, động tác còn thành thạo mà đẩy người đàn ông đứng cạnh con gái mình ra. Nhưng mà cũng may, ông không xem thường sự tồn tại của Khuru Sinh, nhìn từ trên xuống đánh giá một phen, thu hồi ý cười, nói nghiêm túc: “Cậu chính là cái người tên cái gì Sinh ?”

“Dạ.” Khuru Sinh kinh ngạc một lát, mới trả lời. Lúc này mới nhận ra, thì ra người cha ở bất cứ đâu cũng đều giống nhau, chỉ cưng con gái nhà mình, đối với dáng vẻ không giận mà uy này, đúng là không khác ba anh gì cả.

“Ngây ngốc ở đó làm gì, mau giúp khuôn hành lý về nhà đi.” Sau khi miễn cưỡng liếc mắt nhìn anh, ba Lộc tự nhiên bày ra tư thế ba vợ, bỏ lại mệnh lệnh, sau đó cười hì hì kéo con gái đi.

Khuê Sinh nheo mày, nhìn Tiểu Lộc và mẹ Lộc đều bỏ lại hành lý, sau một lúc lâu, đành phải nhận mệnh mà khuôn hết đám hành lý lội bộ theo sau. Có lẽ, kiếp này anh đã định là bị dày làm nô tài nhà này rồi.

Mẹ Lộc từng nói, anh phải nắm chặt Tiểu Lộc, đám người theo đuổi Tiểu Lộc trong trần họ có thể xếp đến tận cổng trấn. Chờ đến lúc đi qua đền thờ thật to, tiến vào sân sau nhà Tiểu Lộc, cuối cùng Khuê Sinh cũng hiểu rõ câu này, nhà họ .....kế bên là cổng trấn.

Nhà Tiểu Lộc rất to, rất giống khu nhà cổ ở Huy Châu, ba lầu, vuông vức, được bao quanh bởi một khu vườn. Giữa sân có một ao lớn, trong ao có hai ba đóa sen vừa nở, lớn nhỏ cũng chỉ hai ba đóa. Họ vừa đi băng qua sân, cửa đại sảnh bỗng nhiên mở ra, sau đó.....Khuê Sinh lại một lần nữa bị một trần tiếng ra thăm thiết gào khóc làm rung động.

“Thường về nhà xem, về nhà xem, chỉ dấm lưng hay bóp vai cho ba, người già chẳng hi vọng con cái phải cống hiến lớn lao thế nào, cả đời chỉ quan tâm chuyện bình an của con.....” (Yu: tên bài hát là)

Nếu một người đàn ông hát sai nhịp, cũng coi như ỏn di, nhưng mà, nếu ba bốn chục người đàn ông xếp thành một loạt, khuôn mặt dữ tợn cùng hát một bài vốn dĩ là phải êm ái, thì cái trường hợp này tuyệt đối là phi thường.

“Chẳng lẽ ba em cũng thích bỏ tiền thuê người áo đen?” Khuê Sinh khẽ nhếch môi, thật lâu sau cũng chưa khép lại, cuối cùng nhịn không được, kéo Tiểu Lộc lại hỏi. Anh có thể chịu được một hai cái phi thường chút đỉnh, nhưng sự thật là khó mà chấp nhận cả nhà đều phi thường thế này.

“Làm gì có, ba em là một người đàn ông chân chính, không làm mấy loại chuyện đó đâu.” Hiển nhiên là Tiểu Lộc đã quen với màn chào đón mỗi khi về nhà của mình, chỉ có thể nhìn chứ không trách.

“Đừng hát nữa, đừng hát nữa, dọa khách rồi kia. Tất cả lại đây đi, đây là con rể tôi đó!” Mẹ Lộc đặc ý kéo Khuê Sinh đến đứng trước một hàng người có sắc mặt dữ tợn kia, giống như bày hàng ra khoe triển lãm, “Anh chàng đẹp trai này đối xử rất tốt với Lộc bảo bảo nhà chúng ta. Một lát tôi lấy ảnh của nó đưa cho mọi người, mỗi người giữ một tấm, lần tới nếu nghe người trong trấn dám nói Lộc bảo bảo nhà chúng ta bị thằng xấu xa Thẩm Thần Xuyên kia vứt bỏ, thì lấy tấm ảnh chụp con rể dán ngay trán nó, để con mắt chó nhà nó nhìn cho kỹ một cái!”

“Đẹp trai, đẹp trai quá, đúng là không tệ.”

“Lộc bảo bảo quả là có tương lai, mắt nhìn người cũng thay đổi tốt lắm.”

“Còn đẹp trai hơn so với con rể nhà họ Lưu kia nhiều nha!”

Trong những tiếng bàn luận đó, Khuê Sinh và Tiểu Lộc chỉ có thể nhìn nhau mà không nói được lời nào, tiếp tục im lặng.

“.....” Sau một lúc ngại ngùng nhìn Khuê Sinh, Tiểu Lộc quay đầu đi chỗ khác cười gượng. Cô lại không dẫn Thẩm Thần Xuyên về nhà, nhất định là mẹ cô đã đi rao khắp nơi, người trong trấn hẳn là đều biết cô bị người ta bỏ rơi rồi.

Vì thế, cuối cùng Khuê Sinh cũng bạc được, nhà Tiểu Lộc là mở sòng bạc, nhận thầu sự nghiệp đánh bạc của ‘Trình tiết cổ trấn’ và bốn trấn phụ cận. Bây giờ ba Lộc đang một lòng một dạ muốn mở rộng thêm bản đồ sự nghiệp, để phát triển thành công ty nhỏ. Nhóm người hát bài ‘Thường về nhà xem’ này, thì ra chính là thành viên trong liên minh. Sau đó nữa, anh dần dần hiểu ra, thì ra, cái gọi là sòng bạc chính là phòng đánh cờ, ngoại trừ hai bô lão nhà họ Trình, còn lại đều thích gọi nó là..... phòng sinh hoạt của người cao tuổi.....

28. Chương 38

Đêm thứ nhất tại ‘Trình tiết cổ trấn’ thật náo nhiệt

Nghe nói mẹ Lộc tìm đầu bếp của khách sạn nổi tiếng nhất trong trấn đến, tiệc cơ động bày khắp cả sân, phàm là có thể nói ra tên chủ nhà thì đều có thể vào góp vui. Kết quả là gần như cả trấn đều kéo đến, còn dẫn theo người nhà đi cùng! Nói cho đẹp là đi Paris sắp kết hôn lần thứ chín, định làm bữa tiệc đính hôn thật náo nhiệt.

Thật ra, theo như cảm nhận cá nhân của Khuru Sinh mà nói, anh mới là nhân vật chính.

Bởi tuyệt đại đa số người bước đến sân nhà họ Trình, câu đầu tiên đều là: “Anh chàng đẹp trai về cùng Tiểu Lộc đâu?”

Dựa theo tập tục của ‘Trình tiết cổ trấn’, Khuru Sinh phải đáp lễ rượu từng người, may mắn đây chỉ là rượu gạo, uống nhiều cũng không mấy say. Uống rượu thì cũng không phải chuyện gì lớn lao để giận, cái làm cho anh giận nhất chính là bọn họ có cần nhất nhất không ngừng gọi anh là ‘Thẩm Thần Xuyên’ hay không?! Ngay cả người được giáo dưỡng thì cũng biết giận mà, thế nên Khuru Sinh đành nghiêm mặt, uống cạn một chén, lòng thầm mắng: Con mẹ nó! Cái tên Khuru Sinh không tốt sao? Dễ đọc dễ nhớ, chả lẽ lại khó nhớ hơn ‘Thẩm Thần Xuyên’ sao?! (Yu: vs mệnh thì tên nào cũng quái, cơ mà tên anh iu thì dễ đọc hơn. hý hý)

“Anh ấy là Khuru Sinh, tên là Khuru Sinh mà!” Tiểu Lộc bắt màn bày tỏ oan ức giùm anh.

Làm một đồng tam cô lục bà đều ngạc nhiên, “Ý? Thì ra không phải gọi là Thẩm Thần Xuyên à? Mẹ con nói là rùa biển nha.”

“Rùa biển chết đuối, nhiễm HIV nên sức chống cự bị giảm, chết đuối rồi! Đây là con rể mới, gọi là Khuru Sinh! Cùng đọc theo tôi nào: Khuru Sinh.....” Mẹ Lộc chạy đến hỗ trợ giải vây, “Nó đối xử rất tốt với Lộc bảo bảo, nhìn xem, khuôn mặt nhỏ nhắn, đáng yêu anh tuấn. Nhìn sao cũng thấy hơn con rùa kia, ánh mắt Lộc bảo bảo nhà chúng ta quả là không tệ.”

“A, Khuru Sinh, uống rượu uống rượu.” Nhóm tam cô lục bà có năng lực tiếp thu rất mạnh, thật ra gọi là gì cũng không quan trọng, quan trọng là.... Hắn là con rể nhà họ Trình, Trình Tiểu Lộc bị mẹ Lộc luôn miệng gọi là ‘hàng ế’ cuối cùng cũng được người ta lãnh đi rồi.

Khuru Sinh ngượng lại gương mặt nghiêm, không nói gì, nâng chén.

Biểu tình của anh như thế khiến mẹ Lộc nghĩ anh bị rượu làm cho phát hỏa, lap75 tức đẩy con gái mình ra: “Tiểu Lộc, tiếp rượu!”

“Á? À....” Tiểu Lộc sợ hãi liếc mắt nhìn Khuru Sinh, đón lại là ánh mắt hờ hững của anh, có chút hoảng. Trong ấn tượng của mình, cô giống như vừa mới biết anh, anh chưa từng dùng ánh mắt này nhìn cô bao giờ, trước đây, tuy đều là lạnh lùng, nhưng cũng thật dịu dàng.

Chắc hẳn là giận thật rồi, Tiểu Lộc không nói hai lời nâng chén uống cạn, bắt đầu tiếp rượu thay Khuru Sinh.

Nhìn cô ứng phó với cả đám người, hết chén này đến chén khác, Khuru Sinh cũng không ngăn cản, chỉ châu mày quay đầu đi, lẳng lặng đánh giá cô. Mơ hồ như ngày đó, khi nhận được thiệp mời, cô cũng như vậy, miệng cứ nói nhảm, tự xưng là ngàn chén không say, kết quả là chỉ mới hai chai bia đã nằm úp. Bất giác đã một đường cùng cô đến bây giờ, ngay cả Khuru Sinh cũng không đoán nổi. Từ đầu, anh chỉ muốn tất cả đều thuận theo tự nhiên, nhưng không ngờ sự việc lại thuận lý thành chương đến nước này, mà anh .... Lại chưa từng có một ý nghĩ bài xích nào trong đầu.

Tất cả chuyện cũ, đều như sấm tự nhiên mà nổ.

Tỷ như lúc bị bỏ rơi cũng như bây giờ, cô điều có tử lượng kém, cũng đều .... Chỉ cần một chút rượu cũng nổi điên.

Y như Khuru Sinh dự liệu, cho dù là rượu gạo, cũng có thể làm Tiểu Lộc say. Sau đó, cô hoàn toàn không nhìn ra nhóm tam cô lục bà kia nữa, trừng mắt nhìn họ, ôm cổ Khuru Sinh, phá lệ chủ động hiến hôn. Sau

khi cảm thấy hôn đã rồi, cô mới làm vẻ mặt của nữ vương, xoay người về hướng nhóm bà cô kia hô to: “Người đàn ông này tên là Khuru Sinh! Không được gọi anh ấy là Thẩm Thần Xuyên, anh ấy sẽ giận, nếu anh ấy mà giận, tôi đào mồ cuốc mã tổ tiên mấy người lên hết à!”

“Phải hốt nhiều cốt như vậy thiệt mệt chết đi.” Anh chau mày, mỉm cười nhìn người phụ nữ ngồi trên đùi mình đang sắp ngã, vội nhanh tay giúp cô ngồi vững lại, để cô thoải mái một chút.

“Ha ha, anh theo giúp em....” Tiểu Lộc cười ngây ngô, mơ màng nghe Khuru Sinh trả lời, cô cũng nói theo.

Hắn là say không nhẹ, cứ thế thì không chừng còn nói ra mấy câu kinh thiên động địa cỡ nào nữa, vì để an toàn....., mẹ Lộc nháy mắt với Khuru Sinh. Khuru Sinh cũng hiểu ý, ôm lấy cô, nói với ba mẹ Tiểu Lộc: “Ba mẹ, con đưa cô ấy về phòng trước.”

“Ừ, nhanh đi, nhanh đi.” Mẹ Lộc phát tay, nâng chén rượu, dời đi sự chú ý của mọi người.

Người trước sau vẫn im lặng là ba Lộc, nhìn chăm chăm bóng Khuru Sinh, sau khi nhìn một lúc lâu, đột nhiên đứng lên đi theo sau quan sát. Nhìn thấy Khuru Sinh đưa Tiểu Lộc về phòng, ông đứng ngoài cửa do dự một lát, do dự không biết nên đi hay ở. Cuối cùng, ông quyết định, vì sự trong sạch của con gái, rình coi một lần.

Ngay lúc đang rón rén mở nhẹ cửa, dự định nhìn vào trong xem thế nào thì cửa phòng mở ra.

Khuru Sinh bước khỏi phòng, nhíu mày, tò mò nhìn ba vợ.

Nhìn nhau một lúc, ba Lộc đứng thẳng dậy, xem như không có gì, ho nhẹ vài tiếng, “Tôi chỉ muốn đến nói với cậu, người trẻ tuổi không cần gấp gáp như vậy.”

“À, dạ được.” Khuru Sinh ghen cười, đeo bộ mặt khiêm tốn.

“Cậu ngồi đi, tôi nói chuyện với cậu một chút.”

Khuru Sinh thoáng ngạc nhiên, đưa mắt nhìn bốn phía, ngay cả ghế dựa cũng không có, anh ngồi bằng cách nào? Ngay lúc còn đang do dự, ba Lộc thoải mái dựa vào cửa phòng Tiểu Lộc, ngồi xuống chiếu. Căn cứ và nguyên tắc tôn trọng người lớn, Khuru Sinh cũng chỉ có thể ngồi xuống theo. Nếu đây là một nam một nữ, sóng vai ngồi cạnh nhau, cùng ngẩng đầu nhìn sao trời, hẳn là vô cùng lãng mạn.

Chỉ là.... hai người đàn ông, thế này là làm sao hả?

“Cậu và Lộc bảo bảo làm sao mà quen nhau?” Ba Lộc mở đầu trước, phá vỡ sự yên tĩnh. Thật hiển nhiên thôi, ông là người duy nhất còn giữ được lý trí. Tiểu Lộc được hạnh phúc, người ba như ông đương nhiên vui vẻ, nhưng vui thì vui, nhưng ít nhất ông phải làm rõ người đàn ông này thật ra là hạnh phúc hay là ‘tai họa’.

“Quen trong công việc, phòng làm việc bên con trùng hợp nhận đơn hàng bên cô ấy.....”

“Không phải là vừa gặp đã yêu đó chứ?” Đánh chết ông cũng không tin! Con gái nhà mình nặng nề thế nào, mấy chuyện vừa gặp đã yêu thế này, tuyệt đối không có duyên với nó.

“Cái đó quả thật không có, lần đầu hợp tác, cô ấy thường làm sai việc, thường bị con trách mắng, con còn nghi rằng cô ấy thật ra làm thế nào mà ngồi lên được chức tổ trưởng này. Mỗi lần mắng, thì cô ấy chỉ biết cười ngây ngô, còn rất đáng yêu nữa.” Khuru Sinh cố hồi tưởng lại cảnh hai người khi mới quen nhau, lúc đó mới nhận ra, những chuyện ấy thật như đã từ lâu lắm, lâu đến tập mãi thành quen, “Khi cô ấy vừa nhận được thiệp mời kết hôn từ Thẩm Thần Xuyên, liền kéo con đi uống rượu, nói nhảm rất nhiều, nhưng sau đó cũng không có đi dây dưa gì cả, sau đó nữa thì .... Chúng con đi kết hôn.”

“Tôi cảnh cáo cậu, đừng tưởng rằng con ta theo cậu rồi, sau này muốn thế nào cũng được!” Ba Lộc xoay sang trừng anh, trừng một hồi thì đáng vẻ bệ vệ kia cũng dần thu lại, cảm thán một câu, “Lộc bảo bảo nhà tôi là đứa tốt, đừng làm tổn thương nó.”

“.....Dạ.” Khuru Sinh gật đầu, bỗng nhiên cảm thấy cuộc nói chuyện này không có chút gì là trịnh trọng phở phác, mà chỉ có cảm động.

“Nó là đứa thật thà, trước kia lúc Thẩm Thần Xuyên xuất ngoại, tôi và mẹ nó đều khuyên nó đừng đợi. Hai năm lận mà, ai biết sẽ có chuyện gì xảy ra, nhưng nó không nghe, sống chết cũng đợi, cứ thế mà quyết định. Cuối cùng thì chuyện thành ra như vậy, cũng không dám về nói với nhà hay, nếu không phải dì nó nói, đời này cả nhà cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Trước đó, cứ vậy mà hứa hẹn, bọn tôi cũng không có hi vọng gì, giờ thì đã già cho cậu, xem chừng nó cũng thấy nửa đời sau là quyết định như vậy rồi. Nếu cậu mà làm chuyện gì có lỗi với nó, tôi cùng các anh em trong liên minh lôi cậu ra đốt luôn! Không đùa đâu, Lộc bảo bảo nhà tôi là đứa có cha sanh mẹ đẻ đó!”

“Con sẽ đối xử tốt với cô ấy.” Khưu Sinh khẽ cười, suy nghĩ một lát, nhận thấy nếu cứ hứa hẹn thì sẽ rất thiếu tính thuyết phục, nói chuyện với người thật thà, thì phải lấy thật tế mà cam đoan.

“Còn nữa, tôi nghe nói cậu là nhiếp ảnh gia, à ờ thì.... Sau này cậu không cần đem máy ảnh vào phòng ngủ đâu!”

“.....Con không có sở thích đó.”

“À, ờ .... Cậu cho tôi mớ pin nai đó, có tự thử qua trước không, hiệu quả thế nào vậy?”

“Ba à, tuổi con chưa cần dùng đến.”

“Ta xem, cậu là đang khinh thường người già sao?!”

Ngoài cửa bắt đầu cãi nhau, giằng co không nhân nhượng, càng lúc càng mạnh. Tiểu Lộc tựa người vào cửa, dang chân, cuộn mình ngồi dưới đất, cảm thấy dù thế nào thì ba hắn cũng là đang rất thích.

Cô bấu môi, lén hít hà cái mũi có chút ê ẩm, đối với loại cãi nhau thế này cũng có chút thích thú.

Nếu thật sự có thể được như ba nói, đời này như thế là định rồi, thì thật tốt nha.

Chỉ là, ngay từ đầu Khưu Sinh đã nói, giữa họ chỉ có một năm, cuộc hôn này chỉ duy trì một năm. Tiểu Lộc vốn khờ dại nghĩ rằng nếu Khưu Sinh đưa cô về nhà, gặp ba mẹ, hẳn là sẽ không bỏ chạy chứ? Cho dù kỳ hạn một năm đến, trách nhiệm hẳn là sẽ nín được chân anh chứ. Ba từng nhắc cô rằng, người có trách nhiệm thì sao chứ, Thẩm Thần Xuyên không phải cũng xoay người rồi bỏ cô sao. Huống chi là Khưu Sinh, anh không phải là người bị thứ gì đó trói buộc được.....

Ba nói: Lộc bảo bảo nhà chúng tôi là người tốt, đừng tổn thương nó.

Tiểu Lộc kỳ thật đã không sợ tổn thương nữa, cô chỉ sợ người nhà luôn lo lắng cho cô không chịu nổi sự tổn thương này.

Không nhớ rõ là họ cãi nhau bao lâu, Tiểu Lộc tựa cửa ngồi nghe, công thêm một chút đa sầu đa cảm cân nhắc lại mọi chuyện.....

Một môi, cứ thế mà ngủ thiếp đi.

Đến tận lúc mũi bị ai đó nắm, cô theo bản năng hé miệng, hít thở, không ngờ, miệng lại bị bịt kín. Ngay lúc hít thở không thông nữa, Tiểu Lộc bừng tỉnh. Mắt tuy đã mở, nhưng suy nghĩ còn chưa theo kịp, trước mắt – nhìn thấy gương mặt của Khưu Sinh.

“Sao lại ngủ dưới đất?” Khưu Sinh nửa ngồi chồm hổm, vỗ nhẹ xuống đầu Tiểu Lộc, cau mày hỏi.

“.....Mát.” Tiểu Lộc đáp, không thể nói cô nghe lén ba và anh nói chuyện, nghe một hồi lại ngủ quên.

“Vậy sao em không khóa thân nằm chờ anh luôn, vậy càng mát.” Anh đứng dậy, chạy đến giường, đưa cô đôi dép lê, “Mang vào.”

“Không tốt lắm đâu, nếu ba đột nhiên xông vào, xấu hổ lắm nha.....” Tiểu Lộc vội vội vàng vàng mang dép vào, định nói thêm gì đó thì bị tiếng chuông điện thoại của Khưu Sinh cắt ngang.

Anh cầm lấy điện thoại lên nhìn qua, sau đó cứ thế mà tắt đi.

Tiểu Lộc tò mò, liếc trộm sang, “Là anh Tương mà, sao anh lại tắt máy, rồi có công việc có chuyện gấp thì sao?”

“Anh nghĩ phép.” Ngụ ý là, cho dù có gấp, cũng không cho phép quấy rầy ngày nghỉ của anh.

“Nhưng mà không phải anh phải tham gia cuộc thi nhiếp ảnh sao? Húc Nghiêu nói lúc trước anh xin nghỉ phép là vì đi tìm ý tưởng sao, kỳ thật anh không cần phải chờ tham gia xong hôn lễ của dì em đâu, có việc thì cứ đi trước, em sẽ giải thích lại với ba mẹ. Ba em rất là thấu tình đạt lý, luôn nói đàn ông phải lấy sự nghiệp làm trọng.....”

“Không cần, ở đây tìm cảnh là được rồi, có người ở cạnh yên tâm hơn.” Anh tựa người vào cửa sổ, đẩy cửa ra, bên ngoài chính là một con sông, phía bên kia chính là một dãy nhà cổ kính, hát ra ánh sáng mờ mờ từ chiếc đèn lồng đỏ. Ngẩng đầu lên là sao trời, cũng do không có ánh đèn nhiều nên sao ở đây càng nhiều. Anh bất giác nhếch khóe miệng, thuận tay kéo Tiểu Lộc vào lòng.

“Nhưng mà em rất ồn ào.” Tiểu Lộc cảm thấy mình cứ như là ‘Bò sữa’, mỗi lần chỉ cần được anh ôm vào lòng, đều thấy rất thoải mái.

“Đã quen.” Cuộc sống, đôi khi cũng cần một chút náo nhiệt, “Vừa rồi ba em hỏi anh, khi nào thì làm lễ cưới.....” Cảm nhận được Tiểu Lộc khẽ run người, Khưu Sinh ngừng nói, cúi đầu nhìn cô, nhẹ giọng hỏi thử, “Bà xã?”

“.....Sao?”

“Em có muốn không?”

Vô nghĩa! Rất muốn nha! Người phụ nữ nào không muốn có đám cưới chứ. Mặc dù không đến nỗi phải rầm rầm rộ rộ, nhưng ít nhất cũng có thể làm cho hôn nhân đầy đủ một chút, “Cái đó..... thật ra..... Ai, quên đi, không cần đâu, ước nguyện ban đầu của chúng ta là cuộc hôn nhân này chỉ là diễn trò thôi, em nhớ thật là rõ, anh không cần phải theo em diễn thật như vậy.”

Theo kinh nghiệm xưa cũ mà nói, Tiểu Lộc cảm thấy nhớ lại những chuyện tốt đẹp cũng là lúc cô đau đến tê tâm liệt phế. Một hồi thật giả lẫn lộn, sau này cũng không còn có thể tự an ủi mình mà nói, tất cả chẳng qua chỉ là một giấc mộng.

“Diễn trò?” Anh hừ nhẹ, đối với hai chữ này anh rất dễ tâm, chẳng lẽ hai tiếng ‘bà xã’ kia chỉ là gặp dịp thì chơi?

“Là anh nói nha, hôn nhân này của chúng ta chỉ duy trì một năm, đúng hạn một năm sau anh sẽ ly hôn, mấy thứ này nọ, đều là anh nói .....” Cô xoay đầu, có chút chờ mong nhìn anh, hi vọng anh có thể nói ra một câu hứa hẹn, bất kể là thật hay giả, có thể để cô yên tâm giao mình cho anh là được rồi.

“Anh đã nói, nếu không có gì phát sinh trong một năm này của chúng ta, nhưng mà chẳng lẽ em không thấy, bạn bè và gia đình em đã làm phát sinh ra một đồng chuyện ngoài ý muốn sao?”

“A? Nói vậy thì.....” Không chỉ một năm, cô có thể không kiêng dè gì mà ở cạnh anh cả đời?

“Chỉ là, đến này em vẫn còn chưa quên được Thẩm Thần Xuyên sao? Hả?” Đây là Khưu Sinh còn chưa muốn chạm vào vấn đề chính, đối với anh mà nói thì Tô Phi chỉ là thuốc dẫn, nhưng Thẩm Thần Xuyên lại khác, đó là một người đàn ông cô đã từng đặt sâu vào trong đáy lòng.

Tiểu Lộc không suy nghĩ, liền bật miệng trả lời: “Sao thể được?! Người thì phải nhìn về phía trước! Không thể quay đầu lại, quay lại thì cái gì cũng đều thay đổi cả rồi.”

“Không sao cả, anh sẽ làm.” Cô nói thật đông dạc, anh lại chỉ nghiêng đầu chôn mặt vào tóc cô, cúi đầu nói lại một câu.

Một câu nói vô tình, lại khiến cô động tâm, ngẩng đầu ngây ngô cười một trận.

Hạnh phúc mà cô muốn, đại khái là như thế, hai người, một nhà, ấm áp cả đời, lúc trẻ thì cùng nói chuyện tình yêu, khi tóc bạc thì tay trong tay đi dạo phố lớn đường nhỏ ôn chuyện cũ. Ừm, cứ đơn giản như vậy đã thật thỏa mãn.

Lúc hoàng hôn, Tiểu Lộc kích động lôi Khưu Sinh đến tiệm may của nhà đầu ở phía cầu.

Trong tiệm thật đơn sơ, vài bộ sườn xám thành phẩm, hai cái máy may cũ kỹ, thứ đáng giá nhất chính là chiếc bàn gỗ chạm khắc đặt giữa nhà. Học việc giúp Khưu Sinh pha chén trà Long Tĩnh, đặt mình trong

không gian thế này, sẽ khiến con người ta kinh ngạc, phân không rõ thời đại, cứ như mình vừa bước ra từ thời dân quốc.

Khuru Sinh càng lúc càng thấy, lựa chọn ở ‘Trình tiết cổ trấn’ để tìm cảnh quả là một quyết định đúng đắn. Không rõ là do cảnh đẹp hay do tâm trạng con người. Tóm lại, ở đây, mỗi cảnh mỗi vật, mỗi người mỗi chuyện đều đem lại cho anh rất nhiều linh cảm.

Vương bá bá bên kia cầu Long Phượng, mỗi lần thấy anh đều kéo anh đến bắt chụp ảnh tả chân cho mình; vợ chồng bán bún thịt thì thích anh dùng máy ảnh ghi lại hình ảnh bún thịt; còn có Lưu Thúc chủ khách sạn Khai Dân thì thích nói Khuru Sinh và con gái nhà ông đều là làm phóng viên, trong nhà kia thì có con mèo mập rất háo ăn.

“Có đẹp không?” Tiểu Lộc một bên mặc chiếc sườn xám vừa may, đứng trước mặt Khuru Sinh đi tới đi lui khoe khoang.

Nghe hỏi anh cũng quay đầu chăm chú nhìn một lát, bắt giác nhếch mép, gật đầu.

Dáng người Tiểu Lộc thuộc loại nhỏ xinh, mặc vào chỗ nào cần lồi thì lồi cần vãnh thì vãnh, mặc sườn xám vào rất hợp, màu hồng nhạt thanh tinh, khuy áo tinh xảo, tạo nên một cảm giác khó hình dung. Đoán chừng chính là loại cảm giác này, khiến cho con người ta sau khi đã nhìn hết mọi thứ phồn hoa, mới hiểu rõ thế nào là hương vị ám áp

“Ba em thích nhất là nhìn em mặc sườn xám, ha ha, có phải là hương vị phong tư yếu điệu không.” Để chứng minh lời nói của mình, Tiểu Lộc còn cố ý vặn vẹo eo khoe hông đi tới vài bước.

Cái tư thế bây giờ không có gì là mỹ cảm, chỉ khiến người khác phải bật cười.

“Không hề.” Khuru Sinh nói không cần suy nghĩ, “Nhưng mà, anh cũng thích em mặc sườn xám.”

“Thật không? Thôi không nói nữa, mình mặc nó đi xuống phố cổ đi, chỗ đó có nhiều đồ ăn, em đói chết đây.” Tiểu Lộc hưng phấn bỏ nhào vào người anh, nũng nịu.

“Tùy em, vui là được rồi.”

“Sao nào, nha đầu? Đã nói là ông xã nhà con chắc chắn sẽ thích mà, tay nghề của ông không phải tồi đâu.” Sư phụ may đồ từ trong bước ra khoe, “Tâm trạng khi yêu, có biết không?”

“A! Trần Bá lấy ý tưởng từ phim mà làm sườn xám?” Tiểu Lộc trừng to mắt, kinh khủng, người nổi danh trong thôn họ!

“Bác xem qua phim kia thì làm thử!”

“.....”

Tiểu Lộc im lặng, Khuru Sinh cúi đầu phì cười.

“Nha đầu kia giờ đã lớn rồi, mới chớp mắt đã kết hôn. Trước kia khi đến đây đều là ba dẫn đến, lúc nào cũng ở trường, chạy tới tìm tôi may sườn xám. Giờ thì khác rồi, chờ mấy ngày nữa, Trần bá làm cho con bộ cưới sườn xám, cam đoan thủ công hoàn mỹ, để con mặc bộ tốt nhất, có người chồng tốt nhất.” Trần bá cười thật hiền, nói chân thành. Đứa bé mà ông nhìn từ lúc bé đến lớn, giờ cũng thường xuyên về thăm nhà. Bọn trẻ bây giờ hã đả số rất dễ quên.

“Không cần không cần đâu, bọn con không chắc sẽ làm hôn lễ....” Cho dù Tiểu Lộc muốn xa xỉ, nhưng dù sao Khuru Sinh cũng không phải người có tiền, cô cũng không đành dùm gì nhiều, không nên để chuyện kết hôn còn phải hỏi mượn tiền nhà mẹ đẻ.

“Được, vậy lúc đó làm phiền Trần bá.” Khuru Sinh bước đến, thuận tay kéo Tiểu Lộc đứng lên, mỉm cười chào hỏi Trần bá, “Bọn con đi trước, lúc đó sẽ mời bác đến uống rượu mừng.”

“Đám cưới tốn lắm.” Tiểu Lộc nghiêng ngả lão đảo bị Khuru Sinh lôi khỏi tiệm may, đi theo sau anh, lẩm bẩm. Giống đi đó, không cần đến công ty làm lễ cưới, không đến nhà hàng làm lễ, tốn biết bao nhiêu là tiền.

“Đời này cũng chỉ tốn một lần như vậy.”

“Lễ cưới của em phải giống như dì nha, mũ phượng khăn quàng, kiệu tám người khiên, anh thì cưới ngựa đeo khăn hoa đỏ đến đón dâu, ngựa phải máu như là BMW. À à, còn có hỷ khăn, tối còn động phòng hao chúc.”

“.....Được một tắc lại đòi tiền một trượng.” Ngoại trừ câu này, Khuê Sinh không tìm được câu này khác để nhận xét.

“Ha ha, nói chơi thôi, hai nha chỉ cần tùy tiện ăn bữa cơm là được rồi. Anh cũng biết đó, ba mẹ em yêu cầu cũng không cao, hôn lễ thế nào cũng không quan trọng .... quang trọng là hậu hôn.”

“Cái đó chờ lúc về đã, giờ chúng ta đi chụp áo cưới trước đi.”

“Hả?” Thì ra chỉ cần dẫn anh về nhà một lần, tình cảm lại có thể đột ngột tăng mạnh như vậy! Sớm biết thế, đã dẫn anh về từ đời nào.

“Miệng há to vậy làm gì? Ăn muối à?”

“Anh mới ăn.....” Vừa định mắng lại, di động Tiểu Lộc liên vang, tưởng mẹ gọi hỏi xem cả hai có về ăn cơm không, Tiểu Lộc không nhìn màn hình liền thuận tay nhận điện, “À, con muốn dẫn Khuê Sinh đi phố cổ, mọi người ăn cơm trước đi, quần áo con lấy xong rồi, thứ kia con cũng lấy giúp mẹ rồi.....”

Tiểu Lộc thao thao bất tuyệt, đầu bên kia điện thoại vẫn cứ im lặng, hồi lâu sau, mới lên tiếng: “Tiểu Lộc.”

“.....Thẩm Thần Xuyên?” Tiểu Lộc hỏi lại, giọng hỏi vẫn như cũ chỉ khác là không còn sự hăng hái như ngày xưa.

Một tiếng này làm cho Khuê Sinh căng thẳng, quay đầu nhìn lại, đối diện là ánh mắt của Tiểu Lộc. Trong giây lát ngắn ngủi hai mắt giao nhau, cũng ít nhiều làm cho an yên tâm một chút.

29. Chương 39

“Em..... đang ở nhà ba mẹ sao?”

Đầu bên kia đang điện thoại im lặng một lúc, bỗng nhiên bay tới một câu. Tiểu Lộc mím môi, bừa bãi hừ một tiếng, “Ừ, ừ.”

“Khi nào thì về?”

“Liên quan gì anh?” Tiểu Lộc thốt lên, rõ ràng đã là mỗi người mỗi ngả, cần gì phải giả vờ quan tâm như thế làm gì.

“Trình Tiểu Lộc, em đổi điện thoại mà sao không nói một tiếng, mà chồng em làm gì tắt máy vậy hả? Hai người định cứ thế mà bỏ trốn sao, muốn bốc hơi khỏi nhân gian này luôn à? Khi nào thì về, công ty em có chuyện .....” Điện thoại bên kia bị cướp đi, truyền đến là giọng Cố Húc Nghiêu.

Nghe qua có chút lộn xộn, nhưng Tiểu Lộc vẫn thấy mình cũng hiểu được trọng tâm vấn đề, “À, mỗi lần về nhà ba mẹ em đều đổi điện thoại mà, làm vậy cực phí rẻ hơn.”

“Cái này không phải chuyện quan trọng.....”

“Đúng rồi, sao anh lại ở chung với Thẩm Thần Xuyên vậy.”

“Ừ, anh nghĩ Khuê Sinh hẳn là cũng rất muốn biết, vì sao tất cả mọi người đều không thể tìm được hai người, chỉ có Thẩm Thần Xuyên là có thể dễ dàng tìm ra em?” Húc Nghiêu hừ vài tiếng, không đáp mà hỏi lại.

“y da, chuyện này cũng không phải trọng điểm, công ty sao thế?” Tiểu Lộc cười gượng, không giải thích vấn đề này.

“Em đưa điện thoại cho Khuê Sinh đi.” Cố Húc Nghiêu ngạc nhiên, do dự một lát, đột nhiên nói.

“.....Ồ.” Tiểu Lộc hấp háy miệng, hoang mang miễn cưỡng đưa đi động cho Khuê Sinh. Lòng rất là không thích, vì sao công ty cô xảy ra chuyện lại đi nói với Khuê Sinh?

Khuê Sinh khó hiểu nhìn mắt Tiểu Lộc khi đưa đi động cho anh, anh cũng hoang mang nhận điện.

Tiểu Lộc yên lặng ngồi một bên, muốn từ vẻ mặt anh để tìm hiểu sự việc từ đầu đến cuối, tức cái, từ đầu tới cuối, anh chỉ là cau mày, nhưng nhanh chóng giãn ra ngay, chỉ ở trạng thái nghe điện thoại, đến tận lúc trước khi ngắt điện thoại mới phun ra một câu: “Ừm, được, tôi biết rồi.”

Ừm cái gì? Được cái gì? Biết cái gì?!

“Nhìn anh làm gì?” Anh thẳng tay ngắt điện thoại, lạnh lùng nhìn Tiểu Lộc, ngón tay vô tình ấn phải nút hiện thị list danh sách bạn bè trong điện thoại của cô.

Tiểu Lộc từng nói, bạn của cô rất ít rất ít, ít đến đáng thương. Lúc này, anh xem như thật sự cảm nhận được.

Quả nhiên là ít đến đáng thương, thế cho nên cả list điện thoại chỉ có một tên, ba chữ chói mắt ‘Thẩm Thần Xuyên’, cứ thế mà sinh sôi nảy nở nhảy vào mắt anh.

“Anh sao thế?” Cảm giác thấy sắc mặt anh càng lúc càng khó chịu, Tiểu Lộc tò mò bước đến.

Khuê Sinh ầm nút thoát list, trả điện thoại lại cho Tiểu Lộc, nhếch môi. Im lặng một lúc mới rầu rĩ nói: “Vì sao lại đổi điện thoại?”

“À, cái này là điện thoại của nhà em thôi, có nó tiện hơn, gọi về nhà cũng không phải tốn phí liên tỉnh nha.” Tiểu Lộc trả lời ngay không do dự, ầu ầu cũng là thói quen, theo cô thấy thì đây cũng không phải chuyện gì to tát cả.

“Làm thế từ khi nào?” Anh nheo nheo mắt, tiếp tục hỏi.

“Lâu lắm rồi, hình như cũng được ba năm.”

Dường như không cần phải hỏi nữa, chỉ chuyện Thẩm Thần Xuyên biết số điện thoại nhà cô, hơn nữa lại còn lưu lại số của Thẩm Thần Xuyên, nhiều đó cũng đủ thấy trước đây họ ngọt ngào thế nào. Khuê Sinh sa sầm mặt, buông tiếng thở dài, cố gắng đè nén cảm xúc, để nhìn mình trông có vẻ bình thường hơn.

Tiểu Lộc quay đầu đi, liếc trộm anh một cái, nghĩ thầm rằng anh không vui vì chuyện công ty mà Cố Húc Nghiêu nói, “Có phải ý tưởng quảng cáo công ty chúng ta bị tiết lộ không? Có công ty khác làm quảng cáo trùng chi tiết sao?”

Khuê Sinh không nói, kinh ngạc nhìn cô.

“Húc Nghiêu muốn em nhận lỗi từ chức, gánh vác tất cả sai lầm, bảo vệ cái ghế Lê Nhược Lâm sao?” Cô không đổi giọng, tiếp tục hỏi.

“Húc Nghiêu và Nhược Lâm không phải là người máu lạnh như vậy.”

“.....Em cũng không phải vô dụng nha, em đoán được tổ quảng cáo này thế nào cũng xảy ra chuyện à, chỉ là không nghĩ rằng nó sẽ liên lụy đến Lê Nhược Lâm.” Cô vẫn tiếp tục khờ khạo nghĩ rằng sự kiện này chính là nhằm vào cô, xem ra tránh cũng không được. “Anh có từng xem qua hà đăng* chưa? (*: đèn thả sông) Truyền thuyết có nói, chỉ cần hà đăng trôi đến bờ bên kia mà không tắt, nguyện vọng có thể thực hiện được, linh nghiệm lắm. Trước kia em và Nguyễn Linh cũng ở đây thả đèn, cùng hứa nguyện phải có chỗ đứng ở thành phố lớn, xem ra..... cô ấy làm thực hiện được nhanh như vậy.....”

“Thành phố lớn tốt lắm sao?” Anh ngược lại thì thà ‘Trình tiết cổ trấn’ càng thích hợp với Tiểu Lộc hơn.

“Lúc trước thật sự là thấy tốt lắm, phòng ở thì thật cao, mọi người sống cũng thật khá. Khi đó, ba cũng từng khuyên em, nói rằng sống ở thành phố lớn, ngập trong vàng son thì con người rất dễ đánh mất chính mình, đợi đến lúc muốn quay đầu, thì hơn phân nửa đã không còn tìm thấy được đường về. Giờ ngẫm lại, đúng là ba mẹ là người hiểu con mình nhất, quả nhiên là em không thích hợp với kiểu sống anh lừa tôi gạt

này.” Tiểu Lộc đột nhiên sinh ra một đồng cảm khái, ánh mắt tĩnh lặng nhìn dòng người đang thả đèn bên bờ sông.

Mờ hồ như thấy được cảnh mình và Nguyễn Linh trước kia. Những năm tháng bông bột trước kia, đều thoáng như lưu sa*, giữ cũng không được. Có lẽ cũng chẳng có anh đúng ai sai, sai chính là thế giới bây giờ, con người phải hạnh phúc đến thế nào mới có thể tránh được những cảm dỗ đó.

“Có muốn thả đèn không?” Anh ần ần một nụ cười yếu ớt, hỏi nhẹ, quyết định không muốn nghĩ đến những chuyện không vui.

“Hả?”

“Đổi cái nguyện vọng, hứa chút bình thân điểm đích nguyện vọng, đừng thần nói không chừng hội chiếu cố người.”

“Đổi nguyện vọng, cầu được bình thân, không chừng đừng thân sẽ chiếu cố cho em.”

“.....” Thì ra thần cũng biết đạo lý ‘bóp trái hồng mềm’ nha.

Sau đó, Tiểu Lộc mua rất nhiều rất nhiều hà đăng, bắt Khưu Sinh cùng thả, một chiếc lại một chiếc. Cô không rõ Khưu Sinh nguyện ước điều gì, chỉ biết là mình nặn một cái cũng không ra, chỉ là muốn nhìn hà đăng nghiêng nghiêng ngả ngả lão đảo trôi đến bờ bên kia. Loại cảm giác không chút an toàn này làm cho cô cảm thấy năm tháng yên tĩnh thật là tốt, thật thỏa mãn.

“Khâu sinh.”

“Sao?”

“Sau này, tết Thanh minh hằng năm chúng ta đều cùng đến thả hà đăng đi.”

“Được.....” Cái ngày kỷ niệm kết hôn chết tiệt!

Điểm đặc sắc lớn nhất ở Trình tiết cổ trấn, chính là mọi người đều thân như người một nhà.

Cho nên hôn lễ của dì Paris không phải là chuyện của một mình nhà Tiểu Lộc, mà là chuyện cả trấn. Ngày mai, chính là ngày cưới của dì Paris, thế nên toàn bộ trấn đều tham gia công cuộc tổng động viên, duy chỉ có hai kẻ nhàn rỗi nhất chính là Khưu Sinh và Tiểu Lộc.

Vì thế, Tiểu Lộc lôi Khưu Sinh đến một nơi đã lâu mình chưa đến.

Đó là một thôn nhỏ cách Trình tiết cổ trấn không mấy xa, nơi đó còn có một trường tiểu học rất không thu hút mắt nhìn.

Nói đúng ra, là Tiểu Lộc kiên quyết gọi nó là trường học, Khưu Sinh nhìn thế nào cũng chỉ cảm thấy đó chính là mấy căn phòng tương đối, trong phòng có bảng đen, bục giảng, vài món đồ nhìn không mới không cũ. Cuối cùng, phía sau tường trường là một ngôi nhà tranh nhỏ, thật sự là nhìn mà kinh hãi.

“Chú hiệu trưởng, chú vẫn ngủ ở đây mỗi ngày sao?” Tiểu Lộc nhìn bốn phía, cảm thấy mấy chục năm mà cứ như mới một ngày, chỉ có thể là gian nhà tranh này.

“Ừ, ngủ quen rồi.” Chú hiệu trưởng mặt mũi hiền lành, gạt đầu đánh giá Khưu Sinh, “Chú nghe nói con kết hôn rồi, đây là chồng con à?”

“Dạ đúng rồi.” Tiểu Lộc cười ngượng, kéo góc áo Khưu Sinh, ý bảo anh nói vài câu có lẽ.

“Chào chú hiệu trưởng.” Thật sự không biết nên gọi ông là gì, Khưu Sinh đành gọi theo Tiểu Lộc.

“Tốt lắm, tốt lắm, tốt lắm, Thẩm Thần Xuyên.” Hiệu trưởng vẫn nhớ rõ, thật lâu trước kia, Tiểu Lộc từng kể qua một người đàn ông. Lúc đó, đứa bé này còn tâm tâm niệm niệm phải gả cho nhà người ta. (Yu: chép, đôi khi trí nhớ tốt quá cũng có hại lắm nha.)

“Chú hiệu trưởng, con tên là Khưu Sinh.” Khưu Sinh không nhớ rõ đây là lần thứ mấy bị gọi sai tên, càng không rõ là vì sao mỗi lần lại càng buồn hơn.

“Đổi, đổi người?!” Thế sự thay đổi a, ngay cả người ông luôn nghĩ là trung trinh nhất – bé Tiểu Lộc, lại làm trái với tổ huấn của Trình tiết cổ trần.

“Chuyện này kể ra dài lắm, trước nói chuyện chính đã. Chú hiệu trưởng, tiền mỗi tháng đưa cho chú đủ không? Con nghe ba nói, người trong trấn muốn tìm người xây mới trường, chú lại nói không cần, vậy là sao? Hoàn cảnh học tập tốt, thì trẻ con mới học tốt chứ.”

“Hừ! Nếu trường học được xây mới, thì người đến thăm còn ai quyền tiền nữa?”

“.....” Khuu Sinh im lặng, thiệt là cái Trình tiết cổ trần tuyệt vời đến thế nào a, quả thật có thể nói là một xã hội thu nhỏ, lừa bịp, tổng tiền, cờ bạc, ong bướm.

“Còn nữa, lần trước Nguyễn Linh cũng đến nói vậy với chú, hai đứa sau này đừng đưa tiền mỗi tháng nữa, tình yêu của xã hội đã đủ để bọn nhỏ ám áp rồi, chú không lừa người trong nhà. Tiền bây giờ cũng đủ để bồi dưỡng mấy đứa nhỏ có tiền đồ hơn hai đứa nha đầu mi.” Hiệu trưởng đại nhân nói thật khí thế, chí khí hùng tâm.

Chỉ Tiểu Lộc biết, lừa bịp tiền đều là giả, đây là chú ấy muốn mọi người đừng khuyên chú đừng tiếp tục nữa. Phải biết rằng, lúc trước chú bỏ dạy ở một trường lớn, dứt khoát về trường này dạy, nhận những đứa trẻ không nhà về, khiến ai nấy đều ngả kính ra nhìn. Thật ra, cái gọi là tình yêu của xã hội, cũng chỉ là hữu danh vô thực, không thể đủ, bằng không chú cũng không đến nổi cả phòng ở cũng tiếc mà không sửa.

“Nguyễn Linh đã tới?” Tiểu Lộc dần lấy lại tinh thần, chính xác tìm ra điểm hứng thú trong câu nói chú hiệu trưởng.

“Ừ, cách đây cũng không lâu, mà sao hai đứa không cùng về chung?”

“À.....” Tiểu Lộc không biết phải giải thích thế nào.

“Bạn công việc, vốn hai cô ấy hẹn nhau cùng về, nhưng Tiểu Lộc bạn đột xuất.” May mắn là Khuu Sinh đúng lúc giải vây giúp Tiểu Lộc.

“Khó trách, nhịp độ sống người thành phố luôn mau, Nguyễn Linh cũng nói bạn công việc, về nước cũng có nhiều việc, bận đến không ngừng. Nhưng nghe nói hai đứa vẫn thường xuyên gặp mặt, lần này về con bé cũng vừa lúc đưa tiền, để chú mua vài thứ cho bọn nhỏ, bị chú mắng xong đi rồi.” Chú hiệu trưởng cũng không nghĩ ngờ gì, tự nói ra hết.

“Cô ấy đến một mình sao?” Tiểu Lộc cẩn thận hỏi lại, không phải Nguyễn Linh xin phép vì chuyện ly hôn sao? Sao lại đột nhiên đến đây?

“Đúng rồi, nhưng con bé nói với chú là con đã kết hôn, giờ rất hạnh phúc, chú cũng khuyên nó đừng làm quá bán mạng vì công việc, phụ nữ mà, tìm một nhà tốt tốt đừng chân là được rồi, vất vả quá như vậy làm gì.”

“Ha ha, đúng vậy.....” Tiểu Lộc gượng cười phụ họa, cùng Khuu Sinh nhìn nhau. Nếu không phải vì có Khuu Sinh ở đây, cô thậm chí tưởng như đang ở lúc xưa, chú hiệu trưởng nói về Nguyễn Linh, rõ ràng là vẫn như cô ấy trước kia đó thôi.

Lúc sau, hàn huyên liên miên đến tận trưa, Khuu Sinh chuẩn bị đưa tiền cho chú hiệu trưởng, không ngoại lệ, Khuu Sinh và Tiểu Lộc đều bị chú đuổi đi.

Lúc đi, cũng là lúc hoàng hôn, bọn trẻ cũng vừa tan học, đang ở sân trống trong trường chơi đùa, từng trận cười như tiếng chuông bạc khiến người cảm thấy niềm tĩnh lạ thường. Khuu Sinh không kiềm được, đứng ở đỉnh núi nhỏ, chụp không ít ảnh.

“Chú hiệu trưởng là hiệu trưởng lúc em và Nguyễn Linh học, Nguyễn Linh là người đầu tiên chú ấy trợ dưỡng. Ba mẹ cô ấy mất sớm, may nhờ có hiệu trưởng giúp mà tốt nghiệp được. Lúc bọn em vừa đậu đại học, chú hiệu trưởng nói nhìn thấy Nguyễn Linh thành tài, chú cũng cảm thấy làm việc thiện thật vui vẻ. Thế là xây trường này, thu nhận một đám nhóc không nhà về, dạy chúng học. Rất nhiều người nói chú là kẻ ngốc.”

“Không ngốc, có nhiều con như thế, già có thể hưởng đủ phúc rồi.” Khuu Sinh buông máy ảnh, vỗ nhẹ đầu Tiểu Lộc, cười nói.

“Khuru Sinh, anh nói xem, Nguyễn Linh còn nhớ rõ ân tình của hiệu trưởng, còn đến thăm chú ấy, có phải là tình tình cô ấy cũng không thay đổi nhiều lắm?”

“Trong lòng em đã có đáp án rồi.” Loại chuyện này, Khuru Sinh không có tư cách trả lời, dù sao, anh cũng không rõ tình cảm giữa hai người các cô sâu đậm đến mức nào.

“Đúng thế..... đã có đáp án.....” Tiểu Lộc cúi đầu, lẩm bẩm.

“Thật ra, ai cũng thay đổi, chỉ là có vài người bị mất phương hướng nên dễ lạc đường.”

Câu nói của Khuru Sinh đánh đến tai Tiểu Lộc, cô cũng không thể xác định bản thân mình có lạc đường hay không, công danh lợi lộc, nhu cầu, con người luôn tự an ủi mình rằng tất cả chỉ vì sinh kế, nhưng sự thật là gì? Sống trong thế giới này, không muốn cũng rất khó, không chừng, đến ngày nào đó cô cũng sẽ trở nên thật đáng sợ, đại khái là thời điểm sẽ đổi thay hoàn cảnh.

30. Chương 40

Cửa tiệm trước cổng trường là một tiệm cà phê trông rất ấm áp. Doanh thu cũng thấp, chủ tiệm là học trưởng của Thẩm Thần Xuyên, nhưng anh cũng xem đây chỉ là nghề phụ nên ít khi có mặt ở tiệm. Do có thói quen biết thế này nên trước kia Thẩm Thần Xuyên mà Tiểu Lộc thường xuyên đến đây giết thời gian.

Từ lúc sau khi Thẩm Thần Xuyên xuất ngoại, Tiểu Lộc vẫn không dám đến đây, sợ phải chạm vào nỗi nhớ. Đúng do dự trước cửa một hồi, Tiểu Lộc mới hít một hơi thật sâu, đẩy cửa bước vào. Không phải cô sợ nhìn thấy Thẩm Thần Xuyên, chỉ là cảm thấy chuyện gặp người yêu cũ ở chỗ hẹn cũ đúng là cái màn chó má làm sao. Thường thì nó sẽ là nguy cơ tứ phía, ai biết được đôi vợ chồng hắc bạch vô thường này lại muốn diễn trò gì. Nhưng phòng bị thì cứ phòng bị, mà bước thì cứ bước, phía trước hấp dẫn quá làm Tiểu Lộc chỉ có thể kiên quyết đi thẳng. Không có ai?! Sau mười hai giờ, kinh doanh càng ế, Tiểu Lộc đảo mắt một vòng, ngoại trừ mấy nhân viên đang ngủ gà ngủ gật thì chẳng còn ai khác. Chính mình à? Cho leo cây à? Muốn cô đi một chuyến tay không à? Tốt lắm! Đúng là cái đồ ấu trĩ.

Ngay lúc Tiểu Lộc định bỏ cửa chạy lấy người, phía sau truyền đến tiếng gọi, “Tiểu Lộc?” Không phải giọng Thẩm Thần Xuyên, Tiểu Lộc nhú mày quay đầu. Nhìn thấy người đàn ông đứng sau, cao cao gầy gầy, dáng vẻ nhã nhặn, đeo kính mắt thanh lịch, cười với cô.

Ngây người một lúc, Tiểu Lộc mới nhận ra người đàn ông trước mặt mình, vài ký ức vô tình bị chôn xuống cũng dần dần hiện lên, “Học trưởng, ừm .... Anh có thấy Thẩm Thần Xuyên không?”

“À, cậu ấy đưa cái này bảo anh đưa cho em.” Nói xong học trưởng chạy ra sau quầy bar, lấy túi văn kiện, “Lâu lắm rồi không gặp em, có muốn uống tách socola nóng không?”

“Không, không cần đâu, em đi bây giờ mà, anh đừng pha.”

Tiểu Lộc cầm lấy túi văn kiện, tò mò mở ra xem, trên đó có đóng dấu một đồng thông tin cùng với giấy tờ ngân hàng. Tên trên đó là Diệp Phong, là bạn thực tập cùng tổ với Tiểu Lộc. Tiểu Lộc cũng không ngạc nhiên lắm, vì từ trước đến nay A Phong cũng không mấy thích Nguyễn Linh. Chỉ là..... sao tự nhiên lại đưa mấy thứ này cho cô, có ý gì đây? Ít nhất cũng kèm theo vài lời giải thích chứ nhỉ?

“Ha ha, anh quên, em chỉ thích uống socola nóng của Thẩm Thần Xuyên làm thôi, lần nào cũng uống thật nhiều.” Học trưởng vẫn cứ tự biên tự diễn, vừa pha trà vừa hoài niệm.

“Không có mà.....” Tiểu Lộc xấu hổ, cười cười, trước kia không phải là thích socola, mà là người pha socola. “Thẩm Thần Xuyên đâu?”

“Cậu ấy đi rồi, bảo là sợ em không muốn gặp thì rất xấu hổ.”

“Có nói lại gì không?” Anh ta để ý đến suy nghĩ của cô nhiều vậy sao? Lần nào cũng thế, làm gì cũng không có lấy một lời giải thích, khiến cô như bị lọt vào trong màn sương mù, hoàn toàn mất phương hướng. Thấy học trưởng lắc đầu, Tiểu Lộc chép miệng, cũng không nói gì nhiều, cười cười, cầm lấy tư liệu, xoay người bước đi. Nhìn thấy cửa tiệm khép lại, bóng người cô biến mất, học trưởng mới buông tách trà trong tay xuống, khẽ cảm thán.

“Cậu than ngắn thở dài cái gì, có cần than thở hơn cả tôi không?” Giọng nói đùa từ phía sau truyền đến, cánh cửa sau quầy bar mở ra, Thẩm Thần Xuyên mang theo nụ cười mệt mỏi bước ra, tầm mắt bắt giắc hướng ra ngoài cửa tiệm.

“Tôi thật không hiểu cậu, lúc ấy vì sao lại vội vàng làm hôn thú với Nguyễn Linh, đến tìm tôi trước là hay rồi.

Có một số việc, bởi một sai sót ngẫu nhiên mà cứ thế xảy ra. Nếu chuyện Thẩm Thần Xuyên làm đầu tiên ngay sau khi về nước là liên lạc với bạn bè cũ, mà không phải là làm giấy kết hôn, thì anh sẽ biết Tiểu Lộc đã đợi mình hai năm, vẫn ngóng trông anh quay về cưới cô, cũng sẽ không để mọi chuyện trở thành không còn biện pháp vãn hồi.

“Khi đó tôi nghĩ Nguyễn Linh có thai.” Thật ra cũng không cần phải giải thích, giờ có nói gì thì cũng không thể trở về như lúc xưa được nữa.

“Sau đó thì sao, chuyện cũng đâu giấu được nữa, đêm đó chẳng phải Nguyễn Linh cũng thẳng thắn với cậu, lại cùng đi bệnh viện kiểm tra, chỉ là dạ dày không ổn chứ không phải có thai, vậy vì sao không ly hôn? Đừng nói với tôi là muộn, anh mới là người muốn kéo cô ấy về nhất, bất cứ lúc nào cũng không thể gọi là muộn cả.”

“Cô ấy đã kết hôn.” Anh không có khả năng đem lại hạnh phúc cho cô, thì ít ra cũng cố khống chế mình không phá hủy nó.

“Cũng không biết Tiểu Lộc có thật sự kết hôn không nữa, chẳng ai nghe nói cô ấy có người bạn trai nào tên Khuê Sinh cả, sao lại trùng hợp vậy được. Bên này cậu vừa mới kết hôn với Nguyễn Linh, chớp mắt một cái cô ấy cũng kết hôn theo?”

“Nhìn qua hai người đó thật sự rất ân ái.”

“Aiz..... tùy cậu vậy, dù sao bây giờ cậu chỉ một lòng lo cho sự nghiệp. Mấy chuyện này đành để tùy duyên đi, nói không chừng sau này sẽ gặp được người hợp hơn.” Nói gì cũng bị phản bác, học trưởng cũng chỉ có thể cảm thán một câu.

“Ừm.” Thẩm Thần Xuyên cười, gật đầu vỗ vai anh, “Tôi đi trước, sau này rảnh lại đến tìm cậu.” Nói xong, xoay người, bước ra cửa. Học trưởng bất đắc dĩ nhìn theo bóng anh, Thẩm Thần Xuyên và Tiểu Lộc ..... quá yêu nhau, cũng dần dần có thói quen của đôi phương, ngay cả tư thế đi cũng giống nhau.

Chậm rãi bước ra từ cửa tiệm cà phê, ánh dương chói mắt đổ ập đến, Thẩm Thần Xuyên phản xạ nhú mắt, rút điều thuốc từ ví ra, vừa đi vừa tìm bật lửa trong người. Trước mắt đột nhiên xuất hiện một cái bóng đen, giúp anh che đi ánh mặt trời, sau khi châm thuốc, anh tò mò ngẩng đầu nhìn lên. Nhìn, sững sốt, há miệng, điều thuốc theo đó mà rơi xuống.

“Nếu thích trốn, vậy sao không trực tiếp đưa người nào đó đưa đến cho tôi? Hoặc là gửi bưu kiện cũng được. Cần gì phải làm thế này, chơi vui lắm sao?” Tiểu Lộc khẽ ngẩng đầu, nháy mắt nhìn anh.

“.....” Thẩm Thần Xuyên lại không đáp lại một lời, anh chỉ muốn tận mắt trông thấy cô có được tư liệu này mới cảm thấy an tâm hơn một chút.

Sự im lặng của anh lại càng làm Tiểu Lộc thêm buồn bực, cắn môi, cùng im lặng nhìn nhau một hồi. Đưa tay, cầm tư liệu chỉ về phía anh, rống lên, “Rốt cuộc là vì sao mà lần nào cũng thế? Con mẹ nó nói nhiều một chút sẽ chết à? Nhờ người đưa chút tư liệu này làm gì, ít nhất cũng phải nói rõ ngọn nguồn chứ. Đâu phải người ngoài cuộc, bởi cái này là chuyện công việc mà! Xem như không có gì, muốn tôi phải tự động hỏi sao? Hạ người một chút, để ý đến cảm nhận của người khác được không. Chuyện gì cũng thế, anh kết hôn tôi là người cuối cùng được biết, một câu chia tay cũng chưa nói, xa cách lâu như vậy, còn chọn lúc ngay ở công ty tôi hỏi vì sao. Không cần giải thích, muốn giải thích thì đã nói rồi..... cần gì phải thần thần bí

bí như thế làm gì.....” Một mớ giấy bay thẳng vào người Thần Xuyên, rơi tán loạn, Tiểu Lộc ghen ngào cùng với nỗi kìm nén tích tụ bao ngày gom lại mắng một trận.

Thẩm Thần Xuyên mím môi, chịu đựng..... Anh đích thật là muốn kìm nén, hai tay nắm lại buông, buông lại nắm, cuối cùng vẫn không cầm lòng được, cười khổ, kéo cô vào lòng.

Một cái ôm thật nhanh, thật vội vã, không nói gì nhiều, chỉ muốn ôm. Không có hoài nghi, không có cãi vã, không có lỗi lầm cũng không có phản bội. Trở lại dáng vẻ như lúc xưa, anh là Thẩm Thần Xuyên của cô, cô là Trình Tiểu Lộc của anh, trở về như lúc xưa..... Cả hai đều nghĩ cứ thế mà ôm nhau đến già. Giọng Tiểu Lộc líu ríu, rúng động. Không muốn có kết quả thế này, mong muốn lúc đầu chỉ là muốn hiểu rõ đầu đuôi sự việc, nhưng tình cảm cũng có chút không thể khống chế, nhưng cũng không phải không thể khống chế hoàn toàn. Ít nhất, rõ ràng nhất, cô đã có Khưu Sinh, người trước mắt này là hoàn toàn không thể.

Tĩnh táo lại, định đẩy Thần Xuyên ra, ngẩng đầu, tử kính đối diện phản chiếu bóng một người khiến biểu tình Tiểu Lộc đột nhiên cứng đờ. Loáng thoáng nhìn thấy bóng người quen thuộc kia đang mất kiên nhẫn tháo cà vạt, bước đi có vẻ vội vàng, bước về phía tiệm cà phê. Ngay sau đó, anh dừng lại.

“Khưu Sinh?” Tiểu Lộc cũng theo đó mà chấn động, đẩy mạnh Thần Xuyên ra, xoay người. Bốn mắt nhìn nhau, anh nhìn mà sắc mặt không chút thay đổi, một lát sau, quay đầu, khóe miệng nhếch lên nụ cười nhạt. Nguyễn Linh ..... cái tên chợt hiện ra trong đầu Tiểu Lộc ngay lúc này. Không tin trên đời này lại có chuyện trùng hợp như vậy, Thần Xuyên hẹn cô gặp mặt, Khưu Sinh lại vừa vặn xuất hiện, duyên phận có phi thường thế nào cũng không thể đến cảnh giới thế này.

Tựa hồ không có chất vấn, càng không có tâm trạng tiếp tục xem diễn, Khưu Sinh chỉ nhếch mép, đắm chiều nhìn Thần Xuyên, rồi xoay người bước đi. Tiểu Lộc không chút do dự, lập tức đuổi theo.

Một lát sau, Tiểu Lộc mới ý thức được chân ngắn là cái chuyện đau khổ đến cỡ nào. Vất vả lắm, cuối cùng mới đuổi kịp được Khưu Sinh, thở hồng hộc kéo tay áo anh, nửa ngày cũng không nói nổi một câu. Nhưng thật ra anh đã mở miệng trước, miệng còn lạnh lùng hơn mọi lần, “Kéo làm gì? Muốn xem đánh nhau à?”

“.....” Quá máu me, không ổn.

“Đập cho hần không nhận ra chính mình, nghiền xương thành tro, khiến hần sau này thấy cô thì phải kêu hai tiếng đại tẩu.”

“.....Vì sao lại đến?” Cuối cùng Tiểu Lộc cũng ổn định hô hấp.

“Thật ngại quá, đã quấy rầy, cứ tiếp tục đi.” Anh cười nhạt, hất tay cô ra.

Tiểu Lộc đại ra nhìn anh, không biết nói gì, anh rõ ràng biết cô không có ý này, cố tình xuyên tạc thành như vậy. Mắt nhìn anh bỏ đi, muốn đưa tay níu lại, nhưng tay cứ cứng lại giữa không trung, lại rút tay về, đành mang theo giọng nức nở hỏi, “Muốn đi đâu vậy?”

“Công tác.” Anh bỏ lại một câu, chân càng bước nhanh hơn. Loại thời điểm thế này còn có thể làm gì chứ? Tiểu Lộc đành ngầy ngốc đứng tại chỗ, trơ mắt nhìn anh đi xa. Biết rõ anh đang nóng giận, tình cảnh thế này thì hết đường chối cãi, hơn nữa anh lại muốn đi công tác, khiến cô càng không có dũng khí giữ anh lại. Chỉ là loại cảm giác càng lúc càng cách xa thế này, khiến Tiểu Lộc cảm thấy vô cùng bất an, nếu ..... Anh cứ như vậy mà đi, không bao giờ ..... trở về, cô biết tìm anh ở đâu?

31. Chương 41

“Chồng cũ của tôi và vợ anh đang lén hẹn gặp nhau, cầm theo tư liệu lấy từ tôi. Không muốn đến đó xem sao? Ha, tôi nghĩ chỉ có Thẩm Thần Xuyên là thánh nhân, đúng thời điểm sẽ quân pháp bất vị thân, anh hùng cứu mỹ nhân; không ngờ anh lại càng thánh nhân hơn, cam tâm làm đạo cụ cho họ diễn màn gương vỡ lại lành. Kỳ thật tôi không hận Tiểu Lộc như các người đã nghĩ, tôi chỉ không cam tâm, không cam tâm

bị xem là hàng thay thế cho cô ấy, dựa vào cái gì mà bắt tôi phải hết lần này đến lần khác hy sinh hạnh phúc của mình để tác hợp cho cô ấy? Khuru Sinh, anh cũng không khác gì tôi, chẳng lẽ anh nghĩ rằng cô ấy vì yêu nên mới lấy anh sao? Đừng ngốc như thế, anh và Tiểu Lộc sao lại đúng lúc đó mà kết hôn, anh mới là người hiểu rõ hơn tôi. Chúng ta ..... Đều cùng sống trong hình bóng của một người khác, nhưng cũng may là tôi tỉnh táo, mà anh lại vẫn tự lừa mình dối người.....”

Những câu nói của Nguyễn Linh, một lần lại một lần vọng vào bên tai Khuru Sinh. Anh nhắm mắt lại, một lần nữa cố làm mình bình tĩnh lại, nhưng suy nghĩ lại càng thêm rối loạn. Buồn bực vứt mở ảnh chụp trong tay, anh mở mắt ra, ánh mắt dừng lại tại xấp ảnh chụp. Tất cả đều là ảnh chụp ở nhà ba mẹ Tiểu Lộc, nhìn lại mới phát hiện, bất giác ống kính của anh đã không khi nào – rời khỏi cô. Hơn ai hết, anh là người rõ ràng vì sao giữa anh và Tiểu Lộc lại có đoạn hôn nhân này. Không hề liên quan đến tình yêu, không liên quan gì đến loại ước hẹn hôn nhân sống chết có nhau xa xỉ nào đó. Ban đầu, họ chỉ là làm theo nhu cầu. Anh cần một người vợ để báo cáo kết quả công tác với gia đình, cô cần một người chồng để lấy lại tôn nghiêm của mình, chỉ như thế mà thôi. Giờ Nguyễn Linh và Thẩm Thần Xuyên đã ly hôn, ước nguyện thời ban sơ từng làm cho cô xúc động đã quay về, vậy anh thì tính là gì? Ở ‘Trình tiết cổ trần’ lúc anh muốn hẹn với cô về một cái hôn lễ, cô bảo không cần, dù sao cũng chỉ là một màn diễn trong một năm. Một năm... ngay lúc anh muốn cô ở lại cạnh anh, thì cô lại càng nhớ đến cái ước định này hơn cả anh.

“Cút mẹ nó đi một năm!” Anh nói thầm, neho mắt, mở cửa phòng tối*, tiện tay cầm chiếc áo khoác trên bàn làm việc, nhếch môi, vội vàng bước nhanh ra khỏi phòng làm việc. (*: phòng để rửa ảnh. Chú thích lại cho các nàng đã quên.)

Cả quá trình diễn ra cực nhanh, Cố Húc Nghiêu ngơ ngác trông thấy Khuru Sinh đột nhiên lao ra khỏi phòng tối, lại dề dề sát khi chạy ra khỏi phòng làm việc. Đợi lúc anh lấy lại tinh thần thì chỉ kịp rống theo một câu: “Ê, cậu đi đâu vậy? Vợ cậu nói không gọi điện thoại được cho cậu, bảo tôi tan tâm phải lỗi cậu về cho bằng được đó!”

Không ai để ý đến anh, Khuru Sinh đã sớm biến mất khỏi cửa phòng làm việc. Húc Nghiêu do dự một chút, báo một tiếng với anh Tương, rồi đuổi theo. Ai biết đàn ông khi thất tình sẽ làm ra chuyện gì, không may có khi còn xảy ra tai nạn chết người chứ chẳng chơi.

Tiểu Lộc mua thật nhiều đồ, nấu một bàn thức ăn đầy ắp, tất cả đều là món Khuru Sinh thích ăn. Đợi sau khi nấu xong cả, trời cũng tối. Tiểu Lộc ghé người tựa vào cửa sổ, ánh mắt khóa chặt vào cổng lớn dưới lầu, chờ xe Khuru Sinh về. Chờ đợi, luôn khiến người ta cảm thấy thời gian trôi qua thật chậm chạp.

Cô gọi điện cho Khuru Sinh hết lần này đến lần khác, luôn là câu ‘Tạm thời không thể liên lạc được’, lần này thì ngay cả Cố Húc Nghiêu cũng tắt luôn điện thoại. Phòng làm việc, anh Tương, tất cả đồng nghiệp, thậm chí cả Lê Nhược Lâm.... Chỉ cần có thể nghĩ ra, Tiểu Lộc đều gọi, nhưng vẫn không có tin tức anh. Bỗng nhiên cảm thấy thật bất lực, cô từng nghĩ rằng tình cảm có thể không cần phải thề non hẹn biển, từ từ bồi đắp cũng là một dạng yêu. Chỉ duy nhất không nghĩ tới tình yêu như vậy lại không có sự tin tưởng làm trụ cột, thế nên căn bản là không chịu nổi dù chỉ là một kích.

Tiểu Lộc không rõ là mình đã chờ đợi bao lâu, ngồi bên cửa sổ, rồi leo lên sofa, cuối cùng cô đành ôm bé Bò sữa vào WC ngồi. Áo tưởng, khi vừa mở cửa WC ra, không chừng Khuru Sinh đã trở lại. Sự thật là, cho dù có đợi trong WC, Tiểu Lộc vẫn hết sức chăm chú lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Đang ngồi thì nghe bên ngoài cửa có tiếng chìa khóa mở cửa, Tiểu Lộc lập tức vứt Bò sữa xuống, xông ra ngoài. Không đợi đối phương cửa mở, cô đã chủ động mở cửa, lấy lại tinh thần, tươi cười: “Sao giờ mới về?”

“Giúp một tay khiêng cậu ta vào nào.” Người nói chính là Cố Húc Nghiêu, đang cố sức giúp Khuru Sinh đứng vững.

“Hai người uống rượu sao?” Tiểu Lộc nhú mày, mùi rượu xông vào mũi, lại nhìn dáng vẻ say xỉn của Khuru Sinh, càng thêm khẳng định.

“Ừ, cô cũng biết là tâm trạng cậu ấy không tốt mà, không nói không rằng chạy đến quán rượu.” Một bên dìu Khuru Sinh đến cửa sổ, Cố Húc Nghiêu giải thích.

“Em đi pha cho anh ấy tách trà, anh ăn cơm chưa? Em nấu rất nhiều.” Cố Húc Nghiêu cố sức lôi Khuru Sinh đến sofa, thở dài một hơi, “Không cần đâu, cô lo cho cậu ấy đi, tôi có hẹn với Nhược Lâm.”

“A, quên mất, Nhược Lâm cũng hẹn với em và Khứ Sinh, anh giúp em nói với chị ấy một tiếng nha.” Nghe Húc Nghiêu nhắc, Tiểu Lộc mới nhớ ra mình cũng có hẹn với Nhược Lâm. Cố Húc Nghiêu cười gật đầu, chỉ Tiểu Lộc vài cách giải rượu rồi mới đi.

Cả phòng nhất thời yên tĩnh, vật vờ làm theo chỉ dẫn của Cố Húc Nghiêu đến khuya, Khứ Sinh cũng đã ngủ thật sâu trên sô pha, Tiểu Lộc cuối cùng mới nghỉ tay, ngồi bệch bên cạnh sô pha nghỉ ngơi, ngơ ngác nhìn Khứ Sinh.

Nhìn lại nhìn, tầm mắt trở nên mơ hồ, nghẹn thật lâu, cuối cùng nước mắt cũng tuôn ra, nức nở, thút thút nói không thành câu: “Sao giờ mới về.....”

Tiểu Lộc ghét cái cảm giác chờ đợi, ghét cảm giác lo lắng bất cứ lúc nào cũng có thể bị người ta bỏ rơi. Anh nói tình cảm giữa họ rất yếu ớt, không chịu nổi cái nhau; Tiểu Lộc nghĩ rằng chỉ cần chờ lúc anh bình tĩnh, cô không ồn không quấy, về nhà chờ anh là được. Chờ rồi chờ, chờ đến lúc cảm thấy cô thà để Khứ Sinh nổi lửa gây với cô một trận, gây xong rồi lại tiếp tục ở bên cạnh cô là tốt lắm rồi. Đã lâu không có cảm giác này, thậm chí Tiểu Lộc từng nghĩ cả đời sẽ không có loại cảm giác này, cái loại cảm giác yêu một người đến chấp nhận nhân nhượng vì lợi ích toàn cục.

“Khóc cái gì?” Tiếng nói nặng nề vang lên, phá tan bầu không khí tĩnh lặng, làm Tiểu Lộc giật bắn người, ngừng khóc, nhìn lại. Ánh mắt chạm phải tầm mắt người đang nằm trên sô pha. Tiểu Lộc không nói, chỉ gắng sức kiềm lại nước mắt mình, có chút ngậy dại nhìn anh.

Khứ Sinh nhíu mi, mấp má môi: “Anh hỏi em khóc cái gì?”

“Em.....” Cô mở miệng, phát ra một chữ, mới thấy giọng mình khàn thế nào, khực khực vài cái, Tiểu Lộc mới nói tiếp: “Em không gọi điện được cho anh, gọi thật lâu, thế nào cũng không được.”

Di động? Cô đúng là ở thời điểm không đúng nói một câu cũng chẳng đúng thời điểm. Khứ Sinh hừ lạnh một tiếng, chuyển mình, cơn đau đầu sau khi say làm anh phải nheo mắt lại, nói nhỏ: “Tôi không có thói quen đổi điện thoại.”

“Ồ?” Chuyện này liên quan gì đến đổi điện thoại?

“Tôi không giống cô, có thói quen xài hai điện thoại đổi tới đổi lui, có thói quen giữ lại những kỷ niệm của quá khứ.”

Lời này làm Tiểu Lộc chẳng hiểu gì cả, hoàn toàn không rõ anh muốn nói gì, “Cũng chỉ là thói quen thôi mà, vậy cũng không được sao? Bất kỳ ai cũng có một hay một vài thói quen đặc thù mà.” Huống chi chỉ là đổi điện thoại, thói quen hết sức bình thường nha.

“Được! Đương nhiên là được, cô làm gì mà chẳng có thói quen, quen dùng một cái điện thoại, quen uống cùng một ly nước, còn có thói quen sinh nhật hằng năm đều có người tặng hoa, cả nhà cô ai cũng có thói quen, quen người đàn ông bên cạnh cô là tên là Thẩm Thần Xuyên!”

“Vì sao giờ mới lôi chuyện này ra cãi? Hôm đi đăng ký kết hôn, không phải anh đã biết tất cả rồi sao. Tất cả đều đã là quá khứ, anh muốn tôi phải thế nào đây? Chẳng lẽ muốn tôi hủy đi trí nhớ của mình à?” Tiểu Lộc cũng kích động đứng dậy.

Tiểu Lộc thật không rõ bản thân mình đã sai chỗ nào, cho dù từ đầu đã biết cuộc hôn nhân này không thể dài lâu, nhưng cô vẫn toàn tâm toàn ý cố gắng để cái tên Thẩm Thần Xuyên trở thành quá khứ, chỉ là.... Anh lại đem đến cho cô cái gì? Từ đầu đến cuối, cô cũng chỉ thấy có mỗi mình phải trả giá, thử để anh hòa nhập vào cuộc sống của cô, hiểu rõ người nhà của cô, còn anh thì sao? Thậm chí, ngay cả ba mẹ anh trông ra sao cô còn không biết! Không phải chưa từng muốn được biết, mà là Khứ Sinh chưa từng cho cô cơ hội.

“Quá khứ? Thật sự là quá khứ sao?” Nếu thật là quá khứ, hôm nay họ sẽ không đứng tại nơi này mà cãi nhau vì người kia.

“Như vậy còn không xem là quá khứ sao? Người của tôi là anh, ngủ cạnh tôi là anh, người trong lòng cũng là anh, anh còn muốn thế nào mới xem là quá khứ? Tôi đã rõ ràng bản thân mình đã kết hôn, biết rõ lúc đó chuyện giữa tôi và Thẩm Thần Xuyên là vĩnh viễn không có khả năng, cũng biết rõ người tôi yêu nửa đời sau phải là ai, rốt cuộc anh còn muốn thế nào nữa?”

“Lúc đó cô và hần sỡ dĩ không có khả năng, chỉ là vì cô đã kết hôn với tôi?” Tiểu Lộc rống một tràng thật dài, nhưng qua tai Khuê Sinh, chỉ còn lại duy nhất một câu trọng điểm. Cứ như tất cả chỉ vì cô đã lấy anh, cho nên mới hết hy vọng.

“Như thế còn chưa đủ sao?” Tiểu Lộc càng lúc càng không rõ, cho dù cô và Thẩm Thần Xuyên trước kia có ngọt ngào thế nào cũng không bằng chuyện cô nguyện ý giao cả đời này cho anh sao?

Bởi vì đã lấy anh, nên cô mới phải buộc mình yêu anh sao. “Cô không cần chịu thiệt như vậy, người yêu chân chính đã quay về, cô có thể trở về với hần, chúng ta căn bản là không có kết hôn!”

“..... Ý anh là gì?” Tiểu Lộc trừng to mắt, nghĩ rằng mình nghe lầm, hoặc có thể đã hiểu sai. Cái gì gọi là không kết hôn? Chẳng lẽ, từ đầu đến giờ, tất cả chỉ là một trò lừa bịp?

“Tôi không có hứng thú lấy chuyện chung thân đại sự của mình ra để đùa, càng không có hứng thú với người sau khi tôi đã ký giấy kết hôn lại xoay sang hỏi tôi, vì sao lại không ký là ‘Thẩm Thần Xuyên!’”

Lúc ấy, đối mặt với câu nói thành thật trong lúc say của cô, cho rằng thật đáng mỉa mai, nhin không được còn cười nhạo cô là kẻ si tình; giờ thì cũng mỉa mai, nhưng là mỉa mai chính mình.

“Anh gạt tôi? Từ đầu đến giờ, anh có bao giờ nói một câu thật lòng nào với tôi không?!”

Khó trách cô trước giờ chưa từng thấy qua cái gọi là giấy hôn thú, từ đầu trong kế hoạch của anh đã không có cô, cả chuyện một năm ước hẹn cũng là giả, chỉ cần anh muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể dứt áo ra đi.

“Không phải là vừa ý cô rồi sao? Cô cái gì cũng nhẫn nhục chịu đựng. Bạn trai chạy, không đi hỏi; kết hôn với tôi, cũng không truy vấn. Thật ra cô có từng để ý qua mình đã lấy ai không? Hay đơn giản chỉ là vớ đại một khúc gỗ, bơi qua sông là tốt rồi. Giờ thì sông cũng đã qua, phải buông tay thôi.”

Khuê Sinh đứng dậy, nhìn sát vào Tiểu Lộc, thái độ không tập trung của cô càng đẩy mức nhẫn nại của anh đến tận cùng, chịu đủ cái gọi là thuận theo tự nhiên của cô. Thậm chí, anh còn không thể không nghĩ rằng, cho đến tận bây giờ, cô căn bản không quan tâm đến đoạn ‘hôn nhân’ này. Nhưng vì nghĩ nếu đã là kết cục đã định như vậy, thì cứ thế mà cho nó xảy ra thôi.

“.....”

Đối mặt với lời chỉ trích của anh, Tiểu Lộc như nghẹn ở cổ, không nói được lời nào. Vì sao ai cũng như vậy, cô không nói gì, còn trách cô sao không hỏi.

Xem ra là không cần phải gây tiếp nữa. Khuê Sinh xoay người cầm lấy áo khoác và di động bên cạnh, cố lách mình qua người cô, bỏ tiếp một câu: “Tôi không rảnh chơi trò qua sông với cô.”

Cho đến tận hôm nay, kiên nhẫn của anh cũng đã hết, cô thì lại vẫn cứ như xưa.

Nhìn thấy cửa phòng bị anh dùng sức đóng sầm, lần này, Tiểu Lộc không có ý định giữ anh lại. Cô còn đang khiếp sợ, không nuốt nổi chuyện này; cũng là đột nhiên phát hiện, nếu anh phải đi thì dường như cô đã hoàn toàn không còn thân phận cũng như lập trường nào để ngăn cản. Tất cả, thì ra, cũng chỉ như một giấc mộng, dù có đẹp đến thế nào cũng có lúc phải tỉnh giấc.

*Yu: iem hựn anh, Khuê Sinh inh inh inh inh.

32. Chương 42

Ngày đầu tiên Trình Tiểu Lộc gặp Khuê Sinh, anh ngậm thuốc lá, neho mắt theo thói quen, vẻ mặt như đang chăm chú nghiên cứu ảnh chụp. Lấy sai tư liệu, đang ở phòng làm việc nghe giáo huấn, bởi thấy vì mình mà làm chậm trễ tiến độ, Tiểu Lộc khiêm nhường, từ đầu tới cuối đều cúi người. Thật lâu sau, người

kia mắng cũng mệt, nổi giận dùng dùng bỏ đi, anh thì ngẩng đầu, cười lạnh nói một câu: “Thật đúng là nhẩn nhục chịu đựng.”

Bởi vì cô nhẩn nhục chịu đựng, nên họ mới quen nhau; mà bây giờ cũng lại vì cô chịu đựng nhẩn nhục, mà anh lại buông tay cô ra. Tiểu Lộc tiện tay ném xâu chìa khóa lên bàn, đóng cửa lại, ôm mấy thứ vừa lấy từ thùng thư ra rồi tựa người vào tường, đôi mắt trống rỗng. Không nhớ rõ là Khưu Sinh đã bỏ đi bao nhiêu ngày, thử đến phòng làm việc tìm anh, anh từ chức; lại gọi điện không ngừng, máy luôn tắt. Cứ như người bị bốc hơi khỏi trái đất, cả đến Cố Húc Nghiêu và Lê Nhược Lâm cũng không tìm ra. Lúc này, Tiểu Lộc mới nhận ra, ngôi nhà này thật lớn, thật trống rỗng, đâu đâu cũng có dấu vết của anh. Bàn chải đánh răng anh từng dùng, khăn mặt, máy ảnh, quần áo, mèo.....

Tiểu Bát theo về cùng, thấy dáng vẻ dờ dẩn của Tiểu Lộc, cảm thấy có chút không đành lòng, bèn cười nhẹ, “Đừng quá lo lắng, Khưu Sinh cũng chưa lấy theo thứ gì, nhất định là sẽ trở lại mà.”

“Ừm.....” Tiểu Lộc lấy lại tinh thần, mỉm cười, trở người cầm thư lên xem.

“Có nghĩ đến đề nghị của Lê Nhược Lâm không, tiếp tục quay về làm việc với công ty đi, việc tiết lộ thông tin ý tưởng sẽ được xử lý mà.” Đối với người gần như là cái xác không hồn, Tiểu Bát thật sự là nhìn không vô được.

“Định tìm việc mới, thay đổi hoàn cảnh làm việc.” Tiểu Lộc không để tâm trả lời cho có, buồn bực đem mở thư quảng cáo lấy từ hộp thư vứt vào thùng rác. Còn lại đều là tạp chí, đa số là của Khưu Sinh, ảnh chụp, máy tính, giấy tiếp thị..... Anh thật sự đốt hết sao. Trừ số đó ra, còn có thể tiết kiệm.

Không cần hỏi, cho đến bây giờ Tiểu Lộc cũng không không xài thẻ tín dụng, đương nhiên thứ này là của anh rồi. Càng về sau, chân mày Tiểu Lộc càng nhíu chặt, cuối cùng nhịn không nổi mà mắng ra tiếng, “Con mẹ nó!”

“Gì vậy?” Tiểu Bát khó hiểu ngẩng đầu đưa mắt nhìn, giúp Tiểu Lộc nhặt mấy thứ dưới đất lên.

“Tại làm sao mà chỗ nào cũng đều là anh ấy? Rõ ràng là đã đi rồi, còn đặt nhiều tạp chí như vậy làm gì, anh ấy không có nhà thì làm gì với nó đây? Còn mở giấy tờ này nữa, người cũng đã đi rồi, vì sao còn muốn tôi trả tiền thẻ cho anh ấy nữa! Thế là làm sao.....”

Một bên mắng, một bên xoay người nhìn Tiểu Bát nhặt giấy tờ lên, “Sao ngay cả tạp chí bất động sản cũng đặt, không phải là nhiếp ảnh gia thôi sao, coi mấy thứ này làm gì..... Đáng chết, ngay cả tạp chí áo cưới cũng có.....” Ban đầu là đang mắng vô cùng quyết liệt, bỗng nhiên, Tiểu Lộc dừng lại. Bất động sản? Áo cưới?

“Sao thế?” Thấy cô bỗng nhiên im lặng, Tiểu Bát cảm thấy hoảng hồn, cảm thấy thà cứ để cô mắng ra còn thấy thoải mái hơn, nhưng sao lại đột nhiên im lặng.

“.....Anh ấy từng hứa sẽ làm cho mình một cái đám cưới.” Tiểu Lộc méo miệng, đưa tay lật lật tạp chí áo cưới. Từ khi biết hôn nhân của họ thật sự không tồn tại, Tiểu Lộc nghĩ những lời anh nói ở nhà ba mẹ cô, bất quá cũng chỉ là – bịa chuyện. Giờ thì xem ra, nếu không có chuyện ngoài ý muốn kia, không phải là anh thật sự định dẫn cô đi đăng ký kết hôn chứ?

“Ai! Đừng khóc, đừng khóc mà.” Nhìn thấy nước mắt Tiểu Lộc sắp rơi, Tiểu Bát liền rồi hết cả lên. Hai ngày nay, đã cho cô kinh nghiệm, hễ mà Tiểu Lộc đã khóc, thì không cách gì làm ngưng được, “Không có gì đâu mà, tin mình đi, Khưu Sinh sẽ không bỏ cậu đâu, quá lắm là sống một mình vài ngày thôi, anh ấy chỉ là đi công tác thôi mà.”

“Một mình..... lúc anh ấy ngủ một mình thì sẽ nằm bên trái hay là bên phải?”

“Nằm, chính, giữa!” Rốt cuộc thì Tiểu Bát cũng hết nhịn nổi, thái độ đối với Tiểu Lộc ban đầu là đồng cảm đến lúc này thì đã hổng hết cả.

Cứ như vậy mà tra tấn mình, lúc trước thật ra là làm gì chứ?! Tiểu Lộc lúc này mới nhận ra, ngủ một mình thật sự là một chuyện không có cảm giác an toàn tí nào, cho dù là Tiểu Bát nói, ngủ chính giữa, thì trái phải cũng rất trống vắng. Quen chuyện mở đèn trong phòng, chuẩn bị sẵn cả phê trong bếp, phòng sách

thì đèn đuốc sáng trưng, máy tính thì luôn trong trạng thái khởi động sẵn. Chỉ có như vậy, mới có thể ảo tưởng rằng Khuê Sinh đang ngồi trong phòng sách, chỉ có như vậy mới giúp cô có thêm kiên định.

Loáng thoáng như vậy mà một tuần trôi qua, đi phỏng vấn ở hai công ty, được đáp lại đều là chờ báo lại sau. Cùng đăng ký đi học lớp hướng dẫn viên với Tiểu Bát, rốt cuộc Tiểu Lộc mới tìm được chuyện để làm. Tuy rằng không có tâm trạng nghe thầy giảng, nhưng ít ra, lúc tan học cũng đã chín giờ, còn có thể lôi Tiểu Bát đi nói nhảm, khi về nhà thì cũng mệt không kém, cứ thế mà lăn ra ngủ, không phải suy nghĩ miên man.

“Cái gì?!” Tiếng thét kỳ quái của Tiểu Bát truyền đến.

“Nói nhỏ thôi!” Tiểu Lộc một bên hạ giọng, một bên ra sức cầu.

“Nghỉ cậu có em bé?” Vẫn cảm thấy là không thể nào tin, làm gì có người nào hên như vậy, chồng vừa mới đi, thì phát hiện mình có thai.

“Chỉ là nghỉ thôi, có thể cùng mình đi kiểm tra không, đi một mình sợ lắm.”

“Làm quá quá đi.....” Tiểu Bát cau mày, nghĩ đến vấn đề thực tế, “Thứ bảy mới rảnh rỗi, tiệm thuốc không phải là có đồ thử đó sao? Đi mua về thử trước đi, rồi thứ bảy mình dẫn đi bệnh viện.....”

“Không cần, thử qua rồi, còn mua rất nhiều nữa là khác, định về nhà thử tiếp.....” Tiểu Lộc cúi đầu, vồ vồ tút, ngập ngừng nói.

“Có?!” Không cần hỏi, cứ nhìn điệu bộ là biết, “Vậy giờ làm thế nào, giờ cả việc làm cậu cũng chưa có, sao có thể nuôi được em bé, khẳng định là không thể gạt ba mẹ cậu rồi. Điện thoại Khuê Sinh vẫn chưa liên lạc được sao? Nhắn tin cho anh ấy đi! Đúng là nhìn lầm người, tự nhiên lại có thể để hết mọi việc lại cho cậu đối mặt, nói với anh ấy, anh ấy có về, cậu cũng sẽ khoan dung.”

Câu nói của Tiểu Bát, chạm thẳng đến nỗi đau của Tiểu Lộc. Cấn môi, thầm lo lắng chuyện trước mắt, “Đến ngân hàng rút tiền, thì thấy không biết đâu ra quá chừng tiền.”

“Nhiều?” Là bao nhiêu?

“Hơn mười vạn.”

“Có khi nào là Khuê Sinh không?” Ngoài trừ anh, Tiểu Bát không nghĩ ra người nào khác.

“.....” Tiểu Lộc không nói gì, chỉ cảm thấy trong lòng thật sự mâu thuẫn. Hy vọng là anh, vì như vậy thì ít nhất cũng chứng minh anh không bị bốc hơi biến mất; lại không hy vọng đó là anh, tiền này là ý gì, bởi thường sao?

“Tiểu Lộc, Tiểu Lộc.” Đang thất thần, Tiểu Bát đứng cạnh đột nhiên kéo mạnh tay áo cô, Tiểu Lộc tò mò quay đầu, “Làm gì vậy?”

“Thẩm Thần Xuyên kia.....” Tiểu Bát vươn tay, chỉ chỉ về phía góc đường cách đó không xa.

Tiểu Lộc quay đầu đi, quét mắt qua người Thẩm Thần Xuyên, trên mặt không lộ vẻ gì. Mấy ngày nay, Thẩm Xuyên gọi rất nhiều cuộc cho cô, nhưng Tiểu Lộc đều không nhân, cảm thấy không nhất thiết phải tiếp tục liên lạc gì. Tạm thời không tính chuyện cũ, anh có cùng Nguyễn Linh hợp tác hại cô hay không, chỉ đơn giản cảm thấy chuyện cũ nếu đã chấm dứt, thì cứ thế mà im lặng cho qua luôn.

“Theo anh, anh có việc muốn hỏi em.” Lúc Tiểu Lộc vừa chú ý, Thẩm Thần Xuyên cũng thấy cô, bước đến, nói đúng một câu rồi kéo Tiểu Lộc, xoay người đi.

“Làm gì vậy hả? Còn thấy hại tôi chưa đủ lắm sao?” Tiểu Lộc trừng mắt nhìn Thẩm Thần Xuyên, định vung tay ra.

“Anh còn thắm hơn cả em.” Nói mà không quay đầu, chỉ nghiêng răng nghiêng lợi nhe ra một câu. Trong tiệm ăn đơn giản, Tiểu Lộc đang cầm tách cà phê, trợn to mắt không tin vào tai mình, ngẩng ngốc nhìn gương mặt tiêu tụy của Thẩm Thần Xuyên. Sau một lúc lâu, cuối cùng mới tìm được lại giọng mình: “Là, Khuê, Khuê Sinh..... chơi tòa soạn của anh?”

Ánh mắt Thẩm Thần Xuyên nhìn dò xét đánh giá Tiểu Lộc, xác định cô dường như không biết những chuyện sau này, mới gạt đầu.

“Làm sao có thể?!” Đó là tòa soạn nha, một nhiếp ảnh gia nào đó hẳn muốn là có thể làm cho sứt đầu mẻ trán à?

“Dùng đủ cách, cũng đều không tìm được nhà xuất bản, làm cho các kì tạp chí đều bị hoãn vô thời hạn.” Thẩm Thần Xuyên nhăn nải giải thích.

“.....Mà chuyện này thì liên quan gì đến Khuru Sinh?” Tiểu Lộc có lý giải lời của Thần Xuyên, ý tứ thì cũng đại khái hiểu được, nhưng mà hoàn toàn không nhận ra nó có liên quan chữ nào đến Khuru Sinh cả.

“Không biết Khuru Sinh đã làm gì sao?” Biểu tình của cô khiến Thần Xuyên thêm bất mãn.

“.....” Tiểu Lộc ngáp ngừng, hít sâu, nói tiếp, “Thật sự không biết. Nghe Lê Nhược Lâm nói, năm trước quen biết anh ấy là vì cùng bàn chuyện xúc tiến quảng cáo, lúc ấy anh ấy làm quản lý của cửa hàng bách hóa.”

Trên thực tế, cả mấy tin tức này, cũng là từ khi Khuru Sinh bỏ đi, mới từ miệng Lê Nhược Lâm mà biết. Mà người tưởng như là anh em tốt với Khuru Sinh là Cố Húc Nghiêu thì càng mù mờ hơn cả cô, chỉ biết có một ngày, Khuru Sinh bỗng nhiên đi theo anh Tương xuất hiện ở văn phòng. Do bởi cùng hợp tác nhiều, từ từ mà quen thân, hơn nữa vừa lúc hai người đều ở nhà thuê, nên gom lại ở cùng nhau.

“Nghe Lê Nhược Lâm nói?” Thẩm Thần Xuyên cười nhạo, cuối cùng cũng hiểu được thực chất màn hôn nhân của cô và Khuru Sinh là gì, “Đó chính là cửa hàng bách hóa của anh ta.”

“.....” Cửa, anh ấy? Nơi từng đổ oan cô trộm đồ, hại cô bồi thường thiệt nhiều tiền chính là cửa hàng bách hóa của Khuru Sinh?!

“Anh ta đâu?” Dần dần cảm thấy Tiểu Lộc có gì đó không ổn, Thẩm Thần Xuyên nhăn mày, hỏi thử.

“Không tìm thấy.....” Lúc lâm bầm trả lời lại, thì hai vai Tiểu Lộc cũng rũ xuống, bĩu môi, cầm lấy túi xách, “Quên đi, không có gì hay ho cả, mặc kệ Khuru Sinh có làm gì, anh hỏi tôi cũng vô ích. Anh cũng thấy đó, chuyện của anh ấy tôi còn phải nghe từ miệng người khác mà.”

Thấy cô đứng dậy bước đi, Thẩm Thần Xuyên chau mày, đuổi theo, “Chờ đã, cái gì gọi là không tìm thấy?”

“.....” Tiểu Lộc cong môi, cảm thấy có chút buồn cười, quay đầu lại nhìn Thần Xuyên, “Hỏi mới hay làm sao. Thật không rõ vợ chồng hai người muốn cái gì, muốn đùa thể nào là chuyện của hai người, rốt cuộc là tại vì sao cứ muốn lôi tôi vào. Tôi ở cạnh Khuru Sinh thì ảnh hưởng đến mấy người lắm sao? Làm gì mà cứ phải dồn ép đến độ làm cho gia đình tôi không có ngày nào được yên .....”

“Anh và cô ấy đã ly hôn.” Thẩm Thần Xuyên hạ tầm mắt, bất đắc dĩ nói ra.

“Ly hôn thì cũng là vợ trước, tự mình bày ra tàn cục, vì sao lại không thu dọn cho sạch sẽ?” Tiểu Lộc càng rống càng to, dùng sức muốn hất tay Thần Xuyên ra. Thật ra cô cũng biết sự kiện đó chẳng qua là mỗi châm, vấn đề giữa cô và Khuru Sinh đã tồn tại từ lâu, sớm muộn gì cũng bùng nổ. Bây giờ bất quá chỉ là muốn xả giận mà thôi. Cảm xúc đầy áp cùng với áp lực, không biết trách ai, chỉ có thể mắng chính mình, thật sự là một mối lằm.

Thẩm Thần Xuyên không đáp lại được câu nào, nhìn cô hất tay mình, biên độ động tác quá lớn, làm cho túi xách trên tay rơi xuống đất. Anh bất đắc dĩ mím môi, cúi người muốn nhặt giúp, mắt lại lia trúng vật gì đó bất thường. Một lát sau, có hai bàn tay lẩn bước trước cả Tiểu Lộc nhặt lên.

“.....Có thai?” Thẩm Thần Xuyên ngơ ngẩn thật lâu, hé môi, cuối cùng tìm được giọng mình. Không khí căng thẳng, người vừa đến đem túi xách nhét vào tay Tiểu Lộc, xoay người, ba người bắt đầu đối mặt nhìn nhau.

33. Chương 43

Bên ngoài nhà hàng thật ồn ào, tiếng xe cộ qua lại dồn dập truyền đến. Ba người đứng dưới biển hiệu ‘Cầm Minh Dịch’, yên tĩnh lạ thường, sau một hồi, rốt cuộc cũng có người không chịu được: “A! Sao lại là tên đáng chết này, vợ cậu đâu? Đến đây quán lấy Tiểu Lộc làm gì? Tiểu Lộc có thai cậu quan tâm làm gì, ai cần anh giả mù sa mưa làm bộ quan tâm.”

“Tôi.....”

Thẩm Thần Xuyên bắt đầu nhìn cụ bà đã từng gặp ở nhà hàng trước kia, há miệng muốn giải thích. Lời còn chưa ra miệng, đã bị cụ bà thần bí đánh úp về: “Tôi cái gì mà tôi? Tiểu Lộc, chúng ta đi, đừng nói chuyện với loại người này.”

“Ồ.” Tiểu Lộc nắm chặt túi xách, có chút hoảng hốt bị lôi đi.

“Ồ, tôi.....” Thẩm Thần Xuyên còn đứng tại chỗ suy nghĩ lời vừa rồi. Mình là người thế nào? Thật ra mình là loại người gì?!

Mãi cho đến lúc bỏ lại Thẩm Thần Xuyên ở thật xa phía sau, cụ bà thần bí mới buông tay Tiểu Lộc ra, quay đầu nheo mắt nhìn túi xách cô: “Con thật sự có thai?”

“Con không biết.....” Tiểu Lộc lại trở về với trạng thái ủ rũ, không biết có thật không, cũng không biết nếu thật thì phải làm thế nào bây giờ.

“Cái đứa chết bầm đó! Đồ vô trách nhiệm! Không bằng cảm thú mà!” Nhìn thấy cô ủ rũ, cụ bà thần bí bắt chắp mình còn đang đứng ở đầu đường, cũng bắt chắp ánh mắt của người đi đường, ngửa mặt lên trời mắng to.

Tiểu Lộc nhếch mép, nghĩ làm cụ bà đang mắng Thẩm Thần Xuyên, vội vàng giải thích: “Không phải! Không phải đâu. Sao lại là con của Thẩm Thần Xuyên, là của chồng con..... à, không đúng, con cũng không biết nên gọi anh ấy là gì nữa.....”

“Nói thừa! Đương nhiên là đi biết không thể nào là của cái thằng dê tiện kia rồi. y da, con cũng không cần phải dùng que thử nhiều như vậy, ngày mai đi với con đi bệnh viện kiểm tra, que thử không chính xác đâu. Con cũng đừng về, ở một mình, rủi xảy ra chuyện gì, lại không có người giúp, theo đi về nhà đi.” Cụ bà thần bí chớp mắt một cái, liền ra quyết định một cách quyết đoán.

“Á? Không, không ổn lắm đâu.....” Tiểu Lộc lộ vẻ khó xử, nghĩ đến gian nhà nhỏ đến không thể chứa thêm người ở của bà, sao có thể chứa được hai người họ chứ.

Cụ bà thần bí vừa liếc mắt đã nhìn ra suy nghĩ của Tiểu Lộc, mỉm cười: “Dì đã không còn ở chỗ kia, con dì về rồi, đưa dì về nhà ở.”

“Vậy lại càng không được, không tiện đâu.” Cô và đứa con trong truyền thuyết chẳng quen gì nhau, cứ thế mà đến nhà người ta ở, sẽ bị ghét cho coi.

“Có gì mà không tiện, nhà dì thì theo dì! Không phải là con đang tìm việc làm sao, vừa lúc công ty bạn dì đang thiếu người, rất hợp với con.” Cụ bà nói không cần nghĩ, chuyện này bà đã lên kế hoạch thật tốt từ trước lúc tìm đến Tiểu Lộc. Nhưng không ngờ lại nghe được tin cô có thai, thật sự là có chút ngạc nhiên, bà cần thời gian để sửa lại kế hoạch.

“.....” Tiểu Lộc kinh ngạc ngốc người nhìn bà, sao khi không từ một cụ bà không có địa vị gì ở nhà, đảo mắt một cái lại có thể quyết định chuyện trong nhà? Sao lại..... còn biết cô đang tìm việc?

“Ừ, quyết định vậy đi, xe của dì đang ở phía trước.” Nói xong, cụ bà liền kéo Tiểu Lộc đi.

“Chờ đã, từ từ ..... Thật ra dì là ai?” Tiểu Lộc nghi ngờ nhìn chăm chăm vào cụ bà, cho dù có ngốc cũng có thể nhìn ra là có bất thường. Đúng là ba ngày không gặp thì nhìn đã khác xưa. Người trước mắt này đích thật là cụ bà cô quen thuộc, chỉ là lúc trước mỗi lần bà xuất hiện đều ăn mặc rách rưới, mà giờ thì có thể nói là ung dung quý phái, cả xe cũng có người mở cửa.

“y da, có phải là thấy dì thay đổi nhiều lắm không, dì không phải đã nói với con sao? Con dì làm kinh doanh mà, có tiền lắm, giờ đã quay về, đương nhiên là dì sống tốt rồi.”

Lời giải thích này cũng có thể miễn cưỡng mà tin, nhưng Tiểu Lộc vẫn có vài phần cảnh giác: “Vậy dì cứ giúp con tìm việc làm, con cũng không cần đến nhà dì ở, con ..... con phải về nhà .....”

“Sao con lại ngốc như vậy chứ.” Thật đúng là đứa ngốc, cụ bà buông tiếng thở dài, dở khóc dở cười với sự cố chấp của Tiểu Lộc: “Vậy dì đưa con về, mai lại đón con đến bệnh viện kiểm tra. Giờ con đừng suy nghĩ gì nhiều, chờ ngày mai kiểm tra là được rồi.”

“Dạ.” Tiểu Lộc gật đầu, cố nặn ra một nụ cười.

Tiểu Lộc không để cụ bà thần bí cho xe vào trong khu nhà, chỉ đến đầu cổng đã xuống xe, cô cần học tập đám thanh niên đi bộ một chút, cũng để sắp xếp lại suy nghĩ chính mình. Chủ yếu là đang sợ nhiều thứ lắm, giống như ngay tại lúc yên tĩnh đó, mọi người xung quanh đều khiến cô nhận không ra nữa. Khu Sinh đột nhiên lại có một cửa hàng bách hóa, còn từng bước dồn ép Thẩm Thần Xuyên; còn cụ bà thần bí thì đột nhiên có xe đưa rước. Đây là một loại cảm giác thật đáng sợ, làm cô cảm thấy bản thân cứ như đang sống trong âm mưu, nghe gì thấy gì cũng đều là giả. Nghĩ vậy, Tiểu Lộc rùng mình, lòng cảm thấy vô cùng trống rỗng.

Trước kia, cô từng nói không thể quay đầu, hễ quay đầu thì tất cả đều thay đổi. Khu Sinh bảo là không sao cả, có anh ở đó. Có anh ở đó ..... Tiểu Lộc méo máo. Im lặng quay đầu lại nhìn, phía sau có người cũng có chó, chỉ là không có anh. Tay bất giác đưa lên bụng, ánh mắt nhìn về phía căn phòng trước kia Khu Sinh từng ở, nhìn về phía cửa sổ căn phòng ấy. Đèn tắt, cũng giống như con đường trước mắt, đều tối đen như mực.

“Này, đèn đường khu này mờ quá, sau này đừng về nhà khuya như vậy.” Ngay khoảnh khắc Tiểu Lộc quay đầu, một giọng nói trầm ấm dễ nghe vang lên, cô khẽ chấn động, không dám tin vào tai mình, quay đầu lại: “Khu Sinh?”

“Khu cái đầu cô chứ ở đó mà Khu.” Gần như tiếng chữ rửa thô lỗ vang lên trước mặt, mặt Tiểu Lộc vỗ vỗ mặt mình, rồi ôm mặt, trùm mắt, nhìn kỹ lại người đối diện, là Tô Phi, điều này làm Tiểu Lộc không khỏi kinh ngạc: “Sao anh lại ở đây?”

“Dắt chó đi dạo!” Tô Phi cười cười, đá đá vào chú chó bên cạnh.

Lúc này, Tiểu Lộc mới phát hiện người vừa rồi mà cô thấy đang dắt chó chính là Tô Phi; cũng khẽ giật mình nhận ra, trong mắt mình, ngoại trừ Khu Sinh đã không còn nhìn thấy người nào khác.

Cô lấy lại tin thần, tỏ vẻ thoải mái, nhếch môi cười, ngồi xổm xuống, nâng đầu chú chó, hỏi bừa mấy câu: “Nhà anh ở đâu, sao lại dắt chó sang tận đây đi dạo?”

“Nhà tôi á? Kế bên bệnh viện đó.” Chỉ bởi vì gần nhà, anh mới chọn phải bệnh viện không có chút ưu điểm này.

“.....” Tiểu Lộc kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Tô Phi. Nếu cô nhớ không lầm, từ bệnh viện anh làm việc đến nhà cô đi xe cũng phải nửa tiếng, con chó này đi dạo cũng xa quá đi!

“Tâm trạng có phải không tốt lắm không? Mời cô đi ăn khuya nhá.” Tô Phi hỏi như không có gì.

Cái nụ cười thật chói mắt, Tiểu Lộc nghiêng đầu..... có chút khó hiểu: “Ồ? Sao anh biết tâm trạng tôi không tốt? Biểu hiện của tôi rõ như vậy sao?”

“Tôi nghe nói có người bị bỏ rơi, có người chơi trò mất tích, cho nên liền xuất hiện làm anh hùng cứu mỹ nhân. Ai ..... vốn muốn dùng hình ảnh bạch mã hoàng tử lên sân khấu, đáng tiếc, không có ngựa trắng, chỉ có cún trắng thôi.”

“Phụt.....” Tiểu Lộc bị lời anh nói làm phì cười, lại nghĩ đến giờ mà về nhà thì cũng có một mình, nhin không được liền hỏi: “Đi đâu đó ăn khuya nha?”

“Chỗ nào cũng được, cô chọn là được rồi, quan trọng là tôi mời, tôi không giống như ai đó thích để phụ nữ trả tiền.”

“.....”

Tiểu Lộc đứng lên, cười khổ không đáp trả. Cô biết Tô Phi đang ám chỉ Khuru Sinh, có thể làm cô thấy tủi thân không phải chuyện cô tiêu tiền cho anh, mà là chuyện cô không biết người đã cho cô tiền thật ra là ai?

“Tôi muốn ăn mì xào.” Cô suy nghĩ một chút mới nói nhỏ. Bởi vì, cô nhớ, trước kia khi cô sợ hãi khi công tác trong khách sạn kia, Khuru Sinh đã đem theo mì xào xuất hiện ở đó. Mì xào tối hôm đó ngon lạ thường.

“Thật sự không đuổi theo sao?” Tô Phi nhú mày, lắc đầu, đưa dây thừng dắt cún vào tay Tiểu Lộc: “Đi thôi, tôi mời cô đi ăn khuya, còn cô thì dẫn chó đi dạo.”

“Anh không hiểu đâu, ngày ngày có thể ăn mì xào cũng là một loại hạnh phúc ..... A! Con chó chết tiệt, sao mạnh quá vậy?!” Tiểu Lộc nắm dây thừng, còn bình tĩnh mà cảm khái một chút, nhưng âm cuối còn chưa nói xong đã bị chú chó lớn kéo đi, vì thế tiếng thét kỳ quái trong miệng cứ thế mà tràn ra.

Tô Phi cong khóe miệng, không nhịn được cười, khẽ quay đầu đi, ngửa mặt nhìn cửa sổ nhà Tiểu Lộc. Cửa sổ lúc đầu còn tối đen bỗng nhiên sáng lên một ngọn đèn, nét cười của Tô Phi cười càng sâu, không nói gì đi theo sát Tiểu Lộc.

Theo như kế hoạch ban đầu, thì một đĩa mì xào và một chai nước khoáng là ổn rồi, nhưng tình thế phát triển dường như ngoài tầm kiểm soát một chút. Cuối cùng Tiểu Lộc cùng chú chó to, đi theo Tô Phi, hiên ngang bước vào bệnh viện của anh. Đã qua giờ tan ca, ngoại trừ phòng cấp cứu thì chỗ nào cũng yên tĩnh. Phòng khám cũng như hành lang đều tối đen, chỉ có phòng phụ khoa là đèn còn sáng. Nữ bác sĩ mặc áo khoác trắng nghiêng đầu ngáp một cái, nhìn Tô Phi dẫn theo vào cửa một người một chó, lười biếng hỏi: “Ai nghi mang thai, là cô này hay là con này?”

“Con này là đực.” Tô Phi ghen cười, ngồi xuống ghế.

“Này, đi kiểm tra nước tiểu đi.” Nghe vậy, chân mày nữ bác sĩ nhíu lên, quăng cái chén nhỏ đến trước mặt Tiểu Lộc. Tiểu Lộc có chút xấu hổ cầm lấy cái chén, lại nhìn ra ngoài hành lang mờ tối, “Tôi sợ.....”

Nghe người ta nói bệnh viện thường không sạch sẽ*, hơn nữa giờ lại là nửa đêm, vừa rồi còn nghe ngoài phòng cấp cứu có tiếng la khóc gọi trời gọi đất không ngừng, thiệt dọa người mà. (*: cách nói của người Hoa về chuyện ma cỏ.)

“Cô muốn tôi đi cùng sao?” Tô Phi mím môi, cười thật là thân thiết, trừng mắt nhìn Tiểu Lộc.

“Tôi không sợ!” Tiểu Lộc lập tức đặt túi xách lên bàn, hiên ngang lẫm liệt bước khỏi phòng.

Tô Phi khoái chí tựa lưng vào ghế, ung dung nhìn bóng Tiểu Lộc khuất sau cửa, mới quay đầu nói với nữ bác sĩ một câu: “Giúp tôi đi theo cô ấy đi, cô ấy nhất lăm, lại không có kinh nghiệm.”

“.....Bác sĩ Tô! Đại bác sĩ Tô! Thỉnh anh một vừa hai phải thôi nha! Trễ vậy còn gọi tôi đến đây, mở phòng khám tư nhân, tự tiện dùng thiết bị của bệnh viện, giờ lại còn muốn tôi chạy đến nhìn người phụ nữ của anh lấy nước tiểu, anh xem tôi là gì hả?!” Nữ bác sĩ một bên mắng, bên trừng mắt nhìn Tô Phi, tiếng rống giận thật sự vang xa. Bên kia Tô Phi im lặng không nói, mỉm cười nhìn cô.

Như là nhận lệnh, nữ bác sĩ buông tiếng thở dài, cắn răng, đứng lên, hấp tấp cầm gói to lao đi. Ước chừng khoảng mười phút sau, cô rút hai tay vào túi áo blue, vênh váo tự đắc trở lại; Tiểu Lộc cúi đầu, không để ý gì theo sát cô. Tô Phi liếc mắt, tinh thần căng thẳng, nhìn Tiểu Lộc dò xét, không tìm ra đáp án từ thái độ của Tiểu Lộc, đành mở miệng hỏi: “Thế nào?”

“Chúc mừng anh, cô ấy không có.” Đối với Tô Phi đây là tin tốt, nhưng nữ bác sĩ lại nghiêm mặt, hờ hững.

“Chấn chấn?” Tô Phi cẩn thận hỏi lại.

“Tôi xét nghiệm ba lần, anh nói có thể không chắc được không?” Nói xong, nữ bác sĩ quơ quơ một gói to chứa một đồng que thử, mím môi, cởi áo blue, xoay người: “Hai người từ từ nói, tôi về ngủ đây, lát nhớ giúp tôi tắt đèn khóa cửa.”

Tô Phi thu lại tầm mắt, nhìn Tiểu Lộc: “Làm gì mà u sầu như vậy? Cô cũng nghe rồi đó, có thể yên tâm rồi.”

“Ai..... Không biết nữa, thật mâu thuẫn.” Cô cũng biết rõ năng lực của mình, không có khả năng làm người mẹ độc thân. Chỉ là nếu có con, cô và Khuru Sinh sẽ còn chút liên hệ.

“Cô sẽ không khờ đến nỗi cho rằng nếu có con, Khuru Sinh sẽ vì nó mà quay về, cho cô một cuộc hôn nhân chân chính chứ? Cho dù có như thế, loại hôn nhân vì trách nhiệm thế này, còn có ý nghĩa gì nữa hả?”

“Ồ? Vì sao cả chuyện tôi và Khuru Sinh không kết hôn anh cũng biết?”

“Đoán bừa thôi.” Tô Phi lục túi áo, đối với câu hỏi của Tiểu Lộc cũng không muốn giải thích gì nhiều, hướng chỉ đây cũng không phải trọng điểm. Một lát sau, cuối cùng anh cũng tìm ra tờ giấy nhàu nhúm, đưa cho Tiểu Lộc, “Cái này hẳn là cô sẽ có hứng thú.”

Tiểu Lộc tò mò nhận lấy, nghiên cứu, “Cái gì cái gì mà mỹ thuật tạo hình, cái gì triển, ngày mai à, anh cho tôi làm gì ..... Tôi không có hứng thú, đó giờ tôi có nhiều tề bào nghệ thuật vậy đâu.”

“Đây là triển lãm tác phẩm của cuộc thi Khuru Sinh tham gia, anh ta đã đoạt giải.”

“..... Thật không?” Tiểu Lộc đổi thái độ, cẩn thận vuốt thẳng tờ giấy, lẩm bẩm: “Anh không cần phải làm vậy?”

“Cô quản được tôi sao? Tóm lại tôi cũng không vĩ đại lấy vé giúp cô như vậy đâu. Cô cũng đừng quá cảm động, có giá cả. Mai sinh nhật tôi, đi ăn cơm với tôi.”

Tô Phi lờ mờ nhắc chân, bực bội đập đập chú cún đứng cạnh Tiểu Lộc, “Con sắc cầu, cho nó ăn cho đã, thấy gái là theo, cô thích nó như vậy thì mang về nhà nuôi đi.”

“Tặng tôi hả? Nhưng mà sinh nhật anh thì không phải là tôi tặng sao?” Ngoài miệng tuy nói vậy nhưng Tiểu Lộc cũng mừng ra mặt, vỗ vỗ chú chó, còn bắt đầu định đặt tên cho nó.

Tô Phi đứng dậy, ôm chó, tay kia kéo Tiểu Lộc, mạnh mẽ ôm cô ra ngoài, “Vậy mai cô có thể lấy mình tặng cho tôi.”

“Cái gì chứ, anh lấy một con chó đến đổi với tôi?!” Tiểu Lộc hoàn toàn mơ hồ, chỉ cảm thấy sao mình lại có thể ngang hàng với một con chó để đổi.

“Chó đổi nai, khác biệt lắm sao?”

“.....” Tiểu Lộc ngậm miệng, rất là không thích, nhưng nghĩ đến chuyện anh tặng cô vé triển lãm kia, lại quyết định không giận. Cô đã nghĩ kỹ, quyết định ngày mai sẽ đến viện mỹ thuật trước, mua một con dao thật bén, thừa dịp không ai chú ý, khắc lên tác phẩm Khuru Sinh. Phải khắc thành một chữ ‘HẬN’, cho anh biết, Trình Tiểu Lộc giận và hận đến mức nào.

34. Chương 44

Tác phẩm Khuru Sinh đoạt giải không chỉ là một tấm ảnh, mà là một loạt ảnh. Trong loạt ảnh đó là bóng dáng của hai cô gái, trong đêm, tại trần cổ, đèn lồng đỏ bằng lụa nhung, hai người ngồi xổm bên bờ sông, trông có vẻ đang rất chăm chú thả hà đăng. Sau đó, từ từ, một cô gái đứng dậy bỏ đi, cuối cùng, trong ảnh chỉ còn lại một cô gái mặc sườn xám ngẩng ngồi đó, ôm một đồng hà đăng, chỉ thấy bóng dáng chứ không rõ nét mặt, nhưng lại làm cho người nhìn nhận ra được sự cố chấp lạ lùng từ cô. Tổng cộng có năm ảnh chụp, từ lúc hai rồi còn một, từ phần hoa rồi lại cô đơn, một loại cảm giác bất lực đến vô tận.

Tiểu Lộc nắm chặt ví trong đó còn có chứa một con dao, trước quyết định đã lập sẵn, nhìn thấy loạt ảnh chụp kia, bỗng chốc tất cả đã hoàn toàn sụp đổ. Vốn cũng định không đến, thế nào thì cũng thấy rằng thành công hay thất bại của Khuru Sinh cũng không liên quan gì đến mình, nhưng không hiểu sao lúc trời còn chưa sáng hẳn, cô đã rời giường, hăng hái chạy đến đây. Vì để không thấy mặt mặt vì mục đích đến

đây của mình, Tiểu Lộc còn đặc biệt chạy đến siêu thị mua một con dao. Kết quả thế nào cũng không ngờ rằng người anh dùng làm diễn viên trong ảnh, lại chính là cô.

Còn nhớ rõ tối hôm ấy, vì nghĩ đến Nguyễn Linh, Tiểu Lộc mới đột ngột đến đó thả hà đăng. Lúc đầu, đã có một người đứng đó trước, dáng vẻ rất giống Nguyễn Linh, sau đó không nhớ là cô gái đó đã đi từ lúc nào, thì ra — dáng vẻ lúc cô thả đèn lại cô đơn như vậy.

“Càng trưởng thành càng cô đơn —” là tên của tác phẩm này, Tiểu Lộc thì thầm đọc lên, ánh mắt thoáng mông lung, không tìm được, vươn tay ra, muốn khẽ chạm vào ảnh. Tay còn chưa chạm đến, đã có đôi tay đặt lên vai cô, tiếp theo liền thuận tay kéo cô sát vào người.

Tiểu Lộc chỉ cảm thấy người sau lưng mình, dựa vào bờ ngực ấy, cho dù không quay đầu, cô cũng có thể cảm giác được người đó là ai. Trên thế giới này, cũng chỉ có một người duy nhất có thể cho cô cảm giác thân thiết như vậy, mới có thể cho cô — loại cảm giác yên tâm lẫn ấm áp chỉ trong nháy mắt. Cứ như thế, Tiểu Lộc vẫn không dám quay đầu xác nhận, sợ bản thân đang ảo tưởng, ảo tưởng một khi tan biến thì thật là bi kịch, loại cảm giác này, gần đây Tiểu Lộc đã trải nghiệm vô số lần. Đến tận lúc phía sau truyền đến giọng nói ấm áp của Khuru Sinh: “Cô gái, đến đây giúp một tí nào.”

“.....” Tiểu Lộc còn chưa kịp phản ứng lại thì đã bị Khuru Sinh kéo vào trong, ngẩng ngốc nhìn tay anh còn đang khoác lên vai mình, lại nhìn nghiêng sang mặt anh, nửa ngày Tiểu Lộc cũng không nói được một câu. Cô gái?! Đây là cái kiểu xưng hô gì vậy hả, có cần nhanh vậy đã sửa hoàn toàn cách xưng hô không vậy hả?

“Có phóng viên hỏi anh lúc chụp những bức ảnh này thì có cảm tưởng gì.” Khuru Sinh vẫn duy trì nụ cười chính khách, như thể vừa rồi chưa từng nói gì, tầm mắt trước sau cũng không nhìn qua Tiểu Lộc.

“.....” Cảm tưởng của anh ta thì liên quan gì mình? Tiểu Lộc muốn phản bác, đáng tiếc muốn nhưng không có cơ hội. Trước mặt có ánh sáng lóe lên, cái gọi là phóng viên trong truyền thuyết cũng không nhiều, cũng có ba bốn người, nhưng nhiều đó cũng đủ dọa Tiểu Lộc.

Khuru Sinh cứ thế mà đẩy cô lên, không đếm xỉa gì mà phang một câu: “Có gì cứ hỏi cô ấy.”

“Cô này là .....” phóng viên cũng vẫn còn lý trí, không như ong vỡ tổ mà chỉ nhìn chăm chăm Tiểu Lộc, xác định mục tiêu.

Sắc mặt Khuru Sinh không chút thay đổi, nhíu mày dò xét Tiểu Lộc: “Là người phụ nữ của tôi.”

Nghe vậy, Tiểu Lộc kinh ngạc nhìn anh, rất muốn moi tìm anh ra xem thử rốt cuộc là nó làm bằng cái giống gì? Chuyện cho đến giờ, mà anh còn có thể đứng vững cứ như chưa có gì từng xảy ra để nói những lời này.

Nhóm phóng viên nghe xong, chính xác là ngửi thấy mùi bát quái, thế là hàng loạt vấn đề đều lòi ra hỏi: “Vậy nhẫn trên tay anh là nhẫn kết hôn sao? Hai vị đã kết hôn rồi sao? Cô ấy chính là cô gái trong ảnh sao? Là vì dùng chính người mình yêu làm người mẫu, cho nên anh mới chụp được tác phẩm đặc biệt vậy sao?”

Hôn nhân? Tiểu Lộc cúi đầu, ánh mắt dời xuống về vị trí ngón áp út, đúng như lời phóng viên nói, thật sự có một chiếc nhẫn, những Tiểu Lộc chưa bao giờ thấy anh đeo qua.

“Tôi không biết anh ta.” Tiểu Lộc nhíu mày, bị nhóm phóng viên dọa cho sợ, lùi ra sau mấy bước. Cô căn môi, vất vả lắm mới nói một câu hoàn chỉnh. Không phải dối, mà vì Khuru Sinh trước mắt này — cô thật sự không biết.

Tuy rằng không phải đây là lần đầu tiên cô thấy anh ăn mặc như vậy thật, lúc trước mỗi lần anh mặc âu phục, Tiểu Lộc luôn cảm thấy đặc biệt soái, giờ lại càng soái, cứ như vậy, rõ ràng là đứng cạnh anh, nhưng sao thấy khoảng cách giữa cả hai thật xa xôi. Khuru Sinh mà Tiểu Lộc biết là một người cầm máy ảnh chụp người khác, không phải là người bị người khác chụp.

Khuru Sinh hí hóp nhìn chăm chăm Tiểu Lộc, không dời đi, đối với câu nói vừa rồi của cô tuy đã có chút dự kiến nhưng cũng không tránh khỏi kinh ngạc.

“Tôi phải về tắm cho Bò sữa.” Tiểu Lộc không trốn tránh tầm mắt anh, tiếp đó là im lặng. Cô cố ý nói như vậy là vì muốn tìm lại sự quen thuộc.

Khư Sinh của cô, mỗi lần tức giận đều bắt cô tắm cho Bò sữa. Nhìn thấy Tiểu Lộc nói xong thì xoay người bỏ đi, Khư Sinh nghiêng chặt răng, bất chấp mọi chuyện còn cần anh lo liệu lúc này, lập tức đuổi theo.

Bước chân anh rất lớn, thoáng chốc đã đuổi kịp Tiểu Lộc, nắm tay cô kéo ra ngoài cửa viện mỹ thuật.

“.....” Tiểu Lộc trừng to mắt, không chớp mắt nhìn Khư Sinh, không phải vì sợ trong nháy mắt anh sẽ biến mất, mà sợ rằng chỉ cần cô chớp mắt thì nước mắt sẽ tràn ra. Im lặng một lát sau, cuối cùng, Tiểu Lộc bất chấp tất cả mà gào lên, “Con mẹ nó sao tự nhiên anh lại xuất hiện đúng lúc vậy, cứ tưởng là trốn cả đời mà! Trừng trừng trừng, trừng cái gì hả, anh có quyền gì mà trừng tôi hả, mắt bị là hay lắm sao! Dựa vào cái gì mà muốn tôi giúp anh trả lời với phóng viên, dựa vào cái gì nói tôi là người của anh, mắc nợ anh sao?!”

“Đúng là không biết ai nợ ai.” Anh liếc mắt thì thấy người tụ lại xem càng lúc càng nhiều, không muốn diễn trò cãi nhau cho người khác nhìn, thế là lôi Tiểu Lộc đi nhanh hơn.

“Kéo tôi làm gì, làm gì hả? Không phải anh thích rũ bỏ lắm sao, quay người là có thể bỏ tôi mà biến mất, không liên quan không vướng bận, vừa thảnh thơi là xem như không quen. Vì cớ gì mà lấy ảnh chụp tôi đi dự thi, tôi cũng đâu phải là của anh, tôi có hiểu biết pháp luật nha, là quyền chân dung!” Tiểu Lộc hoàn toàn trong trạng thái bị tha đi, còn sống chết mà kêu la, ra sức hất tay anh ra, nhưng mà dường như hiệu quả không đạt cho lắm.

Khư Sinh nhíu mày, gương mặt vẫn cứng nhắc, lạnh lùng cắt ngang lời cô: “Có tiền thưởng, tiền thưởng là của em.”

“Ai muốn tiền thưởng của anh, anh xem tôi là gì, hứng lên thì có thể dùng tiền để tiền đi à? Khư Sinh! Tôi cảnh cáo anh, làm người cũng đừng quá đáng, làm đàn ông thì đừng có mà vô trách nhiệm, không phải có tiền là muốn sao cũng được! Bây giờ tôi có tay có chân, không đến nỗi chết đói, cho dù —— cho dù là tàn tật, cũng không phải để kẻ lừa đảo đưa chi tiền cho xài.”

“Kẻ lừa đảo?” Một mạch kéo cô ra ngoài viện mỹ thuật, Khư Sinh mới ngừng lại, quay đầu ngạo nghễ nhìn cô.

“Dáng vẻ này của anh là sao, tôi nói sai gì à? Chính xác là kẻ lừa đảo, là một kẻ lừa đảo không rõ lai lịch.”

“Vậy em còn đến đây làm gì?” Trông thấy cô nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt Khư Sinh dịu đi, miệng càng thêm trêu đùa.

“Anh tưởng tôi vì anh mà đến sao, có người tặng vé miễn phí cho tôi, sao tôi lại không đi chứ.” Tiểu Lộc ưỡn ngực hiên ngang, rống lại, một lần nữa tự cảnh báo mình không thể để mắt nữa, đây là một vấn đề vô cùng nghiêm túc.

Lời vừa nói ra, sắc mặt Khư Sinh đột nhiên tối lại: “Ai tặng?”

“Liên quan gì anh?”

“Tối qua anh đợi em cả đêm.”

Nếu như là trước kia, nghe được những lời này có thể đã khiến Tiểu Lộc mừng vui đến sợ, nhưng giờ thì chỉ cảm thấy tim càng đau. Cố gắng nén nước mắt: “Như thế là to tát lắm sao? Đến tôi còn không nhớ mình đã đợi anh bao nhiêu đêm. Tôi chỉ khờ một chút chứ không phải ngốc! Ngay cả một câu anh cũng không để lại, dựa vào cái gì mà muốn tôi một tác không rời ở đó chờ anh về? Cho dù tôi chờ thì thế nào, đến một cái gì để đảm bảo cũng không có. Cũng như giờ anh đứng trước mặt tôi đây, nhưng tôi cũng chẳng biết anh là ai, cũng chẳng biết rốt cuộc là tôi nên gọi anh là gì?”

Tiểu Lộc mắng đến khàn giọng, vui sướng lạ thường, hơn nữa còn có những giọt nước mắt điểm tô thêm trên gương mặt, làm cho người nhìn vào càng thấy đáng yêu. Khư Sinh không đáp trả, để yên cho Tiểu Lộc trút giận, chỉ là, tay vẫn nắm chặt tay cô, không muốn buông ra. Đợi đến lúc Tiểu Lộc ngừng, mắng cũng đủ, anh mới nói: “Đi.”

“Đi đâu?”

“Đi gặp ba mẹ anh.” Anh biết sự xúc động nhất thời của mình đã gây ra nhiều hiểu lầm, giờ nói gì cũng vô dụng, không bằng cứ dùng hành động bày tỏ thái độ.

“Tôi không cần.” Tiểu Lộc thuận tay cố sức níu cột điện bên đường.

“Không phải em muốn bảo đảm sao? Anh cho em, để cho em thấy an tâm mới thôi.”

“Giờ tôi xấu lắm, không cần.....”

“Anh gọi điện nói ba mẹ đến gặp em.”

Đứng trước viện mỹ thuật, hai người hừng hực khí thế, trong viện, không khí cũng thật sôi trào. Bởi bỗng dưng người phụ nữ của Khuê Sinh xuất hiện ở đây, rồi bỗng dưng Khuê Sinh chạy theo người đó rồi biến mất, khiến cho phóng viên của buổi phỏng vấn nhiếp ảnh gia bình thường đều nổi lên lòng hiếu kỳ, muốn phải truy cho ra.

Tuân theo lý luận ‘sự yêu thích của độc giả chính là lý do theo đuổi suốt đời mình’ của họ, sau một giây khi Khuê Sinh bỏ đi, họ liền đuổi theo. Đáng tiếc còn chưa đuổi kịp, đã bị một nhóm người thần bí ngăn cản. Phóng viên kiên trì không ngừng bám đuôi, người phụ trách triển lãm vì sự mất tích của Khuê Sinh mà chửi ầm lên, khách xem triển lãm lảo đảo cố gắng không để ý chuyện bên ngoài, khung cảnh vô cùng hỗn loạn.

Trước tác phẩm của Khuê Sinh, chỉ có một người phụ nữ lặng lẽ đứng, ánh mắt nhìn loạt ảnh không khác gì ánh mắt vừa rời của Tiểu Lộc. Đó là một khung cảnh từng có trong ký ức cô, đột nhiên có ngày lại hiện ra trước mắt, không tránh khỏi có một cảm giác buồn bã hoài niệm. Mặc dù chỉ là bóng dáng, cô cũng có thể dễ dàng nhận ra cô gái nhỏ mặc sườn xám kia chính là Tiểu Lộc, người con gái còn lại không phải cô, nhưng lại rất giống cô. Cũng vì vậy mà cảm giác bị thương càng thêm sâu sắc. Giống như đứng nhìn ở góc độ của người khác, nhìn người khác kể lại câu chuyện cũ của chính mình, lòng mới như tấm gương soi giữa ngã ba đường, mà cô, cô đã rẽ sai lối.

Dần dần, cô thu lại tầm mắt, nhìn sang bên cạnh, trống rỗng, đã không còn người bạn cùng mình sánh vai, cũng không có người đàn ông mình yêu đến hết lòng hết dạ — kỳ thật đã sớm biết, ngay lúc đưa vé xem triển lãm cho Tô Phi cô đã biết, anh sẽ không đến, nhưng vẫn cứ chờ đợi; lại cũng sớm biết Tiểu Lộc và Khuê Sinh đang có chiến tranh, cho dù không phải hôn nhân thật sự, cộng vẫn muốn cùng Tiểu Lộc chia sẻ thành công này với mình. Cô còn muốn Tô Phi tận mắt chứng kiến, không có Thẩm Thần Xuyên, cô gái này cũng không thuộc về anh. Chỉ là không ngờ Tô Phi lại càng lý trí hơn cả cô, hẳn là anh đã đoán được cảnh này, nên mới chọn lựa giải pháp nhắm mắt làm ngơ, không như cô cố tình đi tìm hiểu, mà chỉ có thể tìm được trái tim như tro tàn của chính mình.

35. Chương 45

Lúc gần tối, xe cộ trên đường đều kẹt cứng.

Bị nhốt trong dòng xe chen chúc, Khuê Sinh mất kiên nhẫn đập tay vào tay lái, bên tai còn truyền đến tiếng nước nổ của Tiểu Lộc, loáng thoáng nghe được mấy câu giận dữ còn sót lại chưa tiêu. Khuê Sinh vẫn im lặng, nhưng không đành lòng, đành mềm giọng an ủi vài câu. Nhưng an ủi cũng không xong, anh vừa mới mở miệng, Tiểu Lộc lại càng khóc hăng.

Dần dần, Khuê Sinh nhớ đến một việc, nhíu mày liếc sang Tiểu Lộc, nói lạnh: “Trình Tiểu Lộc.”

“Gọi làm gì hả?” Đối với thái độ đột nhiên biến đổi của anh, Tiểu Lộc thấy hơi khó hiểu, khịt khịt mũi, nhanh chóng kim nước mắt.

“Em còn nhớ rõ vì sao chúng ta cãi nhau không?” Cuối cùng Khuê Sinh cũng phát hiện ra điểm không đúng, cô nhóc này giỏi lắm, biết đánh đòn phủ đầu, từng câu từng chữ mắng thật là hợp lý hợp tình, hại anh tự trách bản thân. Nhưng mà! Nhưng mà .... nguyên nhân ngày đó anh bỏ đi là vì Thẩm Thần Xuyên mà!

“Nhớ, nhớ rõ chứ, bởi vì anh toàn nói dối, vô trách nhiệm, xem tôi như con ngựa mà đùa giỡn.” Tiểu Lộc nói thật trôi chảy, thật ra tội trạng anh rất là nhiều, chỉ là nhìn thấy sắc mặt Khưu Sinh càng ngày càng sa sầm, cô không dám nói nhiều.

“.....” Anh chăm chú nhìn cô, cảm xúc lại mâu thuẫn nhau. Không biết anh vì chuyện cô xem nhẹ Thẩm Thần Xuyên mà mừng thầm, hay vì cô hoàn toàn không biết cảm nhận của anh mà oán giận.

Bị anh nhìn như vậy khiến Tiểu Lộc có chút sợ hãi, cô lúng túng liếm liếm môi, rút cổ, chỉ chỉ phía sau: “Có người nhấn kèn kia, nhìn, nhìn đằng trước kia, còn đang lái xe đó nha.”

Khưu Sinh cắn răng, nhìn lại đường, không nói nữa, chuyên tâm lái xe y như mong muốn của Tiểu Lộc. Sắc mặt anh vẫn cứ sa sầm, có thể thấy rằng tâm trạng rất không tốt. Tối qua lúc tìm đến Tiểu Lộc, Khưu Sinh vẫn tin rằng mình sẽ đủ bình tĩnh, sẽ không nói câu nào làm cô bị tổn thương, cũng sẽ không suy nghĩ gì khác, mà cho dù có lý trí đi chăng nữa, đối diện với cô nó cũng không có đất dụng võ.

“Tiểu Lộc.” Nhịn thật lâu, cuối cùng không chịu nổi không khí làm cho người ta muốn nghẹt thở này, Khưu Sinh lên tiếng.

..... Đáp lại anh là tiếng thở đều đều.

Anh có chút ngỡ ngàng quay đầu lại, chỉ thấy bên ghế phụ có một cô gái ngồi ngủ y chang heo. Giữa trán nhú lại, đôi mắt vì vừa mới khóc mà sưng đỏ, mũi cũng vì thế mà hồng hồng, nhìn như ngủ đã rất sâu nhưng đôi khi vẫn phát ra vài tiếng nức nở.

Đằng trước lại tiếp tục kẹt xe, Khưu Sinh nhấn thắng xe, chăm chú nhìn Tiểu Lộc, tay bất giác chạm đến mặt cô, ánh mắt thật dịu dàng, lẩm nhẩm gọi: “Lộc bảo bảo....”

Cô hừ một tiếng, điều chỉnh lại vị trí, phản xạ hất tay anh ra, ngủ tiếp.

“Bà xã à, sau khi tỉnh dậy, em có chủ động hỏi anh không?”

Nói xong, anh tự cười mình, ngay cả bản thân cũng cảm thấy nổi u oán nồng đậm trong câu, cứ như lời của một oán phu. Nếu đêm đó, Khưu Sinh không ở cùng một nhà với Tiểu Lộc, cô cũng cứ thế mà thờ ơ với anh. Bởi một cuộc hôn nhân hữu danh vô thực, nên anh vẫn không dám thẳng thắn, vẫn chờ có một ngày Tiểu Lộc sẽ mở miệng hỏi anh, để anh có cơ hội giải thích tất cả mọi chuyện, đáng tiếc ..... người đàn ông mà cô muốn ở cạnh nhất thật ra là ai.....

Tiểu Lộc bị một trận âm thanh cãi vã làm cho tỉnh giấc.

Mở mắt ra, chuyện thứ nhất cô làm chính là tìm Khưu Sinh, sau khi nhìn qua thấy anh đang ngồi bên tay lái, cô mới nhẹ nhàng thở ra. Không phải mơ, anh thật sự đã trở về, bên cạnh cô, chạm tay là có thể đụng.

“Tỉnh rồi sao?” Nói chuyện với bảo vệ hai câu, thanh chặn bãi đỗ xe nâng cao lên, Khưu Sinh quay đầu cười với cô.

“Ừ ..... chúng ta đến rồi à?” Tiểu Lộc dụi dụi đôi mắt còn nhập nhèm của mình, nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Đây là một khu chung cư có vẻ khá xa hoa, bên trong mà mấy tòa nhà cao, có một công viên ngăn cách với mặt sau của một khu biệt thự. Trong bãi đậu xe có hai người phụ nữ đang cãi nhau, cãi thật hăng, cuối cùng thì Tiểu Lộc cũng tìm được âm thanh làm cho mình tỉnh giấc, bủn mủ một cái.

“Xuống xe trước đi, đứng đây chờ anh, anh đi đậu xe.” Khưu Sinh cắn môi dưới, mắt kiên nhẫn đưa mắt nhìn hai người phụ nữ đang cãi nhau.

“Ồ.” Tiểu Lộc ngoan ngoãn nghe lời, nhảy xuống xe.

Đến tận lúc Khưu Sinh cho xe vào bãi đậu, hai người phụ nữ kia cũng còn chưa ngừng, còn càng lúc càng hăng. Bảo vệ đứng cạnh chỉ dám chần chừ nhìn trộm, không bước lên khuyên. Tiểu Lộc thấy hiếu kỳ, không nén nổi tò mò, bước lên hai bước, muốn xâm nhập vào hiện trường cãi nhau ..... kết quả, vừa nhìn rõ hai người kia thì, kinh ngạc .....

Một đương sự trong đó quay đầu lại, tất nhiên cũng nhìn thấy Tiểu Lộc, lập tức quên bèn chuyện mình còn đang cãi nhau, bước về phía Tiểu Lộc, nét mặt nhiệt tình, tiếng nói the thé lên: “y da! Tiểu Lộc à, dì chờ con thiệt lâu nha.”

“Dì, dì dì .....sao lại ở chỗ này?!” Tiểu Lộc sợ hãi trừng mắt nhìn cụ bà thần bí nắm chặt tay mình. Vẫn biết là dì hay xuất hiện kiểu xuất quỷ nhập thân, nhưng cũng đâu phải chỗ nào cũng có mặt chứ?

“Thì chờ con đó,” Cụ bà thần bó cười tươi, trả lời như thể đó là chuyện đương nhiên.

“Chờ con làm gì?”

Không đợi cụ bà thần bí trả lời, người phụ nữ tham gia tranh cãi còn lại vọt lên, trừng mắt nhìn Tiểu lộc, giọng nói càng chói tai hơn: “Cô này chính là cái gì Lộc đó hả, tôi nói không biết bà có con mắt không nữa, nhìn xem cái mặt này, khí chất này, dáng người này, lấy cái gì mà so với con gái tôi hả? Cái mũi nhỏ, con mắt cũng nhỏ, làm ăn được gì hả, buồn cười chết người ta.”

“Ê! Mặt nó thì sao? Là thanh tú, có hiểu không! Khí chất thì sao? Đơn thuần ngay thơ, có hiểu không! Dáng người thì khỏi nói, vừa nhìn là biết dễ sanh dễ đẻ, bà nói xem có chỗ nào mà kém con gái bà không. Còn nữa! Dựa vào cái gì mà nói mặt nó nhỏ, bà mù à. Tiểu Lộc!”

Khí thế của cụ bà thần bí cũng không hề yếu kém, mắng lại cho một tràng. Đột nhiên bị gọi đến tên, Tiểu Lộc đang mơ hồ lập tức hoàn lại hồn, “Á?”

“Trừng mắt cho bà ấy xem, đừng phụ cái tên ba mẹ con đặt.!”

“Đừng, đừng làm to chuyện nữa.” Tiểu Lộc vẫn còn lý trí, nháy mắt với dì kia, kéo cụ bà thần bí lại, nói nhỏ, “Sao tự nhiên dì lại chạy đến đây, đừng cãi nhau với người ta, dì chỉ có một mình, bị thiệt cho coi. Con dì không phải đã về rồi sao? Sao lại để dì chạy loạn một mình ngoài này ..... A, nói vậy, nhà dì cũng ở đây à?”

Tiểu Lộc nghĩ nghĩ, cụ bà từng nói có con làm kinh doanh, đón về nhà, như vậy thì rất có thể đang sống ở khu nhà xoa hoa này.

“Nói chơi sao, chịu thiệt? Dì cãi nhau mà bị thiệt hả, sợ bà ta chắc?!” Cụ bà có vẻ rất kích động, tách người khỏi Tiểu Lộc, chỉ thẳng vào người phụ nữ kia gào to, “Là do bà ta tự dưng muốn đem con gái nhét vào nhà này. Đúng vậy, tôi từng đồng ý hứa hôn lúc nhỏ, nhưng mà thế thì sao nào? Hứ, thời đại nào rồi chứ, hứa hôn năm đó là một loại trào lưu, chỉ là nói chơi thôi, làm gì tích cực nghiêm túc vậy.”

“Ai nghiêm túc, ai tích cực? Là con bà làm hư con gái nhà tôi!”

“Cái rắm nè! Con tôi kén ăn lắm nha!”

Khóe môi Tiểu Lộc bắt đầu giật giật, định thừa dịp hai người đang nói chuồn đi. Tục ngữ cũng có câu, thanh quan khó giải được án nhà, hai người này nhìn thế nào cũng như là người nhà đang cãi nhau, cô đứng giữa thật khó xử.

Ngay lúc cô sắp bỏ trốn thành công, một giọng nói quen thuộc lẫn trong tiếng cãi nhau truyền đến. Trong nháy mắt, Tiểu Lộc chột hóa đá.

“Mẹ, con mới về.”

Khư Sinh?! Ảo giác hả, hay là người có giọng nói giống. Tiểu Lộc khó tin, lập tức quay đầu lại nhìn, không nhìn thì tốt rồi, vừa nhìn thì tất cả hi vọng đều tiêu tan. Là anh ..... thật sự chính là anh!

“Mẹ?!” Y như nguyện vọng của cụ bà, Tiểu Lộc trừng mắt, nâng cao giọng, hét to về phía Khư Sinh, ánh mắt bồi hồi nhìn hai ‘mẫu tử’ nhà họ.

Cụ bà thần bí xem như không có gì, nhếch môi cười, Tiểu Lộc với gương mặt hoang mang bị Khư Sinh ôm vào.

Tiểu Lộc không nói gì mà ngẩng đầu hỏi trời xanh, rốt cuộc ..... rốt cuộc là mấy tháng qua, cô đã sống trong thế giới nào vậy hả?!

—————Phân cách tuyến mang tên ‘phút bắn loạn của Mật Kiến tỷ’—————

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Cảm ơn lời chúc phúc của mọi người ~ ha ha, tôi sẽ hạnh phúc thiệt là hạnh phúc.

Thân phận của cụ bà thần bí hẳn là có rất nhiều bạn đoán được, tôi quả thật là người không thích hợp với con đường thần bí, ngòi bút nằm vùng thật là vô năng mà.... Người ta muốn nói lời chúc mừng với các chị em, nhưng mà vẫn nghẹn .... Được rồi, được rồi, giờ thì mọi người chúc mừng nhau đi ..... mí bợn có cần thông minh như vậy hông hử, thiệt đáng ghét nha.....

Còn nữa nha, tên của loạt ảnh chụp của Khuru Sinh trong chương trước ... ‘Càng trưởng thành càng cô đơn’ .... Là một khúc ca, rất êm tai ó ~ hùi hai bữa trước lúc người ta đang suy sụp tâm trạng, nghe xong liền khóc, khóc như mưa, ai .....

Toàn văn thật sự là sắp kết thúc rồi, đợi khi hoàn tất tôi sẽ theo yêu cầu mọi người mà viết tiếp phiên ngoại. Phiên ngoại của băng vệ sinh ca ca là nhất định phải có, những người khác thì ai muốn xem thì cứ nhẫn nại, đây sẽ tận lực mà thỏa mãn chư vị.

*Yu: hê hê, hok ngờ, thì ra bài hát bạn Yu chọn ở chương trước đúng thật là ý tưởng của An Tư Nguyễn tỷ tỷ chọn làm tên tác phẩm của Sinh ca. Thiệt xứng xứng nha. (Vô cùng tks bạn lovesick vì đã nhắc mình về tên tác giả.)

36. Chương 46

Trời buổi chiều thật là tốt, đúng là giờ cơm chiều, không khí tràn ngập hương vị thức ăn.

Ở một góc nhỏ trong biệt thự, Tiểu Lộc phùng mang thở phì phì, ngồi ngay ngắn trên sofa phòng khách. Người làm trong bếp có vẻ đang rất bận rộn, từ lúc Khuru Sinh về đến nhà, điện thoại chưa lúc nào ngừng, hẳn là công việc rất bận. Người duy nhất có vẻ nhàn nhã hơn cả chính là người ngồi ở sofa đối diện, cụ bà thần bí. Bà vẫn giữ nụ cười không tắt, thật đoan trang, cứ như mới gặp lần đầu tiên mà đánh giá Tiểu Lộc từ trên xuống dưới.

Cảnh này thường được người ta gọi là ‘con dâu xấu trước sau cũng phải gặp mẹ chồng’, hoàn toàn không có cảm giác khấn trương như Tiểu Lộc từng nghĩ đến, mà chỉ có sự phẫn nộ vì bị lừa gạt đang bốc cao. Nhưng ngại vị thân phận mình lúc này, cô không có cách nào để mà gào thét với bà, đành phải đưa mắt không ngừng trừng về phía Khuru Sinh.

“Mẹ, mẹ nói chuyện với cô ấy đi, con qua thư phòng tìm văn kiện giúp ba.” Điện thoại trong tay còn chưa ngắt, Khuru Sinh đứng dậy, vừa nói vừa bước đi.”

“Ai, tôi .....” Tiểu Lộc muốn mở miệng giữ Khuru Sinh lại, nhưng không có vẻ gì là sẽ được đáp lại. Vậy là sao đây? Dắt cô ra mắt mẹ, rồi lại bỏ mặc chẳng thèm quan tâm? Bình thường trình tự lúc bàn chuyện hôn nhân ..... đâu phải vậy đâu!

“Để nó đi, để nó đi đi. Chuyện làm ăn của ba nó đều giao cho nó quản hết rồi, bận lắm, đàn bà mình là phải chăm sóc tốt cho chồng mới đúng.” Cụ bà thần bí bước đến, mở miệng cắt ngang lời Tiểu Lộc, kéo tay cô, hoàn toàn không để ý đến sự phản kháng của Tiểu Lộc, nói luôn: “Con chờ chút nha, ăn cơm liền giờ nè, mình ngồi xuống tâm sự chút đi, dì có nhiều chuyện rất muốn nói với con.”

“.....” Tốt lắm, tốt lắm, Tiểu Lộc tùm tùm cười, gạt gù, cô cũng có rất nhiều chuyện muốn hỏi!

“Khuru Sinh nhà dì á, tính tình từ hồi nhỏ đã rất bất thường rồi, chỗ này .....” Cụ bà thần bí nói xong, đưa tay chọt chọt huyệt thái dương của mình, “Chỗ này có bệnh.”

“Hả?!” Không thể nào, chuyện họ gạt cô đã quá nhiều rồi, không phải là tới giờ mới nói cho cô biết, thật ra là Khuru Sinh có bệnh tâm thần đó chứ?

“Con đừng nghĩ là nó là đứa giàu từ nhỏ, lên lên trong sự cưng chiều nha, thật ra ..... trước kia, nhà dì rất là nghèo, ba nó làm ăn bị người ta lừa. Sau đó nhà dì mới ra chợ đêm bán hàng, cuộc sống coi như cũng ổn định, nhưng mà vợ chồng dì càng lúc càng bận, thường chạy ngược chạy xuôi lấy hàng. Thế là đành đưa nó cho người chị em tốt của mình. A, là người lúc này vừa mới cãi nhau với dì đó, tiểu Sinh là do người đó nuôi lớn đó.”

“Vậy sao hai người lại cãi nhau?” Chị em tốt, tình cảm hẳn là phải tốt lắm mới đúng chứ.

“À, chuyện xưa dài lắm, tóm lại hẳn là con rất hiểu, bởi vì là chị em tốt mới có thể làm tổn thương mình mà.” “Khó trách nha .....” Tiểu Lộc đại khái có thể hiểu được lúc họ gặp Nguyễn Linh ở nhà hàng, cụ bà lại kích động như vậy, thì ra là cùng cảnh ngộ.

“Nói lại chuyện chính, sau đó á, chợ đêm bị chính phủ quy hoạch làm siêu thị bách hóa, quầy hàng đều được thuê, ba tiểu Sinh liền mua rất nhiều quầy hàng, cho người khác thuê lấy tiền, mở rộng làm ăn ..... khúc giữa lược bớt đi, tóm lại là cùng góp vốn với vài người nữa làm lũng đoạn siêu thị bách hóa đó, lần đó xem như không bị người ta lừa. Nhưng mà con nghĩ đi, tuy rằng nhà mình là đại cổ đông, nhưng cũng còn nhiều tiểu cổ đông khác mà, cạnh tranh nhau dữ lắm đúng không?”

Nét mặt Tiểu Lộc rồi rầm, mờ mịt lắc đầu, vì mấy chuyện cạnh tranh này mà cô bị người ta bán đứng, cả việc làm cũng mất. Chẳng lẽ ..... gả cho Khưu Sinh rồi còn phải sống trong cảnh như vậy nữa sao?

“Không hiểu hả?” Cụ bà thần bí thao thao bất tuyệt thật lâu, nhìn thấy biểu cảm của Tiểu Lộc, nhiệt tình cũng bị dập tắt phần nữa, “Không sao cả, không hiểu cũng không sao. Dù sao thì ba nó cũng hi vọng nó có thể kế thừa sự nghiệp, mà nó thì lại không chịu làm việc dang hoàng. Con cũng thấy đó, tâm tư nó đều để vào chụp ảnh. Ba nó mới đi tuyển vợ cho nó, chính là con gái của người vừa này đó, chọn hay quá .... Bởi vậy, thế là ép nó bỏ đi luôn.....”

“Vậy họ đã đính hôn sao?” Tiểu Lộc dè dặt hỏi lại, sợ có tình địch hứa hôn nào đó đột nhiên nhảy ra.

“Không.”

Tốt quá, tốt quá, Tiểu Lộc vỗ vỗ ngực mình, nghĩ lại cũng thấy lo lắng, “Mà sao người lúc này nói, Khưu Sinh đã làm hư con gái người ta rồi, hai người họ từng ở với nhau sao?”

“Cái này hả ..... dì cảm thấy cũng khó mà có lắm, nhưng mà cũng khó nói lắm. Tuy rằng dì ghét bà ta, nhưng con bà ấy cũng biết làm vui lòng người ta lắm. Lúc trước dì từng nghĩ, nếu tiểu Sinh thích, thì cứ thế cũng được, để sau này khỏi trách dì. Trước lúc ba nó chọn sai đối tượng, quan hệ giữa chúng cũng không tệ, sau đó thì nó bỏ nhà ra ngoài sống ..... tiếp đó là truyền ra tin nó kết hôn. Bữa đó dì tới siêu thị bách hóa trộm đồ, cũng vì muốn tìm hiểu người mà con dì cưới là người thế nào thôi. Giống mấy phim hay xem đó, phải che giấu tung tích mới có thu hoạch khá được.”

“Cái siêu thị bách hóa kia là của nhà dì, đồ di trộm là của nhà dì, sau đó còn đưa cho vợ con mình hóa đơn?!” Cái kiểu logic gì đây trời, gì mà thu hoạch khá, phải là thu hoạch bự mới đúng, “Khoan đã, vậy thái độ của bảo vệ cũng là do dì sắp xếp trước?”

“Đúng vậy, đừng lãng phí tài nguyên nhân lực, đây là truyền thống mỹ đức của nhà dì đó nha. Lúc con tham dự hôn lễ của đôi cầu nam nữ kia, Khưu Sinh tìm người sắm vai đạo sĩ hòa thượng, diễn viên quần chúng, cũng là nhân viên nhà dì nha. Hừ .... Nó còn tưởng đầu dì không biết, dì là ai chứ, đường đi nước bước của nó dì là người rõ ràng nhất .....”

Cụ bà thần bí say mê tự sướng một mình, từng đốt xương sống của Tiểu Lộc tê lạnh, người nhà này sao mà đáng sợ thế này, làm nhân viên của họ không phải là một chết người sao?!

“Đang nói gì vậy?” Ngay lúc Tiểu Lộc đang cảm thán, sô pha liền trũng xuống, Khưu Sinh ngồi xuống, thuận tay ôm cô hỏi. “Bàn chuyện kết hôn của con, hai đứa tính khi nào thì đi đăng ký hả?” Nam chính đã đến, cụ bà thần bí lập tức nói vào chuyện chính.

“Con không ý kiến, xem ý cô ấy thế nào.” Khưu Sinh không để ý, gác chân lên, nhẹ nhàng véo má Tiểu Lộc, cười nói.

“Em?” Tiểu Lộc dần mặt ra, đưa tay chỉ chỉ vào mình, không hiểu rõ ý. Từ đầu đến cuối, cô chưa từng có quyền chủ động, chồng bỏ đi không biết tìm ở đâu, chồng quay về cũng không rõ lý do, chồng nói muốn kết hôn với cô cũng không hỏi cô có muốn gật đầu không; giờ, đột nhiên lại cho cô quyền chủ động bị đánh mất, ngược lại càng khiến cô không biết làm sao.

“Thái độ này là sao!” Cụ bà thần bí thuận tay lấy gối ném Khuru Sinh, “Người ta đã có em bé, đương nhiên là mau mau cho người ta cái danh phận, chuyện này chẳng lẽ còn phải để con gái nhà người ta chủ động nói sao?”

Em bé?! Hiểu lầm to quá rồi, miệng Tiểu Lộc vừa há, muốn nhanh chóng giải thích rõ ràng, nhưng đầu lưỡi càng thắt, khó khăn lắm mới miễn cưỡng nặn ra một câu đủ để người khác hiểu, “Em ..... không có .... y da, không có.....”

“Không có?”

Khuru Sinh híp mắt, hỏi lại, tầm mắt bắt giắc dừng lại ngay bụng Tiểu Lộc, trong mắt hiện lên tia thất vọng, nhưng chỉ trong khoảnh khắc, lại nhìn thẳng vào mắt Tiểu Lộc, khiến cô theo phản xạ rũ mắt xuống.

“Sao lại thế được? Tối qua không phải chúng ta còn hẹn hôm nay cùng đi bệnh viện kiểm tra sao? Con còn chưa kiểm tra qua, sao biết được! A! Không phải là lấy que thử rồi tự nghiệm đó chứ. Dì nói con rồi, cái đó không chính xác đâu, không thể tin tưởng.” Sau khi nghe chính miệng Tiểu Lộc thề thốt phủ nhận, cụ bà càng có vẻ khấn trương hơn cả Khuru Sinh.

“Con.....” Tiểu Lộc cắn môi, nước nước bọt, nhảy cảm liếc mắt sang Khuru Sinh một cái, mới quyết định lấy hết dũng khí giải thích rõ ràng: “Tối hôm qua em có đi bệnh viện kiểm tra qua, bác sĩ cũng giúp kiểm tra ba lượt, bảo là không có .....”

“Tối chỗ nào mà có phòng khám bệnh, mà cũng chỉ có khám thôi, khám thì làm gì có xét nghiệm chứ? Bệnh viện nào, có xét nghiệm nước tiểu không? y da, dì là người từng trải, nghiệm nước tiểu cũng chưa chán đúng đâu.” Cụ bà thần bí vẫn nhất mực kiên trì.

Cùng lúc đó, Khuru Sinh lại bình tĩnh hơn rất nhiều, ngừng véo mặt Tiểu Lộc, nhìn cô như thể chưa có gì xảy ra. Tiểu Lộc không nói dối, điểm này anh hoàn toàn tin chắc; đương nhiên mẹ anh phân tích cũng thật có lý, cho nên anh rút ra được một kết luận: “Tô Phi đi cùng em à?”

“Ừm.” Tiểu Lộc trả lời mà như muốn mếu máo, gật đầu nói nhỏ.

Ngày mai anh hẹn bác sĩ giỏi, kiểm tra lại lần nữa.” Nuôi dưỡng và dạy tốt cho đứa bé là quan trọng nhất, cho nên, vì để an toàn ...., Khuru Sinh cảm thấy nên tận mắt nhìn cô kiểm tra thì an tâm hơn. Thường chuyện có Tô Phi tham gia, từ trước giờ đều là nửa thật nửa giả, theo như vết xe đổ, tuyệt đối không thể tin tưởng hoàn toàn, anh không hứng thú với chuyện lấy thân thể bà xã mình ra đùa.

“Chuyện này quan trọng lắm sao?” Tiểu Lộc vẫn cúi đầu, hai tay bất an nắm chặt lại, giọng nói nghe thật rầu rĩ. Không muốn suy nghĩ gì lung tung, nhưng lại không khổng chế được bản thân mình. Đứa bé .... Khuru Sinh đã trở về, mấy ngày qua lại thờ ơ với cô, giờ bỗng dưng lại muốn kết hôn, là vì nghe tin cô có thai sao?

Trên TV không phải đều như vậy sao? Bình thường mấy nhà có nhiều tiền, thì đâu có muốn giọt máu của mình lưu lạc bên ngoài đâu. À, nói cho hay là phụ trách. Đúng là ra thực tế thì là bi kịch nhân gian mà.

Ngay sau đó, Khuru Sinh cất tiếng trả lời, xác định nghi ngờ của Tiểu Lộc, cũng đồng thời khiến lòng Tiểu Lộc chợt lạnh đi.

“Đương nhiên quan trọng.”

“Ồ, vậy anh đi hẹn bác sĩ đi.” Ngây người một chút, Tiểu Lộc khẽ cười gượng, vẫn tiếp tục nhẫn nhịn chịu đựng.

Cảm giác được Tiểu Lộc có gì đó khác thường, Khuru Sinh xoay người, nhìn cô, vừa định mở miệng nói gì đó, lại bị một giọng nói bén nhọn cắt ngang.

“Vậy là tốt rồi, mai mẹ gọi đến bệnh viện hẹn trước, chúng ta tìm chỗ tốt nhất, mấy chuyện này không phải đùa đâu. Hai đứa cũng chuẩn bị đi mua sắm đi, mua vài thứ cho em bé, cho dù là không có thì cũng chuẩn bị đi, sớm muộn gì cũng có mà. Được rồi, được rồi, ăn cơm đã, ăn xong lại nói tiếp.” Cụ bà thần bí càng nói càng hăng, cứ nghĩ đến thế hệ thứ ba là tưởng tượng đủ thứ.

Mãi đến khi bị Khuru Sinh kéo đến bàn ăn, ngồi xuống, Tiểu Lộc còn chưa lấy lại tinh thần. Bận tai nghe câu được câu mất cuộc trò chuyện của Khuru Sinh và cụ bà, chủ đề đều xoay quanh đứa bé không tồn tại kia. Bọn họ nói thật hăng say, cười thật vui vẻ, cô lại cảm thấy tim thật đau, như nghẹn ở cổ, nếu .... Không có em bé, cô và Khuru Sinh sẽ có kết quả không?

37. Chương 47 + 48

Không khí hài hòa kết thúc sau bữa ăn, mẹ Khuru Sinh liền đẩy Khuru Sinh và Tiểu Lộc vào một phòng, bảo là họ phải tranh thủ thời gian trao đổi trước khi cưới, nhưng lại bỏ thêm một câu dẫn dò: không được làm nhàu ra giường. Câu còn chưa nói xong, chỉ nhiều đó cũng đủ khiến Tiểu Lộc hoàn toàn xấu hổ và buồn bực.

Tiểu Lộc ngây ngốc đứng cạnh cửa, ôm một mớ quần áo mẹ Khuru vừa đưa để tắm, chân tay luống cuống nhìn Khuru Sinh đang tựa người vào thành giường xem tạp chí. Do dự hồi lâu, miệng há ra lại ngậm vào, khó nhọc thanh thanh cổ, cuối cùng quyết định phải phá vỡ cục diện bế tắc này: “Ừm .... Em, em muốn về nhà.....”

“Nhà của anh là nhà của em.” Nói mà đầu cũng không ngẩng lên, Khuru Sinh lật sang trang tạp chí, trả lời ngắn gọn.

“Nhưng, ở nhà em còn một con mèo với một con chó đang chờ ăn cơm.....”

“Lát nữa anh sẽ gọi cho Húc Nghiêu, nhờ cậu ấy lo giúp, sáng mai anh với em đến lấy lại.” Chờ đã! Chó nào nữa?

Khuru Sinh muốn hỏi, nhưng còn chưa kịp nói đã bị Tiểu Lộc lôi ra cái cớ khác, “Nhưng quần áo em đều để ở nhà.....”

“Mặc của mẹ anh đi, chịu khó một đêm, mai anh với em đi mua cái mới.”

Hết lần này đến lần khác bị cắt ngang, khó khăn lắm mới tìm được một cái cớ thì lại bị bác bỏ, Tiểu Lộc ngậm miệng, khép mắt, một lý do chính đáng như tiếng trống hăng hái lấy lại tinh thần được hô lên, “Chúng ta cũng chưa đến mức phải tuy hai mà một nha! Tự nhiên đến nhà anh ở, xem em là gì chứ, anh muốn em khi không lại cùng chung chăn gối với một người không biết gì về họ à? Nghiêm túc mà nói, hôm nay em từ miệng mẹ anh mới biết được con người thật của anh .....”

—— bóp!

Khuru Sinh gấp tạp chí lại, quất xuống giường, tiếng vang không nhỏ lại lần nữa làm Tiểu Lộc phải ngậm miệng.

Nhướn chân mày, Khuru Sinh chuyển mình ra ngồi ở mép giường, vài sợi tóc mềm còn nhỏ nước xuống, miệng cong lên, nở nụ cười yếu ớt. Nghiêng đầu, ánh mắt chuyển sang Tiểu Lộc, vẫy tay với cô, “Lại đây.”

“.....” Không, kêu qua thì qua à, xem cô là gì hả? Ít nhất cũng phải giữ được chút kiên cường làm quyền lợi chứ.

Không muốn lãng phí thời gian với cô, Khuru Sinh đứng lên, chậm chậm đến gần Tiểu Lộc. Lúc đã đến gần trong gang tấc, anh đưa tay chống lên tường sau lưng Tiểu Lộc, vây cô trong đôi cánh tay mình. Hít sâu

một hơi, anh mới nói thật dịu dàng, thật kiên nhẫn: “Vì sao lại muốn chạy trốn? Vì sao không muốn ở cạnh anh, bỏ chút thời gian từ từ tìm hiểu anh?”

“Chúng, chúng ta .....” Cãi nhau như vậy, tan rồi lại hợp, hợp rồi lại tan. Cô gần như không thể phân rõ khởi điểm của họ là ở đâu, phải giải như thế nào.

Khuru Sinh cắn răng ...., buông hai tay xuống, lại nhìn cô, trong mắt là nụ cười bao dung, “Muốn nói gì thì cứ nói, đừng ngại; muốn hỏi thì cứ hỏi, anh sẽ không giấu em nữa đâu.”

“Anh có thể trở về không?” Khôi phục lại hơi thở, Tiểu Lộc cũng hỏi được một câu hoàn chỉnh.

“Sao?” Vấn đề này có vẻ khác trừu tượng, anh bị cô làm cho trở thành không hiểu gì cả, không thể nào trả lời.

“Về chỗ anh Tương, lấy máy ảnh, cùng em thu dọn tình trạng rối rắm này nha.” Đó mới chính là Khuru Sinh mà cô quen thuộc, mới chính là thế giới vốn có của cô.

“Không về được, anh không thể nào tùy hứng cả đời như thế nữa. Thứ anh muốn, anh đã có, không tiếc nuôi gì nữa, cứ thế đi.”

Anh nói thật kiên quyết, ánh mắt không chút cô đơn hay lưu luyến, Tiểu Lộc nhìn anh không chớp mắt, có chút kinh hãi, người đàn ông này khiến cô cảm thấy thật xa lạ. Loại thương nhân bày mưu tính kế, luôn tự tin nắm chắc tương lai, thành thực, cẩn trọng, đối với phụ nữ mà nói phải là có sức hấp dẫn chí mạng, Tiểu Lộc cũng không ngoại lệ.

Chỉ là, nếu ngay từ đầu Khuru Sinh dùng chính tư thái này xâm nhập vào cuộc sống cô, có lẽ tất cả sẽ như câu chuyện thần thoại, mà bây giờ ..... cô cảm thấy tất cả những gì từng có giữa họ đều phải bôi xóa đi, cô lại phải một lần nữa quen dần với người này. Anh không hề là một nhiếp ảnh gia bình thường, đã trở thành người có tiền, có địa vị, là ‘BMWs vương tử’ người người mơ ước; chỉ là với cô thì, không bằng cả cái rắm, một khoảng cách chắn ngang bỗng dưng sinh ra.

“Bà xã.” Thấy cô im lặng, anh mở miệng, dùng một giọng nói không khác gì lúc trước, cúi đầu gọi cô, “Anh không biết quan hệ giữa chúng ta có mâu thuẫn gì. Anh đều theo em, thuận theo sự ngang bướng của em. Đừng nghĩ ngợi nhiều nữa, chỉ cần ngoan ngoãn ở cạnh anh, học làm vợ, làm mẹ là được.”

Học làm vợ còn chưa tính, vì sao còn nói thêm vụ làm mẹ hả? Tiểu Lộc bực đến muốn cạo đầu, đem ngũ quan nhồi thành một cục, dự định chuyển đề tài, cố gắng không nói những chuyện áp lực này nữa: “Cái người vừa cãi nhau dữ dội với mẹ anh, bà ấy nói anh làm hư con người ta kìa.”

“Chẳng lẽ em cho rằng trước khi quen em, anh chẳng có ai khác?” Nguyên nhân chính là vì đã nhìn thấy qua quá nhiều phụ nữ tính toán giữa tình yêu và bánh mì, mới có thể tìm được một ngọn đèn dầu yếu ớt yên ổn nơi cô.

“Hai người thật sự là cái kia cái kia sao?” Cô đương nhiên không quá kỳ vọng mình chính là người phụ nữ đầu tiên của anh, cũng không nên nghĩ nhiều về quá khứ của anh. Ai cũng có quá khứ đó thôi, chỉ là khi đối diện với quá khứ đó, khó mà không đau nhai.

“Anh cũng không phải kẻ bụng đói thì ăn quàng, không phải kẻ dối với người xem như em gái mà xuống tay.” Nhìn thấy dáng vẻ cô khẩn trương đến nỗi nói lộn xộn, anh không nén được tâm trạng cực tốt này, “Giờ hẳn là em có thể hiểu được vì sao anh lại để ý Thẩm Thần Xuyên đến vậy phải không?”

Anh cũng không muốn kể cho cô nghe chuyện quá khứ, tự tìm buồn bực, loại cảm giác này cả hai đều vướng phải, thật khổ sở.

“Sao giống nhau được, em không có giận là bỏ đi nha.” Căn bản là không thể đánh đồng được nha.

“Sau này sẽ không thế nữa.....” Anh hạ người, từ từ gần gũi cô lại, ban đầu chỉ định hôn nhẹ, nhưng trong khoảnh khắc vừa chạm vào đã không còn khống chế được, rất nhớ nhung hương vị này, một khi đã chạm đến sẽ cứ thế mà sa vào. Nghĩ nghĩ một chút, anh nhắm mắt lại, nhủ thầm sau này sẽ không bao giờ bỏ cô lại nữa, loại cảm giác lo lắng, day dứt, cảm giác nhớ nhung một người, thật sự dày vò con người ta.

Nụ hôn bất chợt này thật mãnh liệt, Tiểu Lộc không có sự chuẩn bị trước, chỉ có thể dựa theo ý thức he hé môi, đáp lại theo bản năng, thở gấp. Cô miễn cưỡng duy trì lý trí, mắt híp lại, thấy anh dường như đang rút từ ví ra cái gì đó, đeo vào tay mình, cảm giác lạnh lạnh khiến cô có chút tỉnh táo lại.

Giọng nói thân quen, nhưng Tiểu Lộc lại không dám mở mắt ra nhìn kỹ, cô sợ nhìn kỹ lại không phân rõ người đàn ông này thật sự là ai. Cảm giác tay ai đó bắt đầu không an phận, từ từ lặn vào trong áo mình, Tiểu Lộc vô lực, theo cảm quan mà tràn ra từng giọt rên rỉ.

Nhưng mà, ngay lúc cả hai thuận thế ngã xuống giường, theo lý phải nên là lúc củi khô lửa bốc .....

—— khoan, ngừng?! Không hề như mong đợi, cứ thế mà ngừng!

“Làm, làm sao vậy?” Tiểu Lộc chớp mắt tỏ vẻ khó hiểu, cũng bắt chấp rụt rè, bắt giác hỏi lại.

“Không tốt cho đứa nhỏ.” Anh chuyển người, giọng nói có vẻ rất áp lực, tầm mắt khó khăn dời đi.

Lời này không khác gì sấm chớp ngàn cân, làm Tiểu Lộc cứng người, há miệng, lặn vào trạng thái đờ người.

Quả nhiên là anh rất để ý đến đứa bé này, khiến Tiểu Lộc không dám tưởng tượng nếu kiểm tra ra là không có, thì anh sẽ có phản ứng thế nào. Khép đôi môi còn vương hương vị từ anh, Tiểu Lộc cúi đầu, mắt không có tiêu cự chuyển loạn, chính là không dám nhìn anh, vừa chuyển thì chạm đến ngón áp út của mình, “Á? Cái gì vậy?”

Thì ra cảm giác lạnh lạnh kia không phải là ảo giác nha, ra là một chiếc nhẫn thật sự nha.

“Nhẫn cưới, thích không?” Anh chọn thật lâu, loại một đồng chỉ có vẻ bề ngoài, cuối cùng sau khi nhìn thấy chiếc có kiểu dáng đơn giản này, liền cảm thấy thật thích hợp với cô. Giờ xem ra, đúng là rất hợp.

“.....Thích.” Còn có quyền nói không thích sao? Đã đeo vào rồi, hoàn toàn không có chỗ để cô biểu đạt ý nguyện, như anh mong muốn, trở thành con rối bên cạnh anh.

Sau đó, dường như Khưu Sinh còn nói rất nhiều, hôn lễ, áo cưới, thiệp cưới, tiệc rượu,..... Một đồng chuyện vụn vặt, cứ như tán dóc, không chút để ý, cảm giác càng lúc càng giống như đang bình luận chuyện hôn lễ của người khác. Mà cô cũng hoàn toàn cảm thấy chẳng có chuyện nào liên quan đến mình, vẫn tựa vào ngực anh, không lòng dạ nào nghe, càng không có lòng dạ nào suy nghĩ gì nhiều, chỉ ngẩn người nhìn chiếc nhẫn cưới trên ngón áp út, đại khái là vì nhìn quá lâu, mắt rất xót, nước mắt cũng vì thế mà theo khóe mắt nhỏ xuống.

Còn chưa kịp hiểu được nước mắt này rơi là vì sao, cô đã ngủ mất, lòng thật chua xót, nhưng đã lâu lắm rồi cô chưa có giấc ngủ nào yên ổn như hôm nay.

Trong lúc còn đang mơ màng ngủ, cảm giác thấy có đôi tay ai đó không ngừng quấy rầy mình, Tiểu Lộc bực bội gạt ra, nhưng hiệu quả chẳng mấy khả quan.

Cuối cùng đành bỏ mặc nó, khó nhọc ráng mở đôi mắt nhập nhèm, híp thành một đường tìm cái thứ đáng ghét gì đó. Rất nhanh, cái mặt bưng bưng tinh thần của Khưu Sinh dội trước mắt cô.

“....., bực quá, làm gì không để người ta ngủ thêm chút nữa.” Cô ôm gối nằm, lật người, không thèm để ý tới anh, ngủ tiếp.

Đáng tiếc, không được như ý muốn, lần này Khưu Sinh đơn giản là xóc chăn Tiểu Lộc ra, bàn tay lạnh ngắt tà ác luồn vào cổ Tiểu Lộc, “Giữa trưa rồi.”

“Ừm ..... Nhưng mà em mệt lắm.....” Tiểu Lộc từ từ nhắm hai mắt, lưỡi biếng, làm nũng không chịu.

Chiếc cổ nóng hầm hập đã làm bàn tay lạnh ngắt của Khưu Sinh ấm lên, anh bắt đầu dĩ đành rút tay ra, nhưng lại tiếp tục tập kích vào bên hông Tiểu Lộc, “Anh đói.”

“Xuýt!” Tiểu Lộc hít hơi, lạnh quá lạnh quá, ý thức cũng tỉnh vài phần, sau khi trợn mắt ai oán trừng Khưu Sinh, mới miễn cưỡng chuyển mình, vùi vào lồng ngực anh mà cọ loạn, “Hôm nay anh không phải đi làm sao?”

“Không, ở bên em thôi.”

“Ai, tốt vậy sao, vậy dậy làm gì?” Tiếp tục cọ, đến khi cọ cho nước miếng hai bên má sạch sẽ rồi Tiểu Lộc mới ngẩng đầu trừng mắt nhìn. “Dậy ăn cơm trước đã, anh có với hẹn người ta ăn cơm.” Chau mày nhìn động tác của Tiểu Lộc, Khuru Sinh dở khóc dở cười đẩy đầu cô ra.

“Ai vậy?” Toàn thân Tiểu Lộc cứng đờ, trực giác mách rằng chính là bác sĩ phụ khoa.

“Đi thì sẽ biết thôi, nhanh lên.” Nhận thấy nếu mình cứ tiếp tục để yên, Tiểu Lộc có thể nằm trong ngực anh mãi, thế nên, Khuru Sinh đành làm theo nguyên tắc, hất đầu cô ra, bước xuống giường.

Tiểu Lộc chu môi, ôm chần ngồi dậy, ngáp một cái, cuối cùng dưới cái nhìn lạnh lẽo của Khuru Sinh, ngoan ngoãn rời giường.

Đánh răng, rửa mặt, thay quần áo ..... Liên tiếp một loạt động tác, dưới sự áp bức của Khuru Sinh, Tiểu Lộc giải quyết chỉ trong vòng mười phút, leo lên xe, nhìn sơ thì đã có dáng vẻ cũng ổn lắm rồi.

Trên đường đi, Tiểu Lộc cũng không hỏi nhiều, dù sao thì có hỏi cho lắm cũng chỉ nhận được một câu: ‘Tôi nơi rồi biết thôi’.

Cho nên đành lựa chọn phương án tiết kiệm sức lực, nhắm mắt định thần, nhân tiện sắp xếp lại những chuyện xảy ra gần đây.

Cũng không biết là do mình suy nghĩ quá chuyên tâm, hay do nhà hàng Khuru Sinh chọn quá gần, tóm lại là chỉ một chốc, họ đã đến nơi. Theo đuôi Khuru Sinh vào nhà hàng, Tiểu Lộc nhìn thấy một đôi nam nữ ngồi bên cửa sổ, trông qua có vẻ là đôi tình nhân, ngoại trừ diện mạo xuất chúng, thì không có điểm nào bất thường. Hút lấy tầm mắt cô, Tiểu Lộc cắn môi, nhớ lại, hai người này nhìn rất quen mắt, nhất định là gặp ở đâu đó rồi, nhưng ngay bây giờ thì không nhớ ra được.

Còn đang nghĩ ngợi, thì thấy người phụ nữ kia hướng về phía Khuru Sinh và Tiểu Lộc, vẫy tay, cười thật ngọt.

Nụ cười này ..... “A!” Tiểu Lộc hô to, vẻ mặt như vừa bừng tỉnh đại ngộ.

“Sao thế?” Khuru Sinh khó hiểu, quay đầu nhìn Tiểu Lộc.

“Đây .... Đây là cô gái mà em thấy!” Tiểu Lộc kích động, vừa nói vừa hoa chân múa tay: “Lần trước lúc em đi công tác, đúng rồi! Chính là lần đó, em thấy anh và cô ấy gặp riêng nhau, anh còn mời cô ấy ăn cơm, hại em vì tò mò nhìn trộm mà bị cảnh sát tưởng là bệnh thần kinh bắt em về.”

“Ha, thì ra bữa đó em giả làm cây nấm thật à.” Khuru Sinh ngộ ra, lúc ấy vẫn chưa hỏi qua cô đến nhà hàng đó làm gì, giờ rốt cuộc cũng hiểu được.

“Ha cái rắm á, anh mời cô ấy ăn cơm nha! Anh còn cười với cô ấy nữa nha!” Thù mới hận cũ, tất cả dồn lại xông lên não, Tiểu Lộc cảm thấy mình rất có tư cách phản nộ.

“Ghen?” Khuru Sinh có vẻ trấn tĩnh hơn, còn có tâm trạng cười.

“Hứ ..... Làm gì có! Tài em to hơn tai của cô ấy, mặt cũng tròn hơn mặt cô ấy, tóc cũng ngắn hơn tóc cô ấy, sao phải ghen chứ?”

“Ừm, đúng thế, anh cũng thích phụ nữ tai lớn, mặt tròn, tóc ngắn. A ..... còn phải là khẩu thị tâm phi nữa.” Miệng Khuru Sinh cong cớn, tâm trạng cực tốt, nói thầm bên tai Tiểu Lộc, động tác tự nhiên toát ra vẻ vô cùng thân thiết.

“.....” Nhất thời, Tiểu Lộc nghẹn lời, không nói nữa.

Ngay lúc Tiểu Lộc im lặng, Khuru Sinh đã kéo cô ngồi vào chỗ đối diện, cô gái đáng vẻ phong tình kia quay đầu đi, cong môi, nở nụ cười đẹp đến lạ thường, giọng điệu trêu chọc: “Thật hiếm có nhỉ, Khuru Sinh trước giờ đều đúng nguyên tắc mà hôm nay lại đến muộn.” Khuru Sinh cười lại, sắp chỗ ngồi yên ổn cho Tiểu Lộc xong, mới ngồi xuống, nhún vai, “Hôm nay anh cũng mới biết, thì ra nhà anh lại nướng đến vậy.”

“Ha ha, là cô ấy nướng, hay là do cậu không biết tiết chế?” Người đàn ông kia bắt chéo chân, tay choàng lên sau ghế của người phụ nữ kia, khước miệng nhếch lên, cười ám muội.

“Cái này hỏi cô ấy đi.” Khứu Sinh sợ Tiểu Lộc ngồi một mình sẽ buồn chán, bất thành linh đem đề tài chuyển sang cô, để cô có chỗ tham gia vào.

Nhưng hiển nhiên là anh quá đa tâm rồi, Tiểu Lộc cũng chẳng để ý, cúi đầu chuyên tâm nghiên cứu thực đơn, còn lăm bằm lằm bầu nói gì đó. Ngay lúc Khứu Sinh nén không được định đánh cô, thì Tiểu Lộc mới nhớ đến sự tồn tại của anh: “Khứu Sinh, Khứu Sinh.....”

“Gọi ông xã.” Anh nheo mắt, lạnh giọng nhắc cô.

“A, ông xã, ông xã, em muốn ăn cái này, cái này, ... còn có ....” Tiểu Lộc vừa nói vừa lật thực đơn, còn không ngừng nhớ xem những món nào muốn ăn, nhưng do đắt quá nên chưa ăn lần nào.

“Không cho.” Thấy cô chọn món, Khứu Sinh càng thêm chau mày nhăn mặt, cuối cùng phang ra hai chữ đơn giản, tiêu diệt hết nhiệt tình của cô.

Cũng làm cho nụ cười trên môi Tiểu Lộc cứng lại, càng thêm thất vọng: “Vì sao vậy? Em muốn ăn mà.....”

“Không có dinh dưỡng, không tốt cho em bé.”

“.....Em là mẹ em bé mà.” Ngụ ý là, là không tốt cho cả hai, sao cứ chụp vào đứa bé. Huống chi, tình huống bây giờ là —— đứa bé đó chưa chắc có tồn tại!

Khứu Sinh vốn là không để ý đến lời biện bạch của Tiểu Lộc, gọi phục vụ đến, chọn một mớ món có tên nghe rất dinh dưỡng, nhìn qua cũng thấy có dinh dưỡng, nhưng mà mùi vị phải nói là tuyệt đối ác liệt.

Nhìn thấy Tiểu Lộc không vui, cô gái kia chủ động lên tiếng giảng hòa: “Đừng như vậy, Khứu Sinh nhà chị cũng vì quan tâm đứa bé thôi mà.”

“.....” Tiểu Lộc dùng ánh mắt phức tạp nhìn cô, không biết nên cảm ơn sự an ủi của cô, hay phải nói cô an ủi như vậy chỉ càng khiến Tiểu Lộc thêm buồn. Dựa vào đâu mà chỉ lo đứa bé mà không lo cho mẹ nó, so với đứa bé thì cô cần phải được quan tâm nhiều hơn mới đúng chứ!

“Em ăn gì thì anh cũng ăn cùng em.” Anh cúi nhẹ mũi Tiểu Lộc, nói yêu chiều.

“.....Ai mà sinh em bé giúp anh thiệt là xui xẻo.” Tiểu Lộc chun mũi, ... Dùng âm thanh lảm bằm nói cho chính mình nghe.

Cứ tưởng câu nói của mình chẳng ai nghe, không ngờ Khứu Sinh lại nghe rõ mồn một, quay phắt đầu lại, nhú mày, lớn tiếng hỏi: “Nói cái gì?”

“Không có gì. . . . .” Tiểu Lộc rụt cổ, thế thốt phũ phàng.

“Nếu em còn lập lại câu đó lần nữa, không chừng Khứu Sinh sẽ cho em biết mùi vị của cái gọi là một xác hai mạng đó.” Nghe rõ đoạn đối thoại giữa hai người, người đàn ông ngồi đối diện với Khứu Sinh, vừa lên tiếng trêu anh, còn thuận tay rút điều thuốc, hướng sang Tiểu Lộc phóng mị nhãn.

“Đừng có phóng điện lung tung!” Để ý thấy động tác nhìn trộm này của người đàn ông đó, người phụ nữ ngồi cạnh liền cầm thực đơn, đánh lên đầu anh ta. Tiếp đó, không quan tâm xem anh ta đau thế nào, liền xoay sang nói chuyện với Khứu Sinh: “Dì Khứu lần này không nói lung tung nha, cô ấy thật sự có thai sao?”

“Không chắc lắm, anh có hẹn bác sĩ, hai ngày nữa dẫn cô ấy đi kiểm tra.” Nói xong, Khứu Sinh chau mày, đưa tay rút điều thuốc khỏi miệng người đàn ông kia, ấn cho gãy.

Lo lắng cho người còn chưa rõ có thai hay không ngồi bên này, người nọ đối với động tác của Khứu Sinh cũng không phản bác gì, chỉ nhún vai, cắt bật lửa vào túi, vừa oán giận lên tiếng: “Tìm bác sĩ làm gì, có sẵn bác sĩ ngồi trước mặt cậu, cần gì phải xá cậu cậu viễn vãng*, đúng là làm đau lòng người ta mà.”

“Người ta là bác sĩ phụ khoa nổi danh, cái tên bác sĩ tâm lý như cậu thì nói làm gì, chẳng lẽ do tình hình kinh tế khó khăn mà phòng khám của cậu thêm chuyên xét nghiệm à?”

“Nói gì chứ, đúng là không có chuyên môn gì cả, rất nhiều phụ nữ mang thai thời kỳ đầu đều rất dễ có triệu chứng khó chịu bực bội.”

“Cho dù thật sự là vậy, Khuru Sinh cũng chẳng tìm anh. Ngay cả chuyện xét nghiệm người ta còn phải tìm bác sĩ nổi danh hẹn trước, ai thèm tìm loại bác sĩ kiếm cơm như anh.”

“Này, em có cần hạ thấp người đàn ông của mình vậy không hả?”

Trông thấy cặp nam nữ đang đùa nhau thật sôi nổi, Tiểu Lộc há hốc miệng .....bác sĩ nào cũng có cái tính linh tinh lang tang này sao? Người này y chang Tô Phi nha. Nhìn kỹ lại, đột nhiên trí nhớ trỗi dậy, đập tay xuống bàn, kêu lên: “A a! Nhớ ra rồi, em từng thấy anh, anh và Nguyễn Linh ăn cơm với nhau.”

Sau khi nói xong, Tiểu Lộc xoay đầu nhìn Khuru Sinh, muốn tìm đáp án từ anh. Trông thấy Khuru Sinh khẽ gật đầu, Tiểu Lộc liền đắc ý, “Thấy chưa, trí nhớ em đâu có tồi, hôm đó anh từng nói anh ấy là bác sĩ tâm lý, còn nói từ trước tới giờ người bị anh ấy thôi miên thành công chỉ có một, đúng không?”

Khuru Sinh mím môi, không muốn nói thêm về chuyện này, chuyển đề tài khác, giới thiệu hai người kia với Tiểu Lộc: “Người này, em không cần biết tên hắn là gì, dù sao cũng chỉ là kẻ thừa đi theo ăn chực.” Nói xong, lại khẽ nhếch môi, chuyển sang người phụ nữ: “Cô ấy tên là Tống Thiển Du, là con gái của người cãi nhau với mẹ anh ngày hôm qua.”

“Vị hôn thê?!” Tiểu Lộc buột miệng, không thể trách cô không biết kiểm chế, đơn giản đây là từ duy nhất nảy ra trong đầu cô.

“Phụt! Không phải như cô nghĩ đâu, đính hôn chỉ là lời nói đùa của trưởng bối thôi, cô cũng thấy đó, tôi đã có bạn trai.” Tiểu Lộc là người không biết che giấu suy nghĩ, phàm là người bình thường đều biết cô đang nghĩ gì, Tống Thiển Du không nhịn được mà bật cười, đưa tay chọc chọc người đàn ông bên cạnh, giải thích.

“Ha ha, hai người nhìn hạnh phúc ghê.” Tiểu Lộc nghiêng đầu, nhìn hai người họ liếc mắt đưa tình, thật hâm mộ. Nghĩ lại mình và Khuru Sinh, căn bản là không có ngang hàng gì hết, lần nào cô cũng bị nằm trong thế yếu. Quả nhiên, phụ nữ mà dữ dằn một chút thì cũng tốt hơn.

“Nguyễn Linh là ai?” Tống Thiển Du không bị chuyển đề tài mà quên đi trọng điểm.

“Em hỏi Khuru Sinh đi.” Vị bác sĩ tâm lý bại trận vút trách nhiệm lại cho bạn tốt của mình.

Không ngờ rằng, Khuru Sinh chẳng thèm ngước mặt lên đã phang một câu, “Tôi không biết.”

“A ha, cậu không biết à.” Đuôi lông mày của bác sĩ tâm lý bại trận nhếch lên, cười hì hì chằm sất người Tiểu Lộc: “Muốn nghe về lần thôi miên thành công duy nhất của anh không, kích thích lắm nha.”

“Hay lắm, hay lắm.” Tiểu Lộc hưng phấn, gật đầu thật mạnh.

Sắc mặt Khuru Sinh bắt đầu thay đổi, khụ khụ vài tiếng, mắt lộ ra hung quang, thái độ bỗng chốc mềm đi: “Nguyễn Linh phải .....”

“Chờ đã! Em không thích nghe Nguyễn Linh kia là ai, em muốn nghe chuyện lần thôi miên thành công của anh ấy đã.” Tống Thiển Du chẳng chút khách khí, cắt ngang lời Khuru Sinh.

“Em cũng muốn nghe.” Tiểu Lộc nhanh miệng gật đầu phụ họa, cô chưa từng thấy Khuru Sinh chịu thua qua bao giờ, đây là lần đầu tiên, có thể biết quá trình thôi miên thật kích thích, không thể không nghe. Sau khi nói xong, còn nói thêm bên tai Tống Thiển Du: “Chuyện Nguyễn Linh tôi biết, chờ xong tôi kể chị cô nghe.” “.....” Khuru Sinh tức giận, trừng mắt nhìn người khởi xướng.

Kẻ tự xưng là bác sĩ tâm lý chuyên nghiệp thì cứ xem như chẳng có chuyện gì, cười cười, nhún vai, vẻ mặt như là lực bất tòng tâm.

“Vì sao không cho anh ấy nói, không phải từng nói là em muốn hỏi gì thì hỏi, anh không bao giờ .... Dẫu em nữa đó sao? Lại gặt người ta.”

Khổ nhục kế, rõ ràng là khổ nhục kế! Cho dù biết rõ là thế, nhưng nhìn thấy vẻ đáng yêu kia, đáng vẻ thất vọng cô đơn kia, Khuru Sinh đành cắn răng, biết rõ là hồ lừa, cũng cam tâm nhảy vào: “Người duy nhất mà cậu ta thôi miên thành công chính là em, địa điểm là nhà em, thời gian là lúc em uống say lỗi anh đi đăng ký kết hôn. Nhưng mà giờ nhớ lại, cảm thấy sở dĩ em cho rằng chúng ta đã kết hôn, không phải vì cậu ta thôi miên thành công, mà là vì chỉ số thông minh của em có vấn đề.”

“.....” Trăm phương ngàn kế, dàn dựng âm mưu, kết bè kết cánh, vi phạm pháp luật, không chuyện ác nào từ! Trình Tiểu Lộc khóc không ra nước mắt, kêu gào không thành tiếng, nhìn lại cuộc sống mấy tháng qua của mình, thế mà lại bị cái tên không rõ đầu đuôi này đùa giỡn trong lòng bàn tay!

Thế này là thế nào hả? Lại là lừa, lại là gạt, cướp đoạt quyền được biết của cô, rồi cuộc ..... có xem cô là người hay không hả

38. Chương 49 + 50

Mỗi tuần vào thứ hai, tư, sáu từ sáu giờ đến chín giờ, Tiểu Lộc phải học nghiệp vụ du lịch, từ lúc bị Khuru Sinh lôi về nhà, thì số ngày được tự do hoạt động của cô cũng không còn nhiều nữa, bị Tiểu Bát gọi là ‘thả gió’* (*: ng vn mình hay gọi là thả ga, hay thả cửa)

Vì thế, đây là ngày đầu tiên được thả gió của Tiểu Lộc, cô không vội vã đến trường, đầu tiên là bớt chút thì giờ về nhà, đem một mèo một chó dẫn theo, đến trường thì gởi nhờ phòng bảo vệ, nghỉ tới nghỉ lui, Tiểu Lộc cảm thấy dù sao cũng không thể làm phiền hà Cố Húc Nghiêu.

Sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện, Tiểu Lộc liền kéo Tiểu Bát đi học, trong ba tiếng đồng hồ này, cơ bản là chỉ dùng để nói chuyện phiếm. Còn phải nói thật tóm gọn, mới có thể lỏm tất cả chuyện xấu của Khuru Sinh kể rõ ràng với Tiểu Bát. Khó khăn lắm mới tìm được đối tượng có thể nói hết mọi chuyện, sau khi vừa xả ra hết, Tiểu Lộc cảm thấy cực kỳ vui sướng, đến khi tan học thì cả người cứ như vừa được tái sinh.

“Giờ cậu là sao đây ta, thiếu nãi nãi nhà giàu, chơi trò bình dân, tự xem mình như sinh viên, cưa sừng làm ghé à.” Đi sau Tiểu Lộc, nhìn thấy cách Tiểu Lộc ăn mặc, Tiểu Bát lắc đầu thở dài, cảm khái, vì cái người chưa giác ngộ này mà thương tiếc. Tóc đuôi ngựa, ba lô, giày đá bóng, thời trang vận động, trông chẳng khác nào thanh thiếu niên.

Tiểu Lộc không thèm để ý, may là lời này được phát ra từ người ăn ngay nói thẳng như Tiểu Vát, nếu đổi là người khác, cô hẳn là sẽ rất nhạy cảm. Bữa tối, Tiểu Lộc hào hứng chạy đến phòng bảo vệ, cúi đầu, “Đại gia, cháu đến bắt mèo và chó về, cảm ơn chú giúp đỡ nha.”

Vừa dứt lời, một con chó thật to bay tới người Tiểu Lộc.

Ngay sau đó, ‘bò sữa’ cũng thật tao nhã đi đến cạnh chân Tiểu Lộc, cọ vài cái.

Ngược lại, người vừa rồi còn hứa hẹn chắc chắn sẽ giúp Tiểu Lộc trông coi mèo và chó này thì ... không thấy bóng đâu.

“Chắc chắc, cậu thật sự muốn đem con đại súc này về nhà Khuru Sinh sao? Cậu giải thích thế nào về lai lịch con chó này chứ?” Tiểu Bát bước đến, có ý bảo trì hoãn cách với con chó to, tốt bụng nhắc nhở Tiểu Lộc, “Tất nhiên là không thể nói thật, nếu nói là của băng vệ sinh ca ca tặng, chắc sẽ có màn kịch huyết án nhà giàu nha.”

“Nói cậu tặng, đừng để lộ đó.” Tiểu Lộc càng lúc càng biết nói dối, mặt không đỏ, tim không run, giọng cũng không yếu, nói thật lưu loát, quả nhiên là không có áp bức thì sao có phản kháng chứ.

“.....Mình chả thèm!” Nói chơi sao, rồi Khuru Sinh không thích chó, thì không phải mình bị chính cho chết sao, nghe sơ sơ vài chuyện Tiểu Lộc kể thôi cũng cảm giác được, đó là một kẻ phúc hắc* cỡ nào rồi. (*: bụng dạ đen tối)

“Này, cậu sao chẳng có chút nghĩa khí gì hết vậy?”

Chịu không nổi Tiểu Lộc dùng vẻ dối hờn này mà lên án, tim Tiểu Bát đập thùng một cái, quyết tâm, cất tiếng hét to: “Được rồi, được rồi, là mình tặng!”

“Ha ha, mình biết cậu tốt nhất mà.....” Mục đích đã đạt, Tiểu Lộc dựa vào người Tiểu Bát bắt đầu làm nũng.

“Tôi nói này Trình Tiểu Lộc, cậu như vậy là sao, sợ anh ta đến thế à. Vậy không phải là yêu đâu, yêu là ngang hàng mới đúng! Thật chịu không nổi cậu mà, trước kia cho dù có ngốc, cho dù không biết anh ta là ai, nhưng ít nhất cũng có nghề nghiệp, có cuộc sống ổn định, nhưng giờ ..... cậu xem lại cậu bây giờ đi, toàn bộ trọng tâm của cuộc sống đều đặt lên người anh ta, vây quanh anh ta, nhân nhượng như vậy là vì lợi ích vui vẻ cho toàn cục ư?” Tiểu Bát trợn trắng mắt, không thể nhìn được nữa, muốn gào lên với Tiểu Lộc, cho dù biết lời mình nói rất cay nghiệt, nhưng từng câu từng chữ đều là thật lòng.

“Không phải mình sợ anh ấy.....” Nghe vậy, Tiểu Lộc méo miệng, ngậm miệng.

“Cậu là thế!”

“Mình chỉ sợ mất anh ấy.” Ngoại trừ bản thân cô ra, không ai biết mấy ngày Khưu Sinh biến mất kia, Tiểu Lộc có bao nhiêu gian nan. Những ngày đó cô sống mà thấy cả thế giới dường như trống không, loại cảm giác này cả đời chỉ ném một lần là đủ, Tiểu Lộc không bao giờ muốn quay về như lúc ấy nữa.

“Hừ, vậy không phải như nhau à!” Trông thấy cả hai gần như muốn khóc, Tiểu Bát đành hạ khí thế, mềm giọng lại, ôn tồn khuyên: “Mình cũng không phải nói là Khưu Sinh không đáng để yêu, là vậy, theo cách nhìn chi tiết, anh ta đối với cậu đúng là chân thật. Nhưng hai người cũng sắp kết hôn rồi, cậu không thể cứ dồn nén mọi chuyện trong lòng, trốn một góc tự lo lắng một mình. Vợ chồng mà, có chuyện gì là không thể nói đâu? Nếu cậu sợ, thì cứ nói cho anh ta biết cậu đang sợ cái gì; nếu cậu nghi ngờ chuyện anh ta vì đứa bé mới lấy cậu, vậy cứ đến hỏi, cũng chẳng phải chuyện kinh thiên động địa gì, nói ra thì tốt rồi.”

“Nhưng mà .....” Nói thì rất có lý, vấn đề là vào thực tế thì rất khó.

Tiểu Bát khẽ cười, nghiêng đầu tựa vào vai Tiểu Lộc, vừa đi vừa hỏi, “Cậu sợ nhận sẽ bị được đáp án thật tàn nhẫn sao?”

“Ừm.” Gật đầu, rồi lại gật đầu.

“Cậu nghe mình nói nè, đau dài không bằng đau ngắn, người phụ nữ hiện đại phải hiểu câu dao sắc chặt đau rồi, tình yêu không đáng chính là khổ u ám tính! Mau chặt đứt nó mới có thể tìm được mùa xuân thứ hai!”

“..... Đâu ra mùa xuân thứ hai?” Đối với điểm này, Tiểu Lộc rất hiểu, dù sao cũng phải cân nhắc lại điều kiện của mình nha.

“Ai nói không có, ờ, tỷ như con chó này nè.”

“.....” Chó? Cô đã suy bại đến nỗi phải bằng lòng với một con chó sao?!

“Cô ấy nói chính là chủ của con chó này.” Có người xuất hiện thật đúng lúc, giải đáp thay cho Tiểu Bát.

Giọng nói quen thuộc, mang theo vài phần ý cười bỗng dưng truyền đến khiến Tiểu Lộc và Tiểu Bát cùng xoay người, tìm kiếm nơi phát ra âm thanh.

Tiếp đến liền nhìn thấy Tô Phi ôm một chồng sách to, đứng sát bên đường, cười có chút bỉ bĩ, dáng vẻ không đứng đắn, bước đến gần chỗ hai người đang đứng.

“Ôi mẹ ơi, anh là Mạnh Đức* huynh tái thế à.” Tiểu Bát mắt hờn than, đúng là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến. (*: tên tự của Tào Tháo sư huynh)

“Bát muội quá khen.”

“Phụt ....” Tiểu Lộc nín cười không được, phì cười, anh ta còn làm giống như người xưa, chấp tay hành lễ, “Anh lại dắt chó đi dạo à?”

“Không tồi nha, có tiền bộ, biết trêu chọc người.” Tô Phi nhướn mày, đưa tay vỗ vỗ đầu Tiểu Lộc, vẻ mặt tán dương: “Tôi đến đây đọc sách.”

“Đọc sách?” Bác sĩ còn phải đến lớp học buổi tối à? Cái này không phải là phân biệt đối xử với y học đâu nha!

“Lần trước lúc cô cùng đi đến kiểm tra sức khỏe, không phải đã nói là trung y thì có thể tin tưởng sao? Cho nên, tôi đi học trung y, nhìn, nghe, hỏi, sờ*, đủ thứ.” (* tứ chẩn trong trung y)

Nếu không tựa vào nai con trên người, tiểu tám thiếu chút nữa sẽ”Ngũ thể đầu địa”, thật sâu địa đánh giá tô phi vài lần sau, nàng ai thán ra tiếng: “Làm bấy yêu, thói đời ngày sau a, cuồng đại nam tử phụ lòng nữ, thể đạo biến lạc.”

Nếu không phải đang dựa vào người Tiểu Lộc, thiếu chút nữa Tiểu Bát đã ‘đầu rạp xuống đất’, đánh giá thật kỹ lại Tô Phi vài lần, mới ai thán ra tiếng: “Nghịch chương a, thói đời nay a, nữ nhân phụ lòng nam tử cuồng đại, thể đạo đổi thay a.”

“A ha, Bát muội giải thích thật là sâu sắc tận tim.”

“Thảm! Tôi quên còn có cuộc hẹn, à .... Bểng vệ sinh, Tiểu Lộc nhà tôi phiền anh vậy, đưa cô ấy về, có thể làm cô ấy cười khi về là tốt rồi.” Tiểu Bát làm ra vẻ như đột nhiên nhớ đến chuyện gì đó, vỗ vỗ Tô Phi, bỏ lại một câu dằn dề, sau đó hào khí bừng bừng bỏ lại Tiểu Lộc rồi đi.

Trùng mắt nhìn theo bóng Tiểu Bát, Tiểu Lộc muốn gọi mà chẳng nên lời, cô có thể khẳng định, Tiểu Bát cố ý, cố ý dăng cô cho Tô Phi, muốn cho cô thể nghiệm sự tồn tại của mùa xuân thứ hai trong truyền thuyết.

Lúc bóng Tiểu Bát hoàn toàn biến mất, Tô Phi mới quay đầu nhìn Tiểu Lộc, thu lại ý cười, nét mặt vô cùng trầm tĩnh: “Đi thôi, nói chuyện một chút.”

“Tôi ..... Tôi, tôi không có gì để nói.” Thật ra cô không phải không có chuyện để nói, nhưng nghĩ lại thấy rất phức tạp, bản thân cũng sắp kết hôn, tốt nhất là phải bảo trì khoảng cách với Tô Phi thì tốt hơn.

“Vậy cứ cho là ngồi nghe tôi nói, bạn bè thì như thế cũng đâu có gì xấu.”

“Hảo.” Nai con cũng không tái nhản nhó cự tuyệt, cũng không phải bởi vì chính mình, mà là cuối cùng phát hiện đêm nay đích tô phi có điểm không thích hợp. Cứ việc hấn vừa rồi còn cùng tiểu tám gặp lại thật vui, bấy bạ thật sự vui vẻ; chính là cái kia ánh mắt, tiêu tụy đặc có điểm không giống hấn.

“Được.” Tiểu Lộc cũng không nhản nhó từ chối nữa, không phải là vì bản thân, mà vì cảm thấy đêm nay Tô Phi có gì đó khác lạ. Dù cho vừa rồi anh và Tiểu Bát có nói năng bấy bạ đùa vui, nhưng mà anh mắt kia, lại tiêu tụy không như anh ngày thường.

Chương 50

Hội nghị tuy đã xong, nhưng dư luận thì nổ tung.

Không thể nghi ngờ gì nữa chuyện bà tám của Tiểu Tám sẽ lại trở thành tiêu điểm của mọi người, đồng chí chúng ta đương nhiên không có lòng dạ nào làm việc.

Cho nên, còn chưa tan tầm, Khưu Sinh đã thấy Tiểu Lộc đứng trước cửa phòng mình, rụt ra rụt vào.

“Vì sao không vào?” Nghẹn cười, Khưu Sinh buông bút, cố ý xụ mặt, hỏi Tiểu Lộc.

“Ồ .... Trợ lý Lâm nói chỉ có thể đứng nhìn ngoài cửa, không thể quấy rầy anh làm việc.”

“Hấn thối lắm, em cũng muốn nghe sao?”

Tiểu Lộc dùng hành động biểu lộ thái độ, nhanh như chớp lủi vào văn phòng Khưu Sinh, không muốn nghe mùi rắm của người khác đâu nha.

“Không phải nói là đến tan tầm thì em chờ anh sao, sao lại đến đây?” Nói xong, vẫy vẫy tay với Tiểu Lộc, chờ cô ngoan ngoãn bước đến gần, liền thuận tay kéo cô qua, đặt lên đùi mình.

“Em muốn hỏi anh, gì mà hẹn ba mẹ ăn cơm, ba anh về rồi à?” Mẹ Khưu thì Tiểu Lộc gặp nhiều lắm rồi, quen như người trong nhà luôn rồi, chỉ là về phần ba Khưu, Tiểu Lộc nghe không ít tin đồn, có chút sờ sợ. Ai nấy đều nói ông muốn tìm một cô gái hôn đăng mộ đối cho Khưu Sinh, cho dù gia cảnh bình thường, thì ít nhất phải biết phụ trợ cho việc kinh doanh của Khưu Sinh. Tiểu Lộc còn thật sự đánh giá lại mình, nhìn thế nào cũng không thấy được có điểm nào phù hợp với yêu cầu của ba Khưu.

“Anh nói là nói ba mẹ em.”

“Ba mẹ em?!” Giỡn chơi kiểu gì vậy! Tiểu Lộc kích động, đứng bật dậy.

Đáng tiếc, chân còn chưa đứng thẳng, đã bị Khưu Sinh ấn lại xuống đùi, “Có vấn đề gì sao? Em không biết là phải đến lúc để hai bên thân gia gặp mặt à?”

“Nói là nói vậy, nhưng, nhưng mà .....” Ba mẹ cô đều nghĩ cô và Khưu Sinh đã sớm kết hôn rồi, giờ mới nói muốn gặp thân gia, bàn chuyện cưới hỏi, đi đăng kí, có phải là rất khoa trương rồi không? Cô phải giải thích thế nào đây?

“Anh đã giải thích với ba mẹ em qua điện thoại.”

“Hả?!” Khưu Sinh đúng là biết trò tiền trạm hậu tấu, quả nhiên là chẳng hề bận tâm đến nguyện vọng cô, “Ba mẹ em .....” có phản ứng gì vậy?

“Mắng thôi, nhưng mà cũng may, lúc họ còn đang mắng thiệt, thì anh ngắt điện thoại.”

“Anh anh anh anh .....” Cũng quá là không tôn trọng ba mẹ cô đi nha.

“Yên tâm, mắng thì mắng, ba mẹ em vẫn đồng ý tối nay đến dùng cơm, gặp mặt ba mẹ anh, anh sẽ thật cẩn thận giải thích với họ, rồi , sẵn tiện để họ rộng lòng giao con gái mình cho anh.”

“Gặp ba mẹ anh? Vậy nói cách khác là ba anh thật sự sẽ lên sàn à?” Tiểu Lộc nhảy cảm bắt được trọng điểm vấn đề.

“Ừm.” Nhìn thấu được tâm tư Tiểu Lộc lúc này, Khưu Sinh khẽ an ủi, “Ba anh không đáng sợ vậy đâu, huống hồ, anh cảm thấy chuyện hôn nhân đại sự, cần phải để ba biết, còn về phần ông có đồng ý hay không, anh không cần.”

“.....” Anh không cần, anh chẳng để ý bất cứ cái gì cả! Chỉ có mình cô là y như đứa ngốc, cái gì cũng để ý, nhưng mà để ý cũng chẳng dùng được vào cái gì, giữa hai người họ cô hoàn toàn chẳng có quyền chủ động, càng miễn bàn đến quyền quyết định. Hôn nhân đại sự .....ai, cô quá lăm chỉ cần tuân theo làm là tốt rồi; giờ đến cả chuyện lớn như thân gia gặp mặt, cô cũng chỉ là bị lôi đi cho đủ quân số mà thôi.

Trong một căn phòng ở một khách sạn thật to, có một chiếc bàn tròn thiệt bự, trong bàn có sáu người đang ngồi.

Khung cảnh có vẻ lạnh, Khưu Sinh và Tiểu Lộc hai mặt nhìn nhau, ai nấy đều không nói chuyện. Tiểu Lộc nhìn thấy sắc mặt mẹ Lộc càng lúc càng khó coi, ba Lộc thì trước sau như một, im lặng trầm tư như đang suy nghĩ chuyện đại sự gì đó.

Sau một lúc lâu, là người chủ gia đình, ba Lộc khụ khụ vài cái, nói: “Nói vậy, Lộc bảo bảo nhà chúng tôi và con trai nhà các người cần bản là không có kết hôn, giờ mới chuẩn bị bàn chuyện cưới hỏi?”

“Đại khái là vậy.” Cụ bà thần bí cười tủm tỉm gật đầu.

“Tôi khinh! Nói cách khác, thằng con nhà mấy người lúc trước là lừa gạt giả danh, cứ thế mà sống chung bất hợp pháp với Lộc bảo bảo nhà chúng tôi?!” Ba Lộc kích động, ông thật không hiểu nổi, người kia sao còn cười được, đây là loại hành vi tì tiện cỡ nào chứ hả, lại còn không thấy thẹn nữa chứ.

“Ba, bình tĩnh, bình tĩnh.” Tiểu Lộc vỗ nhẹ lưng ba, muốn trấn an ba.

Cũng có chút hiệu quả, có thể thấy được con gái đối với ba có lực ảnh hưởng tuyệt đối không bình thường.

Bên này ba Lộc xem như im lặng, đang nghĩ xem có nên quên đi sự thật này không. Bên kia, người vừa về nhà, ba Khưu – thân gia trong truyền thuyết vội vàng lao vào: “Ông dựa vào cái gì là khinh hử? Ông có tư cách gì mà khinh? Con gái nhà ông đến nhà chúng tôi là kiếm được cái lời to rồi, ông còn gì mà không vừa lòng hả?”

“Ôi, tôi nói này cái lão già chết tiệt kia, câu này khó nghe quá rồi đó. Cái gì mà kiếm được lời to, ông đừng nghĩ cứ mặc âu phục, thắt cà vạt thì sẽ là tài trí hơn người. Tôi thấy thằng con ông mà lấy được Lộc bảo bảo mới là lời to đó!” Mẹ Lộc nhảy dựng lên, hối hận sao lần này lại không thuê nhóm áo đen đến bổ sung lực lượng.

“Mọi người cùng có lời, cùng có lời. Vậy càng chứng minh hai đứa nó là trời sinh một đôi nha.” Cụ bà thần bí tươi cười hòa giải.

“Hừ!” Ba Khuê khinh thường hừ một tiếng, “Bà nói hay lắm, nhìn xem bà chọn con dâu thế nào đi, người ta tệ lắm cũng phải là đứa mặt mày thông minh trong ruột ngu ngơ, đằng này cả cái gương mặt thông minh nó cũng không có! Chẳng những chẳng giúp gì được trong việc làm ăn của thằng con, rủi may có khi còn đem thêm phiền toái cho nó.”

“Ê, ông một vừa hai phải thôi được không? Cái gì mà tôi chọn, không phải là do ông bức sao. Tiểu Lộc có thể hỗ trợ chuyện làm ăn cho nó hay không, tôi không quan tâm, tôi chỉ quan tâm con tôi có thích nó không. Dù sao cũng hơn ông, chọn đứa mà thằng con chẳng thích, còn làm nó bỏ nhà trốn đi. Giờ ông muốn cãi nhau phải không, được, tôi chiều!” Mới vừa rồi còn muốn dàn xếp ổn thỏa – cụ bà, rốt cuộc cũng hết kiên nhẫn.

“Vừa rồi mắng lão già chết tiệt còn là khách khí, con mẹ nó, ông chính là cái lão già chết tiệt mắt chó thấy người lùn. Lộc bảo bảo nhà chúng tôi tốt xấu gì cũng là tốt nghiệp đại học xịn, làm tổ trưởng tổ ý tưởng công ty quảng cáo xịn, ông dựa vào đâu mà xem thường nó không giúp được con ông, dựa vào đâu?”

“Đừng gây nữa.” Ba Lộc bình tĩnh cắt ngang hai người phụ nữ đang rống giận, “Lộc bảo bảo, theo ba về, không cưới hỏi gì hết.”

Mắt thấy hình ảnh vui mừng giữa thân gia gặp nhau, dần dần biến thành cuộc chiến ba đầu một. Đầu tiên Khuê Sinh khẽ cười trấn an Tiểu Lộc, hoắc mắt đứng lên, lạnh lùng đảo mắt qua phụ thân nhà mình, kéo Tiểu Lộc, xoay người bước ra cửa phòng.

“Anh làm gì vậy?” Tuy Tiểu Lộc có ngốc, nhưng cũng biết lúc này mà bỏ đi càng làm cục diện thêm khó khăn.

“Đi chọn áo cưới.”

“Đừng quậy mà.” Ánh mắt bất an của Tiểu Lộc liếc về phía ba Khuê, định thoát khỏi bàn tay của Khuê Sinh.

“Em cũng không muốn cưới sao?” Khuê Sinh dừng bước, khẽ nghiêng đầu, nhún mày hỏi.

“Muốn chứ, nhưng mà .....” Nhưng mà cô càng muốn phải là hai gia đình vui vẻ tham gia hôn lễ của họ, chứ không phải như bây giờ, có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

“Giờ hẳn là bàn không xong rồi.” Ba anh hiển nhiên là có thành kiến với Tiểu Lộc, những lúc thế này, cho dù Tiểu Lộc có ở lại, cũng chỉ khiến mọi chuyện càng thêm căng thẳng mà thôi. Nghĩ vậy, Khuê Sinh nhìn ba mình, ánh mắt kiên quyết, “Cuộc hôn nhân này con đã quyết, ba có thể ngẫu nhiên mà tôn trọng con một lần không?”

“Anh có tôn trọng tôi lần nào rồi sao?”

“Cô ấy có thai, con của con. Cho dù ba không chấp nhận, kết quả cũng đã định rồi.”

Bốn vị lão nhân đều mất tiếng, cuối cùng phát hiện hành vi của mình dường như không để ý đến hai kẻ đương sự kia.

Đáng tiếc, loại im lặng này cũng chẳng thể duy trì được bao lâu, ngay sau lúc Khuê Sinh lôi Tiểu Lộc đi, chiến trường lại bắt đầu diễn ra. Cơ bản chia làm hai phe, một bên là Lộc mẹ dẫn đầu, cụ bà thần bí và bà Lộc theo sau. Bên kia, ba Khuê uy vũ bất khuất, một mình ứng chiến, có thể nói là cao nhân.

Ba Khuê đã trở về, cho nên dù cho ngày đó Khuê Sinh làm trò trước mặt đại bộ phận quản lý nhân viên, chính miệng gọi Tiểu Lộc một tiếng ‘bà xã’, vận rủi của cô vẫn không chấm dứt.

Bởi vì chỉ cần để ý đều có thể nhìn thấy, ông chủ lớn của họ cực kỳ không hài lòng người vợ tương lai này của con mình. Trình Tiểu Lộc có thể thuận lợi bước vào cổng lớn nhà này hay không, chuyện này rất khó đoán.

Bên kia, Khuê Sinh như ngựa không cương, gió mặc gió, mưa mặc mưa, chuẩn bị hôn lễ, thậm chí sáng sớm đã nhắn tin cho Tiểu Lộc, tựa như gió thoảng mây trôi mà thả một câu.

— Lễ bình an* xin nghỉ, sáng mười giờ, anh ở cục dân chính chờ em, chúng ta đi đăng ký. (*: noel)

Bên này, Tiểu Lộc chẳng thèm nhắn tin lại, cô biết dù mình có cự tuyệt thế nào, cũng không thể lay chuyển được anh.

Nhưng mà, thật sự là bỏ mặc tất cả mà kết hôn sao?

Đó là chuyện cả đời nha, cô và Khuru Sinh không thể cứ cười cười đùa đùa cả đời như vậy được.

Vì thế, buồn bực trong lòng, có lửa mà không có chỗ phát hỏa – Trình Tiểu Lộc hừng hực ra đi.

Sau một mớ thêm mắm dặm muối, vượt mọi chông gai, cố ý chọn một ngày Khuru Sinh không có ở công ty, trực tiếp tiến thẳng đến chỗ ông chủ lớn — cũng chính là nơi có thể trở thành văn phòng của ba chồng tương lai mình.

Trợ lý sếp lớn muốn ngăn lại, lại bị trợ lý Lâm ngăn lại.

Tiểu Lộc không đầu không đuôi mở cửa văn phòng ra, vọt vào, nện mớ tư liệu xuống bàn, lớn tiếng tuyên chiến: “Bác nói đi! Con có điểm nào không xứng với con bác?”

“Vậy cô có điểm nào xứng?” Ba Khuru ngẩng đầu, cười như cáo già, hỏi lại.

“A ha, bác cứ chờ coi, dự án này, chẳng có ai xem trọng, cảm thấy rất lãng phí, thậm chí chính bác còn ra lệnh không cho phép bộ phận nào phối hợp với dự án này của con, con nhất định sẽ làm tốt!”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó?” Còn có sau đó sao? Như vậy là đang hạ chiến thư nha.

“Sau khi làm xong, cô hy vọng tôi chấp thuận cho hai người kết hôn?”

“Xì, con không cần, bác nghĩ rằng con không có Khuru Sinh thì không thể sống được sao? Con cũng chẳng muốn trèo cao đâu, có gì bác đừng để con bác lấy con nha, bất quá là con chỉ muốn chứng minh chính mình thôi.” Từ đầu, lúc cô theo Khuru Sinh, anh cũng chỉ là nhiếp ảnh gia thôi, cô có tính toán gì đâu chứ.

“Chứng minh cái gì?” Ba Khuru cười cười, thích thú hỏi lại, đột nhiên cảm thấy cô gái này cũng không tệ, ít nhất là .... Rất náo nhiệt.

“Chứng minh.....” Chứng minh gì đây? Tiểu Lộc quay đầu, suy nghĩ cho đã mới hùng hổ mở miệng, “Chứng minh những gì người phụ nữ khác làm được cho Khuru Sinh, con cũng có thể làm, làm nhiều là đằng khác; nhưng khác, thứ người đàn ông khác có thể cho con, con trai bác chưa chắc có thể có. Đừng nghĩ có tiền là hay, hắc, tiền là cái gì chứ, con chưa bị tiền làm cho mù đâu, ngại mùi tiền lắm.”

“Được, tôi chờ cô chứng minh.”

39. Chương 51 + 52 Part 1

Chương 51

Cứ như thế, chiến cuộc nảy ra, người nào đó nói chuyện mạnh miệng, thế là phải trả giá.

Mời vừa rời khỏi văn phòng ba Khuru, Tiểu Lộc mới bắt đầu lo lắng vừa rồi vì xúc động nhất thời mà nói quá, không biết bước tiếp theo phải đi như thế nào thì đột nhiên nhận được điện thoại của Lê Nhược Lâm.

Ở nhà hàng mà Lê Nhược Lâm hẹn đợi gần nửa giờ, rốt cuộc cũng có người đến.

Đáng tiếc, người đến không phải Lê Nhược Lâm, mà là một người làm Tiểu Lộc kinh ngạc đến nói không nên lời.

“Tôi biết cậu sẽ không muốn nhìn thấy tôi, nhưng mà, chúng ta đều vì công việc, thủ trưởng ra lệnh, tôi cãi không được, mặc dù tôi cũng chẳng muốn gặp lại cậu, nhưng cũng đành phải đến.” Khóe miệng Nguyễn Linh nhếch lên, cười thật dịu dàng, thoải mái tự nhiên ngồi xuống chỗ đối diện với Tiểu Lộc.

“Là Lê Nhược Lâm cho cậu đến?” Tiểu Lộc khó nhọc lấy lại tinh thần sau kinh ngạc.

“Ừm.” Nguyễn Linh gật đầu, lấy một xấp tài liệu từ túi ra, “Chúng ta nói chuyện công việc đi. Về dự án bên công ty cậu, tôi xem rồi, chi phí cho cảnh nền có lẽ thấp hơn một chút so với báo giá lần trước Nhược Lâm đã đưa. Mặc khác, gần đây tôi cũng vừa tiếp nhận mẫu quảng cáo áo cưới, có một đề nghị, không biết cậu có cảm thấy được hay không .....”

Nguyễn Linh nói thao thao bất tuyệt, Tiểu Lộc một chữ cũng không nghe vào, chỉ lo kinh ngạc đánh giá Nguyễn Linh.

Mái tóc uốn quăn nghênh ngang đã biến mất, thay vào đó là mái tóc được búi cao, càng tôn thêm khí chất của Nguyễn Linh. Nhìn thấy càng khiến người ta bất giác liên tưởng đến bốn chữ ‘Tẩy trần duyên hoa’ (‘Rửa hết phần hoa’ – nguyên tác: “Tẩy trần duyên hoa” ( ), “Duyên hoa” là một loại bột phấn trang điểm của Trung Quốc cổ đại. Câu này chỉ một người con gái đã cởi bỏ vinh hoa phú quý, lau sạch phấn son, để lại khuôn mặt mộc không trang điểm. Bình thường dùng để chỉ kỹ nữ, ca nữ lúc hoàn lương. – Xin phép dùng chú thích của bạn Hà Hoa Khứ)

“Tôi có một vấn đề.” Đột nhiên Tiểu Lộc cắt ngang.

“Là gì?”

“Chuyện ở tổ ý tưởng, cậu có tham gia không?” Nén lòng thật lâu, Tiểu Lộc muốn phải có được đáp án.

“Tôi nói không có, cậu có tin không?”

“Sẽ.”

“Cậu thật sự là khờ đến chết cũng không chữa, quả nhiên Thẩm Thần Xuyên không thích hợp với cậu, cũng chỉ có người đàn ông như Khưu Sinh, mới có thể bảo vệ cho cậu.”

Tiểu Lộc nghiêng đầu, đột nhiên lại không muốn tiếp tục đề tài này nữa, chẳng lẽ cô còn phải cảm ơn Nguyễn Linh, để cô và Khưu Sinh có cơ hội bắt đầu sao?

“Cậu đừng hiểu lầm, tôi không phải muốn cậu cảm ơn tôi, chỉ là cậu cần phải hiểu, sống trên đời này thì đừng quá ngây thơ. Có một số người xem tình yêu là quan trọng nhất, mặt khác cũng có vô số người vì thứ gì đó mà vứt bỏ tình yêu. Nói đến người đàn ông nuôi được cậu so ra còn thua xa người có thể vì cậu mà ngăn trở khỏi lửa nhân gian.” Nhìn thấu tâm tư Tiểu Lộc, Nguyễn Linh cười giải thích, “Có thể cậu cũng biết, lúc trước Khưu Sinh chủ động nhận dự án của tôi, là bởi anh ta hoài nghi tôi sẽ trộm ý tưởng của cậu mà bán.”

“Cậu thật sự nghĩ sẽ làm vậy sao?” Như thế nào thì Tiểu Lộc cũng không bao giờ nghĩ rằng, từ sau khi Nguyễn Linh về nước, buổi nói chuyện dài nhất với Nguyễn Linh, là nói về đề tài này, vô cùng nặng nề.

“Có nghĩ đến.” Về điểm này, Nguyễn Linh thẳng thắn, dù sao chuyện cho đến giờ, cũng không còn gì cần phải che giấu, “Chỉ là ông chồng nhà cậu rất có năng lực, tôi cố ý tiếp cận anh ta như vậy, làm anh ta té gãy xương, anh ta cũng không kháng cự, để tôi tiếp cận, còn phối hợp diễn trò với tôi, chủ động tiếp nhận dự án của tôi, sau khi làm nhiếp ảnh gia cho tôi, thì tự nhiên có cách lấy được tin tức của mọi khách hàng từ máy tính của tôi, tôi có muốn bán cũng không bán được.

“Bởi vì không bán được, cho nên cậu mới không làm?”

“Đúng thế, chứ không thì cậu cho là gì?”

“.....” Nhất thời Tiểu Lộc không đáp trả được câu nào. Cô đã nghĩ rằng, cô thật sự nghĩ rằng cho dù Nguyễn Linh có thể nào, cũng không thể xem cô như bàn đạp được.

“Tôi đùa thôi, ngốc, sao mà cậu ngốc vậy hả!” Tức giận mắng Tiểu Lộc hai câu, Nguyễn Linh lại trở nên nghiêm túc, “Dung Hiểu Dương ở tổ cậu không có gan một mình xuống tay, cô ấy từng tìm đến tôi muốn hợp tác, nhưng tôi cự tuyệt. Hiệu trưởng hi vọng chúng ta thành tài tôi cũng vẫn cố gắng vì mục tiêu ấy,

nhưng mà tôi lại nghĩ ..... hiệu trưởng hẳn là không hi vọng chúng ta có được thành công kiểu như thế. Cũng hết cách, đời này đại khái là tôi bị cậu khắc chết rồi, nếu không phải cậu từ chức, tôi mới không có cơ hội để Thẩm Thần Xuyên bắt được bản ghi chép của Tiểu Dương, thế thì ngư ông đắc lợi, nhưng sảy mất Lê Nhược Lâm, thật đáng tiếc, đều do cậu hại.”

“Thật bội phục cậu, thế mà con có thể tiếp tục làm việc, cậu không cảm thấy mình không có mặt mũi nào để đối mặt với Nhược Lâm sao?”

“Biết. Cho nên làm xong mục quảng cáo áo cưới này, tôi sẽ từ chức.”

Tiểu Lộc không biết bản thân có phải nghĩ quá nhiều rồi không, cô cảm thấy, Nguyễn Linh dường như đang giúp cô làm triển lãm này. Tuy có cảm động, nhưng mà theo như lời Nguyễn Linh, trở lại như xưa, là không có khả năng.

“Trước kia, lúc chúng ta cùng thả đèn, đã từng hứa, sau này phải là một cặp bài trùng, cùng gây dựng sự nghiệp, cậu còn nhớ không? Chỉ mong dự án triển lãm lần này, chúng ta có thể hợp tác thật tốt, coi như đền bù cho nguyện vọng khi xưa vậy.”

“A .....” Tiểu Lộc nghếch ra, ... Về mặt suy nghĩ dăm chiêu, không bao lâu, nụ cười rạng ngời đã hiện lên mặt, “Thử xem, hẳn là hợp tác thật hoàn mỹ.”

“Trước khi bàn công việc, tôi còn có một chuyện cuối cùng, muốn cậu cho một lời giải thích.”

Tiểu Lộc không nói, bởi vì cho dù không cần hỏi, cô cũng đoán được, nhất định là chuyện về Thẩm Thần Xuyên.

Sự thật chứng minh, sự ăn ý giữa cô và Nguyễn Linh vẫn còn đó, “Có một khoảng thời gian, mình rất hận cậu. Người đàn ông mình yêu nhất trong đời này, yêu đến toàn tâm toàn ý, đến phải lừa cậu mà nói rằng Tô Phi là bạn trai mình, bởi vì, mình biết, chỉ có thể cậu mới hoàn toàn không động tâm với anh ta. Chỉ là, sau này, mình mới nhận ra, thì ra, có một số người, cho dù không thuộc về cậu, cũng không hẳn sẽ thuộc về mình. Cho nên, khi mình xuất ngoại, lúc gặp Thần Xuyên ở đấy, vì tình cảm thân thiết giữa cố tri hương ngộ, mà cùng anh ấy dùng cơm, nói chuyện cũ. Công việc khi ấy của ta không được thuận lợi, chuyện đó cậu cũng chẳng biết, là mình, mình đã giúp anh ấy rất nhiều ..... Mình biết mình không đến được với Tô Phi, và có lẽ cũng vì sớm chiều kề cạnh, mình đã yêu Thẩm Thần Xuyên, hơn nữa cũng không cam tâm đem người đàn ông giúp mình thành công đưa cho người khác, nên mới lừa anh ấy bảo rằng cậu đã không còn yêu anh ấy, cũng không còn chờ đợi anh ấy nữa. Hôm đó, anh ấy uống thật say, rồi bọn mình cùng lên giường.....”

“Tôi không muốn biết, đừng nói nữa. Dường như, chẳng có ai sai, chỉ vì lúc này tuổi còn nhỏ, nói câu ‘anh yêu em’ cũng không hiểu được yêu cả đời là như thế nào.”

Giờ tuổi đã không còn nhỏ, không còn có thể dùng đến cái cớ tuổi trẻ bồng bột nữa, trước khi kết hôn, ít nhất phải nói trước với nhau rằng sẽ trải qua một đời bên nhau như thế nào.

Đêm bình an, ông già Noel khắp đầy đường, hồng hồng xanh xanh phủ ngập cả thế giới.

Khuru Sinh vội vàng suốt một đêm, ngay cả về nhà đổi quần áo cũng không có thời gian, liền vội vàng lái xe đến cục dân chính.

Trên đường, anh thuận tiện gọi điện cho Tiểu Lộc, không ai nghe, nghĩ rằng cô còn đang ngủ, Khuru Sinh cũng không nghĩ ngợi gì nhiều, đi thẳng đến cục dân chính, từ từ chờ cô.

Chín giờ, chín rưỡi, mười giờ, mười rưỡi .... Mãi cho đến mười hai giờ trưa, Tiểu Lộc vẫn chưa xuất hiện.

Gọi điện cô vẫn không nhận.

Cuối cùng Khuru Sinh cũng ý thức được có gì đó không đúng.

Người điều khiển chương trình đang giới thiệu ý nghĩa của những tấm ảnh áo cưới, sau khi giới thiệu còn không ngừng khen ngợi, tạm thời bắt được không ít ánh mắt của người đi mua sắm.

Sau sân khấu, là một đám cuồng cuồng.

Người thảo luận về chuyện triển lãm áo cưới kéo Nguyễn Linh đến trước mặt Tiểu Lộc, “Trình tiểu thư, trước đây tôi quên giới thiệu với cô, đây là tổ trưởng phụ trách tổ ý tưởng bên công ty quảng cáo chúng tôi .....

“Không cần giới thiệu, chúng tôi đã rất quen thuộc.” Tiểu Lộc vội đến sức đầu mẻ trán, không có thời gian để tiếp.

“A, vậy thật tốt quá, có vấn đề gì, cô có thể trực tiếp thương lượng với cô ấy.”

“Vấn đề lớn.” Tiểu Lộc đảo mắt, nhìn sang Nguyễn Linh, “Người bên công ty kia nói, có hai người phát ngôn bên kia bị vướng cái thông báo, có thể sẽ đến trễ.”

“Đến trễ? Chơi trò gì vậy?” Nguyễn Linh ức chế thét to.

Lẽ ra người phát ngôn cho thương hiệu áo cưới đều phải tự mình tuyển chọn, nhưng vì ngày đó Nguyễn Linh và Tiểu Lộc cùng bàn sẽ thêm mới, mục đích là muốn lợi dụng lực kêu gọi của người phát ngôn đó, làm vài trò giải trí để thu hút nhiều người đến hơn, để hoạt động lần này làm ít mà công to, đạt đến mức độ mở rộng cao nhất.

Hai người tìm cũng tốn không ít sức lực, hết dự rồi lại dỡ, cuối cùng mới khiến ông chủ kia đồng ý bỏ vốn mời hết tất cả người phát ngôn.

Nhưng lại không thể lường trước chỉ vì một cái thông báo mà kéo dài thời gian, Tiểu Lộc còn sắp xếp không ít trò, không ngờ rằng các cô ấy lại đến trễ như vậy, thế thì làm thế nào mà Tiểu Lộc chống đỡ được đây.

“Đừng vội, để yên cho tôi nghĩ còn có biện pháp gì không.” Nói là nói vậy, nhưng Nguyễn Linh càng không ngừng đi tới đi lui, nhìn qua có vẻ còn gấp hơn cả Tiểu Lộc.

“Không cần nghĩ, làm thế nào cũng phải cần người cả, thôi cứ để co người điều khiển chương trình đứng trên sân khấu không ngừng chơi trò trúng thưởng đi, quà thưởng này nếu lên đến siêu dự toán, tôi sẽ càng bị ăn mắng.” Tiểu Lộc nóng ruột, muốn đâm phát chết ngay.

“Tiểu Lộc Tiểu Lộc, người điều khiển chương trình ra dấu, mau ra chống đỡ. Cứ tiếp tục như vậy, phóng viên sẽ bỏ đi hết.” Tiếng gào của Tiểu Bát dội đến.

Phóng viên bỏ chạy là chuyện nhỏ, chỉ sợ là sau khi đưa tin, sẽ ảnh hưởng đến bách hóa cũng như danh dự của áo cưới này.

“Đừng rồi đừng rồi, không phải là đang suy nghĩ đó sao. Mười lăm phút, sống chết cũng bắt cô ấy cho tôi thêm mười lăm phút.”

“Mười lăm phút thì cậu làm được cái gì?” Không phải Nguyễn Linh muốn tạt gáo nước lạnh, chỉ là tình cảnh thật sự rất gay go.

“Con mẹ nó, có thể tìm chết.” Nhịn không được liền mắng hai câu, Tiểu Lộc lấy điện thoại ra nhìn, bấm nút thật nhanh, thì ra là phát tin nhắn, nói là người phát ngôn dù có thế nào cũng phải có mặt, “Không phải đã có hai người đến rồi sao? Để họ ra trước đi.”

“Hai người, thì làm được gì, cô để hai người họ làm gì?” Lần này, người nói chính là người bên công ty áo cưới.

“Trước tiên để phóng viên phỏng vấn, kéo dài được bao nhiêu hay bấy nhiêu.”

“Để tôi đi, tôi quen với phóng viên hơn.” Nguyễn Linh chủ động đứng ra, cười an ủi với Tiểu Lộc.

Chương 52

Tiểu Lộc núp sau tấm màn, nhìn thấy cách đó không xa có một nhóm phóng viên vây quanh hai nữ minh tinh. Nguyễn Linh quả là thông minh, tìm được đề tài gây hứng thú đặc biệt cho phóng viên, trước đó đã đánh tiếng với vài người phóng viên quen thuộc rồi thế nên vấn đề không ngừng được tung ra, buổi phỏng vấn cũng kéo dài vô hạn.

“Gọi lại cho hai người kia xem bao giờ mới đến?” Cảm giác có ai đó phía sau đang chụp vai mình, Tiểu Lộc không thèm quay đầu mà phát lệnh.

“Anh cũng rất muốn gọi điện hỏi em xem chừng nào mới đến.”

Giọng nói âm u của Khuê Sinh bay tới.

Tiểu Lộc chần động toàn thân, không dám quay đầu lại, cô đương nhiên nhớ rõ hôm nay là ngày cô và Khuê Sinh hẹn cùng nhau đi đăng ký, cũng đương nhiên biết Khuê Sinh gọi vô số lần cho mình. Chỉ là, cô không thể bỏ mặc dự án này, cũng bởi vì ..... cô không muốn đám cưới của họ lại vội vàng như vậy

“Không có gì để giải thích sao?” Khuê Sinh nắm nhẹ vai Tiểu Lộc, mờ ám cắn lên vành tai Tiểu Lộc, giọng nói vẫn cứ lạnh băng.

“Em.....” Cảm giác tê dại đánh thẳng vào tận tim, thiếu chút nữa Tiểu Lộc muốn đứng không vững, giọng nói gần như rên rỉ. Sau khi tự dọa mình xong, Tiểu Lộc vội vàng ngậm miệng lại, lúng túng nói nhỏ, “Có thể chờ hoạt động này xong rồi mới nói không, giờ em bận muốn đi rồi.”

“Sao anh lại có thể người phụ nữ của mình bận đến mức không có thời gian đi đăng ký kết hôn với mình chứ?”

“Hả?” Câu này là ý gì?

Rất nhanh sau đó, Tiểu Lộc liền cảm thấy không cần phải hỏi, hai người phát ngôn vừa rồi còn đang phồng vắn, không biết từ lúc nào đã bị Tiểu Bát kéo lên sân khấu, sau lưng còn có một đám người mẫu. Đa số đều là người có chút danh tiếng, thường xuyên xuất hiện trên tạp chí.

Lẽ ra có một số người thấy không còn hứng thú định bỏ đi, nhưng từ lúc nhóm người này xuất hiện, khung cảnh lập tức sôi trào hẳn lên. Dù sao ngay cả nhóm phóng viên cũng không dự đoán được, có thể gặp một đồng người mẫu tạp chí xuất hiện bất ngờ như vậy.

“Ồ, ở đâu ra vậy?” Tiểu Lộc nhìn đám người đang mặc áo cưới, xuất hiện tạm thời, tựa như những thiên sứ, là thiên sứ cứu người trong biển lửa đó nha.

“Em quên ông xã em tốt xấu gì cũng từng là nhiếp ảnh gia sao? Hả?”

“Anh anh anh anh ..... anh lại đi cầu kết với nhiều người phụ nữ vậy à?” Nếu không có quan hệ bất thường, sao họ lại nghe lời Khuê Sinh như vậy, còn có thể đồng loạt xuất hiện trong thời gian ngắn nữa.

“Trên thế giới này có một thứ người ta gọi là tiền, rất nhiều người rất khó kháng cự lực hấp dẫn của nó. Tương đối mà nói, so với nhan sắc này của anh, càng làm cho người ta khó lòng kháng cự. Huống chi, còn có anh Tương hỗ trợ, muốn tìm vài người, cũng không phải chuyện quá khó.” Dù sao, đối với người mẫu mà nói, đặc tội với nhiếp ảnh gia là chuyện vô cùng bị thảm.

“Nhưng mà sao anh lại biết chuyện bên này của em?”

“Bởi vì bên cạnh em còn có Tiểu Bát.” Cô không nhận điện thoại của anh, nên anh cũng chỉ có thể gọi cho Tiểu Bát.

“.....” Lần đầu tiên, Tiểu Lộc cảm thấy, tinh thần bà tám của Tiểu Bát đáng được tuyên dương đến cỡ nào.

“Không nhớ sao?” Im lặng một lúc, Khuê Sinh bỗng mở miệng nói, “Anh từng nói, mặc kệ thân phận hiện tại của anh là gì, anh đều ở cạnh em, chiều theo em.”

“Ừm.” Đương nhiên nhớ rõ, mỗi một câu Khuê Sinh nói, Tiểu Lộc đều nhớ rõ.

“Chỉ là, anh đã quên nói với em, sự nhẫn nại của anh cũng có giới hạn. Em có thể nói cho anh biết vì sao hôm nay lại lỡ hẹn không?” Anh không cảm thấy Tiểu Lộc là người vì công việc mà không màng chuyện kết hôn. Thế nên, cô càng không nói, anh càng muốn tìm ra nguyên nhân.

“Em ..... con mẹ nó tới đây ...” Tiểu Lộc cúi đầu ngập ngừng.

m nhạc trên sân khấu đột nhiên bị cắt, từ nhạc trữ tình chuyển sang mãnh liệt, từ một dạng bước đi đơn giản thoải mái, cũng đột nhiên chuyển thành nhảy múa, tất nhiên là do Khuê Sinh sắp xếp, anh nắm rõ tâm lý phụ nữ, những lúc thế này ai muốn để người khác nổi bật đâu? Cả hai người phát ngôn đang đi uyển chuyển kia cũng theo tiếng nhạc mà động tác cũng thoải mái hơn.

Chiếc áo cưới đoan trang hợp với màn múa nồng nhiệt, đập mạnh vào thị giác người xem, càng khiến người xem thêm xúc động.

Đúng lúc âm nhạc vang lên, tiếng người nói lại rất ồn ào, thế nên Khuu Sinh không nghe rõ Tiểu Lộ nói gì, “Em nói gì?”

“Em con mẹ nó muốn đến đây!” Loại chuyện này muốn giấu cũng không được, dù sao sớm muộn gì cũng phải nói, Tiểu Lộ bất chấp tất cả, gào lên.

Giọng nói vang ra trước sân khấu, đưa đến vô số ánh mắt ngó vào, Tiểu Lộ đỏ bừng mặt, vội vàng cúi đầu.

Khuu Sinh lại như không có gì, nhú mày, cuối cùng hiểu được vì sao Tiểu Lộ lại tỏ vẻ khó chịu, “Chẳng lẽ em vẫn cho rằng anh vì đứa bé mới lấy em?”

“Không phải sao?” Tiểu Lộ bất an hỏi lại.

“Con mẹ nó em tưởng toàn bộ thế giới này chỉ có mình em là sinh con sao?!” Không thể không chế được nữa, theo như lời Khuu Sinh đã nói, sự nhẫn nại của anh có giới hạn, mà lúc này, là tới cực hạn rồi. Tiếng rống này còn hơn cả tiếng gào ban nãy của Tiểu Lộ, thiếu chút nữa đã đuổi hết người xem biểu diễn phía trước đi.

Vì thế, phóng viên cũng bắt giắc di chuyển về phía sau sân khấu, chủ yếu là do lòng hiếu kỳ, cuộc đối thoại giữa họ thật sự khiến người ta rất muốn biết thật ra đã xảy ra chuyện gì.

“Ồ .... Vậy sao anh lại vội vàng muốn kết hôn với em?”

“Bởi vì con mẹ nó tôi bị điên rồi, muốn mau mau nuôi em!”

Cảm giắc cho thấy Khuu Sinh thật sự là phần nộ rồi, thế nên mới không ngừng văng tục, Tiểu Lộ rụt cổ, lén nhìn anh, “Em thật vô dụng, ba anh không thích em, em cũng chẳng giúp gì cho công việc của anh. Cả đời đó nha, kết hôn xong sẽ là cả đời, theo như lời ba anh nói, em sẽ gây phiền phức cho anh suốt cả đời, anh chịu được không?”

“Húc Nghiêu nói hôn nhân là nắm mờ.” Không văng tục nữa, Khuu Sinh dần dần bình tĩnh lại.

“Hả?” Đến phiên Tiểu Lộ nóng giận, không phải là hoàn toàn tỉnh ngộ, quyết định cả đời không bước vào mờ đó chứ. Cô quá lắm chỉ là muốn biết vì sao anh lại lấy cô, muốn nghe anh nói yêu cô mà thôi đó nha, không muốn đem mọi chuyện đến nông nổi nào là mộ phần rồi linh đường gì đâu nha.

“Nắm mờ thì nắm mờ, trước khi bước vào, niệm một đoạn mộ chí minh cho em nghe.”

“Cái, cái gì .....”

“Trình Tiểu Lộ, anh yêu em, không dám cam đoan có thể yêu em cả đời, nhưng anh sẽ nuôi em cả đời, bên em cả đời, giúp em thu dọn phiền phức cả đời, sao em lại nghe với con chúng ta, vậy thì đừng sinh, chỉ hai người chúng ta, suốt đời, tay trong tay, thật là tốt.” (Yu: poong!)

“A! Đây không phải là nhiếp ảnh gia đoạt giải ảnh chụp quốc tế đó sao!” Một phóng viên nhanh mắt nhận ra Khuu Sinh, hưng phấn kêu to.

Không thể trách cô không biết kiềm chế, đơn giản là vì nhiếp ảnh gia này quá đẹp trai, đẹp không giống nhiếp ảnh gia, từ lần đoạt giải đó, anh cứ như bốc hơi khỏi nhân gian, không xuất hiện nữa. Lúc này, đại thần tái xuất giang hồ, đương nhiên phải vì anh mà tạo nên một phen sóng to hùng vĩ.

Cô đã thành công, tiếng gào của cô trong nhóm phóng viên làm dậy lên một làn sóng không nhỏ.

Ánh sáng đèn flash nhắm ngay Khuu Sinh và Tiểu Lộ lóe liên tục, nhận thấy Tiểu Lộ khiếp đảm, Khuu Sinh nhú mày, lạnh lùng thoảng nhìn sang người phóng viên vừa hét lên. Kéo tay Tiểu Lộ, xoay người bước đi, tuy rằng bây giờ anh đang rất hạnh phúc, nhưng không có dự định sẽ chia sẻ hạnh phúc của mình với người khác.

“Không được, hoạt động chưa xong mà.” Tiểu Lộc rất là không phối hợp, thậm chí còn nói lời sát cảnh, nhưng khi thấy sắc mặt Khuê Sinh càng lúc càng sa sầm, cảm giác anh sắp bắt đầu bùng nổ, Tiểu Lộc vội bổ sung, “Chờ kết thúc hoạt động, người ta sẽ theo anh đi lấp mộ mà.”

“Thôi đi, giờ đất mồ quý lắm, vất vả mới cướp được một khoản, mau mau mà nằm xuống đi, đừng do dự. Bên này có mình và Nguyễn Linh lo, yên tâm đi, hai người phát ngôn đã đổi áo cưới, có chuyện gì mình gọi cho cậu.” Tiểu Bát xuất hiện thật đúng lúc, ra sức đẩy Tiểu Lộc và mồ.

Cô làm vậy là có mục đích, vì như thế, sẽ bớt đi một người tranh mộ với cô.

Không chấp nhận được chuyện Tiểu Lộc lại do dự, Khuê Sinh thẳng tay trói người lại lôi đi. Từ chối vài cái tượng trưng, không có tác dụng, thế nên sau khi giãy dụa mà không được, Tiểu Lộc ngừng nói, thì ra trong khái niệm của Khuê Sinh ..... cưới vợ không phải dùng cách lừa, mà là cướp.

.....

“Nguyễn Linh, cô hâm mộ họ không?” Nhìn theo bóng hai người rời đi, Tiểu Bát cảm thán, quả thật là hâm mộ muốn chết.

“Ừm.” Nguyễn Linh từ từ thu hồi tầm mắt, khe khẽ đáp lời.

“Vậy ..... Cô có hối hận khi đó đã lựa chọn Thẩm Thần Xuyên không?”

“Không hối hận.” Cho dù có hối hận, cũng không thay đổi được, không bằng, vĩnh viễn nói không hối hận.

“Vậy sau khi từ chức thì cô muốn đi đâu?”

“Về quê, dạy trẻ, thả đèn, chờ Tô Phi.....”

Chờ rồi chờ, chờ một ngày nào đó anh có thể quay đầu lại, cho dù không đợi được, thì đời này cũng xem như không thẹn với lương tâm mà trả giá một lần.

40. Chương 52 Part 2 [Hoàn Chính Văn]

“Bà xã, chúng ta chọn nhẫn cưới lần nữa đi, cái kia đổi thành nhẫn đính hôn, lần này kiểu dáng do em chọn?”

“Được.”

“Bà xã, khách sạn em quyết định.”

“Ừm.”

“Lễ mừng cưới bên công ty em làm chủ.”

“Ồ.”

“Xe cưới em lo.”

“Ok.”

“Nhưng mà ..... có một chuyện, nhất định phải để anh quyết định.”

“Cái gì?”

“Thiếp mời do anh phát, anh muốn đích thân đưa thiệp mời cho Thẩm Thần Xuyên và Tô Phi, một mình!”

“.....”

Hay lắm, Tiểu Lộc cực kỳ vui mừng, nhìn trời không nói nên lời, ông xã nhà cô thật tôn trọng cô, chỉ là ..... bản chất của anh xem ra vĩnh viễn không thể thay đổi, điển hình của một người lòng dạ đen tối hẹp hòi!

Ngày kỷ niệm kết hôn của Khưu Sinh và Tiểu Lộc, từ tiết thanh minh chuyển thành lễ bình an, quả nhiên vẫn là kết cục tốt đẹp của chuyện cổ tích.

Duy chỉ có một điều không đủ tốt đẹp chính là, bên kia đôi vợ chồng son đang nồng nàn ý tình ký tên kết hôn, bên này tại Khưu gia, tứ đại đầu sỏ vẫn gây nhau tóe bọt.

“Nghe nói con gái tôi hạ chiến thư với ông?” Lộc ba uống pín nai do mẹ Lộc nấu, thần nhiên tự đắc ném ra con tám vạn.

“Đúng vậy, ngốc!” Ba Khưu nhú mảy nghiên cứu bài trong tay, vất vả đánh xuống con tứ sách.

“Con mẹ nó ông mới ngốc, cả nhà ông ngốc. Ủ! Tứ sách ù!” Dám mắng ông ngốc, ba Lộc tức giận đến quang luôn cả pín nai.

“Ông đây là có ý gì? Vợ tôi đánh tứ sách sao ông không ù? Ông cũng ngốc như con dâu thôi, ông nhìn bài tôi phải không?”

“Phi! Ai nói nó là con dâu ông? Ai đồng ý? Nó là con gái tôi! Tôi ù đó, ông làm gì tôi, ông có gan thì nả pháo đi, pháo tre, pháo tre!” (Yu: sự thiệt là Yu hok rành về mặt chược, T^T mí bạn thông cảm)

“Con gái cái rắm, có con gái giỏi lắm à. Con tôi dắt nó đi đăng ký kết hôn, từ ngày hôm nay, nó chính là người nhà họ Khưu, đổi tên thành Khưu Tiểu Lộc!” (Yu: đọc QT là Khưu Nai Con bần cười quá)

“Ông ở đó mà nằm mơ đi.”

“Ông nằm mơ cũng không tới đâu, ăn tèm nhieu pín nai, ông cũng không sinh được đứa nào nữa đâu!”

.....

Càng cãi càng không thể ngừng, cụ bà thần bí lắc lắc đầu, quyết định không nhìn nữ, bà biết chồng bà có bệnh, suốt ngày quẩn lầy ông thông gia chơi mặt chược, chơi thì tệ mà thua thì lại mắng người ta, gặp trúng phải ba Lộc, thế là chưa thắng được nổi một lần.

“Bà thông gia này, hôm này bà ăn nhieu hay ít, tôi ăn được một ngàn. Đi thôi, mình đi ăn lễ bình an, tôi mời, bà dạy tôi mắng người.” Cụ bà thần bí rất thức thời, đàn ông cãi nhau, đàn bà không nên chen vào, những lúc thế này, tẩu vi thượng sách.

“Tôi mời tôi mời, tôi ăn ngàn rưỡi, nhờ ám hiệu lúc này của bà.”

—Toàn Văn Hoàn—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/me-truoc-cuoi-sau>